KEN FOLLETT

ZÉRÓKÓD

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Ken Follett: Code to Zero.
Fordította: Rácz Péter
Megjelent a GABO Kiadó és a Magyar Könyvklub közös kiadásában
Felelős kiadó a GABO Kiadó ügyvezető igazgatója és a Magyar Könyvklub igazgatója
Műszaki szerkesztés, tördelés: Haiman Ágnes

Nyomta: Borsodi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Ducsai György
Megjelent: 25,5 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 9237 42 6
ISBN 963 547 328 1

Történelmi tény: Az első amerikai műhold, az Explorer I felbocsátását eredetileg 1958. január 29-re, szerdára tervezték. Az indítást azonban a késő esti órákban másnapra halasztották. A késlekedésért az időjárást kárhoztatták. A Cape Canaveralban tartózkodó megfigyelők értetlenkedve fogadták a közlést, mivel egész nap ragyogó, tiszta, napsütéses idő volt Floridában. A hadsereg ennek ellenére váltig állította, hogy a nagy magasságú széljárások - az úgynevezett futóáramlások - nem kedveztek a kényes műveletnek.
A következő nap ismét elhalasztották az indítást, és a magyarázat ugyanaz volt.
Végül is az eseményre január 31-én, pénteken került sor.

"...1947-ben történt létrehozása óta a Központi Hírszerző Ügynökség (CIA) nagyszabású kutatóprogramok keretében dollármilliókat költött olyan készítmények előállítására, illetve egyéb titkos, csak a beavatottak számára hozzáférhető módszerek kidolgozására, amelyek révén teljes ellenőrzést lehet gyakorolni emberek fölött, függetlenül attól, hogy hajlandók-e alávetni magukat a folyamatnak vagy sem, a lényeg, hogy parancsra cselekedjenek, beszéljenek, felfedjék legféltettebb titkaikat, vagy éppenséggel alámerüljenek a felejtés homályába."
John Marks: A "mandzsúriai jelölt" utáni hajsza, avagy a CIA és az agykontroll, 1979

ELSŐ RÉSZ

5.00

A Jupiter C típusú rakéta felbocsátásra készen magasodik az ég felé a Cape Canaveral-i űrtelep 26-os számú indítószektorában. Törzsét hatalmas, zsákszerű vászonburok takarja a

kíváncsi szemek elől, csupán a farokrésze látszik ki alóla, amely megegyezik a hadsereg kötelékében rendszerbe állított, Redstone jelzésű interkontinentális ballisztikus rakéták (ICBM) azonos alkotóelemével. Ellenben a rakéta többi része - tehát a ponyvaköpönyeg borította test - egészen egyedi konstrukció...

Ijedten riadt föl. Sőt még rosszabb volt: páni félelmet érzett. Szíve hevesen zakatolt, ziháló tüdeje kapkodva szedte a levegőt, a teste görcsösen megfeszült. Olyan volt, mintha rémálomból ébredt volna föl, azzal a különbséggel, hogy az ébrenlét nem hozott megkönnyebbülést neki. A lelke mélyén érezte, hogy valami borzalmas dolog történt vele, de fogalma sem volt róla, hogy mi.
Kinyitotta a szemét. A szomszédos helyiségből beáramló bágyadt fény félhomályba burkolta a körülötte lévő tárgyakat. A bizonytalan, elmosódó alakzatok ismerőseknek, ugyanakkor fenyegetőeknek tűntek. Valahol a közelben víz csordogált egy tartályba.
Igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Nagyokat nyelt, szabályos időközönként mélyeket lélegzett, és megkísérelt tisztán gondolkodni. Kemény, hideg padlón feküdt. Érezte, hogy fázik, és teste minden egyes porcikája sajog. Mintha undok másnaposság gyötörte volna. A feje iszonytatóan fájt, a nyelve kiszáradt szájpadlásához tapadt, és fel-feltörő hányinger kínozta.
Felült, szinte reszketett a rémülettől. A nedves, csúszós padló erős fertőtlenítőszer kellemetlen, orrfacsaró bűzét ontotta magából. Homályos foltokban mosdókagylók rajzolódtak ki erőlködő szeme előtt.
Egy nyilvános illemhelyen volt.
Undor fogta el. Egy férfivécé kőpadlóján aludt. Mi a fene történhetett vele? Megpróbált összpontosítani. Rendesen fel volt öltözve, felsőkabátot viselt, lábán nehéz bakancs, bár olyan érzése támadt, hogy egyik sem az övé. Pánikszerű rettegése kezdett alábbhagyni, helyét valamiféle mélyről fakadó, benső félelem vette át: kevésbé hisztérikus, inkább tudatos és racionális. Ami vele történt, az szörnyen rossz volt.
Világosságra volt szüksége.
Nagy nehezen feltápászkodott. Szemét meresztgetve körbepillantott a sápadt, fakó fényben, és az ajtót kereste. Karját előrenyújtva, nehogy beleütközzön valamilyen nem látható tárgyba, a szemközti falhoz botorkált. Kezével szüntelenül tapogatózva követte a fal vonalát. Ujjai hideg, üvegszerű felületet tapintottak, valószínűleg egy tükörét; nem sokkal odébb egy törülközőtartóba botlott, majd egy fémdobozba, amelyről gyanította, hogy falra szerelt pénzbedobós automata. Végül kínkeservesen rátalált a villanykapcsolóra is, és felkattintotta.
Éles, jeges fény csapott végig a fehér csempés falakon, elárasztotta a cementpadlót és a nyitott ajtajú vécéfülkék sorát. Az egyik sarokban furcsa alakú halom kúszott be a látószögébe, mintha ócska ruhadarabokat dobáltak volna rakásra. Bárhogy törte a fejét, képtelen volt felidézni, hogyan került oda. Még erősebben koncentrált. Mi történhetett előző este? Ám semmire sem emlékezett.
Eszelős, zsigeri félelme kezdett visszatérni, amint rádöbbent, hogy egyáltalán nem emlékszik semmire sem.
Összeszorította a száját, nehogy felordítson rémületében. Tegnap... tegnapelőtt... semmi. Hogy hívják? Fogalma sem volt.
A mosdók felé lépett. Fölöttük hosszanti irányban tükör húzódott: a fényben koszos, rongyokba bugyolált alakot pillantott meg. A haja csapzott volt, arca piszkos, szeme kidülledt, tekintetéből őrület sugárzott. Riadtan visszahőkölt a látványtól. A tükörben látszó alak szintén hátratántorodott, és meredten bámulta. Ő maga volt a csavargó.
Többé nem volt képes visszatartani a rémület mindent beborító hullámát. Ajkai szétváltak, és félelemtől remegő, eltorzult hangon beleüvöltötte a halálos csöndbe: ki vagyok én?

A sarokba szórt ruhadarabok megmozdultak. Lassan alakot öltöttek, majd egy hozzájuk tartozó arc is feltűnt.
- Egy bődületesen nagy seggfej vagy, Luke, és jobban tennéd, ha befognád a szádat - mordult rá egy érdes hang.
Szóval Luke-nak hívják.
Végtelenül hálás volt, hogy megtudta a nevét. Igaz, nem sok, de legalább valamilyen kapaszkodót nyújt. A társára nézett. Hosszú, szakadt kabát volt rajta, spárgával kötötte össze a derekán. Szurtos arcából ravasz tekintet hunyorgott a világra. Megdörzsölte a szemét, és azt morogta: - Fáj a fejem.
- És te ki vagy? - kérdezte Luke.
- Hát Pete, te tökkelütött, ugyan, ki volnék?
- Nem tudok... - Luke gyomra görcsbe rándult, igyekezett úrrá lenni a félelmén. - Nem emlékszem semmire sem!
- Egyáltalán nem lep meg. Tegnap majdnem kiittad az egész üveget. Kész csoda, hogy nem gárgyultál meg teljesen. - Megnyalta a szája szélét. - Nekem alig hagytál valamit abból az átkozott bourbonból.
Igen, a whisky megmagyarázza a másnaposságot, hasított bele Lukeba a felismerés.
- De mi a fenéért akartam volna meginni egy egész üveggel? Pete gúnyosan felröhögött.
- Ez a legostobább kérdés, amelyet valaha is hallottam. Hát azért, hogy részeg legyél, te pupák!
Luke elborzadt. Tehát egy részeges csavargó, aki nyilvános vécékben tölti az éjszakát!
Hirtelen iszonytató szomjúság fogta el. Az egyik mosdó fölé hajolt, megnyitotta a hidegvízcsapot, és nagyokat kortyolt. Máris jobban volt egy kicsit. Megtörölte a száját, és kényszerítette magát, hogy ismét a tükörbe nézzen.
Az előzőnél nyugodtabb arcot látott. Semmivé lett az őrült tekintet is, a szempárból inkább zavar és kétségbeesés sugárzott. A tükörképen megjelenő férfi a harmincas éveiben járhatott, a haja sötét színű, a szeme kék. Szakállt vagy bajuszt nem viselt, de állát sűrű, sötét borosta fedte.
Visszafordult a társához.
- A vezetéknevemet is tudod?
- Luke... valami. Honnan a fenéből kellene tudnom?
- De hát hogy kerültem ide? Mióta van ez így? És miért? Pete felállt.
- Muszáj kajálnom valamit - dörmögte.
Luke ráébredt, hogy őt is mardossa az éhség. Kíváncsi volt, van-e pénze. Kiforgatta a zsebeit: először az esőkabátját kutatta át, majd a zakóját, végül a nadrágját. Üres volt mind. Nem volt se pénze, se tárcája, de még egy árva zsebkendője sem. Nem talált semmit sem, amelynek hasznát vehette volna, amely útjelzőül szolgálhatott volna számára. - Úgy tűnik, nincs egy vasam sem - mondta.
- Hogy te miket nem mondasz! - jegyezte meg Pete epésen. - Na, gyerünk! - tette hozzá, és az ajtó felé lódult.
Luke némán baktatott a nyomában.
Az ajtón kilépve ismét elszörnyülködött. Egy hatalmas, üresen tátongó templomban találta magát. A magas falak között síri csönd honolt. A márványpadlón mahagónifából készült padok sorakoztak, mintha szellemgyülekezetre váró templomülések lettek volna. Körben a falak mentén, a magas oszlopokat összekötő betongerendán földöntúli, sisakos-lándzsás kőharcosok őrködtek a szent hely nyugalma fölött. A katonák feje fölött, fent a magasban aranyozott nyolcszögekkel díszített, boltíves kupola csúcsosodott. Őrült gondolat suhant át Luke agyán: áldozatnak képzelte magát, aki valamiféle hátborzongató rítus következtében örökre elveszítette az emlékezetét.
- Mi ez a hely? - kérdezte áhítattól elcsukló hangon.

- Union Station, Washington, D. C. - vetette oda közömbösen Pete. Luke agyában működésbe lépett egy jelfogó, és hirtelen minden érthetővé vált körülötte. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a falakat koromcsíkok szabdalják, a márványpadló réseibe rágógumi taposódott, a sarkokban összegyűrt cukorkás zacskók és eldobott cigarettadobozok hevernek. Elszégyellte magát. Egy óriási méretű, fenséges pályaudvaron tartózkodott, amelyet a kora reggeli órában még nem vettek birtokba az utasok. Saját magát ijesztgette, mint valami iskolás gyerek, aki szörnyeket képzel a sötét szobába.
Pete egy diadalívszerű kapu felé trappolt, amely fölött felirat hirdette: KIJÁRAT. Luke igyekezett lépést tartani vele.
Durva, parancsoló hang csattant fel a közelben: - Hé, ti ott!
- Ajjaj! - nyögte Pete, és még jobban felgyorsította lépteit. Vasutas egyenruhát viselő, tömzsi alak állta az útjukat. Igazának
teljes tudatában, felháborodott hangon förmedt rájuk:
- Ti meg honnan a fészkes fenéből keveredtetek errefelé?
- Már itt sem vagyunk, szedjük is a lábunkat - vinnyogta Pete. Luke úgy érezte, mintha leforrázták volna. Micsoda gyalázat: egyszerűen kiebrudalják egy vasútállomásról.
Ráadásul a kövér hivatalnok nem érte be ennyivel.
- Biztosan itt aludtatok, mi? - kiabált utánuk, szorosan a sarkukban haladva. - Pedig tudjátok jól, hogy ez tilos.
Washington központi pályaudvara.
Luke-ot bosszantotta, hogy kioktatják, mint egy kisgyereket, még ha valószínűleg rá is szolgált a fejmosásra. Az átkozott vécében aludt, nem máshol. Elnyomta feltörő haragját, és gyorsabban kapkodta a lábait.
- Ez itt nem tömegszálló - rikácsolta az egyenruhás. - Szemét csövesek, hordjátok el innen az irhátokat! - kiabálta, és nagyot taszított Luke-on.
Luke megpördült, és szembefordult vele.
- Hozzám ne érjen még egyszer! - sziszegte. A hangjából kiérződő halk, ám vészjósló fenyegetés saját magát is meglepte. A teremőr megtorpant. - Távozunk, tehát semmi szükség arra, hogy bármit is mondjon, megértette?
A hivatalnok egy lépést hátrált, arcára leplezetlen ijedtség ült ki. Pete megragadta Luke karját.
- Gyere már, menjünk.
Luke-ot szégyenérzet töltötte el. A fickó vitán felül egy felfújt hólyag, ők viszont csavargók, és a vasúttársaság alkalmazottjának jogában állt kidobni őket. Nem lett volna szabad megfélemlítenie ezt az embert.
Áthaladtak a lenyűgöző látványt nyújtó árkádsoron. Odakint sötétség fogadta őket. Az állomás előtti félkörívben parkolt ugyan néhány gépkocsi, de az utcák még néptelenek voltak. Fogvacogtató, dermesztő hideg járta át a testét, úgyhogy szorosabbra húzta magán szakadozott gúnyáit. Tél volt Washingtonban, a naptárak januárt vagy februárt jelezhettek.
De vajon melyik évben járhatunk, tűnődött magában.
Pete balra fordult, szemmel láthatóan ismerte a járást.
- Hová megyünk? - firtatta a nyomában csoszogó Luke.
- Ismerek egy metodista imaházat a H utcában, ahol ingyen reggelit osztogatnak, ha hajlandó vagy bekapcsolódni a zsolozsmaéneklésbe.
- Kilyukad a gyomrom az éhségtől, úgyhogy akár egy egész oratóriumot is előadnék.
Pete magabiztos léptekkel haladt elől, zegzugos útvonalat követve az olcsó, sivár bérházakból álló környéken. A város még aludt. A házak sötéten ásítoztak, az üzletek kopott redőnyei lehúzva. Az utcai kifőzdék és az újságosbódék sem nyitottak még ki. Luke szeme megakadt az egyik ház ablakán; olcsó függöny takarta, és elképzelte a háziurat, amint mélyen durmol a vastag takaró alatt, mellette felesége meleg teste. Hirtelen irigység költözött a szívébe. Úgy látszik, ő a kinti világhoz tartozik; azoknak a férfiaknak és nőknek a közösségéhez, akik már

hajnalhasadtával kimerészkednek a hideg, fagyos utcákra, miközben a többiek - az átlagpolgárok - még az igazak álmát alusszák. Ő a munkahelyére igyekvő, kezeslábasba bújt munkás, a sálat és kesztyűt viselő fiatal kerékpáros vagy a kivilágított autóbuszban magányosan utazó, dohányzó nő sorstársa.
Agyán aggodalommal teli kérdések cikáztak keresztül. Vajon mióta tarthat részeges életmódja? Egyáltalán próbált valaha is kijózanodni? Van-e családja, amelytől segítséget remélhetne? Hol ismerkedett meg Pete-tel? Honnan szerezték legutoljára az italt? Hol fogyasztották el? Mivel Pete hallgatag típusnak tűnt, Luke magába fojtotta a türelmetlenségét, és abban bízott, hogy talán reggeli után megered a társa nyelve.
Parányinak tűnő templomhoz értek, amely dacosan ágaskodott egy mozi és egy dohánybolt között. Az oldalbejáratot használták, és keskeny lépcsőn ereszkedtek le az alagsorba. Hosszúkás, alacsony mennyezetű terembe jutottak. Luke kriptának vélte. A helyiség egyik végében zongora állt, mellette szószék. A másikban konyhapultszerűség. A kettő között kecskelábakra helyezett asztalok sorakoztak, előttük és mögöttük lócák. Három csavargó ült már a padokon, mindegyikük egy-egy asztalnál. A falakra meresztették a szemüket, és egy szót sem szóltak egymáshoz. A konyhai résznél testes asszony tüsténkedett, épp egy hatalmas fazékban kavart valamit. Közvetlenül mellette őszes szakállú férfi állt, papi gallérban; mikor észrevette őket, lerakta a kávés kannát, és rájuk mosolygott.
- Fáradjatok beljebb, gyertek csak! - üdvözölte őket vidám hangon. - Idebent jó meleg van.
Luke gyanakodva méregette, mintha nem akarná elhinni, hogy létező személy.
Valóban meleg volt a teremben, szinte bénítóan meleg a kinti téli hideg után. Luke kigombolta mocskos felsőkabátját, Pete pedig odaköszönt a lelkésznek:
- Jó reggelt, Lonegan atya!
- Jártál már itt korábban is? Nem emlékszem a nevedre - válaszolta a lelkipásztor.
- Pete vagyok, ez itt pedig Luke.
- Ó, két megtévedt gyermek! - Örömteli kedélyessége mesterkéletlennek látszott. - Egy kicsit túl korán van még a reggelihez, de kávét azért már kaphattok.
Luke eltöprengett Loneganen. Minden nap hajnalok hajnalán kel, hogy reggelivel szolgáljon egy seregnyi élőhalottnak, és mégis képes csorbítatlanul megőrizni élettől duzzadó lelki tartását. Vajon mi hajtja előre?
A lelkipásztor kávét töltött két vastag falú bögrébe, és megkérdezte: - Kértek hozzá tejet és cukrot?
Luke-nak fogalma sem volt, hogy tejjel és cukorral szokta-e inni a kávéját. - Igen, köszönöm - mondta találomra. Fogta a bögrét, és belekortyolt a gőzölgő italba. Émelyítően édesnek érezte, és mintha tejszínt hörpölgetett volna. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy alighanem feketén, cukor nélkül szereti. De a forró lé legalább csillapította az éhségét, így egy-kettőre felhajtotta az egészet.
- Nemsokára imádkozni fogunk - közölte a lelkész. - Mire befejezzük, addigra valószínűleg Mrs. Lonegan messze földön híres zabpelyhe is elkészül.
Luke úgy döntött, hogy nincs oka gyanakvásra. Lonegan az, aminek látszik: egy vidám, energiával teli fickó, aki szereti az embereket.
Pete-tel az oldalán elhelyezkedett az egyik asztalnál. Vizslatóan a társára nézett. Eddig igazán csak a szennytől foltos arca és foszlott ruházata tűnt a szemébe. Most úgy látta, hogy nem viseli magán az idült alkoholisták tipikus jegyeit: arcát nem csúfították elpattant hajszálerek, bőre nem száradt ki, és nem is foszladozott, testét nem tarkították vágások vagy ütődések nyomai. Életmódjához képest talán túl fiatal - úgy huszonöt lehetett. Luke észrevette, hogy vannak bizonyos testi fogyatékosságai. Hosszúkás, bíborszínű anyajegy húzódott a jobb fülétől le egészen az álláig. Fogai egyenetlenek voltak, és elszíneződtek. Sötét bajuszát nyilván azért növesztette meg, hogy eltakarja csúnya fogazatát: talán korábban még sokat jelentett neki a külseje. Luke úgy érezte, hogy visszafojtott düh láthatatlan hullámai áradnak

belőle. Mintha haragudott volna az egész világra - talán azért, mert csúnyának született, talán valamilyen más okból. De az is lehet, hogy rögeszmés, és bebeszéli magának, hogy hazáját tönkreteszik azok, akiket - tegyük fel - szívből gyűlölt: a kínai bevándorlók, a fennhéjázó feketék - vagy éppen a részvénypiacokat markukban tartó, rejtélyes klubokba verődő pénzmágnások és tőzsdeguruk szűk csoportja.
- Mit bámulsz rajtam? - szólalt meg Pete.
Luke válasz helyett megvonta a vállát. Előtte az asztalon egy újság hevert, a keresztrejtvénynél volt kinyitva. Mellette ceruzacsonk. Előrehajolt, szemügyre vette a rejtvényt, majd fogta a ceruzát, és kezdte kitölteni a kockákat.
Újabb csavargók tenferegtek be. Mrs. Lonegan szorgosan rakosgatta a pultra az öblös tálkákat, odakészített egy rakásnyi kanalat is. Lukenak rövid idő alatt sikerült rájönnie az összes megfejtésre, egy kivételével: "Kis település Dániában", hat betű. Lonegan atya lopva, a válla fölött belelesett a rejtvénybe. A szeme is elkerekedett a csodálkozástól, amikor látta, hogy szinte teljesen ki van töltve.
- Ó, micsoda nemes elme megy itt veszendőbe! - súgta oda halkan a feleségének.
Luke-nak abban a pillanatban beugrott az utolsó megfejtés is, és rögvest bekörmölte a rubrikába: HAMLET. Ahogy letette a ceruzát, hirtelen belécsapott a bénító kétely: de hát honnan tudhattam én ezt?
Összehajtogatta az újságot, hogy megnézze a keltezést a címoldalon. 1958. január 29., szerda volt. Tekintete megakadt a vastag szalagcímen: AZ AMERIKAI MŰHOLD TOVÁBBRA IS A FÖLDÖN VESZTEGEL.
Belevágott a cikkbe.
Cape Canaveral, kedd: Az amerikai haditengerészet ma lefújta Vanguard típusú rakétájának a felbocsátását, miután műszaki problémák léptek föl.
A döntés alig két hónappal azután született, hogy az első próbálkozás csúfos kudarcba fulladt: a rakéta az indítás után két másodperccel a levegőben felrobbant.
Most már egyedül csak a hadsereg Jupiter rakétája válthatja valóra az Egyesült Államok reményét, hogy választ tud adni a szovjet szputnyik jelentette kihívásra, és végre Föld körüli pályára állítja saját műholdját.
Éles, fülhasogató kalimpálás hallatszott a zongora felől. Mrs. Lonegan játszott a hangszeren. Luke felismerte a dallamot. A lelkész és felesége hozzákezdett az egyházi énekhez, és kis idő múlva ő is csatlakozott hozzájuk. Örült, hogy emlékezik a szövegre.

Úgy látszik, a bourbonnek sajátos hatása van rá, villant át rajta. Képes volt percek alatt megfejteni a keresztrejtvényt, most meg töviről hegyire tudja az ének szövegét, bezzeg a saját vagy az anyja nevére nem emlékszik. Elképzelhető, hogy már évek óta vedel, és egyszerűen elitta az eszét. Kétségek gyötörték, hogyan történhetett meg egyáltalán vele ilyesmi.
A közös éneklés után a lelkész részleteket olvasott fel a Bibliából, majd rájuk emelve a tekintetét kijelentette, hogy nincsenek teljesen elveszve, mert számukra is létezik a menekvés útja. Hát bizony, ezeknek a páriáknak kétségkívül szükségük lenne arra, hogy valaki megmentse őket, gondolta Luke. Ennek dacára nem érzett hajlandóságot arra, hogy minden hitét és bizodalmát Jézusba vesse. Először is azt kell kiderítenie, hogy ki is ő valójában.
Lonegan atya imát rögtönzött, majd ismét közösen elénekeltek egy hálaadó zsoltárt. Ezt követően felsorakoztak a pult előtt, és Mrs. Lonegan mindenkinek kimért egy adag sziruppal leöntött zabpelyhet. Luke háromszor kért. Miután befejezte, úgy érezte, hogy fokozatosan kezd visszatérni az életkedve. Másnapossága is múlófélben volt.
Feladva a türelmes várakozást odalépett a lelkészhez, hogy megpróbáljon választ kapni gyötrő kérdéseire.
- Uram, látott már itt korábban is engem? Cserben hagyott az emlékezetem, és képtelen vagyok bármit is felidézni.

Lonegan figyelmesen tanulmányozta.
- Ugy hiszem, hogy nekem nincsenek ilyen problémáim. A gond csak az, hogy hetente több száz emberrel találkozom, és könnyen tévedhetek. Hány éves vagy?
- Nem tudom - válaszolta Luke zavartan.
- Ránézésre a harmincas éveid végén járhatsz. Valószínűleg nem régóta élsz a mostanihoz hasonló nehéz, szélsőséges körülmények között. A pusztulás meglátszana rajtad is, mint a többieken. De a te lépteid ruganyosak, a bőröd sima a kosz alatt, és változatlanul vág az eszed, legalábbis elég éles ahhoz, hogy megfejts egy keresztrejtvényt. Szüntesd be az ivást, és meglátod, újra normális életed lesz.
Luke-on keresztülvillant, vajon hányszor vigasztalhatott hasonló szavakkal másokat is Lonegan.
- Meg fogom próbálni - ígérte.
- Ha támogatásra lenne szükséged, csak szólj.
Luke látta, hogy egy szellemileg visszamaradt fiatalember kitartóan bökdösi a lelkész karját. Lonegan türelmes mosollyal hátrafordult, hogy megtudakolja, mit akar.
Luke Pete-hez lépett.
- Mióta ismersz engem?
- Nem tudom. De már egy ideje itt látlak a környéken.
- Hol töltöttük az éjszakát tegnapelőtt?
- Csak nyugi. Előbb vagy utóbb vissza fog térni az emlékezeted, nem kell nyomban fűhöz-fához szaladgálni.
- Meg kell tudnom, honnan kerültem ide. Pete habozni látszott.
- Sörre volna szükségünk... Attól rögtön serényebben működnének az agytekervényeink.
Szemével máris az ajtót kereste. Luke karon ragadta.
- Nem akarok sört - szögezte le határozottan. Arra a következtetésre jutott, hogy Pete nem szívesen áskálódik a múltjában. Lehet, attól fél, hogy elveszítheti a társát. Nos, ez az ő baja. Neki viszont fontosabb teendői vannak, semmint hogy azon bánkódjon, vajon Pete társ nélkül marad-e.
- Valójában azt hiszem, hogy most egy darabig egyedül szeretnék lenni - közölte vele.
- Mi a csoda, talán csak nem Greta Garbónak képzeled magad?
- Komolyan beszélek.
- Szükséged van rám, hogy gondoskodjak rólad. Egyedül nem tudnád végigcsinálni. A pokolba is, hiszen még arra sem emlékszel, hogy hány éves vagy!
Pete tekintetéből kétségbeesés sugárzott, de Luke-ot ez nem hatotta meg.
- Igazán hálás vagyok a törődésért, de úgy látom, abban nem vagy hajlandó segíteni, hogy rájöjjek, ki vagyok.
Rövid szünet után társa megrántotta a vállát.
- Jogodban áll azt csinálni, amit akarsz. - Az ajtó felé vette az irányt. - Lehet, hogy még Összefutunk.
- Lehet.
Pete eltűnt az ajtó mögött. Luke a lelkészhez lépett, és kezet fogott vele.
- Köszönet mindenért - hálálkodott.
- Remélem, megtalálod, amit keresel - mondta búcsúzóul az atya. Luke felbaktatott a lépcsőkön, ki a hideg utcára. Pete a következő háztömb sarkánál állt, épp egy zöld gabardinkabátot és ugyanolyan színű kalapot viselő férfival beszélgetett. Alighanem sörre kunyerál pénzt, futott át Luke agyán. Elindult az ellenkező irányba, és befordult az első sarkon.
Még mindig sötét volt. Érezte, hogy majd lefagy a lába. Rádöbbent, hogy nincs rajta zokni, csupasz csülkére húzta fel a bakancsot. Megszaporázta lépteit, arcába hópelyhek csapódtak.

Néhány perc múlva lelassított. Nincs miért sietnie. Oly mindegy, hogy szedi a lábát vagy kényelmesen sétál. Megállt, behúzódott egy kapualjba.
Nem volt hová mennie.

6.00

A rakétát három oldalról magas szerelő-kiszolgáló állványzat veszi körül, acélmarkába fogva a karcsú fémtestet. Az olajfúrótoronyból átalakított állványzat széles nyomtávú sínen futó kerekeken nyugszik. Közvetlenül indítás előtt az átlagos városi sorházaknál magasabb fémszerkezetet 150 méterrel hátrébb vontatják.

Luke iránt érzett aggodalom elűzte Elspeth álmát. Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt az ágyban, szíve megtelt félelemmel a szeretett férfi miatt. Felkattintotta az olvasólámpát, és felült.
Motelszobáját az űrprogramot felidéző tárgyak díszítették. Az állólámpa egy rakéta alakját öltötte, a falakat borító képeken pedig különböző bolygók, félholdak és üstökösök voltak láthatók a természetfölöttien sötét éjszakai égbolton. A Starlite egyike volt azoknak a vadonatúj, egy kaptafára készült moteleknek, amelyek gomba módra nőttek ki a floridai Cocoa Beach homokdűnéi között, 15 kilométerre Cape Canaveraltól, hogy az odalátogató turisták álomra hajthassák a fejüket. A belsőépítész nyilván úgy vélte, hogy az űrből vett jelenetek stílusosan illeszkednek a helyszínhez, Elspethben viszont olyan érzetet keltettek, mintha egy tízéves kisfiú szobáját bitorolná.
A kagylóért nyúlt, és Anthony Carroll washingtoni irodájának a számát tárcsázta. A telefon kicsöngött, de senki sem vette föl. Megpróbálkozott az otthoni számmal is, de az eredmény ugyanaz volt. Csak nem történt valami baj? A félelem rosszullétté fokozódott benne. Azzal igyekezett megnyugtatni magát, hogy Anthony valószínűleg úton van az irodája felé, ezért nem tudja utolérni. Egy fél óra múlva újra próbálkozhat. Annyi idő alatt be kell érnie a munkahelyére.
Zuhanyozás közben felidézte az első alkalmat, amikor találkozott Luke-kal és Anthonyval. Még a háború előtt történt - ő a Radcliffe-re járt, a két srác pedig a Harvardra. Mindketten tagjai voltak az egyetemi kórusnak, a Glee Clubnak; Luke-nak csodálatosan szép baritonhangja volt, Anthony pedig a tenorjával tündökölt. Elspeth a radcliffe-i kórus vezetőjeként közös hangversenyt szervezett a Glee Clubbal.
Annak ellenére, hogy a legjobb barátok voltak, Luke és Anthony
furcsa párt alkottak. Bár mindketten magas növésűek és atlétatermetűek voltak, több közös vonás nem akadt bennük. A radcliffe-i lányok a Szépség és a Szörnyetegként emlegették Őket. Luke volt a Szépség, fekete hullámos hajával és elegáns ruháival. Anthony egyáltalán nem volt jóképű; hosszú orra és álla inkább egy lóéra emlékeztetett, Öltönyei pedig úgy lógtak rajta, mintha máséi lettek volna. Ennek ellenére a lányok vonzódtak hozzá, mert rokonszenvesnek találták túláradó energiáját és lobogó lelkesedését.
Elspeth fürge mozdulatokkal megtörülközött. Magára kapta a fürdőköpenyt, és leült az öltözőasztalhoz, hogy kifesse magát. Karóráját a szemceruza mellé fektette, hogy lássa, mikor telik le a 30 perc.
Akkor is fürdőköpenyben ült a tükör előtt, amikor életében először beszélt Luke-kal. A "bugyirazzia" idején történt. Az egyik este - már jó későre járt - egy csapat harvardi srác, miután egyikőjük-másikójuk alaposan felöntött a garatra, a földszinti ablakon keresztül bemászott a lányok hálóépületébe. Most, idestova húsz év elteltével Elspethnek szinte hihetetlennek tűnt, hogy a többi lánnyal együtt attól rettegett leginkább, hogy a fiúk elviszik a bugyiját. Ennyivel ártatlanabb volt még akkor a világ?

A sors úgy hozta, hogy Luke-nak éppen az ő szobája jutott. Matematika volt a főtantárgya, akárcsak neki. Noha fejére sísapkát húzott, rögtön felismerte halványszürke tweedzakójáról és szivarzsebébe tűzött, piros pöttyös díszzsebkendőjéről. Miután behúzta maga után az ajtót, és kettesben maradt Elspethszel, Luke zavartnak és tétovának látszott, mintha akkor tudatosodott volna benne, hogy nagy butaság, amit csinál. Elspeth elmosolyodott, és a fiókos szekrény felé intett.
- Ott vannak, legfölül - mondta. Luke kihúzta a fiókot, és felkapott néhány csipkés szélű, fehér női alsót. Elspetht azon nyomban marcangolni kezdte az önvád, hogy segített neki: mindegyik drága darab volt. A rákövetkező nap azonban Luke telefonált, és randevúra hívta.
Figyelmét a sminkelésre összpontosította. Az álmatlanul töltött éjszaka után a feladat nehezebbnek bizonyult, mint általában. Az alapozás mindenesetre eltüntette a gyűrődéseket az arcáról, a lazacrózsaszínű rúzstól pedig élénkebbé vált az ajka. Matematikusi diplomát szerzett ugyan a Radcliffe-on, a munkahelyén mégis elvárták, hogy úgy nézzen ki, mintha most lépett volna elő egy divatmagazinból.
Megfésülte a haját. Vörösesbarna árnyalatú volt, divatosan vágva, hátul visszakunkorodott. Villámgyorsan magára kapta ujjatlan, zöldbarna csíkozású pamut ingruháját, amelyet széles, sötétbarna lakkövvel szorított össze a derekán.
29 perc telt el azóta, hogy Anthonyt hívta.
Hogy mielőbb leteljen az az egy perc, eltűnődött a 29-es számon. Prímszám - semmi mással nem osztható, csak 1-gyel -, de ezt leszámítva nem talált benne semmi különöset, talán egyetlen dolog kivételével. A 29 plusz 2x2 képlet mindig prímszámot fog eredményezni, feltéve, ha az x egész szám, és értéke nem haladja meg a 28-at. Fejben már sorolta is az ekképpen adódó számokat: 29, 31, 37, 47, 61, 79, 101, 127...
Fogta a telefont, és ismét beütötte Anthony irodai számát.
Senki sem vette föl.

1941

Elspeth Twomey már az első csók alkalmával belehabarodott Luke-ba. A legtöbb harvardi fiúnak fogalma sem volt arról, hogyan kell csókolózni. Vagy felsértették a lányok száját, mert olyan brutális erővel estek nekik, vagy akkorára tátották a szájukat, hogy a partnerük akár fogorvosnak is érezhette volna magát. Luke, amikor először megcsókolta a sötét kollégiumi udvaron, nem sokkal éjfél előtt, szenvedélyes, ugyanakkor gyengéd is volt. Eleven ajkai szüntelenül mozogtak, és nemcsak a szájára tapadtak, hanem az arcát, a szemét és a nyakát is cirógatták. Nyelvének hegye finom erőszakossággal feszítette szét az ő ajkait, mintha csak bebocsátást kérne, és Ő nem is próbált ellenállni. Később, a szobájában ülve, belenézett a tükörbe, és azt mondta magának: azt hiszem, beleszerettem.
Ez hat hónappal ezelőtt volt, és azóta az érzés egyre csak mélyült benne. Mostanság szinte már minden nap találkozott Luke-kal. Mindketten végzős diákok voltak, és vagy együtt ebédeltek, vagy órákon át egymás társaságában tanultak. A hétvégéket maguknak sajátították ki, gyakorlatilag minden percet együtt töltöttek.
Tulajdonképpen nem volt szokatlan dolog, hogy egy végzős radcliffe-i lány eljegyzi magát egy harvardi kollégával vagy egy fiatal tanársegéddel. Az esküvőt általában nyárra ütemezték be, majd elmentek egy hosszú nászútra, hogy aztán visszatérve beköltözzenek első közös lakásukba. Mindketten munkába álltak, és egy-két év elteltével megérkezett az első baba.
Luke azonban sosem beszélt esküvőről.
Elspeth őt nézte, amint ott ült a Flanagan nevű kiskocsma hátsó részében, és épp Bern Rothstennel, ezzel az ösztövér, vastag fekete bajuszú volt diákkal vitatkozott. Sötét haja rendre a szemébe hullott, úgyhogy bal kezével kénytelen volt időnként megigazítani. Ismerős mozdulat. Amikor idősebb lesz, és felelősségteljes állásba kerül, biztosra vehetően hajhálót

fog használni, hogy ne legyen gondja a fürtjeivel - de nem is lesz ám olyan szexis, mint most, mérlegelte a lány.
Bern kommunista volt, mint oly sok harvardi diák és tanár. - A te apád bankár - mondta megvetéssel a hangjában Luke-nak. - És te is az leszel. Naná, hogy a kapitalizmust éltetitek.
Elspeth látta, hogy Luke szája széle megfeszül, és enyhén elvörösödik. A Time magazin nemrégiben hosszú cikket közölt az apjáról, mint annak a tíz üzletembernek az egyikéről, aki a nagy gazdasági válság óta lett milliomos. Sejtése szerint Luke nem azért lett dühös, mintha szégyellte volna, hogy tele van pénzzel, hanem mert szerette a családját, és ki nem állhatta, ha szidják az apját. Együtt érzett Luke-kal, és véleményének hangot is adott.
- Mi nem a származásuk alapján ítéljük meg az embereket, Bern -vetette közbe méltatlankodva.
- Egyébként pedig a bankári szakma nagyon is tiszteletreméltó foglalkozás. A bankárok segítenek az embereknek, hogy vállalkozásokba kezdjenek, és munkahelyet biztosítsanak másoknak - bizonygatta Luke.
- Persze, akárcsak 1929-ben.
- Néha rosszul mérik fel a helyzetet. Előfordul, hogy nem a megfelelő embereket támogatják. De a katonák is hibáznak, és sokszor ártatlan embereket lőnek le. Mégsem nevezzük Őket gyilkosoknak.
Most Bernen volt a sor, hogy sértve érezze magát. Harcolt a spanyol polgárháborúban - legalább három vagy négy évvel volt idősebb náluk -, és Elspeth érzése szerint Luke megjegyzése előcsalogatott néhány tragikus tévedést emlékezete mélyéről.
- Mellesleg eszem ágában sincs, hogy bankár legyek - tette hozzá Luke.
Bern rosszul öltözött, slampos barátnője, Peg érdeklődve figyelte őket. Fiújához hasonlóan ő is meg volt győződve ideológiájának az igazáról, de hiányzott belőle a támadó élű, kárörvendő gúnyosság.
- Hanem akkor mi? - puhatolózott.
- Tudós.
- Milyen?
Luke felfelé mutatott.
- A világűrt szeretném tanulmányozni. Bern lekicsinylően nevetett.
- Űrrakéták! Kisfiús hóbortok. Elspeth megint Luke segítségére sietett.
- Hagyd abba, Bern! Azt sem tudod, miről beszélsz - mondta. Bern francia irodalomból diplomázott.
Luke ezúttal nem szívta mellre a fullánkos megjegyzést. Talán már megszokta, hogy kinevetik az álmai miatt.
- Márpedig én úgy gondolom, hogy egy nap be fog következni - bizonygatta. - És mondok még valamit. Meggyőződésem, hogy a tudomány többet fog tenni a mi életünkben az átlagemberek javára, mint a kommunizmus.
Elspeth összevonta a szemöldökét. Imádta őt, de úgy vélte, hogy Luke túlságosan is hiszékeny a politikát illetően.
- Túl egyszerűen látod a dolgokat - mondta neki. - A tudomány vívmányait kizárólag a privilegizált elit tudja csak élvezni.
- Ez nem igaz! - tiltakozott Luke. - A gőzhajók nemcsak a tengerészek munkáját könnyítették meg, hanem azok életét is kényelmesebbé tették, akik hajón kelnek át az óceánon.
- Mondd, jártál te valaha is egy óceánjáró gépházában? - szegezte neki a kérdést Bern.
- Igen, és nem úgy tűnt, hogy bárki is megbetegedett volna skorbut-ban.
Hosszú árnyék vetődött az asztalra.
- Mondjátok csak, elég idősek vagytok már ahhoz, hogy szeszesitalt fogyasszatok nyilvános helyen? - Anthony Carroll volt az, kék selyemszövetből készült öltönyben, amely úgy nézett ki, mintha abban aludt volna. A társaságában lévő lány pedig olyan hivalkodó tünemény volt

mellette, hogy Elspeth önkéntelenül is nagyot nyelt első csodálkozásában. A lány apró, filigrán termetű volt, teste karcsú, törékeny; a kor divatjának megfelelően rövid, piros dzsekit viselt, hozzá laza, fekete szoknyát; csúcsban végződő, kisméretű piros kalapja alól sötét színű, hullámos fürtök türemkedtek ki.
- Billie Josephson - mutatta be Anthony. Bern Rothsten ránézett. - Te zsidó vagy?
A lányról lerítt, hogy kissé mellbe vágta ez a nyers, pallérozatlan közvetlenség.
- Igen.
- Tehát nyugodtan hozzámehetsz Anthonyhez, bezzeg az egyesületi klubjába be sem fognak engedni.
Anthony hevesen tiltakozott.
- Nem vagyok tagja semmiféle klubnak!
- Majd leszel, Anthony, csak várd ki a végét.
Luke felállt, hogy kezet fogjon velük, de közben meglökte az asztalt, és az egyik pohár felborult. Szokatlan volt az ilyesfajta ügyetlenség tőle, és Elspeth némi bosszúsággal fedezte fel, hogy szerelme egy csapásra Miss Josephson hatása alá került.
- Igazán meg vagyok lepve - vallotta be Luke. - Amikor Anthony először említette, hogy a barátnőjét Billie-nek hívják, egy 180 centis, birkózótermetű hölgyeményt képzeltem magam elé.
Billie vidáman felkacagott, és becsúszott Luke mellé a boxba.
- Az igazi nevem Bilhah - közölte. - Bibliai név. Viselője Jakob szolgálója, egyúttal pedig Daniel anyja volt. Dallasban nőttem föl, ott viszont mindenki csak Billie-nak szólított.
Anthony Elspeth mellé telepedett le, és halkan odasúgta neki:
- Csinos, ugye?
Nem ez a legtalálóbb kifejezés, szólalt meg Elspethben a démoni rosszmájúság. A lány arca keskeny volt, orra éles metszésű, sötétbarna szeme nagy, mély tüzű. A látvány egésze, az volt lenyűgöző, delejes hatású: az élénk, vörös rúzs a száján, a kalap szöge, ahogy a fején állt, a texasi hanghordozás, lényének elevensége. Miközben Luke-hoz beszélt - valamilyen történetet mesélt neki a texasi éveiből -, szakadatlanul mosolygott, grimaszokat vágott, kezével hadonászott.
- Aranyos teremtés - válaszolta. - Nem is értem, miért nem tűnt fel korábban.
- Állandóan dolgozik, és nemigen jár társaságba.
- Hogyan ismerkedtetek meg?
- A Fogg Múzeumban figyeltem fel rá. Zöld kabát volt rajta rézgombokkal, fején svájci sapka. Úgy nézett ki, mint egy játék katona, amelyet csak egy pillanattal korábban csomagoltak ki a dobozból.
Billie azonban sok minden lehetett, csak éppen nem játékszer, állapította meg magában Elspeth. Annál azért sokkal, de sokkal veszélyesebbnek látszott. Kivillantak hófehér fogai, amint teli szájjal nevetett valamin, amit Luke mondott neki, és mintha meg akarná dorgálni, évődve a fiú karjába csípett. A mozdulatnak tagadhatatlanul flört-jellege volt, legalábbis Elspeth szemében. Ingerülten félbeszakította őket.
- Vissza akarsz érni takarodóra? - kérdezte Billie-tól.
A radcliffe-i lányoknak csak este tízig volt kimenőjük. Kaphattak ugyan engedélyt, ha tovább akartak kint maradni, de akkor be kellett írniuk magukat egy nagy könyvbe, pontosan és részletesen megjelölve, hová készülnek, és meddig lesznek ott; szigorúan ellenőrizték, hogy visszaérkeznek-e a megadott időpontra. Persze, nem kellett őket félteni. Okos lányok voltak, és a bonyolult házszabályok egészen egyedi ötletekre sarkallták őket.
- Én az estét állítólag az egyik nagynénémmel töltöm, aki a Ritz Szállóban vett ki lakosztályt. És te mit adtál be nekik?
- Az égvilágon semmit. Nagyobb hasznát veszem annak a földszinti ablaknak, amelyik állandóan nyitva van.

Billie lehalkította a hangját.
- Valójában Anthony barátainál alszom majd Fenwayben. Anthony mélyen elpirult.
- Az anyám ismerőseiről van szó. Tágas, kényelmes lakásuk van -magyarázkodott Elspethnek.
- Ne nézz rám ilyen ódivatú, megrovó tekintettel, rendkívül tiszteletreméltó emberek.
- Remélem is - vágott vissza a lány színlelt kimértséggel. Lelkét ádáz elégtétel töltötte el, amikor észrevette, hogy Billie is elvörösödik. Luke-hoz fordult, hogy megérdeklődje:
- Szívem, mikor kezdődik a mozi?
A fiú a karórájára pillantott, és közölte: - Mennünk kell.
A hétvégére kölcsönkért egy autót. Kétüléses Ford-modell volt, tízéves; merev, derékszögű háttámláival ósdinak tűnt a negyvenes évek elején piacra dobott áramvonalas járművek mellett.
Hozzáértő kézzel, ügyesen vezetett, szemmel láthatóan élvezte a száguldást. Behajtottak Bostonba. Elspeth azon törte a fejét útközben, vajon nem volt-e túl morc és tüskés Billie-vel szemben. Talán egy kicsit, döntötte el, de azért nem fog krokodilkönnyeket hullatni miatta.
Alfred Hitchcock legújabb filmjét, a Gyanakvó szerelmét nézték meg a Loew moziban. A terem sötétjében Luke átölelte, és ő a fiú vállára hajtotta a fejét. Utólag sajnálta, hogy pont egy tönkrement házasságról szóló filmet választottak.
Éjféltájban visszafurikáztak Cambridge-be. Lekanyarodva a Memorial Drive-ról a Charles folyó partján parkoltak le, szemben a csónakházzal. Mivel a kocsiban nem volt fűtés, Elspeth begombolta kabátjának a gallérját, és Luke-hoz simult, hogy felmelegedjen.
A filmről beszélgettek. Elspeth véleménye szerint a való életben egy olyan elnyomott, begyöpösödött fejű szülők által felnevelt lány, mint amilyent Joan Fontaine testesített meg, nem érezhet vonzalmat a Cary Grant játszotta, csirkefogó típusú férfi iránt.

- De hát pontosan ezért habarodott belé. Mert annyira veszedelmes alak volt - érvelt Luke.
- És úgy értékeled, hogy a veszélyes férfiak egyúttal érdekfeszítőek is?
- A legteljesebb mértékben.
A lány elfordította a fejét. A hold ezüstös tükörképét bámulta a sima, fekete vízfelületen. Semmi kétség, Billie Josephson veszélyes teremtés, szögezte le magában.
Luke finom érzékszervei felfogták a lány zaklatottságát. Gyorsan témát váltott.
- Davies professzor szóba hozta ma délután, hogy akár a Harvardon is megszerezhetem a doktori címet, ha akarom.
- Milyen apropóból mondta ezt?
- Megemlítettem neki, hogy a Columbiára szeretnék menni. Azt válaszolta, hogy mi a fenének, inkább maradjak. Elmagyaráztam neki, hogy a családom New Yorkban él. "Család, ugyan már", horkant föl erre. Csak így, egyszerűen. Mintha nem válhatnék komoly matematikussá, ha közben a húgomat is szeretném látni.
Luke volt a legidősebb a négy testvér közül. Az anyja Franciaországban született. Az első világháború vége felé ismerkedett meg Luke apjával Párizsban. Elspeth tisztában volt azzal, hogy a fiú mennyire kedveli két kamaszodó öccsét, tizenegy éves húgáért pedig kifejezetten rajong.
- Davies professzor agglegény - nyugtatgatta. - Kizárólag csak a munkájának él.
- Megfordult-e már a fejedben, hogy megszerezd a doktorátust? A lány szíve hatalmasat dobbant. - Kellene?
Talán csak nem arra akarja rávenni, hogy menjen vele a Columbiára?
- Jobb matematikus vagy, mint a harvardi diplomások többsége.
- De én mindig a külügyminisztériumban akartam elhelyezkedni.
- Az azzal járna, hogy Washingtonban kellene élned.
Elspeth most már biztos volt benne, hogy Luke nem tervezte meg előre ezt a beszélgetést. Csupán hangosan merengett. Tipikus férfiviselkedés: anélkül elmélkednek létfontosságú,

talán egész életútra kiható témákról, hogy akár csak egy pillanatnyi időt szentelnének is a várható következményeknek. Mindazonáltal megrémisztette az a lehetőség, hogy esetleg két különböző városban kell élniük. Remélte, hogy Luke ugyanolyan kézenfekvőnek fogja találni a megoldást, mint ő.
- Voltál már valaha szerelmes? - csapott le rá váratlanul Luke, ám, ráébredve nyerseségére, rögtön hozzá is fűzte: - Persze, tudom, hogy ez nagyon személyes, intim téma, és nincs jogom ilyesmit feszegetni.
- Semmi baj - vigasztalta a lány. Ha Luke a szerelemről óhajt beszélgetni, benne igazi partnerre talált. - Ami azt illeti, igen, voltam már szerelmes. - Áthatóan fürkészte a fiú arcát a holdfényben, és önelégült kéjjel töltötte el, amikor észrevette a nemtetszés apró jelét a szemében. - Tizenhét lehettem, amikor heves munkaügyi vita robbant ki a chicagói acélkombinátban. Akkoriban még erős politikai töltetük volt a munkahelyi konfliktusoknak. Segíteni akartam, úgyhogy önként jelentkeztem, üzeneteket hozni-vinni meg kávét főzni. Egy fiatal szervező mellé osztottak be. Jack Cargónak hívták, és fülig belezúgtam.
- És ő is beléd?
- Ó, dehogy. Jóval idősebb volt nálam, talán huszonöt lehetett, engem meg taknyos kis csitriként kezelt. Nagyon kedves volt hozzám, meg elbűvölő, de hát mindenkivel így viselkedett. - Egy pillanatra elbizonytalanodott. - Egyszer azért megcsókolt... - Kétségek között vergődött, vajon jól teszi-e, ha elmondja Luke-nak, de szükségét érezte, hogy megszabaduljon a tehertől. - Kettesben voltunk az egyik hátsó szobában, és röplapokat pakoltunk dobozokba. Nem tudom már mit, de mondtam valamit, amin aztán jót derült. "Valóságos gyöngyszem vagy, Ellie", kedveskedett. Az volt a szokása, hogy mindenkinek lerövidítette a nevét. Téged biztosan Lounak hívott volna. Odajött hozzám, és szájon csókolt. Majdnem belehaltam a gyönyörűségbe. Ő azonban folytatta a pakolást, mintha mi sem történt volna.
- Szerintem beléd esett.
- Lehetséges.
- Tartod még vele a kapcsolatot? Elspeth megrázta a fejét.
- Meghalt.
- Olyan fiatalon!
- Megölték. - Igyekezett visszafojtani feltörő könnyeit. Nagyon nem szerette volna, hogy Luke azt higgye, még mindig szerelmes Jack emlékébe. - Két szolgálaton kívüli rendőr, akit az acélkombinát bérelt fel, elkapta egy sötét mellékutcában, és vasrudakkal agyonverte.
- Uramisten! - Luke elborzadva meresztette rá a szemét.
- Mindenki tudta a városban, hogy ki tette, mégsem tartóztatták le őket.
Luke megfogta a kezét.
- Olvastam hasonló esetekről az újságokban, de sosem hittem volna, hogy a valóságban is megtörténnek.
- Pedig megtörténnek. A gyáraknak termelniük kell. És aki útban van, azt egyszerűen félre állítják.
- Úgy állítod be, mintha a nagyipar is úgy működne, mint a maffia.
- Való igaz, nem látok túl sok különbséget a kettő között. De már rég nem veszek részt hasonló akciókban. Elég volt akkor annyi. - Luke a szerelemről kezdett el diskurálni, ő meg balga módon a politikára terelte a szót. Gyorsan visszakanyarodott az eredeti témához. - És te? Szerettél már valakit?
- Nem is tudom... - felelte Luke tétován. - Nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán tudom, mi az a szerelem. - Csalhatatlan, fiúkra jellemző válasz. De legalább annyi haszna származott belőle, hogy Luke közelebb hajolt hozzá, és megcsókolta.
Szerette ujjai hegyével megérinteni a fiút, miközben csókolóztak. Gyengéden megcirógatta a fülét, végigsimogatta az álla vonalát, becézgette a haját és a tarkóját. Luke ilyenkor megállt,

ránézett, és kedves, szelíd mosollyal a szája körül őt tanulmányozta, felidézve Elspethben Ophelia szavait: "...vizsgálni kezdé arcomat, mintha levenné". Aztán szája ismét az övére tapadt. Ami igazán boldoggá tette, az maga a tudat volt, hogy tetszik - nem is kicsit - a fiúnak. Egy idő után Luke kiegyenesedett, és nagyot sóhajtott.
- El nem tudom képzelni, hogy a házastársak valaha is unatkoznak. Hiszen sosem kell abbahagyniuk.
Elspeth szerette, ha a házasságról beszélt.
- Talán a gyerekek miatt hébe-hóba mégis muszáj szünetet tartaniuk, legalábbis feltételezem - válaszolta nevetve.
- Te is szeretnél gyerekeket?
A lány érezte, hogy a szíve egyre hevesebben ver. Csak nem a kezét akarja megkérni?
- Persze hogy szeretnék.
- Én négyet. Mint a szülei.
- Fiúkat vagy lányokat?
- Vegyesen.
Csönd telepedett rájuk. Elspelh félt bármit is mondani. Hallgatásuk egyre hosszabbra nyúlt. Végül Luke feléje fordult, tekintete komolyságról árulkodott.
- Mit szólnál négy gyerekhez?
Ez volt a végszó, a jel, amelyre epedve vágyott. Arca sugárzott a boldogságtól.
- Ha a tieid lennének, szíves örömest - búgta. Luke ismét megcsókolta.
Hamarosan annyira hideg lett az autóban, hogy kénytelenek voltak visszahajtani Radcliffe-be. Miközben áthaladtak a Harvard téren, ismerős alak integetett nekik a járda széléről.
- Csak nem Anthony az? - kérdezte Luke csodálkozva.
De ő, állapította meg keserűen Elspeth. És Billie is vele van.
Luke lehúzódott az útról, és letekerte az ablakot. - Jaj de jó, hogy észrevettelek titeket - közölte Anthony köszönés helyett. - Szívességet szeretnék kérni tőletek.
Billie szorosan Anthony mögött topogott. Vacogott a késő esti hidegben, és a szeme meg szikrákat szórt.
- Mit kerestek itt? - vonta kérdőre Elspeth a fiút.
- Valami ostoba félreértés történt. A fenwayi ismerősök elutaztak a hét végére, alighanem összekutyulták az időpontokat. Billie meg nem tud hol aludni.
Elspethnek eszébe jutott, hogy Billie azt a hazugságot adta be a diákotthonban, hogy a nagynénjénél tölti az éjszakát. Vagyis elkerülhetetlenül lelepleződne, ha most mégis beállítana.
- Próbálkoztunk a "házzal" is. - A Cambridge House-ra célzott, ahol együtt lakott Luke-kal. A harvardi fiúszálláshelyeket ugyanis hagyományosan "házaknak" hívták. - Az volt a tervem, hogy becsempészem a szobánkba, Luke meg én pedig a könyvtárban fekszünk le.
Elspeth nem győzött hüledezni.
- Neked elment a józan eszed!
- Ugyan, nem nagy ügy, már korábban is csináltunk ilyesmit - vágott közbe Luke. - És mi jött közbe?
- Észrevettek bennünket.
- Te jó szagú ég! - ámuldozott Elspeth. Súlyos kihágásnak számított, ha egy lányt rajtakapnak a fiúszálláson, különösen késő este. Mindkettőjüket kirúghatják az egyetemről.
- Ki látott meg benneteket? - faggatózott Luke.
- Geoff Pidgeon meg egy csomó másik srác.
- Oké, Geoff fejével lehet beszélni. Kik voltak vele?
- Nem tudom biztosan. Elég sötét volt, a társaság meg dülöngélt a részegségtől. Majd reggel megpróbálok utánajárni a dolognak.
Luke egyetértően bólintott.

- És most mit akartok csinálni?
- Billie-nek van egy unokafivére, aki Newportban lakik, Rhode Island államban. Elvinnétek hozzá?
- Micsoda?! - robbant ki Elspethből. - De hát Newport legalább 80 kilométerre van innen!
- Mi tagadás, egy-két órába biztosan betelik - ismerte el megadóan Anthony. - És te mit mondasz, Luke?
- Persze, hogy elvisszük.
Elspeth előre sejtette, hogy Luke bele fog egyezni. Becsületbeli ügynek tekintette, hogy segítsen a barátján, még akkor is, ha az kényelmetlenségekkel jár. Elspeth ennek ellenére dúlt-fúlt magában.
- Hé, öregfiú, hálás köszönet - sóhajtotta Anthony megkönnyebbülten.
- Nincs probléma - hárította el Luke a köszönetet. - Azaz, mégiscsak van egy bökkenő. Ez az autó csak kétüléses.
Elspeth elértette a célzást. Kivágta a jármű ajtaját, és kipattant.
- Örülök, hogy segíthetek - jegyezte meg duzzogva. A következő pillanatban azonban szégyenpír öntötte el gyerekes viselkedése miatt. Luke helyesen cselekedett, amikor kutyaszorítóba jutott barátja segítségére sietett. Bár esze más diktált, mégsem tudta elhessegetni magától azt a nyomasztó gondolatot, hogy szerelme két órát fog eltölteni abban a parányi, szűk kocsiban a szexuálisan hallatlanul vonzó, megejtően tetszetős Billie Josephsonnal.
Luke észrevette ingerültségét, és rögvest felajánlotta: - Elspeth, gyere, szállj vissza, először téged furikázlak haza.
- Erre semmi szükség, köszönöm - igyekezett megjátszani a nagylelkűt. - Majd Anthony elkísér a kollégiumig. Egyébként is Billie úgy néz ki, mint aki menten halálra fagy.
- Rendben, ha így akarod.
Azért jólesett volna neki, ha Luke nem adja föl ilyen könnyen.
Billie odahajolt, és puszit nyomott az arcára. - Nem is tudom, hogyan köszönjem meg - hálálkodott. Bepattant az autóba, és behúzta maga után az ajtót. Anthonytól még csak el sem köszönt.
Luke búcsút intett nekik, majd elviharzott Billie-vel.
Anthony és Elspeth némán düllesztette a szemét az éjszaka sötétjébe vesző jármű után.
- A fene vigye el - sziszegte Elspeth a foga között.

6.00

A rakéta fehérszínű törzsén két nagyméretű, fekete betű virít: UE. A jelzés valójában egy kezdetleges kód:

H	U	N	T	S	V	I	L	E	X
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0

Az UE-ból következően a rakéta sorszáma tehát 29. A kód arra szolgál, hogy segítségével eltitkolják, hány rakétát gyártottak eddig.

A bágyadt, szürke nappali fény fokozatosan kiűzte a sötétséget a hideg városból. Férfiak és nők lopakodtak elő házaikból, szemük meg-megrebbent a csontig hatoló, jeges szélben, szájukat szorosan összepréselték. Behúzott nyakkal szaporázták lépteiket a félhomályban, és mint valami éji bogarak, úgy rajzottak a ragyogóan kivilágított, meleget ontó irodák, üzletek, szállodák és éttermek - a munkahelyük -felé.
Luke-nak nem volt úti célja: szemében az egyik utca ugyanolyannak tűnt, mint bármely másik. Nem jelentettek neki semmit sem. Valahol a lelke mélyén arra számított, hogy talán ha

befordul a következő sarkon, hirtelen ráeszmél, hogy mennyire ismerős a környék - esetleg ott nőtt fel vagy a közelben dolgozott. De bármerre vette az irányt, mindenütt csalódás várta.
Miután kivilágosodott, tanulmányozni kezdte a mellette elhaladók arcát. Valamelyikük akár az apja is lehet, esetleg a nővére vagy a fia. Szakadatlanul táplálta magában a reményt, hogy egyszer csak megáll valaki előtte, arca felderül, és miközben átöleli, félig megrovón felkiált: Luke, hát hol a csodában voltál? Gyere, hazakísérlek. Ám az sem kizárt, hogy senki sem akarja megtalálni, és hideg közönnyel hátat fordítanának neki. Lehet, hogy halálosan megbántotta a családját. Vagy történetesen máshol élnek.
Ahogy telt-múlt az idő, úgy hatalmasodott el rajta az az érzés, hogy nem lesz szerencséje. Senki sem akart elébe toppanni, hogy boldog, ujjongó kiáltások közepette magához ölelje, és ő sem fog rábukkanni arra az utcára, ahol élt. Céltalanul bolyongani az utcákon és a vakszerencsében bízni nem éppen bölcs, kiérlelt stratégia. Tervet kell tehát készítenie. Muszáj megtalálnia a módját, hogyan derítse ki a személyazonosságát.
Felötlött benne, hogy eltűnt személyként talán már keresik. Biztosra vette, hogy létezik egy lista a keresettekről, részletes személyleírással a kámforrá vált emberekről. De ki állíthat össze egy ilyen listát? Csakis a rendőrség.
Úgy rémlett neki, hogy néhány perce haladt el egy rendőrőrs mellett. Eltökélten visszafordult. A hirtelen, gyors mozdulattól beleütközött egy olívaszínű esőkabátot és hozzá illő kalapot viselő fiatalemberbe. Hirtelen olyan érzése támadt, hogy már látta valahol. Tekintetük összekulcsolódott, és Luke egy reményteli pillanatig már azt hitte, hogy felismerték; a fiatal férfi azonban elfordította a fejét, és zavarodottan odébbállt.
Csalódását lenyelve Luke is folytatta útját. Nem volt könnyű visszatalálnia a rendőrállomáshoz, mert találomra választotta ki az utcákat, és azt sem figyelte meg, hogy mely sarkokon fordul be. Mindegy, előbb vagy utóbb bizonyosan újra rá fog akadni a rendőrségi épületre.
Kóborlása közben megpróbált információkat gyűjteni magáról úgy, hogy másokat vett górcső alá. Hosszasan tanulmányozott például egy puhakalapos férfit, aki éppen cigarettára gyújtott, és kéjelegve leszívta a füstöt. Benne azonban nem mocorgott a vágy, hogy rágyújtson. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy bizonyára nem dohányzik. Elnézegetve az autókat úgy találta, hogy az alacsony karosszériájú, sportos új modellek tetszenek neki. Tehát gyaníthatóan szereti a gyors, lapos kocsikat, és tudja is vezetni őket. Ráadásul minden nehézség nélkül fel is tudta ismerni a látott autók márkáját és típusát. Úgy látszik, a kocsikkal kapcsolatos információk örökre, kitörölhetetlenül beleégtek az agyába, akárcsak angoltudása.
Megtorpant egy kirakat előtt. Alaposan szemügyre vette a tükörképét. Meghatározhatatlan korúnak látta magát, pedig az összes útjába kerülő járókelőről meg tudta állapítani, hogy húszas, harmincas vagy negyvenes éveit taposhatja vagy még öregebb. Arra is rájött, hogy szinte akaratlanul két csoportra osztja az embereket: a nálánál idősebbekre, illetve fiatalabbakra. Ha jobban belegondolt, a húszas éveikben járókat automatikusan, önkéntelenül is fiatalabbaknak vélte önmagánál, a negyveneseket viszont idősebbeknek - vagyis az ő életkora valahol a kettő között lehetett.
Ezek az akadozva szivárgó, amnéziája fölött aratott apró győzelmek határtalan diadalmámorral töltötték el.
Időközben azonban teljesen eltévedt. Ízléstelen, csiricsáréra festett, olcsó üzletekkel teli utcában találta magát; utálkozva nézett végig a kétoldalt egymás hegyén-hátán burjánzó, állandó leértékelést hirdető ruhásboltok, használtbútor-üzletek, zálogházak és élelmiszerjegyet is elfogadó zöldségesek során. Megállt, hátratekintett, nem tudta, mitévő legyen. Harminc méterrel odébb fölfedezte a zöld gabardinkabátos fiatal férfit, egy televíziós készülékeket kínáló kirakatot gusztált.
Szemöldökét összeráncolva eljátszott azzal a sebtében támadt felvetéssel, vajon nem őt követi-e.

Aki másokra árnyékként rátapad, az általában egyedül van, nincs nála aktatáska vagy bevásárló szatyor, és egy idő után lerí róla, hogy nem meghatározott cél felé halad, hanem téblábol és őgyeleg, álcázást keresve. A leírás pontosan ráillett a fiatalemberre.
Luke elhatározta, hogy megbizonyosodik, helytálló-e a gyanúja. A módszer egyszerűnek tűnt. Elsétált a sarokig, ott átment a másik oldalra, majd megindult visszafelé. Előzőleg, amikor a kereszteződéshez ért, mindkét irányba végignézett az utcán, mintha a forgalmat vizsgálná. A zöldkabátos ott volt mögötte 30 méterrel. Miután végigbattyogott a túloldalon, Luke ismét átkelt az utcán. Mivel nem akarta felkelteni a férfi gyanakvását, úgy tett, mintha a számozást figyelné a kapukon. Visszaért az eredeti kiindulópontra.
A zöldkabátos ott volt a nyomában.
Luke roppant rejtélyesnek vélte a dolgot, de egyidejűleg újra ágaskodni kezdett benne a remény. Nyilvánvaló, hogy egy olyasvalakinek, aki folyton a sarkában jár, tudnia kell egyet s mást róla - legalábbis ismernie kell a személyét.
Hogy megfellebbezhetetlenül meggyőződjön feltevése helyességéről, kénytelen lesz felszállni valamilyen járműre, hogy követőjét is ugyanarra kényszerítse.
Egészen lázba jött az izgatottságtól, ám a tudata rejtekén megszólaló józan, hűvös hang óvatosságra intette: hol szerezted az ismereteidet arról, miként kell megállapítani, hogy követnek-e? Hiszen nem is kellett rágódnia, a módszer egyszerűen csak kipattant az agyából. Az következik-e ebből, hogy esetleg valamelyik titkosszolgálatnak volt az alkalmazottja, mielőtt csavargásra adta volna a fejét?
Majd később mérlegeli a lehetőséget. Előbb azonban buszjegyre kell pénzt szereznie. Zsebei üresen tátongtak, nyilván az utolsó fillért is italra költötte. De hát ez nem jelenthet problémát! Pénzt bárhol lehet találni - van az embereknél, és van a boltokban, az áruházakban, a taxikban és a lakásokban is.
Másfajta szemmel kezdte vizsgálni a környezetét. Észrevett egy újságos standot: könnyű célpont lenne, ha ki akarná rabolni. Kikaphatná bárki kezéből a táskát, sőt megpróbálkozhatna éppenséggel a zsebtolvajlással is. Egy kávézó elé ért. Belesett. Egy férfi fizetett a kasszánál, a pincérnő az asztalok körül sürgölődött. A célnak ez is tökéletesen megfelel. Benyitott.
Szemei lázasan kutatták az asztalokat, nem hagytak-e ott aprót borravalóként, de nem volt szerencséje. A kasszához lépett. A rádióban híreket mondtak: "Szakértők szerint Amerikának egyetlen esélye maradt, hogy utolérje a szovjeteket a világűr meghódításáért zajló versenyben," A pultnál kiszolgáló férfi presszókávét főzött, gőz csapott ki a csillogó gépből, és a finom illat Luke orrlyukába áramlott.
Vajon hogyan viselkedik egy csavargó ilyen helyzetben, tűnődött egy röpke pillanatig.
- Nincs véletlenül megszáradt süteménye? - nyögte ki végül.
- Kotródj innen, de gyorsan! - förmedt rá a pultos. - Meg ne lássalak még egyszer.
Luke latolgatta, hogy átugrik a pulton, és feltépi a kasszagépet, de aztán túlontúl radikális megoldásnak találta. Elvégre csak buszjegyre kellett a pénz. Már indult volna kifelé, amikor meglátta, amit keresett. A pénztárgép mellett, karnyújtásnyira tőle, magas üvegedény állt, fémfedelén keskeny nyílás. Oldalán egy kisfiú képe, alatta felirat: "Gondolj azokra, akik nem látnak." Luke úgy helyezkedett, hogy testével eltakarja a dobozt a vendégek és a pincérnő elől. Most már csak a pultos figyelmét kell elterelnie.
- Ki tudna segíteni egy tízcentessel? - fogta könyörgősre.
- Na most már aztán tényleg betelt a pohár, kifelé innen! - Az eladó nagy zajjal lecsapta a markában tartott kancsót, kezét megtörölte a kötényében, és vészjóslóan megindult feléje. De ahhoz, hogy nyakon csípje, le kellett hajolnia, hogy átbújjon a pult alatt, és így egy rövid ideig nem láthatta őt.
Luke ezt a pillanatot használta ki. Felkapta az üveget, és villámgyorsan becsúsztatta a kabátja alá. Elkeseredetten könnyűnek bizonyult, de valami megcsörrent benne, tehát nem lehetett teljesen üres.

A pultos megragadta a gallérjánál fogva, és nagy erővel végiglódította a kávézón. Luke nem tanúsított ellenállást, legalábbis addig nem, amíg a férfi feneken nem billentette, hogy kipenderítse az ajtón. Magáról megfeledkezve hátrapördült, harcra készen, villámokat szóró tekintettel. Az eladó megrettenve visszahőkölt, és sebesen becsapta az ajtót.
Luke meghányta-vetette, tulajdonképpen miért is gurult dühbe. Végtére is koldulni ment be a boltba, és amikor felszólították, hogy távozzon, nem engedelmeskedett. Rendben van, a fenékbe rúgás felesleges volt, bár teljes mértékben megérdemelte - a vak gyerekektől lopott.
Akárhogy is, nem kis erőfeszítésébe került, mire lecsillapodott, és büszkeségét lenyelve eloldalgott onnan, mint egy kivert kutya.
Befordult egy keskeny, sötét átjáróba, keresett egy éles követ, és bőszen nekiesett az üvegedénynek, mintha azon akarná kitölteni a mérgét. Egykettőre sikerült felfeszítenie a fedelét. Csupa fémérme volt benne, úgy becsülte, hogy 2-3 dollárra rúghat az egész. A pénzt zsebébe süllyesztette, és kilépett a sikátorból. Hálát adott a jótékonysági mozgalomnak, és megfogadta, hogy ha egyszer ismét egyenesbe jön, visszaszolgáltatja a 3 dollárt a vakoknak.
Oké, legyen 30, alkudozott önmagával.
A gabardinkabátos férfi egy újságosbódénál szobrozott a közelben, és úgy tett, mintha belemerült volna az egyik cikkbe.
A sarkon feltűnt egy autóbusz, épp a járda mellé készült lehúzódni. Luke-nak fogalma sem volt arról, hogy milyen útvonalon közlekedik, de ez nem is számított. A busz megállt, és ő felszállt. A vezető szúrós szemmel nézett rá, de legalább nem hajította le.

- Három megállónyit akarok menni - közölte Luke.
- Nem számít, hová akar utazni, a jegy 17 centbe kerül, hacsak nincs érvényes vonalzsetonja.
Luke az ellopott érmékkel fizetett.
Lehet, hogy nem is követik? Miközben az autóbusz hátuljába ment, éber, ideges tekintettel lesett ki az ablakon. A fiatal férfi hóna alá csapott újsággal baktatott a járdán. Luke zavarodottan meredt maga elé. A zöldkabátosnak most taxit kellene hajkurásznia, méghozzá lóhalálában. Tehát mégsem árnyék, aki az ő nyomában jár? Csalódottság fogta el.
A busz besorolt a forgalomba, és Luke leült.
Ismét gondolkodóba ejtette, vajon hol vértezhette fel magát szokatlan, különleges tudományával. Szinte biztosra vette, hogy valamikor titkosszolgálati kiképzésben részesült. De mi célból? Csak nem rendőr volt? Vagy esetleg a háborúval lehet összefüggésben? Azzal tisztában volt, hogy néhány évvel korábban háború pusztított. Amerika hadban állt a németekkel az európai színtéren, a Csendes-óceán térségében pedig Japán ellen harcolt. Arra azonban már nem emlékezett, vajon személyesen is részt vett-e benne.
A harmadik megállónál néhány utas társaságában leszállt a buszról. Mindkét irányban végigpásztázta az utcát. Sehol nem látott taxit, és a zöldkabátos férfinak sem volt nyoma. Miközben azon morfondírozott, merrefelé is induljon, szeme megakadt az egyik utason, aki vele együtt szállt le a buszról. Egy üzlet bejáratánál álldogált, és a zsebében matatott. Előkapta a cigarettáját, rágyújtott, és hosszan, elragadtatott gyönyörrel mélyen leszívta a füstöt.
Magas ember volt, fején puhakalap.
Luke tudta, hogy már látta korábban.

7.00

Az indítóállás talplemeze voltaképpen nem más, mint egy közönséges acélasztal, amely négy lábon áll, közepén kerek lyukkal, hogy a rakéta hajtóművéből kilövellő gázsugár átáramolhasson rajta. Az alatta elhelyezkedő kúpszerű terelő-felület vízszintes irányba téríti el a sugarat.

Anthony Carroll végighajtott a Constitution sugárúton. Egy ötéves Chevrolet Eldoradót vezetett, amely valójában az anyjáé volt. Egy évvel ezelőtt kérte kölcsön, hogy szülei virginiai házából visszajusson Washingtonba, és azóta valahogy egyszer sem tudta rávenni magát, hogy visszaadja. Az anyja valószínűleg már vásárolt magának egy újat.
Leparkolt az Alphabet Row - Ábécé Sor - Q épülete előtt. A telep apró, barakkszerű építményekből állt, amelyeket rohammunkában húztak fel a háború alatt a Lincoln emlékmű szomszédságában, egy parkoló helyén. Az épületek szemet bántó, ocsmány látványt nyújtottak, de ő kedvelte ezt a helyet, mert a háborút ott vészelte át a CIA elődjének, a Stratégiai Szolgálatok Irodájának (OSS) a kötelékében. Azok voltak ám a szép napok, akkor még egy titkosszolgálat többé-kevésbé azt tehette, amit csak a kedve diktált, kizárólag az elnöknek tartozott beszámolási kötelezettséggel.
A CIA a leggyorsabb ütemben terjeszkedő hivatal volt a szövetségi kormányzati gépezetben. Sok millió dollárba kerülő központjának építési munkálatai jó ideje folytak a Potomac-folyó túlsó partján, a virginiai Langleyben. Mihelyt átadják, az Alphabet Row-nak befellegzett.
Anthony keményen hadakozott a langleyi székház terve ellen, és nem pusztán csak azért, mert fölöttébb kedves emlékek fűzték a Q épülethez. A CIA-nak akkoriban huszonegy irodája volt szétszórtan a főváros Foggy Bottom nevű, jobbára hivatali negyedében. És ennek így is kellene maradnia, érvelt Anthony oroszlán módjára. Hiszen azzal, hogy az egyes részlegek a legkülönbözőbb helyeken működnek, ráadásul más kormányhivatalokkal egy épületben, igencsak megnehezítették a külföldi ügynökök munkáját, akik a CIA szervezeti felépítését és kiterjedtségét szerették volna feltérképezni. De ha beköltöznek Langleybe, bárki könnyűszerrel megállapíthatja, hogy hány ember dolgozik az ügynökségnek, milyen erőforrások állnak a rendelkezésükre, sőt még az éves költségvetési keretre is következtethetnek. Elég csak elfurikázniuk a székház előtt.
Természetesen alulmaradt a vitában. Az illetékesek eltökélték, hogy szorosabbra fogják a CIA gyeplőjét. Anthony ezzel szemben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a titkosszolgálati munka vakmerő fenegyerekeknek és modernkori kalózoknak való. A háború alatt is ez volt a helyzet. Mostanra azonban rigolyás bértollnokok és szemellenzős könyvelők ragadták magukhoz az irányítást.
Anthonynek külön parkolóhely volt fenntartva, ahol jól látható tábla hirdette: "műszaki szolgálatok osztályvezetője". Mégsem oda állt be, hanem egyenesen a főbejárathoz hajtott. Felnézett a csúf épületre, és átsuhant az agyán, vajon küszöbönálló megsemmisülése egyúttal egy korszak végét is jelenti-e majd. Egyre több hivatali jellegű összecsapásból kénytelen mostanában vesztesen távozni. Igaz, továbbra is befolyásos, nagy hatalmú embernek számít az ügynökségen belül. A "műszaki szolgálatok" elnevezés meglehetősen ártalmatlannak hangzott ugyan, valójában azonban azt a részleget takarta, amely a betörésekért, a telefonlehallgatásokért, a kábítószer-kísérletekért és egyéb hasonló, alapjában véve törvénybe ütköző tevékenységért volt felelős. A bennfentesek a "piszkos trükkök" osztályának becézték. Anthony háborús hősként kivívott hírnevének és jó néhány hajmeresztő, már a hidegháborús időszakban véghez vitt sakkhúzásának köszönhette magas beosztását. Sokan azonban a fejükbe vették, hogy - ha törik, ha szakad - átformálják a CIA-t azzá, aminek a közvélemény képzeli: egyszerű információgyűjtő szervezetté.
Csak a holttestemen keresztül, fogadkozott Anthony.
Persze, neki is voltak ellenségei. Felettesek, akiket megsértett parlagi, érdes modorával, beképzelt, hozzá nem értő beosztottak, akiknek előmenetelét derékba törte, és hitvány, begyöpösödött agyú aktakukacok, akiket pusztán a feltételezés is halálra rémisztett, hogy a kormány titkos műveletekre ad parancsot. Ugrásra készen álltak, hogy az első adandó alkalommal a torkának essenek, és élvezettel hallgassák végig halálhörgését.
És mostantól kezdve még védtelenebbnek érezhette magát, mint azelőtt.

Amint belépett az épületbe, agya leghátsó zugába száműzte általános gondjait, és minden idegszálával a legfontosabb, azonnali odafigyelést igénylő problémára koncentrált: Dr. Claude Lucasra, azaz Lukera, a legveszélyesebb emberre egész Amerikában, aki veszélybe sodorhatja mindazt, amiért Anthony élt.
Gyakorlatilag egész éjszaka bent tartózkodott az irodájában, és csak rövid időre ugrott haza, hogy megborotválkozzon és inget váltson. Az őr csodálkozva nézett rá:
- Jó reggelt, Mr. Carroll! Már újra itt?
- Tudja, egy angyallal álmodtam, aki a vállamra telepedett, és az súgta a fülembe: "Miért nem vagy már a munkahelyeden, te lusta disznó". Jó reggelt!
Az őr felnevetett.
- Mr. Maxell az irodájában várja.
Anthony összeráncolta a szemöldökét. Pete Maxellnek Luke-kal kellene lennie. Nyilván valami balul sült el.
Hármasával szedte a lépcsőket.
Pete az íróasztalával szemközti széken ült. Szakadozott, ócska ruhái voltak még rajta, arcán a mocsok épp hogy eltakarta a vörös anyajegyet. Ijedten felpattant, amikor a főnöke berontott.
- Mi a franc történt? - követelőzött Anthony.
- Luke úgy döntött, hogy egyedül akar maradni.
Anthony szívéről nehéz kő gördült le. Előre számított ilyen eshetőségre. - Ki vette át a megfigyelést?
- Simons eredt a nyomába, Betts pedig a tartalék.
Anthony gondolataiba mélyedve bólintott. Ha Luke le tudta rázni az egyik ügynököt, feltehetően a másikkal is megpróbálkozik.
- Mi a helyzet az emlékezőképességével?
- Megszűnt létezni.
Anthony kibújt a kabátjából, és letelepedett az íróasztala mögé. Luke problémákat okoz, de semmi gond, tudta előre, hogy ez be fog következni, és készen állt a cselekvésre.
A fiatalemberre emelte a tekintetét. Pete jó ügynök volt, óvatos és hozzáértő, de még tapasztalatlan zöldfülű. Elszántan, szinte már fanatikusan hűséges volt Anthonyhez. Az összes fiatal ügynöknek tudomása volt arról, hogy Anthony saját kezűleg szervezte meg a Vichy-féle francia kormányzat egyik prominens alakja, Darlan tengernagy elleni gyilkos merényletet Algírban 1942 karácsonyestéjén. A CIA ügynökei általában nem ma született bárányok, az emberölés hivatásuk eszköztárához tartozik, még ha nem is gyakran folyamodnak hozzá. Mindenesetre a tűzkeresztségen még át nem esett alkalmazottak félelemmel vegyes áhítattal néztek Anthonyre. Pete ráadásul személyes lekötelezettje is volt. Munkahelyi pályázatában valótlant állított, amikor azt írta be a megfelelő rubrikába, hogy sosem került Összeütközésbe a törvénnyel, Anthony később azonban kiderítette, hogy diákkorában pénzbírságra ítélték, mert felszedett egy prostituáltat San Franciscóban. Pete lábára azonnal útilaput kellett volna kötni a súlyos vétség miatt, ám Anthony úgy döntött, hogy titokban tartja az ügyet. Pete végtelenül hálás volt ezért.
Most viszont nyomorultul érezte magát. Szégyenkezve lehorgasztotta a fejét, mert úgy vélte, hogy cserben hagyta a főnökét.
- Csak nyugalom - szólalt meg Anthony atyáskodó hangon. - Mondjon el töviről hegyire, szép sorjában mindent.
Pete szeme hálával telt meg, és ismét lehuppant a székre.
- Reggel úgy ébredt, mint akinek tényleg elment az esze. Olyasmiket kiabált, hogy "Ki vagyok én?" meg hasonlók. Csak nagy nehezen sikerült lecsillapítanom... Mindazonáltal elkövettem egy hibát. Lukenak szólítottam.
Anthony a lelkére kötötte, hogy tartsa megfigyelés alatt Luke-ot, de semmiféle információval ne szolgáljon neki.

- Nem számít, végtére is nem ez az igazi neve.
- Aztán azt feszegette, hogy engem hogy hívnak, és én megmondtam, hogy Pete-nek. Egyszerűen csak kicsúszott a számon, mert arra összpontosítottam, hogyan tudnám elhallgattatni.
Pete bűnbánó képpel, szinte halálra váltan vallotta be baklövéseit, pedig azok nem voltak olyan súlyos hibák. Anthony a kezével intett, hogy folytassa.
- Elvittem a templomba, ahogy megbeszéltük. Csakhogy kérdezősködni kezdett, és meglehetően körmönfont módon. Például mindenáron ki akarta szedni a lelkészből, hogy látta-e már őt korábban.
Anthony ismét bólintott.
- Felesleges ezen meglepődnünk. A háború alatt ő volt a legjobb ügynökünk. Elveszítette az emlékezetét, de az ösztönei ugyanúgy működnek, mint azelőtt.
Keze fejével megdörzsölte az arcát, a fáradtság kezdett kiütközni rajta.
- Igyekeztem rávenni, hogy ne foglalkozzon a múltjával - mesélte.
- De azt hiszem, rájött, hogy mi a szándékom. A tudomásomra hozta, hogy egyedül akar maradni.
- Van valamilyen fogódzója? Bármi, amely elvezetheti az igazsághoz?
- Nem, semmi. Kezébe került ugyan egy cikk az űrprogramról, de láthatóan hidegen hagyta.
- És másokkal mi a helyzet? Észrevett rajta bárki is valami szokatlant vagy furcsaságot?
- A papot meglepte, hogy Luke képes volt megfejteni a keresztrejtvényt az újságban. A csavargók többsége még írni-olvasni sem tud.
Nem ígérkezik könnyű feladatnak, de megoldható és kezelhető, szögezte le magában Anthony.
- Hol van most Luke?
- Nem tudom, uram. Steve bejelentkezik, mihelyt alkalma nyílik rá.
- Ha telefonál, azonnal menjen oda, és folytassák tovább a megfigyelést. Bármi történjen is, Luke-ot nem szabad szem elől tévesztenünk.
- Értettem.
Megszólalt az íróasztalon lévő fehér telefon. Anthony közvetlen vonala. Felvonta szemöldökét, és egy röpke pillanatig maga elé meredt - nem sokan ismerték ezt a számot.
A kagylóért nyúlt.
- Én vagyok - hebegte Elspeth. - Van valami újság?
- Csak semmi pánik. Kézben tartjuk a dolgokat.
7.30
A rakéta 20 méter 90 centiméter hosszú, felállítva magasabb, mint egy városi lakóház. A súlya az indítóállásban eléri a 29 056 kilogrammot, ám tömegének javarészét az üzemanyag teszi ki. A műhold 85 centiméter hosszú, és alig 9 kilogrammot nyom.

Az árnyék csaknem fél kilométeren át követte, miközben déli irányban bandukolt a Nyolcadik utcán.
Mostanra már teljesen kivilágosodott, és Luke könnyűszerrel szemmel tarthatta a szürke puhakalapot az utcasarkokon és a buszmegállókban feltorlódó alkalmi csoportosulásokban. A kalapnak azonban hirtelen nyoma veszett, amint átkelt a Pennsylvania sugárúton. Megint belésajdult a kétely, vajon nemcsak képzelődik-e. Zűrzavaros, számára rémisztő körülmények között ébredt föl, és egy olyan világban találta magát, ahol minden megeshet, és ahol minden igaz lehet - és az ellenkezője is. Könnyen előfordulhat, valóban csak bebeszélte magának, hogy szaglásznak utána. Szíve mélyén azonban nem hitte, hogy képzelegne, a következő másodpercben pedig már ki is szúrta a zöld esőkabátost, amint kilépett egy pékségből.
- Toi, encore - dünnyögte az orra alatt. - Ismét te.

Nem értette, hogyan és miért jutottak eszébe a francia szavak, de nem sokáig tanakodott rajta. Fontosabb teendői is akadtak. Most már semmi kétsége sem volt afelől: két férfi követi, méghozzá szakavatottan, egymást váltva. Tagadhatatlanul profikkal volt dolga.
Erőltette az agyát, próbált rájönni, hogy mindez, mit jelent. Mi van, ha Puhakalap és Esőkabát rendőr? Elképzelhető, hogy bűncselekményt követett el, például megölt valakit, amíg részeg volt. De lehetnek kémek is, a KGB vagy a CIA kötelékéből, bár nagyon valószínűtlennek tűnt, hogy egy olyan hasznavehetetlen csövesnek, mint amilyen ő, köze volna a hírszerzéshez. A legelfogadhatóbb magyarázatnak az látszott, hogy bizonyára évekkel korábban faképnél hagyta a feleségét, aki, mivel megunta a várakozást, és válni akar, magándetektíveket uszított a nyakára, hogy bizonyítékot szerezzenek bűnös életmódjáról. (Még az sem zárható ki, hogy az asszony francia.) Bár egyik variációt sem találta vonzónak, mégis felvillanyozódott. A követők szinte kétségbevonhatatlanul tudják, hogy ő kicsoda. Függetlenül attól, hogy milyen célból tapadtak rá, nyilvánvalóan muszáj valamit tudniuk róla. Legalábbis többet, mint amennyit jelen pillanatban ő tud saját magáról.
Egy-kettőre döntött: elválasztja Őket egymástól, majd kifaggatja a fiatalabbikat.
Benyitott egy dohányboltba, és az elorozott aprópénzen vásárolt egy csomag Pall Mallt. Mire kilépett, Esőkabát köddé vált, őrhelyét ismét Puhakalap vette át. Luke elsétált a következő sarokig, majd befordult.
Egy cocacolás teherautó állt a járdaszegélynél, a sofőr maga cipelte be a ládákat a közeli vendéglőbe. Luke lelépett az úttestre, és néhány ugrással a jármű túlsó végénél termett. Úgy helyezkedett, hogy beláthassa az egész utcát anélkül, hogy őt bárki is észrevegye, aki befordul a sarkon.
Pár pillanat múlva megjelent Puhakalap. Lélekszakadva, idegesen vizslatta a kapualjakat, még a kirakatüvegeken is belesett.
Luke fürgén hasra vágódott, és begurult a teherautó alá. A járda felé pillantva azonnal kiszúrta a kék nadrágszárat és a barna, fűzős félcipőt.
A férfi megszaporázta a lépteit, vélhetően megrettent, hogy szem elől tévesztette Luke-ot. Még loholt néhány métert, aztán visszafordult. Berontott a vendéglőbe, de alig telt el pár másodperc, újra az utcát pásztázta. Körbejárta a teherautót, majd visszament a járdára. Csak futkosott fel s alá, nem tudta, mitévő legyen. A következő pillanatban rohanni kezdett.
Luke elégedett volt önmagával. Halványlila gőze sem volt arról, hol sajátította el ezeket a fogásokat, de látni valóan nagymestere volt a cselszövésnek. Előrekúszott a vezetőfülkéig, kitolta magát a jármű alól, majd felegyenesedett. A visszapillantó tükörben látta, hogy Puhakalap lóhalálában fut, és egyre távolabb kerül tőle.
Átszaladt a másik oldalra, és eltűnt a sarkon túlra. Egy elektronikai szaküzlet bejáratánál találta magát. Úgy tett, mintha a kirakatban látható nyolcvandolláros lemezjátszót tanulmányozná. Előkapta a cigarettás csomagot, kihalászott egy szálat belőle, fél szemmel azonban az utcát figyelte.
Kisvártatva felbukkant Esőkabát.
Magas növésű volt - olyan magas lehetett, mint ő-, alakja sportos. Ám legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt, és arckifejezése aggodalmat tükrözött. Luke ösztöne azt súgta, hogy nem rendelkezhet túl sok tapasztalattal.
Észrevette Luke-ot, és arcán ideges rángás futott végig. Luke egyenesen rábámult. Esőkabát félrefordította a fejét, és a járdaszegély felé húzódott, hogy elhaladjon mellette. Úgy tett, mintha csak egy szerencsétlen csavargót akarna kikerülni.
Luke elébe lépett, hogy feltartóztassa. A cigarettát a szájába dugta, és megkérdezte tőle:
- Van tüzed, pajtás?
Esőkabát nem tudta, mit csináljon. Zaklatottan körbepillantott, teljesen tanácstalannak látszott. Egy pillanat erejéig úgy tűnt, hogy válaszra sem méltatva Luke-ot egyszerűen tovább trapp ol, aztán mégis meggondolta magát. - Persze - felelte, és igyekezett hanyag

könnyedséggel viselkedni. Benyúlt a zsebébe, előhúzott egy gyufásdobozt, és meggyújtott egy szálat.
Luke kivette a cigarettát a szájából, és rátámadt:
- Ugye tudod, hogy ki vagyok?
A fiatalember most már halálra rémült. Kiképzése során nem készítették fel olyan helyzetre, amikor a célszemély egyszer csak szembefordul a követőjével, és tapogatózni kezd. Bénultan, kővé dermedten pislogott Luke-ra, a gyufa pedig a körmére égett. Elhajította, és azt hebegte:
- Nem tudom, miről beszélsz, öregfiú.
- Már egy ideje követsz - szögezte le Luke. - Tehát tudnod kell, hogy ki vagyok.
Esőkabát adta az ártatlant.
- Rám akarsz sózni valamit?
- Miért, úgy nézek ki, mint egy utazóügynök? Na, gyerünk, pakolj már ki!
- Nem követtem senkit sem.
- Legkevesebb egy órája a sarkamban vagy, pedig én eltévedtem, és csak céltalanul bolyongok.
A fiatalemberen látszott, hogy átlendült a holtponton.
- Neked elment az eszed, kispajtás. Oldalra lépett, hogy kikerülje.
Luke ismét elé állt, és nem tágított az útjából.
- Már megbocsáss! - méltatlankodott Esőkabát.
Luke-nak azonban esze ágában sem volt feladni a játszmát. A kabátja gallérjánál fogva megragadta, és olyan erővel vágta a kirakathoz, hogy az üveg beleremegett. Kétségbeesett reményvesztettség és őrjöngő harag tobzódott benne.
- Putain de merdel - hörögte a foga között.
Esőkabát fiatalabb és izmosabb volt, mégsem tanúsított ellenállást.
- Vedd le rólam a mocskos kezed! Nem követlek - mondta közömbös, rideg hangon.
- Ki a fészkes fene vagyok? - ordította Luke a képébe. - Mondd meg, ki vagyok!
- Honnan tudhatnám?
Megfogta Luke csuklóit, hogy megkísérelje kiszabadítani magát a szorításából.
Luke keze azonban feljebb csúszott, és a torkát kezdte markolászni.
- Ne próbáld beadni nekem ezt a szart! - recsegte. - Előbb-utóbb el fogod árulni, mi folyik itt.
Esőkabát ismét kibillent az egyensúlyából, szeme tágra nyílt a rémülettől. Megpróbálta lefejteni Luke ujjait a torkáról. Amikor ráébredt, hogy nem fog sikerülni, támadója bordái közé csapott. Az első ütés fájt, Luke fel is szisszent, de nem lazított keze szorításán. Közelebb húzódott Esőkabáthoz, hogy az minél kisebb lendületet vehessen a további ütésekhez. Hüvelykujját a gégéjének szegezte, és benyomta, hogy elvágja a levegő útját. Esőkabát tekintete elárulta, hogy halálfélelem kerítette hatalmába.
A hátuk mögött váratlanul megszólalt egy hang.
- Hé, maguk, mit művelnek ott? - korholta őket egy kíváncsiskodó járókelő.
Luke mintha álomból ébredne, hirtelen magához tért. Uramisten, hiszen még megöli a fickót! Lazábbra engedte a követője nyaka köré font bilincset. Mi a csoda történik vele? Közönséges gyilkos volna?
Esőkabát kínkeservesen kiverekedte magát a vasmarok szorításából. Luke-ot elképesztette saját erőszakossága, és leeresztette a kezét. A fiatalember hátralépett.
- Átkozott hülye! Meg akartál ölni! Szemét elhomályosította a félelem páraja.
- Én csak az igazságot akarom, és tudom, hogy te el tudnád mondani. Esőkabát a torkát masszírozta.
- Seggfej. Neked teljesen elment az a kevés eszed is.
Luke érezte, hogy zsigereiben újra gerjedni kezd a féktelen harag.
- Hazudsz! - sziszegte. Karját előrenyújtotta, hogy ismét megragadja a férfit.
Esőkabát azonban sarkon pördült, és vágtázni kezdett, ahogy csak a lába bírta.

A nyomába eredhetett volna, ám elbizonytalanodott. Mi értelme volna? Mit tehetne vele, ha elkapná - talán megkínozná?
Mire észbe kapott, már késő volt. Időközben kis csoport verődött Össze, hogy biztonságos távolból végignézze a jelenetet. Most valamennyien Luke-ra szegezték a tekintetüket. Rövid vajúdás után elindult az ellenkező irányba, mint amerre két követője felszívódott.
Rohadtabbul érezte magát, mint megelőzően. Dühkitörése utóhatásaként egész testében reszketett, és valósággal fuldoklott az eredménytelenség kiváltotta csalódástól. Ketten is az útjába akadtak, akik valószínűleg felvilágosítással tudtak volna szolgálni a kilétéről, ő azonban elszalasztotta a kínálkozó lehetőséget.
- Óriásit alakítottál, Luke - gúnyolta önmagát hangosan. - Amit elértél, az egy nagy nulla.
És ismét egyedül volt az ismeretlen utcákon.

8.00

A Jupiter C négyfokozatú rakéta. Legszembetűnőbb és legnagyobb méretű alkotóeleme a Redstone jelzésű ballisztikus rakéta azonos részének továbbfejlesztett változata. Ez az indító segédrakéta, amelyet első fokozatnak is neveznek: arról a rettenetesen nagy erő kifejtésére képes hajtóműről van szó, amelynek az a rendeltetése, hogy kiszabadítsa a rakétát a földi gravitáció béklyójából.

Billie Josephson késésben volt. Először az anyjához kopogott be, hogy felébressze; rásegítette steppelt fürdőköntösét, fülére illesztette a nagyothalló-készülékét, és kávét töltött neki a konyhában. Utána hétéves kisfia, Larry következett, megdicsérte, mert nem pisilt be az éjszaka, ennek ellenére ragaszkodott hozzá, hogy lezuhanyozzon. Ezt követően visszanyargalt a konyhába.
Hetvenéves anyja, Becky-Ma apró, de pufók teremtés volt. A rádió majdnem teljes hangerővel bömbölt mellette, Perry Como éppen a Cocth a Falling Start énekelte. Billie behelyezett két szelet kenyeret a pirítóssütőbe, majd vajat és szőlődzsemet tolt Becky-Ma elé. Larrynek banánszeletekkel megspékelt kukoricapelyhet kotyvasztott, mellé pedig egy nagy bögre tejet.
Miután végzett a reggelikészítéssel, sebtében megkent néhány vékony szendvicskenyeret mogyoróvajjal és lekvárral, majd egy alma, egy Hershey-csokoládé és egy kisüveg narancslé kíséretében becsomagolta őket Larry ebéddobozába. Az utóbbit begyömöszölte az iskolatáskába, mellé csúsztatta az olvasókönyvet és a baseballkesztyűt, amelyet Larry az apjától kapott ajándékba.
A zenét közben beszélgetés váltotta fel a rádióban, a riporter a tengerparton kapott mikrofonvégre kirándulókat, akik azért utaztak Cape Canaveral körzetébe, hogy megnézzenek egy rakétaindítást.
Larry csoszogott be a konyhába. Cipőfűzőjét elfelejtette megkötni, az ingét viszont egy lyukkal feljebb gombolta be. Billie élénk mozdulatokkal bekötötte a cipőjét, megigazította az ingét, majd odaparancsolta az asztalhoz, és hozzálátott rántottát sütni.
Nyolc tizenötöt mutatott az óra. Talán sikerül utolérnie magát. Rajongott a fiáért, és szerette az anyját, de a lelke mélyén gyűlölte a róluk való gondoskodással együtt járó lélekölő kulimunkát.
A rádióriporter a hadsereg szóvivőjét faggatta a hullámhosszon:
- Nem leselkedik semmiféle veszély ezekre a kíváncsiskodókra? Mi történik, ha egy rakéta véletlenül letér a pályájáról, és a tengerpartra csapódik?
- Nincs ilyen veszély, uram - hangzott a válasz. - Minden rakéta fel van szerelve egy önmegsemmisítő mechanizmussal. Ha utasítás nélkül irányt változtat, a szerkezetet működésbe hozzuk, és a rakéta még a levegőben felrobban.

- De hogyan tudják megsemmisíteni azután, hogy már elindult?
- A robbanószerkezetet a kísérleti telep biztonsági tisztje hozza működésbe rádiójelzés segítségével.
- Ez már önmagában is veszélyesnek tűnik. Mert mi van akkor, ha egyik vagy másik rádióamatőr véletlenül beindítja a mechanizmust?
- A szerkezet csak egy összetett jelzésre reagál, akár kódnak is nevezhetjük. Ezeka rakéták rengeteg pénzbe kerülnek, úgyhogy nem vállalunk felesleges kockázatokat.
Larry csilingelő hangon megszólalt:
- Én is űrrakétát fogok csinálni... Mami, magammal vihetem a joghurtot az iskolába?
- Nem, mert már félig kiittad.
- De be kell vinnem egy műanyag dobozt az iskolába! Miss Page haragudni fog rám, ha nem lesz nálam semmi - nyafogta szinte már pityeregve, a hétéves gyerekek hirtelen hangulatváltozásaira jellemző módon.
- És mire kell a műanyag doboz?
- Hogy űrrakétát csináljunk! Miss Page a múlt héten szólt nekünk, hogy ez lesz a feladat.
Billie felsóhajtott. - Larry, ha a múlt héten figyelmeztetsz, egy csomó dobozt félre tudtam volna rakni neked. Hányszor mondjam még el, hogy ne hagyj mindent az utolsó másodpercre.
- És most mi lesz velem?
- Majd csak kiötlök valamit... Beleöntjük a joghurtot egy bögrébe, és... De mondd csak, milyen dobozra van szükségetek?
- Rakéta alakúra.
Billie-ben felmerült, vajon az iskolai tanárok eltöprengtek-e akár csak egy pillanatig is azon, hogy mennyi munkát képesek adni a meglehetősen elfoglalt anyáknak naiv kéréseikkel, hogy a nebulók ezt meg azt vigyenek be otthonról. Vajas pirítóst tett a tányérokra, majd a rántottát is elosztotta igazságosan, de a sajátját félretolta. Reggelizés helyett keresztül-kasul kutatta a házat rakétaalakú dobozok után. Végül is egy keménypapírból készült mosószeres adagolóval, egy folyékonyszappanos műanyag flakonnal, egy fagylaltos tégellyel és egy szívformájú csokoládés dobozzal tért vissza.
Valamennyinek az oldalán a szokásos, a termék használatára buzdító reklámcsendélet virított: csinos háziasszony, két önfeledten vigyorgó gyerek és a háttérben szerényen meghúzódó, pipázó apa. Átfutott rajta, vajon a többi asszony is ugyanúgy utálja-e ezeket az egy kaptafára készült, giccses beállításokat, mint ő. Neki nem adatott meg, hogy ilyen családban nőjön fel. Apja, egy szegény dallasi szabómester, meghalt, amikor ő hétéves volt. Az öt gyerek gondja az anyja nyakába szakadt. Nagyon mostoha körülmények között tengették az életüket, jobbára nyomorogtak. Ő maga elvált, amikor Larry kétéves volt. Nyilván rengeteg olyan sanyarú sorsú család létezett, ahol nem volt férfi a háznál: az asszony egyedül maradt, mert a férj meghalt, vagy mert elváltak. Akadt, aki bukott nőknek tekintette az ilyen anyákat. Mindenesetre csonka családokat sosem mutogattak a reklámképeken.
A dobozokat beleszórta egy bevásárlószatyorba, hogy Larry bevihesse őket az iskolába.
- Ó, de frankó! Fogadok, hogy ennyije senkinek sem lesz. Kösz, mami.
A reggelije kihűlt, de legalább boldoggá tette Larryt.
Dudaszó hallatszott kívülről, és Billie lopva megnézte magát az ebédlőszekrény visszatükröződő üvegajtajában. Göndör fekete haját épphogy csak megfésülte, a szemhéjtust leszámítva, amelyet előző este elfelejtett lemosni, festék sem volt az arcán, túlméretezett rózsaszínű pulóvere pedig lógott rajta... Mégis, az összhatást valahogy szexisnek találta.
Nyílt a hátsó ajtó, és Roy Brodsky lépett be rajta. Roy a fia legjobb barátja volt, és olyan örömujjongással üdvözölték egymást, mintha nem néhány órája, hanem hónapok óta nem látták volna egymást. Billie-nek már korábban feltűnt, hogy Larry összes pajtása fiú. Az óvodában más volt a helyzet, ott a fiúk és lányok önfeledten együtt játszottak. Vajon miféle

pszichológiai átalakulás következhet be ötéves korban a gyerekeknél, hogy egyszer csak a saját nembelieket kezdik előnyben részesíteni?
Roy nyomában apja, Harold bukkant fel az ajtónyílásban. Jóképű férfi volt, szelíd, barna szemekkel. Özvegyember volt, felesége gépkocsibalesetben vesztette életét. Harold kémiát oktatott a George Washington Egyetemen. Billie néha-néha randevúzott vele. A férfi tekintetéből imádattal teli hódolat áradt, amint észrevette Billie-t.
- Uram teremtőm, fantasztikusan nézel ki! - hízelgett. Billie szája fülig szaladt, és puszit nyomott a barátja arcára.
Larryhez hasonlóan Roynak is bevásárlószatyor lógott a kezében, tele különféle dobozokkal.
- Csak nem ürítetted ki az összes flakont, amelyet a konyhában találtál?
- Kénytelen voltam. Úgyhogy most ott parádéznak egymás mellett kis tálkákban a szappanpelyhek, a csokoládék és az ömlesztett sajtok. Arról a hat tekercs vécépapírról már nem is beszélek, amelynek a közepéről hiányzik a keménypapír guriga.
- Ó, a fene vigye el! Látod, nekem eszembe sem jutott a vécépapír. Harold elnevette magát.
- Mit szólnál ma egy vacsorához nálam? Billie igazán meglepődött.
- Te fogsz vacsorát főzni?
- Nem egészen. Azt agyaltam ki, megkérem Mrs. Rileyt, hogy csináljon ragut tűzálló edényben, és akkor elég lesz csak felmelegíteni.
- Persze, szívesen - egyezett bele Billie. Még sosem volt Harold házában. Ha randevúztak, általában moziba mentek, meghallgattak egy komolyzenei hangversenyt vagy beugrottak valamelyik egyetemi kollégájuk koktélpartijára. Keresztülcikázott a fején, vajon mi késztethette a férfit arra, hogy épp most hívja meg vacsorára.
- Roy ma este az unokaöccse születésnapi bulijára hivatalos, és ott is fog aludni. Így legalább nyugodtan beszélgethetünk.
- Értem - válaszolta Billie elmerengve. Egy étteremben is beszélgethetnének nyugodt körülmények között. Haroldnak nyilván egészen más járt az eszében, amikor úgy határozott, hogy meghívja magához aznap estére, amikor nem lesz otthon a kisfia. Billie a szemébe nézett. A férfi arckifejezése nyílt és kendőzetlen volt - tudta, hogy mi jár Billie fejében.
- Remek lesz - mondta az asszony.
- Nyolckor érted jövök. Na, nyomás, srácok!
Kiterelte a két kisfiút a hátsó ajtón. Larry még csak el sem köszönt, amit Billie annak jeleként fogott fel, hogy minden a legnagyobb rendben van. Amikor nyugtalanította valami vagy valamilyen ragály bujkált benne, a nyakába csimpaszkodott, és alig akarta elereszteni.
- Harold rendes ember - jelentette ki az anyja. - Hozzá kellene menned, mielőtt még meggondolja magát.
- Nem fogja meggondolni magát.
- Csak vigyázz, ne fedd fel a lapjaid, mielőtt ő nem pakolja ki a tétjeit az asztalra.
Billie elmosolyodott anyja intelmén.
- Nem sok minden kerüli el a figyelmedet, igaz, mama?
- Öreg vagyok, de nem ostoba.
Billie letakarította az asztalt, a saját reggelijét meg belekotorta a szemétbe. Most már tényleg rohannia kellett, úgyhogy lóhalálában lehúzta a lepedőt Larry, az anyja és a saját ágyáról, majd összegöngyölte és begyömöszölte őket a szennyeszsákba. Felemelte a zacskót, hogy Becky-Ma is lássa:
- Ugye, nem felejted el, mama, hogy ha becsönget a patyolatos, csak annyit kell tenned, hogy odaadod neki a zsákot?
- Nem maradt már egy darab sem a szívtablettáimból - közölte az anyja válasz helyett.
- Jézus atyám! - Billie ritkán káromkodott az anyja előtt, de türelme most igencsak a végét járta.

- Mama, rohadt nehéz napnak nézek elébe, és fogalmam sincs, hogy be tudok-e majd ugrani azért a nyamvadt gyógyszerért.
- Nem tehetek róla, elfogyott.
Leginkább az tudta kihozni a sodráról, amikor Becky-Ma egyik pillanatról a másikra törődő anyából átment magatehetetlen, pólyás kisdedbe.
- De már tegnap szólhattál volna, hogy ki fog fogyni a gyógyszered, ugyanis tegnap voltam vásárolni! Nem járhatom minden nap az üzleteket, a munkahelyemen is lennem kell.
Alighogy kimondta, már meg is bánta a szavait.
- Sajnálom, mama - restellkedett. Becky-Ma egykettőre sírva tudott fakadni, akárcsak Larry. Öt évvel azelőtt, amikor ők hárman beköltöztek a házba, Becky-Ma gyakran vigyázott Larryre. Manapság azonban szinte már alig lehet rábízni az iskolából hazajövő gyereket
arra a néhány órára, amíg ő meg nem érkezik. Billie-ben egyedül az tartotta a lelket, hogy talán minden meg fog változni, ha majd Harolddal összeházasodnak.
Csöngött a telefon. Gyengéden megpaskolta az anyja hátát, és felkapta a kagylót. Bern Rothsten, elvált férje volt a vonalban. Annak ellenére, hogy útjaik elváltak, Billie jól kijött vele. Hetente kétszer vagy háromszor felkereste őket, hogy meglátogassa Larryt, és egy árva zokszó nélkül fizette a gyerektartást. Egyszer ugyan alaposan hajba kaptak egymással, de az már régen volt.
- Hé, Bern, korán keltél - üdvözölte.
- Igen. Hallottál mostanában Luke-ról? Meglepődött.
- Luke Lucasról? Nem... Miért, csak nem esett baja?
- Halványlila gőzöm sincs, de meglehet.
Bern és Luke között a vetélytársakra jellemző bizalmas, szinte már meghitt viszony fejlődött ki az évek során. Amikor még fiatalok voltak, vég nélkül vitatkoztak egymással. Parázs eszmecseréik olykor-olykor elmérgesedett szópárbajba torkollottak, ennek dacára közeli barátok maradtak végig az egyetemen, sőt még a háború alatt is.
- Mondd már, mi történt?
- Hétfőn váratlanul telefonált. Enyhén szólva meglepődtem. Nem szoktam gyakran hallani felőle.
- Én sem. - Billie leásott emlékezete mélyére. - Jó néhány éve nem láttam.
Rádöbbenve, hogy milyen hosszú idő telt el legutolsó találkozásuk óta, dörömbölni kezdett benne a lelkiismeret, miért is hagyta, hogy a barátságuk semmivé váljon. Mert mindig elfoglalt voltam, és soha ki sem látszottam a munkából, próbált magyarázatot találni. Sajnálta, hogy így alakultak a dolgok.
- A múlt nyáron kaptam tőle egy levelet - mesélte Bern. - Azt írta, hogy a húga kisfiának olvasott föl a könyvemből. - Bern volt a szerzője az egyik legnépszerűbb gyereksorozatnak, a Szörnyű ikerpárnak. -Rettentően tetszett neki, nagyokat nevetett rajta. Csupa kedvesség áradt a leveléből.
- És most hétfőn miért telefonált?
- Azt mondta, hogy Washingtonba látogat, és szeretne velem összefutni. De valami közbejött neki.
- Elárulta, hogy mi?
- Nem egészen. Csak utalt rá, hogy olyasmiről van szó, amivel a háború alatt is foglalkoztunk.
Billie tekintete aggodalommal telt meg. Luke és Bern együtt tevékenykedett az OSS-ben a háború alatt. Gyakran az ellenséges vonalak mögött vetették be őket, hogy segítsenek a francia ellenállási mozgalomnak. De azzal az életmóddal 1946-ban véglegesen leszámoltak - vagy talán mégsem?
- Szerinted mire akart célozni?

- Tényleg nem tudom. Megígérte, hogy életjelt ad magáról, mihelyt Washingtonba ér. Hétfő este bejelentkezett a Carlton Szállóba, ma meg már szerda van, és még nem hallottam felőle. Az pedig hótziher, hogy az elmúlt éjszakát nem töltötte a hotelben, az ágya érintetlen.
- Honnan tudod?
Bern bosszankodó kézmozdulattal legyintett.
- Jaj, Billie, te is dolgoztál az OSS-nek... Mégis, mit tippelsz, hogyan lehet ezt megtudni?
- Felteszem, hogy lefizetted a szobalányt.
- Talált. Egész éjszaka nem volt a szobájában, és mostanáig sem tért vissza.
- Lehet, hogy nőket hajkurászott.
- Persze! Billy Graham meg marihuánát szív, mi? Te sem mondod komolyan.
Bernnek igaza volt. Luke-ban mérhetetlen szexuális vágy lángolt, az egyszer biztos, de inkább mélységre és hevességre törekedett, nem pedig változatosságra és sokféleségre.
- Valóban, én sem tartom hihetőnek.
- Csörögj ide, ha hallasz róla, oké?
- Persze.
- Szia.
- Szia.
Billie a helyére akasztotta a kagylót. Leroggyant az asztal mellé, és teljesen megfeledkezve a munkájáról Luke-on kezdett el tűnődni.

1941

A 138-as jelzésű országút déli irányban kígyózott Massachusettsből Rhode Island felé. A felhőtlen égbolton tanyázó hold ezüstös fénysugarat zúdított az aszfaltcsíkra. Az öreg Fordnak nem volt fűtése. Billie bebugyolálta magát a kabátjába, sálját és kesztyűjét szorosabbra fogta, a lábát azonban már nem is érezte a fagyos, csontig hatoló hidegtől. De nem érdekelte különösebben. Semmi sem volt ez ahhoz képest, hogy néhány órát Luke Lucasszai tölthetett egy autóban, még akkor is, ha a fiú éppen más lánnyal jár. Tapasztalata szerint a szép férfiak menthetetlenül beképzeltek tudnak lenni, ám Luke kivételnek tűnt.
Bár ő úgy érezte, hogy sosem fognak Newportba érni, Luke élvezni látszott a hosszú, örökkévalóságig tartó utat. A harvardi fiúk többsége feszélyezetten viselkedett mutatós, lebilincselő nők társaságában: egyik cigarettáról a másikra gyújtottak, vagy gyakran meghúzták a fémflaskájukat, miközben szüntelenül lesimították a hajukat és gondosan igazgatták szálfaegyenesen álló nyakkendőjüket. Luke ezzel szemben felszabadultnak látszott, különösebb erőfeszítés nélkül vezette a kocsit, és önfeledten csevegett vele. Mivel alig volt forgalom, legalább olyan sűrűn nézett rá, mint az útra.
Az Európában kitört háborúról társalogtak. Reggel a rivalizáló lánycsapatok bódékat állítottak föl a Radcliffe udvarán, hogy szétoszthassák röpcéduláikat: az Intervencionisták amellett emelték fel szenvedélyesen a hangjukat, hogy az Egyesült Államok mielőbb avatkozzon közbe, az Amerika Mindenekelőtt hívei viszont épp az ellenkező célért szálltak síkra, ám semmivel sem kevesebb szenvedéllyel. Hamarosan kis tömeg gyűlt össze körülöttük, férfiak és nők, diákok és professzorok. Az a tudat, hogy a harvardi fiúk az elsők között lesznek, akik kijutnak a frontra, heves indulatokkal fűszerezte a szembenállók szó csatáját.
- Unokatestvéreim élnek Párizsban - mondta Luke. - Szeretnék odamenni, hogy megmentsem őket. Jó, elismerem, hogy személyes indíttatás vezérel.
- Engem is személy szerint érint a háború, hiszen zsidó vagyok -ismerte be Billie. - Én azonban inkább megnyitnám az ország kapuit a menekülők előtt, semmint hogy amerikaiakat küldjek meghalni Európába. Inkább emberek életét kellene megmenteni, nem pedig folytatni a pusztítást.
- Anthony is így gondolja.

Billie még nem tette túl magát az esti kudarcon.
- El nem tudod képzelni, milyen mérges vagyok rá. Előre gondoskodnia kellett volna arról, hogy az ismerősei lakásában aludhassunk.
Együttérzésre számított Luke részéről, ám csalódnia kellett. - Úgy vélem, hogy talán túlságosan is félvállról vettétek mindketten ezt az egész dolgot - közölte Luke barátságos mosollyal a szája körül. Hangjából azonban kiérződött a feddési szándék.
Billie-t szíven ütötték a szavai. Már-már visszavágni készült, de idejében lenyelte a torkában feltörő indulatot. Elvégre hálásnak kell lennie, hogy Luke elfurikázza a rokonához.
- Csak véded a barátodat, amit nem vehetek rossznéven - mondta szelíden. - Szerintem azonban az Ő kötelessége lett volna, hogy vigyázzon a jó híremre.
- Meg a tiéd.
Megdöbbentette Luke kijelentésének bíráló éle. Addig annyira elbűvölő és kedves volt.
- Úgy beszélsz, mintha engem hibáztatnál az egészért!
- Balszerencsések voltatok, ez kétségtelen - állapította meg Luke. -És tagadhatatlan az is, hogy Anthony hozott olyan helyzetbe, hogy ebből a balszerencséből komoly károtok származhatott volna.
- Ez az igazság.
- Te pedig kötélnek álltál.
Most már kifejezetten bosszantotta a rendreutasító magatartás. Azt szerette volna, ha a fiú csupa szépet raktároz el róla - de hogy miért, tulajdonképpen maga sem tudta.
- Most már nem számít, úgysem fordul elő velem ilyesmi soha többé. Nincs az a férfi...! - szögezte le indulatosan.
- Anthony remek fickó. Rettentően okos és kissé hóbortos.
- A nőktől meg elvárja, hogy gondoskodjanak róla... fésüljék meg a haját, vasalják ki a nadrágját, és főzzenek neki csirkelevest.
Luke nevetett.
- Feltehetek egy személyes kérdést?
- Nem bánom.
A fiú feléje fordult, tekintetük találkozott.
- Szerelmes vagy belé?
A kérdés váratlanul érte - ám ő kedvelte azokat a férfiakat, akik képesek voltak meglepetést okozni neki. Szókimondón válaszolt.
- Nem. Tetszik nekem és élvezem a társaságát, de nem szeretem. -Luke barátnője villant az agyába. Elspeth a leggyönyörűbb lány volt az egész egyetemen magas termetével, hosszú, rézvörös hajával és egy germán királynő alabástrom, éles metszésű arcával. - És te? Szerelmes vagy Elspethbe?
Luke elfordította a fejét, ismét az országutat figyelte.
- Nem vagyok biztos benne, hogy tudom, mi a szerelem.
- Kitérő válasz.
- Igazad van. - Fürkésző tekintetet vetett rá, mintha fel akarná mérni, hogy megbízhat-e benne. - Ha őszinte akarok lenni, alighanem ilyen közel még sosem álltam a szerelemhez, ennek ellenére tényleg nem tudom, hogy valóban az-e, amit érzek.
Billie-ben ágaskodni kezdett a bűntudat.
- Hát, nem is tudom, mit gondolna rólunk Anthony és Elspeth, ha hallanák ezt a beszélgetést.
Luke zavarában köhögött, és gyorsan témát változtatott.
- Fránya egy ügy, hogy belebotlottatok azokba a srácokba a Háznál.
- Remélem, hogy nem ismerték fel Anthonyt. Akár ki is csaphatják.
- Nemcsak róla van szó. Te is slamasztikába kerülhetsz. Igyekezett számításon kívül hagyni ezt az eshetőséget.

- Alkalmasint fogalmuk sincs, hogy ki vagyok. Hallottam, hogy az egyik azt mondja rólam: az a "kis kurva".
Luke elképedve nézett rá.
Billie gyanította, hogy Elspeth sohasem használna ilyen szavakat, és azt kívánta, bárcsak ő se ismételte volna meg, amit mondtak rá.
- Talán meg is érdemeltem - fűzte hozzá. - Végül is egy fiúszálláson voltam éjnek évadján.
- Aligha hiszem, hogy létezik elfogadható ürügy a modortalanságra.
Az újabb megrovás nyila legalább annyira őt vette célba, mint azokat a fiúkat, vallotta be magának dühösen. Luke-nak vág az esze, mint a borotva, és csípős a nyelve. Arra játszik, hogy őt felbosszantsa - ám annál érdekesebbnek és izgatóbbnak találta a fiút. Lehúzta a kesztyűjét.
- És mi a helyzet veletek? - puhatolta. - Bőszen prédikálsz itt rólam és Anthonyról, de vajon te nem hoztad kínos helyzetbe Elspetht azzal, hogy a kora hajnali órákig együtt kocsikáztatok?
Legnagyobb meglepetésére Luke elismerően felnevetett.
- Tökéletesen igazad van, fontoskodó és fellengzős fajankó vagyok. Mindnyájan vállalunk kockázatot.
- Ez az igazság! - Összerázkódott. - El nem tudom képzelni, mihez kezdenék, ha kiebrudalnának.
- Valószínűleg más egyetemen folytatnád. Billie a fejét ingatta.
- Ösztöndíjas vagyok. Az apám meghalt, az anyám nyomorgó, nincstelen özvegy. Ha erkölcsi kihágás miatt csapnának ki, aligha lenne esélyem, hogy újabb ösztöndíjat szerezzek. Mi olyan hihetetlen?
- Meg kell mondjam, nem egészen úgy öltözködsz, mint aki ösztöndíjas.
A lánynak tetszett, hogy felfigyelt a szerelésére.
- Leavenworth-öm van - magyarázta.
- Hoppá! - Köztudott volt, hogy a Leavenworth-ösztöndíj páratlanul nagylelkű támogatással jár, és évente több ezer kiváló diák pályázik rá. - Bizonyára zseni vagy, ha elnyerted.
- Nincs tudomásom róla, hogy az volnék - szerénykedett, de közben hízott a mája a fiú hangjából kiérződő, elismerést sejtető árnyalattól. - Látod, még arra sem futotta a nagy eszemből, hogy előre bebiztosítsam, lesz hol lehajtani a fejem éjszakára.
- A másik oldalon viszont még nem a világ vége, ha valakit eltávolítanak az egyetemről. A legokosabb emberek közül többen is kimaradtak az egyetemről, hogy aztán később milliomossá váljanak.
- Számomra mégis a világ végét jelentené. Én nem akarok milliomos lenni, én beteg embereken szeretnék segíteni.
- Orvosnak készülsz?
- Pszichológusnak. Szeretném megérteni és felfogni, hogyan működik az agy.
- Mi célból?
- Annyira rejtélyes és bonyolult szerkezet! Mint például a logika, vagy az a mód, ahogy gondolkodunk. Odaképzelni valamit magunk elé, amely nincs is ott. Az állatok képtelenek erre. Vagy vegyük az emlékezőképességet. A halaknak nincs emlékezetük, tudtad?
Luke bólintott.
- És az mivel magyarázható, hogy szinte mindenki képes felismerni egy oktávot? Két zenei hang, az egyik kétszer olyan gyors, mint a másik. Hogy van az, hogy az emberi agy felismeri?
- Látom, téged is érdekel. - Örült, hogy a fiú is érdekfeszítőnek ítéli a választott területét.
- Hogyan halt meg az apád?
Billie-nek elszorult a torka. Hirtelen éles, hasogató fájdalom árasztotta el. Küzdenie kellett, hogy visszatartsa a könnyeit. Mindig ez játszódott le: egy gyanútlanul elejtett, ártatlan szó, és máris felszínre tört a veszteség okozta bánat, méghozzá olyan elemi erővel, oly hevesen, hogy szinte megnémult tőle.

- Borzasztóan sajnálom - szabadkozott Luke. - Nem állt szándékomban felkavarni az érzéseidet.
- Nem a te hibád - hebegte a lány. Vett egy mély lélegzetet. - Kiakadt az agya. Egyszerűen megőrült. Az egyik vasárnap reggel lement fürödni a Trinity folyóhoz. Pedig iszonyodott a víztől, és úszni sem tudott. Szerintem öngyilkos akart lenni. A halottkém is ezt állította, de az esküdtszéknek megesett a szíve rajtunk, úgyhogy balesetnek minősítette apa halálát, aminek köszönhetően kifizették az életbiztosítást. Száz dollárt utaltak ki nekünk. Nagyon sokáig éltünk belőle. -Ismét mélyen beszívta a levegőt. - De beszélgessünk inkább valami másról. Például a matematikáról.
- Hát... - Luke néhány pillanatig mérlegelte a szavait. - Szerintem a matematika legalább olyan bizarr és különös, mint a pszichológia. Vegyük a pi számot. Miért éppen három egész tizennégy századdal kell megszorozni a kör átmérőjét, hogy megkapjuk kerületének a hosszát? Miért nem hattal vagy két és féllel? Ki döntött így, és miért?
- A világűrt akarod tanulmányozni, nemde?
- Szerintem az emberiség legizgalmasabb vállalkozása, amelybe valaha is belevágott, az univerzum feltárása.
- Én pedig az agyat szeretném feltérképezni - mutatott rá mosolyogva Billie. Az apja elvesztéséből eredő fájdalom lassan kezdett oszladozni benne. - Látod, mégiscsak van valami közös bennünk - mindkettőnket magasztos, széles ívű ideák foglalkoztatnak.
Luke megint nevetett, és rálépett a fékre.
- Kereszteződéshez értünk, jobb, ha figyelünk.
Billie felkattintotta az elemlámpát, és megnézte a térdére terített térképet. - Jobbra kell mennünk - állapította meg.
Közeledtek Newporthoz. Az idő nyargalt, mintha négy lába lett volna. Szomorúsággal töltötte el, hogy az út véget fog érni.
- Fogalmam nincs, mit fogok beadni az unokabátyámnak - panaszolta.
- Milyen fából faragták?
- Amolyan csodabogár, különc alkat.
- Milyen értelemben?
- Homoszexuális értelemben. Luke megrökönyödve nézett rá.
- Értem.
Billie-nek idegeire mentek azok a fiúk, akik azt várták a lányoktól, hogy óvatosan, lábujjhegyen kerülgessék a szex témáját, mint macska a forró kását. - Sikerült megint olyasmit mondanom, amin megütköztél, igaz?
A fiú rávigyorgott.
- Ahogy te mondanád: ez az igazság!
Billie nevetett. Ezt még Texasból hozta magával. Jólesett neki, hogy Luke ilyen apróságokra is felfigyelt vele kapcsolatban.
- Megint elágazik az út - figyelmeztette a fiú. Ismét előkapta a térképet.
- Muszáj lehúzódnod az út szélére, nem lelem sehol.
Luke leállította a kocsit, majd áthajolt, hogy az elemlámpa fényénél őis szemügyre vegye a térképet. Kinyúlt, hogy maga felé fordítsa. A lány forrónak érezte az érintését a hidegtől elgémberedett kezén. - Talán itt vagyunk, ezen a helyen - bökött rá Luke a térkép egy pontjára.
Ahelyett, hogy odanézett volna, azon kapta magát, hogy megigézve a fiú arcán legelteti a szemét. Csak a hold ezüstös ragyogása és az elemlámpa visszaverődő fénye világította meg oldalról, vonásai sötét árnyékba borultak. Haja előrehullott bal szemöldöke fölött. Luke megérezte, hogy őt nézi, és felpillantott. Anélkül hogy meghányta-vetette

volna a cselekedetét, a lány felemelte a kezét, és kisujjának külső szélével gyengéden megérintette a fiú arcát. Tekintetük egymásba kulcsolódott. Luke-ében zavar és vágy tükröződött egyszerre.
- Merre menjünk? - suttogta Billie.
A fiú hirtelen elhúzódott tőle, és sebességbe rakta az autót. - Balra... - Megköszörülte a torkát.
- Balra kell fordulnunk.
Billie magába roskadva tépelődött, hogy tulajdonképpen mit is csinál. Luke egész este az egyetem legszebb nőjével smacizott. Ő pedig a fiú szobatársával szórakozott. Mi a fenét akar? Az Anthonyhez fűződő érzései sosem voltak igazán mélyek, függetlenül az esti kalamajkától. Mégis, tagadhatatlan tény, hogy vele randevúzgatott, tehát nem volna szabad kacérkodnia a barátjával.
- Ezt miért csináltad? - firtatta Luke mérgesen.
- Nem tudom. Nem állt szándékomban, egyszerűen csak megtörtént. Lassíts, kérlek.
Luke túl nagy sebességgel vette be a kanyart.
- Nem akarom, hogy így érezzek irántad! - mondta. A lánynak nem jöttek szavak a szájára.
- Hogy így? - dadogta.
- Felejtsd el.
Sós tengerillat csapódott a kocsiba, és Billie ráébredt, hogy a rokona házának közelében járnak. Az út is ismerősnek tűnt már.
- A következő sarkon fordulj balra - irányította a fiút. - De ha nem lassítasz, elvéted.
Luke lefékezett, és bekanyarodott a földútra.
Billie egyik fele azt kívánta, hogy érkezzenek már meg, és legyen vége ennek a nyomasztó, szinte elviselhetetlen feszültségnek. A másik viszont az idők végezetéig az autóban szeretett volna maradni, Luke társaságában.
- Megérkeztünk - közölte.
Egy takaros, favázas ház előtt álltak meg. Az épület egyemeletes volt, a bejáratnál lámpa, a cifra tetőpárkány mézeskalácsmintákat utánzott. A Ford fényszóróinak sugarában felsejlett egy macska: az egyik ablakbemélyedésben ült rezzenéstelenül, és halálosan nyugodt, ám megvető tekintettel szemlélte az emberek világára jellemző felfordulást.
- Gyere be te is - ajánlotta Billie. - Denny majd főz egy kávét, nehogy elaludj a visszaúton.
- Nem, köszönöm - hárította el a meghívást Luke. - Majd itt megvárom, míg biztonságban bejutsz.
- Nagyon rendes és előzékeny vagy hozzám. Meg sem érdemlem. -Kinyújtotta a kezét, hogy megköszönje a szívességet.
- Barátok maradunk? - kérdezte a fiú, és megragadta a lány karcsú, parányi ujjait.
Billie a szájához emelte Luke kezét, megcsókolta, és az arcához szorította, miközben lehunyta a szemét. A fiú halkan, finoman felnyögött. Billie kinyitotta a szemét, és tekintete Luke-éba fúródott. A fiú nyaka köré fonta a karját, átölelte, és lágyan megcsókolta. Ajkai gyengédek és puhák voltak, lehelete forró, ujjai szelíden játszottak a tarkóján. Billie megragadta durva szövésű tweedkabátjának a gallérját, és közelebb vonta magához. Beléhasított a felismerés, hogy ha Luke tovább akarna lépni, ő bizony nem tanúsítana ellenállást. A behódolás ingere még jobban felkorbácsolta a benne lobogó vágyat. A szenvedélytől eszét vesztve a foga közé feszítette a fiú ajkát, és beleharapott.
Hirtelen Denny hangja ütötte meg a fülét.
- Ki van odakint?
Eltolta magától Luke-ot, és a ház felé lesett. Bent égett a villany. Denny az ajtóban állt, bíborszínű selyemköntösben. Billie visszafordult a fiúhoz.
- Fél órán belül képes volnék fülig szerelmes lenni beléd. De kötve hiszem, hogy valaha is barátok lehetnénk - mondta vakmerően.

Hosszan bámult Luke arcába, és szemében ugyanazokat a tajtékzó, dagadó hullámokat verőérzéseket látta kavarogni, mint amelyek benne is tomboltak. Egy idő után elfordította a fejét, felsóhajtott, és kiszállt az autóból.
- Billie, te vagy az? - kiáltott feléjük Denny. - Te jó szagú málnabokor, mit keresel itt?
A lány keresztülfutott a füvön, felrohant a lépcsőn, és unokabátyja karjába vetette magát. - Ó, Denny - motyogta elhalóan. - Beleszerettem abba a fiúba, de ő mással jár.
Denny szelíden megveregette a hátát.
- Hidd el, kicsim, én igazán tudom, hogy mit érzel.
Az autó motorja felbőgött, és Billie megfordult, hogy búcsút intsen. Ahogy elszáguldott előttük, megpillantotta Luke arcát. Valami fényes, ragyogó csillant meg rajta.
Aztán a fiú beleveszett a sötétbe.

8.30

A Redstone rakéta csúcsban végződő orrához meredek tetős, közepén vékony rúddal átdöfött, kerek madáretetőhöz hasonlító szerkezet illeszkedik. Ez a hozzávetőleg négy méter hosszú rész tartalmazza a rakéta második, harmadik és negyedik fokozatát - és persze magát a műholdat.

Az amerikai titkosügynökök 1958 januárjában élték a fénykorukat, a hatalmuk szinte korlátlan volt.
A CIA akkori igazgatója, Allen Dulles az Eisenhower-kormány külügyminiszterének, John Foster Dullesnak volt a testvére, ekképpen az ügynökség közvetlen csatornán keresztül ékelődött be a kormányzatba. De ez csak részben adott magyarázatot a CIA befolyására.
Dulles alatt négy igazgatóhelyettes tevékenykedett, de csak az egyikük töltött be igazán fontos tisztséget - a tervezési igazgatóhelyettes. Magát az igazgatóságot általában CS rövidítéssel emlegették, amely a titkos műveletek angol megfelelőjéből ered. Ez volt az a részleg, amely végrehajtotta az iráni és a guateraalai baloldali kormány elleni államcsínyt.
A Fehér Házat valósággal elbűvölte, sőt bámulatba ejtette, hogy milyen olcsón és kevés áldozat árán sikerült kivitelezni a két puccsot, különösképpen, ha összehasonlította az olyan, háború formáját öltő korábbi beavatkozások költségeivel, mint amilyen a koreai volt. Mindennek köszönhetően a tervezési igazgatóságon dolgozó fickóknak óriási presztízsük lett a kormánykörök szemében, miközben az amerikai közvéleményt azzal traktálták az újságok, hogy mindkét államcsínyt helyi, kommunistaellenes erők követték el.
A tervezési igazgatóságon belül működött a műszaki szolgálatok osztálya, amelynek az élén Anthony Carroll állt. 1947-ben, a CIA megalakulásának évében csatlakozott az ügynökséghez. Kezdettől fogva Washingtonban akart dolgozni - a Harvardon kormányzati ügyekre szakosodott -, és pályafutása szempontjából nem kis súllyal esett latba, hogy a háború alatt az OSS fényes jövőelőtt álló sztárügynökeként tartották számon. Az ötvenes években, amikor Berlinben teljesített szolgálatot, ő találta ki, hogy fúrjanak alagutat az amerikai zóna területéről a szovjet megszállású övezetben lévő telefonközpontig, ami lehetővé tette, hogy lehallgassák a KGB üzenetváltásait. Az alagút hat hónapig működött észrevétlenül, és ez alatt a fél év alatt a CIA irdatlan mennyiségű titkos információra tett szert. Szakmai körökben a hidegháborús korszak legnagyszerűbb és legravaszabb hírszerzési húzásának minősítették a műveletet, Anthony jutalma pedig az osztályvezetői beosztás lett.
Az a tény, hogy a törvény értelmében a CIA-nak tilos volt tevékenységet kifejtenie az Egyesült Államok határain belül, csupán apró kényelmetlenségnek számított.
A műszaki osztály elméletben a kiképzésért felelt. Virginia államban volt található az a nagy kiterjedésű farm a rajta álló öreg kúriával, ahol az újoncokat megtanították a szakmai fogásokra: arra, hogyan kell betörni, mikrofonokat elhelyezni, kódokat megfejteni és

láthatatlan tintát használni, diplomatákat zsarolni és informátorokat megfélemlíteni. A "kiképzési program" azonban egyúttal álcaként is szolgált az országon belül végrehajtott műveletek leplezésére. Gyakorlatilag bármi, amit Anthony kért és akart, kezdve a szakszervezeti vezetők telefonjainak lehallgatásától a közönséges börtönfoglyokon igazságszérummal végzett kísérletekig, beilleszthető volt a kiképzés tárgykörébe.
Luke nyomon követése és megfigyelése sem volt kivétel.
Hat tapasztalt ügynök gyűlt össze Anthony irodájában. Tágas, szinte üresen tátongó szoba volt, olcsó, a háborús időkből származó bútorokkal. A berendezés egy kisméretű íróasztalból, acélból készült okmányszekrényből, kecskelábú asztalkából és összecsukható székekből állt. Az új, épülőfélben lévő langleyi központ nyilván süppedő szőnyeggel, kényelmes ülőgarnitúrával és mahagóni faborítással lesz felszerelve, ám Anthony rendíthetetlen állhatatossággal ragaszkodott a spártai körülményekhez.
Pete Maxell körbeadta a Luke-ról készült fotót és öltözékének leírását, miközben Anthony tájékoztatta az ügynököket a helyzetről.
- Célpontunk a külügyminisztérium középszintű alkalmazottja, viszonylag széles körű biztonsági felhatalmazással - közölte. - Egyfajta idegösszeomlásban szenved. Hétfőn érkezett repülőn Párizsból, az éjszakát a Carlton Szállóban töltötte, majd másnap hullarészegre itta magát. A hotelba többé nem tért vissza, és ma reggel egy hajléktalanszálláson keresett menedéket. A biztonsági kockázat kézenfekvő.
Az ügynökök egyike, Rifenberg - becenevén Vörös - felemelte a karját.
- Szeretnék kérdezni.
- Tessék.
- Mi volna, ha egyszerűen behoznánk, és vallatóra fognánk, hogy mi a fészkes fenét csinál?
- Végső soron azt fogjuk tenni.
Nyílt az ajtó, és Carl Hobart lépett be rajta. Vaskos, kopasz férfi volt. Ő vezette a különleges műveletek főosztályát, amely magában foglalta az irattárat és a titkosítási részleget éppúgy, mint a műszaki osztályt. Elméletileg ő volt Anthony közvetlen felettese. Láttára elkedvetlenedve felnyögött magában, és azon rimánkodott, nehogy a főnökének kedve támadjon arra, hogy beleüsse az orrát a dolgaikba - kiváltképpen ne most, amikor a reggeli események fényében amúgy is paprikás hangulatban volt.
Folytatta az eligazítást.
- Mielőtt azonban nyakon csípnénk, szeretnénk megtudni, hogy mit csinál, hová megy, kikkel találkozik, ha egyáltalán vannak összekötői. Elképzelhető az is, hogy közönséges, mindennapi esettel állunk szemben, és a megfigyelt személy csupán hajba kapott a feleségével. Ám az sem zárható ki, hogy információkat szolgáltat ki a másik oldalnak, akár ideológiai meggyőződésből, akár azért, mert zsarolják, és a kibírhatatlan nyomás alatt most összeroppant. Ha valóban árulással van dolgunk, akkor szükségünk van minden információra, mielőtt lekapcsoljuk.
Hobart közbevágott.
- Miről van szó?
Anthony szándékos fellengzősséggel, lomhán feléje fordult. - Csak egy kis kiképzési gyakorlatról. Megfigyelünk egy gyanús diplomatát.
- Adják át az ügyet az FBI-nak - parancsolta Hobart.
A különleges műveletek részlegének a vezetője a haditengerészet hírszerzésénél szolgált a háború alatt. Számára a kémtevékenység lényege kimerült abban, hogy megtudják, hol az ellenség, és mit csinál. Megvetette az OSS veterán ügynökeit és piszkos trükkjeiket. A két részre szakadás áthatotta az egész ügynökséget, kitapintható volt minden porcikájában. Az OSS-múlttal rendelkezők szinte kivétel nélkül mind akadályt nem ismerő, harci szenvedéllyel feltöltött kalandorok voltak. Valamennyien háborús körülmények között sajátították el a mesterséget, és csekély tiszteletet tanúsítottak a költségvetési korlátok és a hivatali előírások

iránt. A bürokraták fújtattak mérgükben hidegvérű vagányságuk láttán. Anthony a kalandorszellemű ügynökök mintapéldánya volt: arcátlan, pimasz fenegyerek, aki még a legbestiálisabb gyilkosságokat is megúszta, mert annyira mesterien csinálta őket.
Anthony hűvös pillantást vetett a főosztályvezető felé.
- Miért kellene átadnunk?
- Azért, mert nem a mi feladatunk, hanem az FBI-é, hogy elfogja az Amerikában tevékenykedő kommunista ügynököket. De ezzel maga is tökéletesen tisztában van.
- Fel kell göngyölítenünk az elsődleges forráshoz vezető szálakat. Egy ilyen ügy révén számos információra tehetünk szert, ha megfelelően kezeljük. A szövetségiek pusztán csak abban érdekeltek, hogy jó sajtójuk legyen, és halomra dicsérjék Őket, mert villamosszékbe juttattak néhány vöröst.
- Törvény írja elő, hogy kinek mi a küldetése.
- De maga is és én is jól tudjuk, hogy egy rakás szart sem ér az egész.
- Nem számít.
Csupán egyetlen közös vonás kötötte össze a CIA két rivalizáló csoportját - az FBI és megalomániás igazgatója, J. Edgar Hoover iránti gyűlölet. - Egyébként is, mikor fordult elő utoljára, hogy az FBI átadott nekünk bármit is? - vetette fel Anthony.
- Az az utoljára még sohasem következett be - ismerte el Hobart. -De más feladatot tartogatok a maga számára.
Anthony érezte, hogy kezdenek elszabadulni benne az indulatok. Mégis, mit képzel ez a seggfej? Ő nem osztogathatott feladatokat csak úgy, minden előzetes egyeztetés nélkül!
- Miről beszél? - vakkantotta közönyösen.
- A Fehér Ház sürgősségi alapon jelentést kért arról, hogy miként kellene kezelnünk a kubai lázadó csoportokat. Még a délelőtt folyamán magas szintű tanácskozást hívnak össze. Szükségem van magára és az embereire, hogy tájékoztassanak a szükséges részletekről.
- Csak nem arra céloz, hogy oktassam ki Fidel Castróról?
- Természetesen nem erről van szó. Castróról mindent tudok, amit tudni kell. A lázadó csoportok kezelésével és irányításával kapcsolatos gyakorlati ismeretekre van szükségem.
Anthony ki nem állhatta a finomkodó, mézesmázos megfogalmazásokat.
- Miért nem mondja meg nyíltan, hogy mit óhajt tőlünk? Felesleges köntörfalaznia: nyilván arra kíváncsi, hogyan hozhatjuk ki őket a szigetországból.
- Talán.
Anthony rosszmájúan felnevetett.
- Miért, mi mást tehetnénk az érdekükben - esetleg vasárnapi iskolát szervezzünk nekik?
- Majd a Fehér Ház eldönti, hogy mit akar. A mi feladatunk csupán arra korlátozódik, hogy felvázoljuk a választási lehetőségeket. Javaslatokat és ötleteket várok magától.
Anthony kifelé megőrizte ugyan a közömbösség látszatát, ám belül fortyogott, és aggódott. Tele volt munkával, jószerivel azt sem tudta, hol áll a feje, úgyhogy fikarcnyi időt sem óhajtott másra szakítani, ráadásul nem nélkülözhette a legjobb embereit sem, hiszen szemmel kellett tartani Luke-ot.
- Meglátom, mit tehetek - ígérte, és remélte, hogy a részlegvezető megelégszik a homályos, bizonytalan válasszal.
Hiú ábrándnak bizonyult.
- Tízre várom a tanácsterembe, és hozza magával a legjobb embereit. Semmiféle kifogást nem fogadok el - közölte emelt hangon Hobart, és az ajtó felé indult.
Anthony szemvillanás alatt döntött: fölveszi az elébe dobott kesztyűt.
- Nem tudunk ott lenni - szögezte le kertelés nélkül. A főosztályvezető visszafordult.
- Nem javaslatot terjesztettem elő. Legyenek ott, és kész.
- Akkor figyelje jól a számat!
Hobart fanyalogva ráemelte a tekintetét.

- Menjen a picsába! - vágta az arcába Anthony, gondosan, tagoltan ejtve a szótagokat.
Az ügynökök egyike kárörvendőn felvihogott. Hobart elvörösödött a megaláztatástól.
- Még hallani fog rólam - figyelmeztette Anthonyt. - Ezt meg fogja bánni, garantálom.
Feldúltan becsapta maga után az ajtót. Mindenki röhögésben tört ki.
- Térjünk vissza a munkához - utasította őket Anthony. - Jelenleg Simons és Betts van a megfigyelt személy nyomában, de ők néhány percen belül lejárnak. Mihelyt bejelentkeznek, Vörös Rifenberg és Ackie Horwitz veszi át a megfigyelést. Csoportokra oszlunk, hatórás műszakokban, de úgy, hogy folyamatosan készenlétben áll egy tartalékcsapat. Egyelőre végeztünk, elmehetnek.
Az ügynökök kioldalogtak, egyedül Pete Maxell maradt hátra. Már rendbe hozta magát. Gondosan megborotválkozott, öltönybe bújt, és egy keskeny, Madison sugárúti nyakkendőt kötött hozzá. Az arcán éktelenkedő anyajegy és csúnya, elszíneződött fogai azonban most még harsányabbak és rikítóbbak voltak, mint törött ablakok egy új házon. Félénk és visszahúzódó természetű volt, vélhetően külseje miatt. Ugyanakkor odaadóan és ragaszkodóan viselkedett a barátaival szemben. Aggódó tekintettel nézett Anthonyre.
- Megéri a kockázat, hogy túlfeszítse a húrt Hobarttal? - érdeklődött.
- Egy hülye seggfej.
- A közvetlen főnöke.
- Akkor sem tűrhetem el, hogy beszüntessen egy fontos megfigyelési műveletet.
- De félrevezette. És mi van, ha Hobart megtudja, hogy Luke nem párizsi diplomata? Megvannak hozzá az eszközei.
Anthony megvonta a vállát.
- Akkor majd valamilyen más mesét adok be neki.
Bár Pete-t kétségek gyötörték, beleegyezően bólintott, és az ajtó felé indult.
- De igaza van - szólt utána Anthony. - Kihívom a sorsot magam ellen, miközben túlságosan is széles támadási felületet nyújtok. Ha valami balul üt ki, biztos vagyok benne, hogy Hobart az első adandó alkalommal lenyakaz, és megszabadul tőlem.
- Ez motoszkál az én fejemben is.
- Ez esetben gondoskodnunk kell arról, hogy semmi se csússzon félre.
Pete távozott. Anthony a telefonra meredt, igyekezett türelemre és nyugalomra inteni magát. A hivatali intrikák az agyára mentek, de tudta, hogy Hobart-félék mindig voltak és lesznek. Öt perc múlva megcsörrent a telefon, és Anthony beleszólt:
- Itt Carroll.
- Már megint felzaklattad Carl Hobartot - közölte a ziháló, érdes hang. Egy olyan férfihoz tartozott, aki egész életében lelkesen dohányzott és vedelt.
- Jó reggelt, George - üdvözölte Anthony. George Cooperman a műveleti főnökhelyettes volt, és Anthony háborús bajtársa. Beosztásában Hobart közvetlen felettesének számított.
- Hobart jobban teszi, ha elkotródik az utamból - fenyegetőzött Anthony.
- Na, húzd ide a beled, te pimasz kis geci, de szaporán! - torkollta le George baráti hangon.
- Rendben, jövök. - Anthony a helyére tette a kagylót. Kihúzta az asztalfiókot, és előhalászott belőle egy vastag, fénymásolt iratokat tartalmazó borítékot. Belebújt a felöltőjébe, és átsétált a szomszédos P épületbe, ahol Cooperman irodája volt.
George magas, szikár, az ötvenes éveiben járó férfi volt, idő előtt ráncossá vált, barázdált arccal. Két lábát az íróasztal tetején nyugtatta. Könyökénél óriási bögre kávé, szája sarkában cigaretta. Az aznapi Pravdát böngészte. Annak idején orosz irodalomból szerezte a diplomáját Princetonban.
Félrelökte az újságot.
- Miért nem tudsz egy kicsit nyájasabb lenni ahhoz a dagadt, kenetteljes faszhoz? - morogta. A cigaretta beszéd közben is a szájában lógott. - Tudom, hogy nem könnyű, de legalább az én kedvemért időnként cipzárt rakhatnál a szádra.

Anthony leült.
- Az ő hibájából történt. Mostanra már rá kellett volna jönnie, hogy csak akkor inzultálom, ha főnöksdit játszik velem, és megpróbál fölényeskedni.
- Ezúttal mivel próbálod kimenteni magad?
Anthony elé tolta a borítékot. Cooperman felkapta, és belenézett a fénymásolatokba.
- Tervrajznak tűnik - állapította meg. - Gyaníthatóan egy rakétáé. Mi az ábra vele?
- Szigorúan bizalmasnak számít. A megfigyelt személy birtokában volt. Egy kémmel van dolgunk, George.
- És te a fejedbe vetted, hogy Hobartot nem avatod be.
- Szeretném nyomon követni a fickót, amíg fel nem tárjuk a mögötte álló teljes hálózatot. Aztán pedig a segítségével - az általa továbbított információkkal - félrevezetni az oroszokat. Hobart át akarja adni az ügyet az FBI-nak. A szövetségieknek első dolguk lenne őrizetbe venni a gyanúsítottat, és a mi tervünknek meg lőttek. Az összekötői nyilván azonnal elszelelnének.
- A pokolba is, megint fején találtad a szöget. Ennek ellenére szükségem van rád, hogy ott legyél a kubai tanácskozáson. Én fogom vezetni az ülést. A csapatod azonban folytassa a megfigyelést. Ha valami egetverően fontos történne, bármikor riaszthatnak téged.
- Kösz, George.
- Még valami. Ma reggel az ügynökeid előtt kurtad seggbe azt a töppedt faszfejet, igaz?
- Úgy tűnik.
- A következő alkalommal legyél egy kicsit kíméletesebb vele, jó?
Jelezve, hogy vége a kihallgatásnak, a Pravdáért nyúlt. Anthony felállt, összegyűjtötte a fénymásolt oldalakat. George még utána szólt: -És el ne szúrjátok a megfigyelést! Ha ne adj' isten befuccsolsz, megtetézve Hobart inzultálását, elképzelhető, hogy többé nem tudlak megvédeni.
Anthony szó nélkül távozott.
Nem ment vissza azonnal az irodájába. A gépkocsibejáró az egyik mellékutcából nyílt, Anthony azonban a hátsó kaput használta, hogy kilépjen a parkba.
Kényelmes léptekkel baktatott végig a sugárút mentén, tüdejét megtöltve a friss, hűvös levegővel és az ősi szilfák illatával. A mesterséges tó víztükre rezzenéstelennek tetszett. Tagadhatatlanul adódtak kellemetlen pillanatok a reggel folyamán, ennek ellenére úgy vélte, hogy az érintett felekbe betáplált, a fejleményekhez igazodó új hazugságok révén sikerült úrrá lenni a helyzeten.
A következő sarkon megtorpant. Félúton állt a Lincoln-emlékmű és a Washington-obeliszk között. Ez mind a ti hibátok, futott át rajta, gondolatban a két néhai elnökhöz intézve a szavait. Ti hitettétek el az emberekkel, hogy szabadok lehetnek. Azért küzdök, hogy valóra váljanak eszméitek. Csak éppen többé már nem vagyok biztos benne, hogy tudok-e még hinni bármiben is. Persze, ahhoz túl csökönyös vagyok, hogy bedobjam a törülközőt. Mondjátok csak, ti is így éreztek?
Választ nem kapott, úgyhogy kis idő után visszatért a Q épületbe.
Az irodájában Pete-t találta az előző megfigyelőcsoport tagjaival: a tengerészkék zubbonyt viselő Simonsszal és a zöld esőkabátos
Bettsszel. És ott volt az a két ügynök is, akinek fel kellett volna váltania őket.
- Mi a franc zajlik itt? - szegezte nekik a kérdést Anthony. Félelem kerítette a hatalmába, úgy érezte, a vér is megfagyott az ereiben.
- Ki van Luke-kal?
Simons puhakalapot szorongatott a markában. A fejfedő folyamatosan remegett, mert képtelen volt megfékezni keze reszketését.
- Senki - nyögte ki elcsukló hangon.
- Mi történt? - mennydörögte Anthony. - Mi a jó büdös szart műveltek, maguk barmok?

Rövid, feszültséggel teli csönd után Pete válaszolt. - Szóval, ööö... - Torkára forrt a szó. Újra belevágott:
- Szóval, az a helyzet, hogy nyomát vesztettük.

MÁSODIK RÉSZ

9.00

A Jupiter C rakétát a Chrysler-cég gyártotta a hadsereg megbízásából. A gigászi méretű hajtómű, amely az első fokozat lelke, viszont a North American Aviation vállalat terméke. A második, harmadik és negyedik fokozatot a pasadenai székhelyű Jet Propulsion Laboratory tervezte és tesztelte.

Luke dühös volt magára. Elbaltázta az egészet. Nagy nehezen ráakad két emberre, akik alighanem tudják, hogy ki ő- erre fel ügyesen lerázza őket!
Újra a lerobbant, szegények lakta városrész utcáit rótta, a H utcán lévő imaház környékén. A nappali világosságban az utcák még sivárabbaknak tűntek, a házak öregebbeknek, az emberek lerongyolódottabbaknak. Két csavargó üldögélt egy felszámolt üzlet bejáratánál, kezükben sörösüveg. Luke-on hideg borzongás futott végig, és szaporán odébb állt.
Hogy is van ez? Valami derengeni kezdett neki. Egy alkoholista nem tud meglenni szesz nélkül, folyton innia kell. Mégis, amikor meglátta a sörös üveget, pusztán a kóbor gondolattól, hogy a reggeli órákban alkoholt fogyasszon, hányinger fogta el. Ami azt jelenti, hogy nem lehet alkoholista. Megnyugvással vette tudomásul a következtetést.
De ha nem idült szeszkazán, akkor micsoda?
Megpróbálta fejben összegezni, hogy addig mit tudott meg önmagáról. A harmincas éveit tapossa. Nem dohányzik. A megtévesztő látszat ellenére nem alkoholista. Életének egy bizonyos szakaszában kapcsolatban állt valamelyik titkosszolgálattal. Egyházi énekeket is ismer.
Szánalmasan kevés.
Képtelen volt újra rábukkanni a rendőrőrsre, hiába kereste. Elhatározta, hogy megállít valakit, és útbaigazítást kér. Rozsdásodó bordáslemezzel bekerített, foghíjas telek mellett haladt el éppen, amikor váratlanul feltűnt egy egyenruhás rendőr. A hullámlemezen vágott résen lépett ki. Megragadva az alkalmat Luke odasietett hozzá.
- Hol van a legközelebbi rendőrállomás? - érdeklődött.
A közeg nagydarab, bikanyakú fickó volt, vörhenyes bajusszal. Megvető pillantást vetett Luke-ra.
- A szolgálati autóm csomagtartójában, ha nem takarodsz innen azonnal, te rohadt féreg!
Luke-ot letaglózta szavainak durva alpárisága. Vajon mit ártott neki? Ám már belefáradt abba, hogy az utcákat rója. Segítségre volt szüksége.
- Csupán annyit szeretnék megtudni, hol van a rendőrőrs épülete -folytatta előzékenyen.
- Tőlem ugyan meg nem tudod, te húgyagyú.
Luke teljesen megzavarodott. A rendőr stílusa elképesztette. Mégis, minek képzeli magát?
- Udvariasan kérdeztem magától valamit, uram - közölte rendreutasító hangsúllyal.
A járőr meglepően fiatalosan mozgott testsúlyához képest. Szakadozott gúnyájának gallérjánál fogva megragadta Luke-ot, és belökte a lemezkerítésen hasított résbe. Luke elveszítette egyensúlyát. Egy kiálló végű betonlapra zuhant, alaposan beütve a karját.
Meghökkenve látta, hogy nincsenek egyedül. Egy fiatal nő téblábolt mellette. Festett szőke haja volt, arcát vastag festékréteg borította; hosszú kabátja alatt laza szabású, kigombolt, olcsó

ruhát viselt, lábán magas sarkú cipő, harisnyáján lefutott a szem. Éppen azzal vesződött, hogy belebújjon a bugyijába. Luke rájött, hogy a lány prostituált, aki szolgálatot tett a járőrnek.
A tagbaszakadt rendőr átpréselte magát a nyíláson, és hasba rúgta Luke-ot.
A kurva rászólt:
- Az isten szerelmére, Sid, mit vétett ez a nyomorult? Tán a járdára köpött? Hagyd már békén a szerencsétlent!
- Az ilyen anyabaszóknak meg kell tanulniuk, hogyan tanúsítsanak kellő tiszteletet - hörögte fenyegetően a rendőr.
Luke a szeme sarkából látta, hogy előhúzza a gumibotját, és a magasba lendíti. Amint lecsapott, sebesen odébb gördült. De nem volt elég szemfüles, és a gumibot vége eltalálta a vállát, ideiglenesen megbénítva a karját. A rendőr ismét ütésre emelte a fegyverét.
Luke agyában kattant valami, és ösztönei átvették az irányítást.
Ahelyett, hogy újra oldalra gurult volna, a közeg felé vetette magát. A lendület elsodorta a rendőrt, aki elvágódott, és kiejtette kezéből a gumibotot. Luke fürgén felpattant, és szemmel tartotta a feltápászkodó járőrt. Egészen közel lépett hozzá, karnyújtáson belülre, hogy ide-oda hajolgatva, szinte táncra perdülve kikerülje a csapásait. Hirtelen belecsimpaszkodott az egyenruha gallérjába, megfeszítette felső testét, és teljes erőből belefejelt a rendőr arcába. Az éles reccsenés jelezte, hogy a közegnek betört az orrcsontja. Artikulátlanul felüvöltött fájdalmában.
Luke lazított a szorításán, félkörívben hátralendítette az egyik lábát, majd közvetlenül térd alatt belerúgott a rendőrbe. Agyonhordott bakancsa már nem volt elég kemény ahhoz, hogy szétzúzza a járőr térdkalácsát, de a rúgás földre terítette.
Valahol agya rejtekén megszólalt egy harang. Hol sajátította el ezeket a fogásokat és ütéseket? Hol tanult meg küzdeni?
A járőr orrából és szájából ömlött a vér. Nagy nehezen a bal könyökére támaszkodott, és jobbjával hátranyúlt, hogy előhúzza a fegyverét.
Még mielőtt teljesen kihúzta volna, Luke rávetette magát. Megragadta jobb alkarját, és határozott, gyors mozdulattal a betonlaphoz csapta. A pisztoly kihullott a járőr kezéből. Luke vasmarka acélos fogóként rákulcsolódott a karjára, hátrafeszítette, és addig csavarta, míg hasra nem fektette. Amennyire lehetett, felegyenesedett, majd két térdét belemélyesztette a rendőr hátába, vesetájékon, hogy kinyomja tüdejéből a levegőt. Egyik kezével hátrahajlította a járőr mutatóujját, ameddig csak a csont engedte.
A rendőr most már vonyított. Újabb feszítő mozdulat, majd egy hangos reccsenés, és a járőr elájult.
- Egy darabig nem fogsz csavargókat ütlegelni - sziszegte Luke a foga között. - Te húgyagyú.
Felállt. Fogta a fegyvert, kiürítette a tárat, majd a pisztolyt jó messzire hajította.
A prostituált némán bandzsított rá. - Ki a fasz vagy te, tán Elliot Ness? - dadogta.
Luke a lány felé nézett. Soványnak látszott, és vonásai durváknak tűntek a smink alatt. - Fogalmam sincs, hogy ki vagyok - válaszolta.
- Hát hogy csavargó nem vagy, az egyszer szent! Még legmerészebb álmomban sem hittem volna, hogy egy ilyen nyápic alak képes ártalmatlanná tenni egy akkora bikabaszót, mint Sidney.
- Én is ezen rágódom.
- Jobb, ha elpárolgunk innen - figyelmeztette a prostituált. - Biztosan őrjöngeni fog, ha magához tér.
Luke helyeslőleg bólintott. Egyáltalán nem félt Sidneytől, felőle toporzékolhatott vak dühében, de sejtette, hogy hamarosan rendőrök lepik el a környéket, márpedig neki máshol volt dolga. Keresztülverekedte magát a résen, és fürge léptekkel elindult.

A lány a nyomába eredt, magas sarkú cipője hangosan kopogott a járdán. Luke lassított az iramon, hogy bevárja. Bajtársias érzés rohanta meg. A járőr mindkettőjüket megalázta, és visszaélt a helyzetével.
- Jó volt látni, hogy Sidney végre olyannal akasztotta össze a bajuszát, aki alaposan elbánt vele - konstatálta a prostituált. - Azt hiszem, tartozom neked.
- Egyáltalán nem tartozol semmivel sem.
- Nos, ha legközelebb kanosnak érzed magad, ne habozz, ingyen lesz.
Luke igyekezett leplezni megrökönyödését.
- Hogy hívnak?
- Dee-Dee-nek.
Luke tekintete kétkedést tükrözött.
- Oké, valójában Doris Dobbsnak - vallotta be a kurva. - De hát micsoda név ez egy olyan lány számára, aki szórakoztatásból akar megélni?
- Engem Luke-nak hívnak. A vezetéknevemet nem tudom. Emlékezetkiesésben szenvedek.
- Hűha! Akkor bizonyára minden olyan... idegenszerű lehet neked.
- Inkább olyan, mintha nem tudnék tájékozódni, mert elveszítettem az irányérzékemet.
- Aha... Tulajdonképpen én is ezt akartam mondani.
Luke alaposabban szemügyre vette. A lány savanyú ábrázata vigyorba torzult. Ráébredt, hogy a prostituált gúnyt űz belőle, de nem haragudott rá. Ellenkezőleg.
- Nem csak arról van szó, hogy nem tudom a nevem vagy a lakáscímem - magyarázta. - Arról sincsenek ismereteim, hogy valójában miféle ember vagyok.
- Mire célzol?
- Nem tudom felmérni, vajon őszintén viselkedem-e. - Elég ostoba dolognak tűnt, hogy pont egy prostituáltnak önti ki a lelkét, de hát senki más nem akadt, aki előtt kitárulkozhatott volna. - Hűséges és tisztességes férj vagyok-e, vagy pedig egy megátalkodott gengszter? Szerető, figyelmes apa? Megbízható alkalmazott? Teljesen kikészít, hogy nem tudom a választ.
- Szívi, ha csak ez zavar téged, én máris megmondom neked, miféle fickó vagy. Egy gengszter azt feszegetné a helyedben, vajon tele van-e pénzzel, szokott-e strichelő tyúkokat öldösni, rettegnek-e tőle az emberek?
Valami volt abban, amit mondott. Luke bólintott, noha tudta, hogy a lány fejtegetése valahol azért mégiscsak megbicsaklik.
- Egy dolog, ha valaki jó ember akar lenni. Csakhogy nem biztos, hogy tud is olyan lenni, mint amilyennek szeretné hinni magát - állapította meg.
- Isten hozott az emberek világában, drágám - évődött vele a kurva. - Valamennyien így vagyunk ezzel. - Lecövekelt egy kapubejárat előtt. - Nos, hosszú éjszaka áll mögöttem. Én itt leszállok a vonatról.
- Minden jót.
A lány tétovázott.
- Adhatok egy tanácsot?
- Persze.
- Ha azt akarod, hogy emberszámba vegyenek, és ne rúgjanak beléd minden utcasarkon, mint egy rakás szarba, jobb, ha rendbe hozod magad. Borotválkozz meg, fésüld meg a hajad, és szerezz egy normális kabátot, amely nem úgy néz ki, mintha egy igásló hátáról loptad volna.
Luke számára egy csapásra világossá vált, hogy a prostinak igaza van. Senki sem fog vele törődni, segítségről és gyámolításról már nem is beszélve, ha továbbra is úgy járkál az utcákon, mint valami félcédulás, szerencsétlen flótás.
- Azt hiszem, helytálló az észrevételed - kedveskedett a lánynak. -És köszönöm - tette hozzá, miközben sarkon fordult, hogy folytassa az útját.
- És zsákmányolj valahonnan egy fejfedőt is! - kiáltotta utána a prostituált.

Önkéntelenül is megtapogatta a feje búbját, és lopva körülnézett. Akit csak látott, mindenkin volt kalap vagy sapka - férfin és nőn egyaránt -, csupán rajta nem. De hát honnan szerezzen új ruhadarabokat? A zsebében lapuló aprópénzből nem sokra futja.
Az áthidaló megoldás magától értetődő módon, kiérlelt formában jutott az eszébe. Amiből arra következtetett, hogy vagy a feladat nem bizonyult annyira bonyolultnak és nehéznek, mint először látszott, vagy már korábban is szembetalálta magát ilyen helyzettel. Keresnie kell egy vasútállomást. A pályaudvarok általában zsúfolásig vannak emberekkel, akik váltóöltözékeket, borotvakészleteket és egyéb tisztálkodási eszközöket visznek magukkal az útra, takarosan elhelyezve bőröndjeikben.
A legközelebbi sarkon megnézte az utcatáblákat. Az A és Hetedik utca találkozásánál téblábolt. Eszébe villant, hogy kora reggel, amikor elhagyták a Union Station épületét, az F és a Második kereszteződésénél bukkantak ki.
Arrafelé vette az irányt.

10.00

A rakéta első fokozatát tekercsrugóba ágyazott, robbanásra leváló kapcsolózárak tartják össze a másodikkal. A gyorsító segédrakéta kiégése után az illesztő elemek felrobbannak, a rugók pedig ellökik a haszontalanná vált első fokozatot.

A Georgetowni Elmegyógyintézet vöröstéglás, viktoriánus épület volt, a hátsó részéhez csatolt korszerű, lapos tetejű toldalékkal. Billie Josephson leállította piros Ford Thunderbirdjét a parkolóban, és besietett az épületbe.
Utált késni. Tiszteségtelennek tartotta nemcsak a kollégáival, hanem a hivatásával szemben is. Amit csináltak, életbevágóan fontos volt. Ha lassan, kínkeservesen is, de végre kezdték megérteni az emberi agy működési mechanizmusát. Tevékenységüket leginkább az űrkutatáshoz lehetett volna hasonlítani: olyan volt, mintha egy távoli bolygót fedeztek volna fel, amelynek felületét csak bénítóan rövid, szemvillanásnyi időközönként, a vastag felhőtakaró résein pillanthatják meg.
Megint az anyja miatt futott ki az időből. Miután Larryt útnak indította az iskolába, beült az autójába, hogy gyógyszert szerezzen az anyjának. Mire hazaért, Becky-Ma az ágyán feküdt, felöltözve, levegőért kapkodva. Az orvos egykettőre kijött, de semmi újat nem tudott megállapítani. Becky-Mának gyenge a szíve. Ha úgy érzi, nem kap levegőt, jobb, ha azonnal ledől. És ne felejtse el bevenni a gyógyszereit. A stresszes állapot kifejezetten árt neki.
Billie meg szerette volna kérdezni tőle, hogy mi a helyzet vele. Neki vajon nem árt a stressz? Ehelyett ismételten megfogadta, hogy amennyire csak telik tőle, igyekszik tojáshéjon járni az anyja körül.
Megállt az ambulanciánál, és belekukkantott az éjszakai betegfelvételi listába. Csak egyetlen új beteg érkezett azóta, hogy előző este befejezte az ügyeletet: Joseph Bellow-nak hívták, és skizofréniás eset volt. A név ismerősen csengett a fülének, de sehogy sem ugrott be neki, hogy honnan ismeri. Ami még furcsább volt, még az éjszaka folyamán elbocsátották. Ez roppant különösnek tűnt.
Irodájába menet keresztülhaladt a társalgón. A televízió be volt kapcsolva, és a homokos tengerparton álló riporter éppen azt fejtegette: -Itt, Cape Canaveral környékén mindenkit az a kérdés foglalkoztat, hogy mikor bocsátják fel a szárazföldi erők tulajdonát képező rakétát. Sokan úgy vélik, hogy már csak néhány napig kell várni.
Billie kutatóprogramjának az alanyai valamennyien a társalgóban múlatták az idejüket. Volt, aki tévét nézett, mások kártyáztak vagy olvastak, néhányan üres tekintettel bambultak bele a semmibe. Kedvesen intett a Tom nevű fiatalembernek, aki képtelen volt felfogni a szavak jelentését.

- Hogy érzed magad, Tom? - kiáltott oda neki. A fiú grimaszt vágott, és visszaintegetett. Mivel kitűnően megértette a testbeszédet, sőt gyakran reagált is a gesztus jelekre, mintha felfogta volna, mit mondanak neki, hosszú hónapok munkájába tellett, mire Billie kitalálta, hogy milyen nyavalyában szenved.
A sarokban Marlene, az idült alkoholista flörtölt egy fiatal ápolóval. Már ötvenéves volt, de semmire sem emlékezett az életéből azóta, hogy betöltötte a tizenkilencet. Még mindig kamasz lánynak képzelte magát, és makacsul visszautasította, hogy az az "öreg ember", aki annyi szeretettel és odaadással gondozta, valójában a férje.
Az interjúszoba üvegfalán keresztül Ronaldot pillantotta meg. Briliáns tehetségű építész hírében állt, aki egy közúti balesetben súlyos fejsérüléseket szenvedett. Éppen különböző teszteket végeztettek vele. A sérülések következtében rendkívül kiterjedt mértékben károsodott az a központ, amely a számokkal való bánás képességét vezérelte. Gyötrelmes, szívszorongató piszmogással, ujjai segítségével tudta csak kiszámolni, hogy mennyi négy meg három.
A legtöbb beteg skizofréniás volt, azaz elveszítette a valós világhoz való kapcsolódási képességét.
Néhányukon lehetett még segíteni, leginkább gyógyszeres terápiával vagy elektrosokkos kezeléssel, esetleg a kettő kombinálásával; Billie munkája azonban arra irányult, hogy hajszálpontosan felmérje és behatárolja a betegségük - képességhiányuk - gyökereit. A viszonylag korlátozottnak tekinthető elmebeli rendellenességek tanulmányozásától azt várta, hogy összesíteni tudja a normálisan működő agy funkciós folyamatait. Ronald például képes volt megmondani, hogy három vagy négy tárgyat lát-e az elébe helyezett tálcán, de ha már tizenkettőt tettek oda, igen hosszú időre volt szüksége, hogy megszámolja őket, és érzékelhetően megnőtt a valószínűsége, hogy közben tévedni fog. A kísérletek azt sugallták Billie számára, hogy az a jártasság, amelynek segítségével az első látásra fel tudjuk mérni, hány tárgyból áll egy kisebb, pár darabból összetevődő csoport, elkülönül a komolyabb műveletekhez szükséges számolási képességtől.
Ezzel a módszerrel fokról fokra, szép lassan feltérképezte az agy rejtett mélységeit, elkülönítve egymástól azokat a részeket, amelyek az emlékezésért, a beszédért vagy éppen a számolásért voltak felelősek. Úgy vélte, ha valamilyen képesség hiányát kimutathatóan az agy bizonyos területének a károsodása okozta, akkor a képesség forrása nyilvánvalóan abban a részben található, amely szétroncsolódott. Bízott benne, hogy lépésről lépésre haladva, az emberi elme sematikus ábrájához illesztve képes lesz megrajzolni az agyfunkciók koncepcionális képét.
Számítása szerint - figyelembe véve az elért eredmények jelezte fejlődés ütemét - még legalább kétszáz évre volna szüksége, hogy befejezze a munkát. Sajnos egyedül volt, és teknősbékatempóban haladt. Ha melléadnának egy csapat pszichológust, sokkal pergőbb iramot tudna diktálni. Akkor talán már élete végére elkészülne az agy funkciós térképe. Ez volt a célja, ez a becsvágy bujkált benne.
Ugyanakkor tudatában volt annak, hogy igen hosszú utat kell megtennie az apja depressziójától, ha el kívánja érni a célját. Az elmebetegségekre nem létezik néhány nap alatt ható gyógyszer. Az agy mindig is titokzatos képződmény volt a tudósok számára. De sokkal jobban meg lehetne érteni a működését, ha Billie gyorsabban haladhatna kutatásaival. És abban az esetben talán idejében meg tudnák gyógyítani az apjához hasonló betegeket.
Felkaptatott az első emeletre, közben a rejtélyes betegen törte a fejét. Joseph Bellow kimondva akár Joe Blow is lehetett volna, vagyis olyan névnek tűnt, mint amelyet szándékosan kieszeltek. És hát miért bocsátották el az éjszaka kellős közepén?
Betoppant az irodájába, és ledobálta a holmijait. Az ablaka egy építési területre nyílott. Új szárnyat csatoltak a kórházhoz - és természetesen új beosztást is kreáltak hozzá: a kutatási igazgatóét. Billie megpályázta a tisztséget. Persze mások sem akartak lemaradni. Például

egyik kollégája, dr. Leonard Ross szintén szerette volna megkaparintani az állást. Len idősebb volt nála, de ő szélesebb körű szakmai tapasztalatokkal rendelkezett, és többet is publikált. Jó néhány értekezése megjelent a szakmai folyóiratokban, és írt egy kézikönyvet is Bevezetés az emlékezés pszichológiájába címmel. Egészséges Önbizalma azt súgta neki, hogy Lent le tudja győzni, arról viszont nem voltak ismeretei, hogy kettőjükön kívül kik szálltak még be a versenybe. Nagyon szerette volna megkapni az állást. Igazgatóként igényt támaszthatna más tudósokra, akik az ő keze alá dolgoznának.
Az építési területen feltűnt néhány utcai ruhás alak, kezeslábas és védősisak helyett gyapjúkabát és puhakalap feszített rajtuk. Kisebb csoportba verődve a munkásokkal beszélgettek. A távolból olyan benyomást keltettek, mintha most járnák be a területet, és a szemle elején rövid eligazításban részesülnének. Billie alaposabban szemügyre vette őket. A csapat egyik tagjában Len Rosst ismerte fel.
Kiszólt a titkárnőjének. - Kik azok a fickók, akiket Len Ross körbevezet az építkezésen?
- A Sowerby Alapítványtól jöttek.
Billie-nek ráncba szaladt a homloka. Az alapítvány finanszírozza az új igazgatói állást. Döntő szavuk lehet abban, hogy ki fogja megkapni a beosztást. És Len ott bájolog velük.
- Lehetett előre tudni, hogy ma jönnek?
- Len azt mondta, hogy küldött magának egy feljegyzést. Reggel még be is nézett, hogy együtt fogadják a látogatókat, de nem találta itt magát.
Len nem küldött semmiféle feljegyzést, erre meg mert volna esküdni. Előre megfontoltan elmulasztotta, hogy szóljon neki. Ő meg még el is késett.
- A fenébe! - szakadt ki belőle. Rohant, ahogy csak a lába bírta. Mielőbb csatlakozni akart a csoporthoz.
Néhány órára teljesen kiment a fejéből Joseph Bellow.

11.00

Abból következően, hogy a rakétát sebtében, lázas sietséggel szerelték össze, a felsőbb fokozatok segédhajtóműveit más, már évek óta létező típusokról kölcsönözték. A tudósok választása végül a jól bevált Sergeant jelzésű gyorsító rakéta kicsinyített verziójára esett. A második fokozattól kezdődően ezek a kisméretű, fürtbe kötött hajtóművek lökik előre a törzset: a csoportos gyorsítókat szaknyelven Baby Sergeanteknek - "őrmesterpalántáknak" - becézik.

Miközben Luke minden idegszálával arra összpontosított, hogy eligazodjon az utcák szövevényében, időről időre hátrapislantott, nem követik-e.
Két árnyékát már több, mint egy órája lerázta, de gyanította, hogy azóta újra kereshetik. A felismerés rémülettel és kétségbeeséssel töltötte el. Kik lehetnek a követői, és mit akarhattak tőle? Az ösztönei azt súgták, hogy nem jóindulat vezérelte őket. Máskülönben miért tartották volna megfigyelés alatt?
Megrázta.a fejét, hogy rendezze kusza gondolatait. Az alapvető tényeket nélkülöző, tapogatódzó találgatást hiábavalónak és terméketlennek látta. Nincs értelme a spekulációnak. Bizonyságot kell szereznie, rá kell jönnie, mi történik.
Mindenekelőtt rendbe kell hoznia a külsejét. Az volt a szándéka, hogy ellopja egy utas bőröndjét. Zsigereiben érezte, hogy már csinált ilyesmit - valamikor, korábbi életében. Addig-addig erőltette az agyát, mígnem francia szavak tolultak elő belőle: La valise d'un type qui descend du train.
Nem lesz könnyű. Mocskos, szakadt ruhája ki fog tűnni a jól öltözött, tisztes utasok tömegéből. Iparkodnia kell majd, hogy minél előbb kereket oldhasson. Ugyanakkor tudta,

hogy nincs más választása. A Dee-Dee nevű kurvának igaza volt. Senki sem hajlandó szóba elegyedni egy csavargóval.
Ha fülön csípik, a rendőrök sosem fogják neki elhinni, hogy nem kéregető koldus. Börtönben fogja végezni. Ennek lehetőségétől végigfutott hátán a hideg. Nem magától a börtöntől rettegett, hanem attól, hogy heteket vagy hónapokat tölthet rács mögött összezavarodott, leblokkolt elmével, azt sem tudva, hogy kicsoda ő valójában, és megfosztva az esélytől, hogy további erőfeszítéseket tegyen az igazság felderítésére.
Befordulva a Massachusetts sugárútra szemébe villant a Union Station fehér gránitból faragott árkádsora. Az épület a román stílusú normandiai székesegyházakra emlékeztette. Mindenekelőtt tervet kell készítenie. Miután megkaparintotta a bőröndöt, szemvillanás alatt el kell tűnnie a helyszínről. Autóra van szüksége. Szinte nem is kellett tipródnia azon, hogyan lopjon el egyet: a módszer egyszerűen ott volt a fejében.
A pályaudvar környéke tele volt leparkolt gépkocsival. Zömében nyilván olyanok hagyták ott Őket, akik igénybe vették a vasutat, és elutaztak valahová. Lelassította a lépteit, amint egy autó beállt az előtte lévő üres helyre. Kétszínárnyalatú Ford Fiesta volt, kék és fehér karosszériával; újnak tűnt, de túlságosan hivalkodónak. Tökéletesen megfelelt a célnak. A motort minden bizonnyal gyújtáskulccsal kell beindítani, nem pedig karral, de ez nem jelenthetett problémát: elég csak kirángatni néhány vezetéket a műszerfal alól, majd összeérinteni őket.
Újra szöget ütött a fejébe, hogy honnan tudhatja mindezt.
Sötétkabátos férfi kászálódott ki a gépkocsiból, hátrament a csomagtartóhoz, fogta az aktatáskáját, és bezárva az autót elindult az állomás felé.
Vajon meddig lesz távol? Elképzelhető, hogy csupán a pályaudvaron akadt valamilyen dolga, és pár percen belül visszatér. Feltehetően az a fajta, aki azonnal jelentené, hogy ellopták az autóját. Ha Luke-ot meglátják benne, bármelyik pillanatban őrizetbe vehetik. Nem jó megoldás. Ki kell lesnie, hová megy a férfi.
A nyomába eredt. Szinte együtt léptek be az állomás épületébe.
A grandiózus váróterem, amely kora reggel még használaton kívüli templomnak tűnt, most zsúfolásig volt zajongó, siserehadként viselkedő utasokkal. Úgy érezte magát a tömegben, mint akit megbélyegeztek. Mindenki tisztának, ápoltnak és rendezettnek látszott. A legtöbben elfordították a fejüket, de volt, aki szemmel látható utálkozással és megvetéssel nézett rá. Hirtelen belényilallt, hogy akár még azzal a felfuvalkodott teremőrrel is összefuthat, aki reggel kipenderítette őt. Egész biztosan bődületes patáliát csapna. Nyilván emlékszik még rá.
A Ford tulajdonosa beállt az egyik jegypénztár előtt kígyózó sorba.
Luke szintén csatlakozott a várakozókhoz. Szemét a padlóra szegezte, abban reménykedve, hogy ha elkerüli mások pillantását, senki sem fog vele törődni.
A sor megmozdult. Hallotta, amint a sötét kabátos férfi azt mondja: Philadelphia, oda-vissza.
Ennyi elég is volt neki. Philadelphiáig több óráig tart az út. A fickó egész nap távol lesz. És csak este fogja felfedezni, hogy az autójának lába kelt. Ő meg biztonságban lesz addig.
Kilépett a sorból, és eliszkolt onnan.
Megkönnyebbült, amikor kiért az állomás előtti térre. Még a csavargóknak is joguk van arra, hogy az utcán lebzseljenek. Visszasietett a Massachusetts sugárútra, és egykettőre megtalálta a kék-fehér Fordot. Hogy időt takarítson meg, már most felfeszíti a zárát vagy az ablakot. Végigfürkészte az utcát. Folyamatosan jöttek-mentek a gépkocsik és a gyalogosok. És a legfőbb gond az volt, hogy úgy is nézett ki, mint egy bűnöző. Viszont ha meg akarná várni, hogy senki se legyen a közelben, akár egész nap ott strázsálhatna. Márpedig nem volt sok ideje a bíbelődésre, gyorsan kellett cselekednie.
Lelépett a járdáról, megkerülte a gépkocsit, és megállt a vezető felőli ajtó mellett. Tenyerét erősen az ablaküveghez préselte, és megpróbálta lefelé nyomni. Meg sem moccant. Szája kiszáradt, a gyomra görcsbe rándult. A túloldalra pillantott. Rá sem hederítettek. Lábujjhegyre

állt, hogy még nagyobb erőt fejthessen ki, és teljes testsúlyával ránehezedett az üvegre. A tekerőszerkezet beadta a derekát, és az üvegtábla apránként megmozdult.
Miután annyi rés támadt az ablakon, hogy beférjen a karja, tétovázás nélkül benyúlt, és kioldotta a zárat. Kitárta, sebesen feltekerte az ablakot, majd újra becsukta az ajtót. A menekülési eszköz készenlétben állt.
Egy röpke pillanatra tanakodóba esett, nem kellene-e beindítani a motort, és úgy hagyni, de lebeszélte magát: a járó motor szemet szúrhat egy arra cirkáló járőrnek vagy akár egy kíváncsiskodó, minden lében kanál járókelőnek.
Visszament a Union Stationre. Folyvást aggódott, nehogy észrevegye valamelyik vasúti alkalmazott. Nem szükségszerűen a reggeli teremőrnek kell lennie - bármelyik buzgómócsing a fejébe veheti, hogy kiteszi a szűrét. Igyekezett észrevétlenül beolvadni a környezetébe, és a lehető legkevésbé kirívóan viselkedni. Nem ment sem gyorsan, sem lassan, szorosan a falhoz húzódott, gondosan ügyelt arra, hogy ne keresztezze senki útját, és kerülte mások tekintetét.
Úgy vélte, hogy a legjobb alkalom egy bőrönd elcsórására az a pillanat, amikor beérkezik egy hosszú, utasokkal megrakott szerelvény, és a peron megtelik egymás hegyén-hátán tolongó, furakodó emberekkel. Tanulmányozni kezdte a vonatok érkezéséről és indulásáról szóló kiírásokat. Látta, hogy a New York-i expressznek tizenkét perc múlva kell beérkeznie. Maga a tökély. Nagyszerűbb időzítésről álmodni sem mert volna.
Miközben azt kutatta a hirdetőtáblán, hogy melyik vágányra fog befutni a szerelvény, érezte, hogy meredezni kezd a szőr a hátán.
Hátrapördült. Valószínűleg észrevehetett valamit a szeme sarkából, és érzékszervei ösztönösen is riadót fújtak. De mi lehetett az? Kiverte a hideg veríték. Mitől ijedt meg?
Odébb húzódott, hogy még inkább belevegyüljön a tömegbe. Egy újságosbódé mellett cövekelt le. Szemébe tűntek a vastag szalagcímek:
HAMAROSAN ÚTNAK INDUL A HADSEREG RAKÉTÁJA
ELFOGTÁK A TÍZSZERES GYILKOST
DULLES A BAGDADI CSOPORTOT GYŐZKÖDI
AZ UTOLSÓ ESÉLY CAPE CANAVERALBAN
Pár másodperc elteltével lopva visszapillantott a válla fölött. A vágányok felőli csarnokban több tucat utas igyekezett sietősen a célja felé, különböző irányokba szétfröccsenve attól függően, hogy jöttek vagy mentek. Sokan a mahagóni padokon üldögéltek vagy türelmesen álldogáltak; a közelben rokonok és sofőrök várakoztak a New York-i expressz érkezésére. Az étterem ajtaját már kitárták, a főpincér befelé csalogatta a korai ebédre vágyókat. Néhány hordár csoportba verődve cigarettaszünetet tartott.
És látott két ügynököt is.
Mérget mert volna venni rá, hogy azok. Mindketten fiatalok voltak, pedánsan felöltözve, nagykabátban és kalapban, fényesre suvickolt cipőben. De nem is annyira az öltözékük, mint inkább a viselkedésük árulta el őket. Ide-oda forgatták a fejüket, éber tekintettel tüzetesen átvizsgálták a folyosókat, alaposan szemügyre vették a mellettük elhaladókat, belebámultak az arcukba - szóval mindenre és mindenkire figyeltek, kivéve az információs táblát. Mert az nem érdekelte őket.
Luke erős kísértést érzett, hogy odamenjen hozzájuk. Ahogy az ötlet keresztülfutott rajta, még jobban elhatalmasodott benne az az elkeseredetten kapálódzó, alapvető emberi igény, hogy kapcsolatba kerüljön másokkal, akik ismerik őt. Arra vágyott, hogy valaki megszólítsa: Szia, Luke, hát hogy vagy? De jó, hogy összefutottunk!
Ez a kettő azonban feltehetően azt mondaná:
- Az FBI-tól vagyunk, és azért jöttünk, hogy őrizetbe vegyük.
Végső elkeseredésében már-már úgy érezte, hogy talán ez volna a legjobb. Az ösztönei azonban ismét visszarángatták a szakadék széléről. Minden egyes esetben, amikor eljutott

odáig, hogy kezdett bizalom ébredni benne az ismeretlenek iránt, egy óvatosságra intő hang rámordult: gondolkozz, vajon miért követnek titokban, ha nem akarnak neked semmi rosszat?
Megindult az ellenkező irányba, folyamatosan úgy helyezkedve, hogy az újságosbódé és a két férfi közé essen, miközben távolodik tőlük. A boltíves kapubejárat árnyékából megkockáztatta, hogy hátra vessen egy pillantást. Az ügynökök a tágas várócsarnok túlsó felében rótták az útjukat, tántoríthatatlanul jobbra-balra forgatva a fejüket.
Kik lehetnek?
Kilépett a kapun, majd végiggyalogolt az árkádsoron, hogy az oldalsó bejáraton visszatérjen a főcsarnokba. Éppen időben érkezett ahhoz, hogy lássa, amint a két ügynök neki hátat fordítva a nyugati kijárat felé tart.
Felnézett az órára. Tíz perc telt el azóta, hogy kiszúrta Őket. A New York-i szerelvénynek két percen belül kell befutnia. A peronhoz rohant, és behúzódott az egyik sarokba.
Amint felbukkantak az első utasok, kőkemény, harcban edzett nyugalom öntötte el. Behatóan tanulmányozta az érkezőket. Szerda volt, és mint általában a hét közepe táján, az utasok zömét üzletemberek és katonák tették ki; kevés turista akadt csak köztük, nőket és gyerekeket pedig csak elvétve látott. Egy hozzá hasonló alkatú és magasságú férfit próbált felkutatni.
Az expresszre várakozók időközben benyomultak a peronra, hogy üdvözöljék rokonaikat és ismerőseiket. Egy tűt sem lehetett volna leejteni a felgyülemlett tömegben. A kitóduló áradat ráadásul megakadt és összepréselődött a kapunál, az emberek türelmetlenül lökdösték egymást, hogy mielőbb kijussanak. Luke felfigyelt egy vele nagyjából azonos termetű fiatalemberre. Düftindzseki és gyapjúsapka volt rajta, ami kételyt ébresztett benne, lehet-e nála egyáltalán tartalékö1töny. Elvetette azt az idősebb férfit is, aki ugyan megfelelő magasságúnak tűnt, de túl soványnak bizonyult. Akadt olyan is, aki mindenféle szempontból kielégítőnek tetszett, ám csak irattáska volt nála.
Bár legalább már százan elhagyhatták a pályaudvart, a peronon még mindig nyüzsögtek az érkező utasok. A kifelé vezető folyosó és a csarnok zsúfolásig telt ideges emberekkel. Ahogy ismét körbehordozta a tekintetét, szeme megakadt a megfelelő célponton. Vele azonos termetű volt, és hasonló felépítésű. Szürke télikabátot viselt, alatta tweed sportzakót és flanelnadrágot, amiből Luke arra következtetett, hogy utcai öltönye a jobb kezében cipelt barna bőröndjében lapul. Arckifejezése nyugtalanságot tükrözött, szapora léptei pedig elárulták, hogy bizonyára késésben van.
Luke bepréselte magát a tömeg sűrűjébe, és kiszemelt áldozata nyomába eredt. Addig nyomakodott előre, míg közvetlenül mögéje nem ért.
Az emberáradat olykor-olykor összetorlódott, és mozgása tipegőssé vált. A célpont mindazonáltal megpróbálta kihasználni a masszában támadó réseket, időnként meglódult, majd ingerülten megtorpant, amikor a kínálkozó alagút bezárult előtte. Egy idő után ritkulni kezdett a tömeg, és a férfi nekiiramodott.
Ez volt az a pillanat, amikor Luke cselekvésre szánta el magát. Lábát a férfi elé helyezte, szilárdan megvetette, hogy összekulcsolja a bokáját. Miközben a férfi előrebukott, erősen térden rúgta, és kirántotta a lábát alóla.
A célpont felüvöltött, aktatáskája és bőrből készült bőröndje kiröpült a kezéből. Két karját előrenyújtotta, hogy felfogja a zuhanást. Valósággal felöklelte az előtte haladó, szőrmebundába burkolózott nőt, aki rövid, éles sikoly kíséretében szintén orra bukott. A férfi tompa puffanással ért földet, fövege messze gurult. A nő térdre zuhant; elejtette kézitáskáját és elegáns, fehér bőröndjét.
A közelben tartózkodók azonnal köréjük gyűltek, hogy szükség esetén segítsenek. Minden rendben?, kérdezgették.
Luke halálos nyugalommal fogta a barna bőröndöt, és nyaka közé kapta a lábát. Tekintetével a legközelebbi kijáratot kereste. Nem nézett hátrafelé, hanem a fülét hegyezte, hogy meghallja, ha esetleg üldözőbe vennék. Felkészült rá, hogy az első gyanús jelre futásnak ered:

nem kívánt egykönnyen megválni értékes zsákmányától - a tiszta, rendes ruhától -, és szinte biztosra vette, hogy ha menekülnie kell, senki sem fogja utolérni, még úgy sem, hogy bőröndöt cipel a kezében. Ennek ellenére védtelen célpontnak érezte a hátát, miközben kifelé igyekezett.
A boltíves kijáratnál hátranézett a válla fölött. Az incidens helyszínén továbbra is csoportba tömörülve álltak az emberek. Nem látta a férfit, akit elgáncsolt, és a szőrmebundás nő sem bukkant még elő. Ellenben szeme megakadt egy magas, hivatali tekintélyt sugárzó férfin, aki árgus tekintettel fürkészte a folyosót, mintha keresne valakit. Váratlanul abba az irányba nézett, ahol Luke állt.
Késlekedés nélkül kilépett az utcára.
A Massachusetts sugárút felé indult. Talán egy perc sem kellett neki, hogy odaérjen a Ford Fiestához. Ösztönösen is a csomagtartóhoz lépett, hogy hamarjában elrejtse az árulkodó bőröndöt. Csakhogy a csomagtartó be volt zárva. Világosan emlékezett a tulajdonos mozdulatára, amikor bezárta. A pályaudvar irányába pillantott. A magas férfi futva vágott keresztül a félkörívű téren, ügyesen szlalomozva a gépkocsik között. Egyenesen feléje rohant. Ki a fene lehet? Szolgálaton kívüli rendőr? Nyomozó? Vagy az orrát mindenbe beleütő parkőr?
Futólépésben megkerülte az autót, kinyitotta a vezető felöli ajtót, és bevágta a bőröndöt a hátsó ülésre. Bepattant, és behúzta maga után az ajtót.
Benyúlt a műszerfal alá, hogy megkeresse a gyújtáskapcsolóból elágazó vezetékeket. Kihúzta, és összeérintette őket. Semmi sem történt. A fagyos hideg ellenére verítékcseppek gyöngyöztek a homlokán. Miért nem ugrik be a motor? Nyilván rossz vezetékeket választott. Újra matatni kezdett a műszerfal alatt. A gyújtáskapcsolótól jobbra talált még egy vezetéket. Előráncigálta, és hozzáérintette a bal oldalihoz.
A motor halkan duruzsolni kezdett.
Gázt adott, és a motor felbőgött.
Sebességbe tette az autót, kiengedte a féket, indexelt, majd kikanyarodott a járda mellől. Mivel a gépkocsi orral az állomás felé parkolt, megfordult, hogy az ellenkező irányba roboghasson. Egy-két pillanat múlva már maga mögött hagyta a Union Stationt.
Arcán önelégült mosoly ömlött szét. Ha csak nem szegődött mellé a totális balszerencse, komplett öltözéket lel majd a bőröndben. Kezdte úgy érezni, hogy kezébe vette az élete irányítását.
Most már csak egy olyan helyet kell keresnie, ahol megtisztálkodhat és átöltözhet.

12.00

A második fokozat összesen tizenegy, a törzs körül gyűrűalakban elhelyezkedő Baby Seigeantból áll. A harmadik fokozaton három hajtómű található, amelyeket keresztirányú támfalak tartanak össze. A negyedik fokozatot egyetlen rakéta alkotja, orr-részében a műholddal.

A visszaszámlálás X mínusz 630 percnél tartott, és Cape Canaveral felbolydult méhkashoz hasonlított.
A rakétatudósoknak tulajdonképpen mindegy volt: ha a kormányzat úgy kívánta, akkor fegyvereket terveztek és gyártottak. Ám szívük mélyén a világűr meghódításáról álmodoztak. Az Explorer-csapat már számtalan rakétát épített és indított útnak, de a mostani lesz az első, amelytől azt várták, hogy leküzdve a Föld vonzási erejét képes lesz áttörni az atmoszféra határát. A csoport legtöbb tagja számára a kísérlet egy egész életút reményét hivatott valóra váltani. Elspeth is közéjük tartozott.

A közvetlenül egymáshoz illeszkedő, D és R jelzésű hangárban rendezkedtek be. Már korábban felfedezték, hogy a repülőgépek tárolására épített hangárok tökéletesen megfelelnek a rakétakísérletek céljainak is. A középső tágas tér elég nagy volt ahhoz, hogy a szakemberek kedvükre serénykedhessenek a rakétatesteken, kétoldalt pedig, kétemeletnyi magasságban irodák és kisebb laboratóriumok sorjáztak.
Elspeth az R-hangárbeli csapathoz volt beosztva, ahol egy íróasztal és egy írógép tartozott hozzá. Közös irodán osztozkodott főnökével, Willy Fredricksonnal, aki az indítási művelet vezetője volt, úgyhogy ideje javarészét máshol töltötte. Elspeth munkáját az indítási menetrend összeállítása és szétosztása képezte.
A legfőbb gondot az jelentette, hogy a terv folyton változott. Amerikában még soha senki nem küldött fel rakétát a világűrbe. Szakadatlanul új problémák merültek fel, a mérnökök szünet nélkül a korábbiaknál jobb és korszerűbb módszereken törték a fejüket, hogy fokozzák a fedélzeti rendszerek megbízhatóságát vagy kiiktassák egyik-másik berendezés használatát. Szemükben még a szigetelőszalagnak is stratégiai jelentősége volt.
Mindebből fakadóan Elspethnek rendszeres időközönként korrigálni kellett a menetrenden. Folyamatosan érintkezésben állt az összes kutató- és szerelőcsoporttal, jegyzeteket készített a tervben bekövetkezett fordulatokról, azokat legépelte, majd szétosztás végett sokszorosította. Munkája megkövetelte tőle, hogy nyomon kövessen minden egyes tervezési fázist, gyakorlatilag tudjon mindenről. Amikor akadályba ütköztek, az elsők között volt, akik tudomást szereztek róla; és a megoldásról is az elsők között értesült. Bár csak titkárnői besorolása volt - és a fizetését is aszerint kapta -, mindenki elismerte, hogy munkaköre tudományos végzettséget igényel. Különösebben nem tiltakozott az alacsony fizetés miatt. Hálás volt a munkájáért, amelyet kihívásnak tekintett. Egykori radcfliffe-i évfolyamtársai közül jó néhányan azzal töltötték a munkaidejüket, hogy serényen jegyzetelték, amit szürke flanel öltönyös főnökük tollba mondott nekik.
Már befejezte a déli tizenkét órakor esedékes menetterv összeállítását, és hóna alá csapva a halomnyi papírköteget indulni készült, hogy eljuttassa a különböző részlegekhez. Egész nap azt sem tudta, hol áll a feje; mégis örült az elfoglaltságnak, mert így nem maradt ideje, hogy Luke-on vívódjon. Érezte, hogy ha a szíve parancsát követi, öt percenként a telefonon lógna, hogy megtudakolja Anthonytól, van-e valami újság. De belátta, hogy ez dőre viselkedés lenne a részéről. Hiszen Anthony úgyis értesíti, ha valami nagy baj történt, csitítgatta magát. Idegeskedés helyett inkább a munkájára összpontosította a figyelmét.
Első útja a sajtóközpontba vezetett, ahol a tájékoztatásért felelős alkalmazottak füléről le nem szakadt a telefonkagyló, hogy még időben megsúghassák a bizalmukba avatott újságíróknak az esti indulás időpontját. A szárazföldi erők vezérkara értésre adta, hőn óhajtott vágyuk az, hogy a sajtó szemtanúja legyen a szenzációnak. Ennek ellenére megtiltották, hogy est leszállta előtt nyilvánosságra hozzák az információkat. Előre nem látható okok miatt gyakran kellett módosítani a beütemezett indítási időpontokon, vagy akár lefújni az egész műveletet. A rakétaprogram irányítói saját bőrükön tapasztalhatták, hogy még a legegyszerűbb műszaki probléma vagy rutinszerű időpontváltoztatás is csúfos kudarcnak minősülhet, ha a sajtóban megszellőztetik. Úgyhogy alkut kötöttek a legnagyobb sajtó- és médiacsoportosulásokkal. Előre hozzájuthatnak a kilövési időponthoz, de csak azzal a feltétellel, ha a startról csak azután számolnak be, ha "lángcsóva csap ki a farokból", azaz sikeres volt az indítási művelet.
A sajtóosztályon csupa férfi dolgozott, néhányan meg is fordultak utána, amint keresztülsietett a helyiségen, hogy átadja a legújabb menetrend-variációt a sajtóiroda vezetőjének. Elspeth tudatában volt annak, hogy világos bőrével, vikinges beütéseivel, magas, szoborszerű termetével vonzza a férfitekinteteket. Ugyanakkor volt benne valami, ami távol tartotta őket: talán eltökéltséget sugalmazó, határozott élű szája vagy a zöld szemében időnként megvillanó, fenyegető villámok. Bármi volt is az, tény, hogy arra kényszerítette a férfiakat, gondolják

meg, mit tesznek, mielőtt még utána eresztenének egy csibészes füttyöt vagy cicababának szólítanák.
A rakétakísérleti laboratóriumba belépve öt feltűrt ingujjú tudóst látott egy asztal fölé görnyedni, aggodalmas tekintettel fixíroztak egy fémlemezt, amely úgy nézett ki, mintha tűzvészből mentették volna ki. A csoport vezetője, dr. Keller felegyenesedett a közeledtére, és üdvözölte. Erős akcentussal beszélt. Mint a tudósok zöme, ő is német származású volt, aki a háború végén esett fogságba, majd Amerikába került, hogy bekapcsolódjon a rakétaprogramba.
Elspeth átnyújtotta a módosított indítási tervet. Dr. Keller fogta a papírlapot, és félretette anélkül, hogy akár egy pillantást is vetett volna rá. Elspeth fejével a lapos fémtárgy felé bökött:
- Hát ez meg micsoda?
- Sugáráram-terelő lapát.
Elspeth előtt felderengett, hogy az első fokozatot a farokrészben elhelyezett vezérsíkok irányítják.
- Mi történt vele?
- A kiáramló gázsugár szétmarja a fémet - magyarázta a tudós. Kiejtésének idegenszerűsége fokozódott, ha szívének kedves témáról esett szó. - Ez kikerülhetetlen folyamat, legalábbis bizonyos félig. A szokásos alkoholtartalmú üzemanyag esetén a lapátok elegendő ideig kitartanak, amíg elvégzik a feladatukat. Ma azonban egy újfajta, Hydyne nevű üzemanyagot használunk. Ennek hosszabb az égési ideje, és a kiömlési sebessége is nagyobb. Megeshet, annyira szétmállasztja a fémet, hogy a vezérsíkok alkalmatlanná válnak a kormányzásra. - Szomorúan széttárta a karját. - Sajnos nem volt elég időnk arra, hogy elvégezzük az összes szükséges tesztet.
- Bármennyire nehezemre is esik, muszáj megkérdeznem, hogy ki
kell-e tolni az indítás időpontját a felmerült probléma miatt - érdeklődött Elspeth. Úgy érezte, hogy személy szerint nemigen tudna elviselni egy újabb halasztást. Már így is majd szétvetette az izgalom.
- Éppen azon tanakodunk, hogy mi legyen - válaszolta a tudós, és körbehordozta tekintetét a kollégáin. - Sejtésem szerint amellett fogunk dönteni, hogy vállaljuk a kockázatot, és meglátjuk, mi lesz.
A többiek komoran bólintottak. Elspeth megkönnyebbülten felsóhajtott.
- Drukkolni fogok, hogy minden simán menjen - mondta búcsúzásképpen.
- Szükségünk is lesz rá, bár okosabbat mi sem tudunk csinálni -kiáltott utána dr. Keller. Kollégái bánatosan mosolyogtak.
Elspeth kilépett a perzselő floridai napsütésbe. A hangárok egy homokos partszakaszon épültek, amelyet előzőleg megtisztítottak a fokot borító alacsony cserjéktől. Legyezőpálma, parlagfű és szúrós koldustetű nőtt azon a vidéken: ha az ember mezítláb mászkált a parton, az éles levelek könnyen felsérthették a talpát. Keresztülment egy poros betonkifutón, és belépett a D-hangárba. A benti árnyék hűs szellőként hatott rá.
A telemetriai laborban Hans Mueller fogadta, akit mindenki csak Hanknek szólított. Ráemelte a mutatóujját, és talányosan azt mondta: - Százharmincöt.
Ez a kettőjük játéka volt. Elspethnek ki kellett találnia, hogy miért volt különleges a megadott szám.
- Túl egyszerű - felelte. - Vegye az első számjegyet, adja hozzá a második négyzetét, plusz a harmadikat köbre emelve, és máris megkapja a kívánt számot.
Hogy egyértelműbb legyen, fel is állította az egyenletet:
1^1 + 3^2 + 5^3 = 135
- Rendben, ez tényleg könnyű volt - állapította meg elismerően Hank. - Nos, akkor keresse meg a következő legnagyobb számot, amelyet a fenti minta alapján lehet létrehozni.

Elspethen látszott, hogy keményen megdolgoztatja agysejtjeit.
- Százhetvenöt - bökte ki nemsokára. - Vagyis:
$1^1 + 7^2 + 5^3 = 175$
- Helyes! Jutalmat érdemel, nem is akármilyet - dicsérte Hank, és zsebéből előhalászott egy tízcentest.
Elspeth elfogadta.
- Most én adok magának esélyt, hogy visszanyerje a pénzét. Százharminchat.
- Aha! Nézzük csak... - Szemöldökét összeráncolva törte a fejét. - Megvan! Adja össze az egyes számjegyek köbét, tehát:
$1^3 + 3^3 + 6^3 = 244$
- Ezután ismételje meg a műveletet, és máris megkapja az eredeti számot:
$2^3 + 4^3 +4^3 = 136$
Elspeth visszaadta neki a tízcentest, és egyúttal a kezébe nyomta a módosított ütemtervet is.
A kijárat felé menet szeme megakadt egy sürgönyön, amelyet a falra tűztek egy gombostűvel, az én kis bolygóm már megszületett, most te jössz; Mueller követte tekintete vonalát.
- Stuhlinger felesége küldte - közölte magyarázólag. Stuhlinger a kutatási vezető volt a telepen. - Kisfiúk született.
Elspeth elmosolyodott a szavain.
Willy Fredricksont a távközlési teremben találta két katonai technikus társaságában. A Pentagonhoz vezető telexvonalat ellenőrizték. A főnöke magas, ösztövér férfi volt, tar kobakját göndör hajból álló tonzúra keretezte, amitől középkori szerzetesre hasonlított. Valami gond lehetett a telexszel, mert Willynek szemmel láthatóan felment az agyvize. Ennek ellenére átvette a legújabb indítási tervet, és hálás pillantást vetett Elspethre: - Magát aranyba kellene Önteni!
Két személy lépett hozzájuk. Az egyikük egy fiatal, ismeretlen tiszt volt, kezében táblázattal, a másik pedig Stimmens, akiről Elspeth tudta, hogy tudósként dolgozik a csapatban.
- Probléma adódott - tájékoztatta a tiszt az indítási főnököt. Átnyújtotta a táblázatot, és hozzáfűzte: - Megváltozott a futóáramlás iránya. Egyre inkább dél felé fordul, és a sebessége eléri a 146 csomót.
Elspeth ereiben meghűlt a vér. Tisztában volt azzal, hogy mit jelentenek az információk. Futóáramlásoknak a 30 000 és 40 000 lábnyi magasságban, a sztratoszférában fújó felső légköri szeleket nevezték. Általában elkerülték a Cape Canaveral fölötti légteret, de a mozgásuk időnként kiszámíthatatlan volt. És ha túl ádázul dühöngtek, fennállt a veszélye annak, hogy letérítik a rakétát a kijelölt útvonalról.
- Mennyire dél felé? - firtatta Willy.
- Gyakorlatilag befedte egész Floridát - válaszolta a tiszt. Willy Stimmenshez fordult.
- Ezt az eshetőséget számításba vettük, igaz?
- Nem egészen - vallotta be a tudós. - A rakéta elméletileg legfeljebb 120 csomós széllökéseket bír elviselni, erősebbeket nem. Hangsúlyozom, hogy csak elméletileg: valójában nem tudjuk pontosan.
Willy ismét a tisztre nézett.
- Mi a ma esti előrejelzésük?
- A légáramlatok sebessége elérheti a 177 csomót is, és nincs jele annak, hogy később északabbra húzódnának.
- A pokolba is! - szitkozódott az indítási főnök, és kezével végigsimított kopasz fején. Elspeth sejtette, hogy min tépelődik. Lehet, hogy az indítást el kell halasztani másnapra. - Eresszenek fel egy időjárási léggömböt, kérem - adta ki az utasítást Willy. - Öt órakor ismét áttekintjük az előrejelzéseket.

Elspeth feljegyezte a megbeszélés időpontját, újabb bejegyzéssel gazdagítva amúgy is zsúfolt napi programját. Csüggedten távozott a laborból. A műszaki hibákat képesek kiküszöbölni, ám a természet erőivel szemben tehetetlenek.
A hangár előtt beült a terepjárójába, és a 26-os szektorhoz hajtott. Kövezetlen, cserjék borította homokbuckák között kanyargó földút vezetett az indítóállványhoz. Hiába hajtott óvatosan, a terepjáró veszélyesen zötykölődött a talajba vájt, egyenetlen kerékvágásokban. Zaja felriasztott egy fehérfarkú, az út közelében felgyülemlett pocsolyából kortyolgató őzt: a kecses állat szemvillanásnyi idő alatt köddé vált a dűnék között. A partfokon állítólag számtalan állatfaj élt, a bozótosokban találva menedéket. A környékbeliek körében az a hír járta, hogy még alligátorok és párducok is előfordulnak, Elspeth azonban még soha nem látott egyet sem.
Leparkolt a bunkerszerű vezérlőház mellett. A 26B jelzésű indítóállás mintegy 300 méterre magasodott tőle. A speciális állványzatot az olajfeltárásoknál használt fúrótornyokból fejlesztették ki. A módosított fémszerkezetet narancsszínű rozsdagátlóval fedték be, hogy megóvják a párás, sós tengeri levegőtől. Az állvány egyik oldalára felvonót építettek, hogy a szerelők feljussanak a különböző teraszokra. Az egész építményt vigasztalanul gyakorlatias szempontok szerint alkották. Elspeth csipetnyi kecsességet sem tudott felfedezni benne: ormótlan, funkcionális szerkezet volt, amelynek összeszerelésénél mindennel törődtek, csak a látvánnyal nem.
A Jupiter C rakéta karcsú, hófehér törzse egy képzeletbeli, hatalmas pók hálójában vergődő szitakötőnek látszott a narancsszínű fémtraverzek szövevényében. Férfi munkatársai "nőnemű lénynek" tekintették, dacára fallikus alakjának. Meglepő módon Elspeth is úgy gondolt rá, mintha nő lett volna. Eleinte - mint valamiféle menyasszonyi fátyol - vászonburok takarta el a legfelső fokozatokat a kíváncsiskodó szemek elől; a köpenyt mostanra eltávolították, és a rakéta csupaszon nyújtózott az ég felé, hibátlan, fénylő testén megcsillantak a napsugarak.
A tudósokról általában azt tartják, hogy nem politikusi alkatok, Annyit azonban most ők is érzékeltek, hogy rajtuk a világ szeme. Négy hónappal korábban a Szovjetunió alaposan meglepte az egész emberiséget, amikor felbocsátotta a világ első műholdját, a Szputnyikot. Azokban az országokban - kezdve Indiától és Olaszországtól Latin-Amerikán át egészen Afrikáig és Indokínáig -, ahol még nagyban folyt a kötélhúzás a kapitalista vagy a kommunista berendezkedés között, az üzenet világos és hangos volt: a kommunista tudománynak nincsen párja. Alig egy hónappal később a szovjetek felküldték második rakétájukat is, a Szputnyik 2-t, fedélzetén egy kutyával. Az amerikaiak végképp magukba roskadtak. Ha ma sikerült egy kutyával, holnap emberrel fognak próbálkozni.
Eisenhower elnök megígérte a népnek, hogy még az év vége előtt amerikai műhold fog keringeni a Föld körül. December első péntekjén, háromnegyed tizenkettőkor a világsajtó szeme láttára útnak indították a haditengerészet Vanguard típusú rakétáját. A szerkezet azonban csak néhány lábnyit emelkedett a levegőbe, majd lángba borult, oldalára dőlt, és darabjaira hullott a betonon, szputnyik helyett buknyik, kürtölték világgá az újságok szalagcímei.
A Jupiter C maradt az Egyesült Államok egyetlen reménysugara. Több rakétája ugyanis nem volt. Elspeth tudta, hogy ha az esti felbocsátás nem sikerül, Amerika talán végérvényesen kiesik a világűr meghódításáért zajló párharcból. És a lehetséges következmények közül a propagandavereség tűnt a legkevésbé érdekesnek. Az amerikai űrprogram bizonyosan dugába dőlne, a Szovjetunió pedig - legalábbis egy ideig - ellenőrzése alá vonná a világűrt.
És mindez egyetlen rakétán múlik, morfondírozott magában.
Az üzemanyag-szállító és egyéb nélkülözhetetlen járművek kivételével az összes gépkocsit kitiltották az indítóállás közvetlen közeléből, úgyhogy Elspeth kénytelen volt gyalog megtenni a vezérlőház és az állvány közötti távot. A két helyszínt összekötő kábeleket befedő, fémből készült szigetelőcső mentén haladt. A torony hátsó részéhez elnyújtott, téglalap alakú,

szintén narancsszínűre festett fémépület illeszkedett, irodák és szerelőműhelyek. Elspeth a hátsó ajtóhoz ment, és belépett.
Az állványzatért felelős munkafelügyelő, Harry Lane egy összecsukható széken ült, fején védősisak, lábán bakancs. A torony tervrajzát tanulmányozta.
- Üdv, Harry - köszönt rá Elspeth.
A férfi dörmögött valamit az orra alatt. Nem szerette, ha nők Őgyelegnek az indítóállás környékén, és a kötelezőnek vélt udvariassági szabályok sem akadályozták meg abban, hogy az álláspontját kifejezésre juttassa.
Elspeth a közelében lévő fémasztalra dobta az ütemterv egy példányát, és köszönés nélkül távozott. Visszatért a bunkerhez, amelynek keskeny ablaknyílásait vastag, zöld üveg védte. A biztonsági ajtót nyitva találta, bement rajta. Az épület három helyiségből állt. A központi kezelőpulttal felszerelt teremből, amely kitöltötte a ház teljes szélességét, és két indítószobából. A bal oldali viselte az A jelzést, a jobb oldali pedig a B-t. Mindkettő úgy volt kialakítva, hogy rá lehetett látni belőlük az indítóállásra. Elspeth a B jelzésű szobát vette célba.
A vastag, zöld üvegen megtörő napsugarak földöntúli fénybe burkolták az egész helyiséget. Aki belépett, úgy érezhette, hogy egy akváriumban van. Az ablaksor előtt szakértők gunnyasztottak a különféle vezérlőpultok előtt. Valamennyien rövidujjas inget viseltek, mintha csak az lett volna az egyenruhájuk. Fejükre szájbeszélős fejhallgató volt erősítve, hogy folyamatos érintkezésben lehessenek az indítóálláson szolgálatot teljesítő kollégáikkal. Egy időben ellenőrizhették a vezérlőpultot, figyelhették a rakétát az ablakon át vagy bámulhatták a színes monitort, amelyen ugyanaz a kép volt látható. A hátsó fal mentén több ejtőlengyeles pontíró sorakozott a külső hőmérsékletnek, az üzemanyagtartályokban uralkodó nyomásnak és az elektromos rendszerek állapotának a regisztrálására. Az egyik sarokban mérlegszerű berendezés állt, amely a rakéta súlyát mutatta. Szorongó izgatottság légköre lengte be a helyiséget, miközben az irányítók halkan duruzsoltak fejbeszélőikbe, időnként elforgatva egy gombot vagy felkattintva egy kapcsolót, fél szemmel mindig ellenőrizve a kijelzőket és a számlapokat. Fejük fölött, a falra erősített óra az indításig hátralévő perceket rögzítette. A mutató éppen akkor ugrott 600-ról 599-re, amikor Elspeth odanézett.
Odanyújtotta a papírlapot a pultnál ülőknek, és kilépett a napfénybe. A visszafelé vezető úton ismét eszébe jutott Luke, és hirtelen ráeszmélt, hogy ragyogó ürügyet talált arra, hogy felhívja Anthonyt. Tájékoztatni fogja a futó áramlásról, és mellesleg majd megkérdezi, hogy tud-e valamit Luke-ról.
Az ötlet felpezsdítette lankadó kedélyét, és egyenesen felrohant az irodájába. Anthony közvetlen számát tárcsázta, és a kagylót azonnal fel is vették.
- Valószínűleg holnapra kell halasztanunk az indítást - közölte a férfival. - Viharos erejű szeleket mértek a sztratoszférában.
- Nem is tudtam, hogy még ott is fújnak szelek.
- Már hogyne fújnának! Futóáramlásoknak hívjuk őket. A halasztás még nem végleges, ötkor tekintik majd át a helyzetet. Luke hogy van?
- Hívj majd fel az értekezlet után, rendben?
- Persze. Hogy van Luke?
- Hát, akadt egy kis probléma.
Elspeth úgy érezte, hogy forogni kezd körülötte a világ.
- Miféle probléma?
- Szem elől tévesztettük. Elspethen fagyos hullám csapott végig.
- Micsoda?!
- Lerázta az embereimet.
- Uram atyám! - ájuldozott. - Most már tényleg bajban vagyunk.

1941

Luke kora hajnalban ért vissza Bostonba. Leparkolta az öreg Fordot, a hátsó ajtón besurrant a Cambridge Házba, és a melléklépcsőn felosont a szobájába. Anthony már mélyen aludt. Luke megmosta az arcát, és alsóneműjét magán hagyva bebújt az ágyába.
Arra ébredt, hogy Anthony mellette áll, és hevesen rázza:
- Hé, Luke! Ébredj már föl!
Kinyitotta a szemét. Beléhasított, hogy valami rosszat, nagyon rosszat tett az elmúlt éjszakán, de még kába volt a feje ahhoz, hogy ténylegesen rájöjjön, mi is volt az.
- Már délután egy óra van, és Elspeth a földszinten vár.
Elspeth nevének az említése egy csapásra mozgásba hozta az agytekervényeit, és megvilágosodott előtte a lelkét mardosó bűntudat mibenléte. Már nem szerette Elspetht.
- Ó, egek! - sopánkodott.
- Jobb, ha összekapod magad, és lemész hozzá. Belehabarodott Billie Josephsonba. Ez volt az a szörnyű csapás.
Valamennyiük életét romba döntheti: az övét, Elspethét, Billie-ét és Anthonyét.
- A jó büdös fenébe! - káromkodott, és kikászálódott az ágyból. Kikecmergett a fürdőszobába, beállt a zuhany alá, és megeresztette
a hideg vízcsapot. Behunyta a szemét, és Billie-t látta maga előtt. Sötét szemeiben megcsillant a fény, piros ajka vidám nevetésre húzódott, nyaka fehér zománcként tündökölt.
Belebújt flanelnadrágjába, magára kapott egy pulóvert, edzőcipőt húzott, és levánszorgott a földszintre.
Elspeth az előcsarnokban várta. Ez volt az egyetlen helyiség az épületben, ahová beengedték a női látogatókat, az ünnepnapokat leszámítva. Tágas terem volt, hangulatos kandallóval és kényelmes karosszékekkel. Elspeth szembetűnően gyönyörű volt, mint mindig: csillagvirágszínű pamutruhát viselt, hozzá nagyméretű kalapot. Egy nappal korábban még a torkában dobogott volna a szíve a látványtól; ma viszont csak fokozta boldogtalan nyomorúságát az a tudat, hogy a lány az ő kedvéért öltözött ki.
Elspeth elmosolyodott, amikor észrevette.
- Úgy nézel ki, mint egy álomszuszék kisgyerek, aki nem tud felébredni.
Luke arcon csókolta, és belerogyott az egyik karosszékbe.
- Órákig tartott, míg Newportba értünk - próbálta magyarázni a bizonyítványt.
- Szemlátomást megfeledkeztél arról a tényről, hogy mára meghívtál ebédre - vágta rá élénken a lány.
Luke ránézett. Kápráztatóan szépnek találta, mégsem volt szerelmes belé. Azt nem tudta, hogy korábban szerette-e, csupán abban volt biztos, hogy most mit nem érez iránta. Furdalta a lelkiismeret. Olyan elragadóan vidámnak tűnt, ő pedig arra készül, hogy lerombolja a boldogságát. Fogalma sem volt, hogyan kezdjen hozzá. Legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. Fizikai fájdalmat érzett a bűntudattól.
Valamit mégiscsak mondania kellett.
- Nem hagyhatnánk ki a mai ebédet? Még meg sem borotválkoztam... - nyögte ki.
Aggódó, sötét árnyék suhant át Elspeth alabástromszínű, büszke arcán. Luke észlelte a baljóslatú jelzést: a lány nagyon is tudatában van annak, hogy valamilyen bonyodalom támadt. Hangja mégis gondtalannak tűnt, és könnyedén csengett.
- Persze! A páncélos lovag pihenni óhajt, míg szerelme alszik. Luke magában fogadkozott, hogy később, még a nap folyamán komolyan el fog vele beszélgetni, és kendőzetlenül kitárja a szívét.
- Borzasztóan sajnálom, hogy feleslegesen csípted ki magad - makogta kínosan feszengve, a szavak aknamezején egyensúlyozva.

- Ó, csöppet sem volt felesleges, hiszen láttuk egymást. Arról nem is szólva, hogy a jelekből ítélve a kollégáidnak határtalanul tetszik a szerelésem - válaszolta a lány. Indulni készült. - Egyébként meg Durkham professzor és a felesége murit csap, valószínűleg beugrom a partira.
Luke felállt, és rásegítette a kabátot.
- Később találkozhatunk - ajánlotta föl. Feltétlenül még ma, szerette volna hozzátenni. Minél tovább halogatja a dolgot, annál nagyobb szomorúságot okoz a lánynak. Nem akarta becsapni.
- Rendben - egyezett bele Elspeth. Hangja továbbra is derűs volt. -Gyere értem hatra. - Csókot dobott feléje, és kivonult, mint egy hollywoodi díva. Luke tudta, hogy csak megjátssza magát, de egészen életszerűen csinálta.
Lógó orral ment vissza a szobájába. Anthony a vasárnapi lapot böngészte.
- Főztem kávét - bökött a kannára.
- Kösz. - Luke kitöltött magának egy csészével.
- Örök életre lekötelezlél - hálálkodott Anthony. - Igazán nagy csávából húztad ki Billie-t.
- Te is ugyanezt tetted volna a helyemben. - Belekortyolt a forró kávéba, és máris jobban érezte magát. - Úgy fest, hogy megúsztuk a dolgot. Tett bárki is valamilyen célzást ma reggel?
- Nem, senki.
- Billie remek teremtés. - Luke sejtette, hogy ingoványos talajra tévedt, de nem tudta megállni, hogy szóba hozza a témát.
- Ugye, hogy az?
Luke csüggedten látta, hogy szobatársának csak úgy dagad a melle a büszkeségtől.
- Sokszor kérdezgettem magamtól: miért is vagyok olyan gyámoltalan, miért nem hívom el randira? De mindig lebeszéltem magam. Féltem, hogy ki fog kosarazni. Talán mert annyira vonzó és csinos. Nem akartam hinni a fülemnek, amikor igent mondott. Majdnem megkértem rá, hogy adja írásba.
Anthony szeretett túlzásokba esni, mert szórakoztatónak tartotta ezt a stílust. Luke halványan elmosolyodott, de belülről szörnyű bűntudat rágta. Lecsapni valakinek a kezéről a barátnőjét már önmagában is gyalázatos cselekedet, ám az a körülmény, hogy Anthony nyilvánvalóan teljesen bele volt habarodva Billie-be, még rátett néhány lapáttal a nyomorúságára.
Önkéntelenül felsóhajtott. Anthony meg is kérdezte tőle:
- Mi a hézag?
Luke úgy döntött, hogy félig kitárja a szívét.
- Többé már nem vagyok szerelmes Elspethbe. Véget kell vetnem a kapcsolatunknak.
Társának a szája is tátva maradt a döbbenettől.
- Hát ez rossz hír. Ti ketten tökéletes párt alkottok.
- Tudom, szemét alak vagyok.
- Ugyan már, nehogy keresztre feszítsd magad. Megtörténik az ilyesmi. Nem vagytok házasok, még csak jegyesek sem.
- Hát, legalábbis hivatalosan nem. Anthony felvonta a szemöldökét.
- Csak nem kérted meg a kezét?
- Nem, szó sincs róla.
- Akkor meg nem jegyeztétek el egymást, sem hivatalosan, sem másképpen.
- De hosszasan elbeszélgettünk arról, hogy hány gyereket szeretnénk.
- Az még mindig nem jelenti azt, hogy jegyben járnátok.
- Azt hiszem, igazad van. Ennek ellenére rohadtul érzem magam. Kopogtattak, és egy Luke számára ismeretlen férfi lépett be az ajtón.
- Mr. Lucas és Mr. Carroll, ha nem tévedek? - Elnyűtt öltönyt viselt, de a fellépése dölyfös és fennhéjázó volt. Luke a fegyelmi tanács tagjának vélte.
Anthony felpattant.

- Igen, mi vagyunk. Ön pedig bizonyára doktor Uterus, a híres nőgyógyász. De örülök, hogy meglátogatott bennünket.
Luke nem tudott nevetni szobatársa tréfáján. A látogató két fehér borítékot tartott a kezében, és Luke sejtette, hogy mi van bennük.
- A dékáni hivatal vezetője vagyok. Az igazgató úr megkért, hogy személyesen adjam át önöknek ezeket az értesítőket. - Átnyújtotta a két borítékot, és azzal sarkon is fordult.
- Vigye el az ördög! - dohogott Anthony, miután becsukódott az ajtó. Feltépte a neki címzett borítékot. - A büdös francba!
Luke is kinyitotta a magáét. Kis cédula lapult benne:
Kedves Mr. Lucas!
Kérem, fáradjon be délután három órára az irodámba.
Köszönettel
Peter Ryder dékán
Az ilyen értesítők általában fegyelmi eljárások és büntetések előszelét jelentették. Valaki beárulhatta a dékáni hivatalnak, hogy láttak egy lányt a Házban. Anthonyt akár ki is rúghatják.
Luke még sosem tapasztalta, hogy társa bármitől is megijedt volna - életkedve csorbíthatatlannak tűnt. Most azonban sápadtan állt, mint akit letaglóztak.
- Nem csaphatnak ki, mert nincs hová mennem - suttogta. Sosem beszélt részletekbe menően a szüleiről, bár Luke-nak homályosan felderengett goromba, erőszakos apjának és sokat betegeskedő anyjának a képe. Most megértette, hogy a valóság talán még annál is rosszabb, mint amilyennek képzelte. Egy rövid időre Anthony ábrázata olyan volt, mintha megjárta volna a poklok poklát.
Újabb kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Geoff Pidgeon, a szemközti szoba barátságos természetű, pirospozsgás arcú lakója toppant be.
- Jól láttam, a dékáni hivatal vezetője tette tiszteletét nálatok? Luke meglengette a levelet.
- Úgy bizony, hogy a fene vinné el!
- Becsületszavamra, én egy árva szót sem szóltam senkinek arról a lányról.
- Akkor meg kicsoda? - förmedt rá Anthony. - Jenkins az egyetlen spicli a Házban, de ő hazautazott a hét végére.
Paul Jenkins vakbuzgón vallásos volt, aki egész életre szóló, isteni küldetésének tekintette, hogy gyökerestül kigyomlálja a harvardi diákok erkölcsi kicsapongásait.
- Nem, nem utazott el - világosította fel Pidgeon. - Meggondolta magát.
- Akkor csakis ő lehetett! - Anthony dúl-fúlt mérgében. - Istenemre mondom, a két kezemmel fogom kiszorítani a szuszt abból a rohadékból.
Ha Anthonyt kilakoltatják, akkor Billie szabad prédává válik, suhant át Luke fején. A következő pillanatban azonban már el is hessentette magától a felvetést: szégyenpír borította el az arcát, hogy ilyen önző tud lenni, amikor a barátját kínpadra akarják vonni. Megfordult a fejében az is, hogy Billie szintén szép kis galibába kerülhet.
- Vajon Elspeth és Billie is kapott levelet?
- Ők miért kaptak volna? - nézett rá meghökkenve Anthony.
- Jenkins tudja, hogy kikkel járunk. Kéjsóvár vágy hajtja, hogy mások magánéletében vájkáljon.
- Ha valóban hallott a lányokról, biztosra vehetitek, hogy beköpte őket. A természetéből fakad - erősítette meg Pidgeon.
- Elspeth biztonságban van - szögezte le Luke. - Nem is járt itt, és bizonyítani sem tudnák. De Billie-t kizárhatják az egyetemről. És akkor elúszik az ösztöndíja is. Tegnap este elmagyarázta. Kénytelen lenne feladni a tanulmányait.
- Most nincs időm arra, hogy Billie miatt fájjon a fejem - közölte Anthony. - El kell töprengenem azon, hogy mit fogok mondani a dékánnak.

Luke elképedt. Anthony volt az, aki bajba sodorta Billie-t. A lovagiasság elemi szabályai szerint inkább a lány miatt kellene aggódnia, nem a saját sorsáért. Luke mindenesetre kapva kapott az alkalmon, hogy láthassa Billie-t. Érezte, hogy nem tud ellenállni a kísértésnek.
- Mi volna, ha átugranék a lányok szállására megnézni, vajon Billie visszaért-e már Newportból? - vetette fel tétován, rossz lelkiismeretével birkózva.
- Tényleg megtennéd? - csapott le az ajánlatra Anthony. - Rendes tőled.
Pidgeon magukra hagyta őket. Anthony lekuporodott az ágy szélére, és gyászos képpel lógatta az orrát, egyik cigarettáról a másikra gyújtva. Luke megborotválkozott, és átöltözött. Bár sietett, igyekezett gondosan összeválogatni, hogy mit vegyen fel. Végül is kék, selymesen puha inge, új flanelnadrágja és kedvenc szürke tweedzakója mellett döntött.
Délután két óra volt, mire leparkolt a radcliffe-i kollégium négyszög alakú, belső udvarral rendelkező háztömbjénél. A vöröstéglás épületek kis parkra nyíltak, ahol diákok lófráltak párosával. Ez volt az a hely, ahol először megcsókolta Elspetht, idézte fel keserűen; azon a szombat éjszakán, amikor az első közös randevúról hazakísérte a lányt. Mindig is lenézte azokat a fiúkat, akik úgy cserélgették partnereiket, mintha inget váltanának; és tessék, most pontosan ugyanazt teszi ő is. Mégsem tudta leküzdeni a lüktető-sürgető vágyat.
Egyenruhás, komornára emlékeztető ügyeletes fogadta az előcsarnokban. Luke megadta neki Billie nevét. Az alkalmazott megragadta az asztalán meredező szócsövet, belefújt a mikrofontölcsérbe, és - mint valami börtönben - kihirdette: - Miss Josephsonnak látogatója érkezett.
Billie-n galambszürke kasmírpulóver és skótmintás szoknya volt,
amikor megjelent. Bájosan festett, ahogy jött le a lépcsőn, de látszott rajta, hogy valami nyomasztja. Luke a legszívesebben magához ölelte volna, hogy megvigasztalja. Kiderült, hogy őt is beidézték Peter Ryder irodájába, sőt a hivatalnok Elspethnek is kézbesített egy levelet.
Leültette Luke-ot a dohányzóban, ahol a lányok férfi vendégüket fogadhatták.
- El nem tudom képzelni, mihez kezdek most - panaszkodott. Az arca elárulta, hogy szörnyen szenved. Luke-ot gyászoló özvegyre emlékeztette, akit mélyen megrázott a férje halála. Talán még elragadóbbnak találta, mint előző nap. Szerette volna megnyugtatni, hogy ne bánkódjon, ő majd mindent elrendez, de nem volt egy fikarcnyi épkézláb ötlete sem. - Anthony persze mondhatná azt, hogy mással volt, de akkor elő is kellene rukkolnia egy másik lánnyal - fejtegette.
- Édes istenem, mit fog szólni az anyám!
- És mi lenne, ha Anthony lefizetne valakit, például egy utcanőt, hogy mondja azt, ővolt vele?
Billie a fejét csóválta.
- Á, biztosan nem hinnének neki.
- Meg hát ott van Jenkins, aki azonnal lerántaná a leplet. Az a szemét spicli árult be téged is.
- Az én pályafutásomnak befellegzett - állapította meg Billie keserű mosollyal a szája körül. - Szedhetem a sátorfámat, és mehetek vissza Dallasba, hogy titkárnősködhessek egy cowboycsizmás olajvállalkozó mellett.
Huszonnégy órával korábban Luke még boldog embernek mondhatta magát. Alig tudta elhinni.
Két lány rontott be a dohányzóba. Kabátban és kalapban voltak, és mindketten izgatottnak látszottak.
- Hallottátok a híreket? - kérdezték kipirult arccal.
Luke rosszallóan végigmérte őket, és tagadóan megrázta a fejét: amilyen hangulatban volt, tőle akár a feje tetejére is állhatott volna a világ. Billie azonban megadóan nézett rájuk:
- Ki vele, mi az a nagy újság!
- Hadban állunk!
Luke annyira megdöbbent, hogy elveszítette az önuralmát. - Micsoda?!

- Úgy igaz, ahogy mondom - bizonygatta a második lány. - A japánok bombázták Hawaiit.
Luke nem akart hinni a fülének.
- Hawaiit? Mi a fenéért? Mi van Hawaiion?
- Komolyan mondjátok? - vetette közbe Billie.
- Az emberek másról sem beszélnek az utcán. Sokan a gépkocsijukban ülnek, hogy a híreket hallgathassák.
Billie a fiú kezéért nyúlt.
- Félek - hebegte elhalóan.
Luke ujjaival átkulcsolta a parányi kezet. Szerette volna a lány tudomására hozni, hogy történjen bármi is, gondoskodni fog róla, és nem tűri, hogy bántódása essen.
Újabb két lány toppant be, izgatottan taglalták a nagy újságot. Valaki lecipelt föntről egy rádiót, és bekapcsolta. Némán gubbasztottak a készülék mellett, míg a diódák bemelegedtek. Hamarosan felcsendült a bemondó hangja: Az Arizona csatahajó súlyosan megrongálódott, az Oklahoma pedig elsüllyedt Pearl Harborban. Az első helyszíni jelentések szerint több mint száz amerikai katonai repülőgép vált használhatatlanná a ford-szigeti haditengerészeti támaszponton, valamint Wheeler Fieldben és Hickham Fieldben. Az amerikai veszteségeket legkevesebb kétezer halottra és háromezer sebesültre teszik.
Luke-ot elöntötte a düh. - Megöltek kétezer embert! - toporzékolt hitetlenkedve.
A dohányzó kezdett zsúfolásig megtelni. Az újonnan érkezőket csendre intették, a hangoskodókat lehurrogták. A japánok figyelmeztetés nélkül hajtották végre a támadást, amely reggel hét óra ötvenöt perckor - keleti parti időszámítás szerint nem sokkal délután egy óra előtt - kezdődött, hallották a bemondót.
- Ez háborút jelent, igaz? - kérdezte Billie.
- Azt bizony! - vágta rá haragos tekintettel Luke. Józan esze azt diktálta, hogy dőreség egy egész népet gyűlölni, mégsem tudta elfojtani hirtelen feltörő érzéseit. - A földdel kellene egyenlővé tenni Japánt!
Billie kétségbeesetten szorongatta a kezét.
- Nem akarom, hogy elmenj harcolni - szipogta, és szeme megtelt könnyel. - Nem akarom, hogy megsebesülj.
Luke úgy érezte, hogy a szíve menten kiugrik a helyéről.
- Annyira boldoggá tesz, hogy így érzel irántam - vallotta be, de szomorú, gondterhelt mosollyal rögtön hozzáfűzte: - Látod, a világ darabokra hullik, én meg boldogságról papolok. - A karórájára pillantott. - Valami azt súgja, hogy mindenféleképpen meg kell jelennünk a dékáni hivatalban, függetlenül az eseményektől... -Elhallgatott, mert valami az eszébe jutott.
- Min töröd a fejed?
- Talán mégis van megoldás a számotokra, hogy az egyetemen maradhassatok.
- De micsoda?
- Hadd gondoljam végig.
Elspeth izgatott volt, bár igyekezett megnyugtatni magát, hogy nincs mitől tartania. Megszegte ugyan a kijárási szabályokat, de senki sem kapta rajta. Szinte bizonyosra vette, hogy az ügynek nincs köze a Luke-kal való kapcsolatához. Anthony és Billie került kellemetlen helyzetbe, nem Ők. A lányt alig ismerte, Anthonyt ellenben kedvelte, és képtelen volt leküzdeni dermesztő félelmét, hogy eltanácsolhatják az egyetemről.
A dékáni iroda előtt találkoztak mind a négyen.
- Kifundáltam egy tervet - közölte velük Luke. Mielőtt még részletesen kifejthette volna, nyílt az ajtó, és a dékán betessékelte őket. Lukenak csak arra volt lehetősége, hogy odapusmogja a többieknek: - Bízzátok rám a trécselést.
Peter Ryder, az egyetem dékánja dagályos stílusú, akadékoskodó, ódivatú ember volt. Makulátlan fekete zakójához és mellényéhez szürke csíkos nadrágot hordott. Csokornyakkendője tökéletesen megkötve, kifényesített cipőjén egy porszem nem sok, de

annyi sem látszott; olajozott hajától olyan benyomást keltett a kobakja, mintha feketére festett húsvéti tojás volna. Mellette egy szürkehajú, szigorú tekintetű vénkisasszony állt: Iris Rayfordnak hívták, és ő volt a felelős a radcliffe-i lányok erkölcsös viselkedéséért.
Körben ültek, mintha tanulmányvezetői konzultációra érkeztek volna. A dékán rágyújtott, mélyen beszívta a füstöt.
- Szeretném, ha úriemberhez illően elmondanák az igazságot - fordult a két fiúhoz. - Mi zajlott le tegnap este a szobájukban?
Anthony - figyelmen kívül hagyva Ryder kérdését - úgy lépett fel, mintha ő vezetné a kihallgatást.
- Hol van Jenkins? - tudakolta követelőző hangon. - Ő köpött be bennünket, igaz?
- Senki más nincs iderendelve, csak maguk - szögezte le a dékán.
- Mindenkinek joga van arra, hogy szembesítsék a vádlójával.
- Csakhogy nem bíróságon vagyunk, Mr. Carroll - jegyezte meg a dékán csípősen. - Miss Rayforddal együtt felkértek, hogy vegyük számba a tényeket. Bármiféle fegyelmi eljárásra, ha egyáltalán szükségessé válik, megfelelő időben és módon fog sor kerülni.
- Nem vagyok meggyőződve róla, hogy ez így elfogadható - jelentette ki dölyfösen Anthony.
- Jenkinsnek is itt kellene lennie.
Elspeth megértette, hogy mi Anthony célja. Azt az eshetőséget próbálta megjátszani, hogy Jenkins nem merné megismételni a vádjait, ha szemből szembe állna Anthonyvel. Abban az esetben az egyetemnek ejtenie kellene az ügyet. Elspeth nem bízott benne, hogy az ötlet beválik, de úgy vélekedett, hogy talán megéri a próbálkozást.
Luke azonban közbeszólt, elvágva a további diskurzus fonalát.
- Elég legyen ebből - intette le Anthonyt türelmetlen kézmozdulattal. A dékán felé fordult. - Én csempésztem be egy nőt a Házba tegnap éjszaka, uram.
Elspethnek a lélegzete is elállt. Mi a fészkes fenéről beszél ez itt? Ryder a homlokát ráncolta.
- Információim szerint Mr. Carroll volt az, aki nőt hívott a szobájába.
- Tartok tőle, uram, hogy félrevezették. Elspethből valósággal kirobbantak a szavak:
- De hát ez nem igaz!
Luke olyan tekintetet lövellt feléje, hogy menten elakadt a szava.
- Miss Twomey természetesen a szálláshelyén tartózkodott a kérdéses időpontban, miként azt az éjszakai ügyeleti napló is bizonyítja.
Elspeth értetlenkedve meresztette a szemét a fiúra. A naplóbejegyzésben valóban az állt, hogy már éjfél előtt visszatért a kollégiumba, de pusztán csak azért, mert megkérte az egyik barátnőjét, hogy hamisítsa alá a nevét. Úgy döntött, okosabb, ha hallgat, mert a végén még elárulja magát. De vajon miben sántikál Luke?
Anthony is erre kereste a választ. Behatóan tanulmányozta Luke arcát, mintha meg akarná fejteni a titkát.
- Luke, halványlila gőzöm sincs, miért csinálod, de...
- Hadd fejezzem be a mondókámat - szakította ismét félbe. Mivel Anthony rendületlenül aggályoskodva bámult rá, rögtön hozzátette: - Kérlek.
Anthony a vállát vonogatta.
- Folytassa, Mr. Lucas. Türelmetlenül várom a szavait - jegyezte meg a dékán maró gúnnyal a hangjában.
- A Dew Drop Innben futottam össze a hölggyel - hazudta Luke. Miss Rayford először nyitotta szólásra a száját: - A Dew Drop Innben? - kérdezte hitetlenkedve. - Ugye, ez csak szójáték?
- Igen.
- Folytassa, kérem.
- Ott pincérnősködik. Angela Carlottinak hívják. A dékán egy szavát sem hitte el.

- Nekem világosan azt hozták a tudomásomra, hogy az itt jelenlévő Miss Bilhah Josephsont látták a Cambridge House-ban - hangoztatta.
- Nem, uram, ez nem igaz - vágott vissza Luke cáfolhatatlan magabiztossággal. - Miss Josephson valóban a baráti társaságunkhoz tartozik, de tegnap este nem is tartózkodott a városban. Az egyik rokonánál töltette az éjszakát a Rhode Island-beli Newportban.

- Hajlandó a rokona alátámasztani ezt a tényt? - feszegette Miss Rayford Billie-t.
A lány riadt, aggályoskodó tekintetet vetett Luke-ra.
- Igen, Miss Rayford.
Elspeth elhűlve meredt a fiúra. Tényleg kész kidobni az életét az ablakon, pusztán azért, hogy mentse Anthony irháját? Őrült baromság! Luke nemegyszer bizonyságát adta annak, hogy önfeláldozó barát, de ez túlment minden határon - leginkább a barátság fogalmán.
Ryder Luke-ra emelte a tekintetét. - És elő tudná teremteni ezt a... öööö, pincérnőt? - Olyan lenéző hangsúllyal ejtette ki a pincérnőszót, mintha legalábbis a prostituáltat lett volna kénytelen a szájára venni.
- Igen, uram.
A dékán arcán a meglepetés árnyéka suhant át.
- Nagyszerű.
Elspeth levegő után kapkodott. Luke egyszerűen lefizetett egy lányt, hogy játssza el a bűnbak szerepét? Hová tette az eszét? Talán abban az illúzióban ringatja magát, hogy nem jönnek rá a turpisságra? Jenkins le fogja tenni a nagyesküt, hogy nem azt a lányt látta.
- De nem áll szándékomban belekeverni ebbe az ügybe, és önök elé citálni - mondta Luke.
- Á, értem. - A dékán szemében talányos fény csillant. - Ez esetben nehezen tudom elfogadni, amit előadott.
Elspethen úrrá lett a szorongás. Luke kirukkol egy egészen valószínűtlen, szinte a hihetetlenség határát súroló sztorival, és még csak nem is képes alátámasztani? Mi értelme van ennek?
- Nem hiszem, hogy szükség lesz Miss Carlotti tanúskodására -közölte nyugodt hangon Luke.
- Már megbocsásson, de én más véleményen vagyok, Mr. Lucas.
- Ma este elhagyom az egyetemet, uram. - Luke szavai bombacsapásként érték a többieket.
- Luke! - kiáltott fel ámulatában Anthony.
- Semmi haszna nem származhat abból, ha azelőtt távozik, hogy útilaput kötnek a talpára. A vizsgálatot mindenféleképpen lefolytatjuk - mutatott rá Ryder.
- A kormány hadiállapotot hirdetett ki.
- Tudom, fiatalember.
- Holnap reggel jelentkezem a hadseregbe, uram. Elspeth felsikoltott:
-Nem!
A dékánnak torkára forrt a szó. Nem tudott mit válaszolni, csak szájtátva lesett a fiúra.
Elspeth hirtelen ráeszmélt, hogy milyen okos dolgot művelt Luke. Az egyetem nyilván nem hurcolhat meg egy olyan diákot, aki az életét kockáztatja a hazáért. Márpedig ha nincs fegyelmi vizsgálat, akkor Billie biztonságban érezheti magát.
Éleslátását azonban elhomályosította a rátörő fájdalom. Luke odadobta mindenét - azért, hogy megmentse Billie-t.
Miss Rayford persze továbbra is ragaszkodhat hozzá, hogy idézzék be Billie unokabátyját, de előre sejteni lehetett, hogy a rokon kész vállalni a hazugságot a lány kedvéért. A helyzet kulcselemét mindazonáltal az jelentette, hogy a Radcliffe nem várhatta el Billie-től, hogy előállítsa Angela Carlottit.
Elspeth számára azonban már minden mindegy volt. Másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy elveszítette Luke-ot.

Peter Ryder motyogott valamit az orra alatt. Mintha azt dünnyögte volna, hogy elkészíti a jelentését, de a döntést másokra bízza. Miss Rayford nagy hajcihővel felírta Billie rokonának a címét. De ez már csak merő színjáték volt. Túljártak az eszükön, és ezt ők is tudták.
A kihallgatás véget ért.
Alighogy becsukódott mögöttük az ajtó, Billie keserves zokogásban tört ki.
- Luke, ne menj el a háborúba! - könyörgött a fiúnak.
- Megmentetted az életemet, pajtás - hálálkodott Anthony, és átölelte Luke-ot. - Ezt sosem fogom elfelejteni. Emlékezni fogok rá, amíg csak élek.
Ellépett Luke-tól, és kézen fogta Billie-t:
- Sose aggódj, kislány. Luke túl ravasz ahhoz, hogy megöljék.
Luke Elspetht kereste a pillantásával. Mikor találkozott a tekintetük, a fiú szemhéja akaratlanul is megrebbent. Nyilván látni rajtam, hogy majd szétvet az indulat, konstatálta magában a lány. Hosszan nézett a fiú szemébe, majd felemelte a kezét, és keményen arcul csapta. Luke visszahőkölt, és a váratlan fájdalomtól ösztönösen is elakadt a lélegzete.
- Te szemét geci - sziszegte az arcába Elspeth. Aztán sarkon fordult, és otthagyta őket.

13.00

Mindegyik Baby Seigeant segédrakéta négy láb hosszú és tizenöt centiméteres átmérőjű. Súlya huszonhat kilogramm. Hajtóműve hat és fél másodperc alatt ég ki.

Luke egy csöndes, lakóházakkal szegélyezett utcát keresett magának. Washington teljesen idegennek tűnt neki, mintha még sosem járt volna ott annak előtte. Maga mögött hagyva a Union Station épületét találomra megindult egy irányba. Nyugat felé tartott. Az út egyre beljebb vitte a város központja felé, ahol a grandiózus kormányépületek és parkosított tágas térközök fenséges látványként tárulkoztak föl. Lehet, hogy másoknak lenyűgözők, ő mégis félelmeteseknek és nyomasztóknak találta őket. Ugyanakkor tudta, hogy ha egyenesen megy tovább, és nem tér le semerre sem, előbb vagy utóbb bizonyosan eljut a városnak egy olyan részébe, ahol átlagos családok élnek normális, megszokott házaikban.
Keresztülhajtott egy hídon, és egy fákkal díszített, keskeny utcákkal átszőtt, elbűvölő környékre ért. Az egyik épületen nagybetűs felirat ötlött a szemébe: georgetowni elmegyógyintézet. Ebből arra következtetett, hogy vélhetően Georgetownnak hívják a negyedet, ahol jár. Befordult az egyik utcába: viszonylag szerény, de takaros házak sorakoztak kétoldalt, előttük fák. Ígéretesnek tűnt. Az ott lakók gyaníthatóan nem engedhetik meg maguknak, hogy személyzetet tartsanak, tehát jó esélye van arra, hogy valamelyik házat üresen találja.
Az utca elkanyarodott, és egy temető szélénél véget ért. Luke félkörívben megfordult, és orral abba az irányba állította le a kocsit, amerről jött. Szükség esetére, ha lélekszakadva menekülnie kell.
Szüksége volt szerszámra is, egy vésőre vagy csavarhúzóra és egy kalapácsra. A csomagtartóban feltehetően találna kisebbfajta készletet - csakhogy az zárva van. Ha tudna keríteni egy drótdarabot, megkísérelhetné kinyitni a zárat. Máskülönben addig kell autóznia, míg útjába nem kerül egy vas- és fémárubolt, ahol megvásárolhatja - vagy meglovasíthatja - mindazt, ami kell neki.
Hátranyúlt a bőröndért. Sebbel-lobbal átkutatta, és a ruhák között rábukkant egy irattartóra. Kiemelt néhány összetűzött okmányt, és az egyikről lehúzta a gemkapcsot.
Fél percbe sem telt, és kinyitotta a csomagtartót. Ahogy számította, a kocsiemelő melletti bádogládikóban szerszámok hevertek. Fogta a legnagyobb csavarhúzót. Kalapácsot nem lelt, ellenben kezébe akadt egy franciakulcs. A szerszámokat elsüllyesztette esőkabátja zsebének a mélyére, a csomagtartó fedelét pedig lecsapta.

Kiemelte a bőröndöt a hátsó ülésről, bezárta az ajtót, és elbattyogott a sarokig. Tisztában volt vele, hogy holdkóros, mocskos csavargókülseje könnyen gyanút ébreszt a szemmel láthatóan kiegyensúlyozott, polgári környezetben, a kezében szorongatott drága bőröndről már nem is beszélve. Ha a helyi buzgómócsing leadja a drótot a rendőröknek, azoknak meg épp nincs jobb dolguk, akkor bizony perceken belül nagy zűrbe keveredhet. Ellenben ha minden simán megy, akkor fél órán belül megtisztálkodhat, megborotválkozhat, és lopott ruhájában feszítve tiszteletre méltó állampolgárként jelenhet meg újra az emberek előtt.
Megállt a sarkon túli első háznál. Rövid teketóriázás után keresztülvágott a kis kerten, és bekopogott.
Rosemary Sims felfigyelt a háza előtt szinte lépésben elhaladó kékfehér gépkocsira, és tüstént latolgatni kezdte, kié is lehet. Elképzelhető, hogy Browningék vettek egy új autót, hiszen tele vannak pénzzel. De az is lehet, hogy Mr. Cyrus lepte meg magát a drágának tűnő járművel: agglegény lévén nincs miért kuporgatnia. Máskülönben, vonta le a konklúziót, csak egy idegen jöhet szóba.
Idős kora ellenére még tűrhető volt a látása, és az első emeleti ablak mellé tolt kényelmes karosszékéből gyakorlatilag szemmel tarthatta az egész utcát, különösen télen, amikor a fák lombjai nem takarták el a kilátást. Tüstént észrevette a magas, idegen férfit, amint felbukkant a sarkon. Furcsa szerzetnek tűnt, bárhogy is mérlegelte. Kalapot nem viselt, hajadonfőtt volt; bő, redőkben lógó kabátja foszladozott, a bakancsa talpa spárgával felerősítve, hogy el ne veszítse gyaloglás közben. Útszéli külseje ellenére viszonylag újnak látszó, divatos bőröndöt cipelt.
Látta, hogy a férfi Mrs. Britsky ajtajához lép, és bekopog. Bár szomszédja özvegyasszony, Mrs. Sims tudta róla, hogy nem ejtették a fejére, és egykettőre ki fogja adni az idegen útját. Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Mrs. Britsky már ki is kukkantott az ablakon, és amikor észrevette a rongyos, bűzlő alakot, heves gesztusokkal adta az értésére, hogy jobb, ha odébbáll.
Az idegen a szomszédos házzal próbálkozott. Ezúttal szerencséje volt, Mrs. Loew ajtót nyitott neki. Magas termetű, fekete hajú asszony volt, Mrs. Sims ízléséhez mérten azonban kissé fent hordta az orrát. Pár szót váltott a férfival, majd rácsapta az ajtót.
Az idegen a következő házhoz vánszorgott. Szemmel láthatóan az volt a szándéka, hogy bekopog mindenhová. A fiatal Jeannie Evans a kis Ritával a karján jelent meg az ajtóban. Mrs. Sims látta, hogy kötényének a zsebében kotorászik, majd a férfi markába nyom valamit. Nyilván aprópénzt. Az idegen tehát koldus, aki házról házra jár.
Az idős Mr. Clark háziköntösben és nemezpapucsban csoszogott az ajtóhoz. Amilyen fukar volt, semmit sem adott a koldusnak.
A következő ház Bonettiéké volt. A férj már kora reggel elment dolgozni, felesége, aki hét hónapos terhes volt, nem régen távozott hazulról. Bevásárlószatyrot vitt magával, nyilván a vásárlást intézi. Ott ugyan hiába kopog az idegen, senki sem fog ajtót nyitni neki.
Mostanra Luke már alaposan szemügyre vette a zárakat, amelyek egy kaptafára készültek. Yale-gyártmányú volt valamennyi; az a típus, amelynél a nyelv az ajtófélfába erősített fémtokba csúszik bele. A zárat kívülről kulccsal lehet nyitni, belülről elég csak elforgatni az ajtógombot.
Mindegyik ajtón volt egy kis opálüvegablak, nagyjából fejmagasságban. A legegyszerűbb módja a behatolásnak az lehetett volna, ha betöri az üveget, benyúl és elforgatja az ajtógombot. Csakhogy egy betört ablak bárkinek szemet szúrhat. Maradt a csavarhúzónál.
Végigpásztázta az utcát. Balszerencséjére csak az ötödik ház állt üresen, az előző négynél mindenütt ajtót nyitottak a kopogtatására. Fennállt a veszély, hogy mostanra már magára vonta az egész környék figyelmét. De senkit sem látott leskelődni. Egyébként is, nincs más választása. Vállalnia kell a kockázatot.

Mrs. Sims elfordult az ablaktól, és a karosszéke melletti telefonért nyúlt. Óvatos, gondos mozdulatokkal beütötte a helyi rendőrőrs számát, amelyet fejből tudott.
Luke tudta, hogy szélsebesen kell dolgoznia.
A csavarhúzót beillesztette az ajtó és a félfa közé a zár magasságában. Fogta a franciakulcsot, és félig oldalsó irányból keményen rávágott a szerszám nyelére, hogy a zár nyelvét kipattintsa a helyéről.
Az első ütés nem hozott semmilyen eredményt, a fémnyelvnek feszülő csavarhúzó meg sem moccant. Ide-oda csúsztatta, hogy rést tapintson, és mélyebbre préselhesse. Újra lecsapott a nehéz kulccsal, ezúttal erősebben. De a csavarhúzó most sem hatolt be a tokba. A hideg ellenére érezte, hogy verítékcseppek gördülnek le a homlokáról.
Nyugalmat erőltetett magára. Csinált már ilyesmit. Mikor is volt? Az emlékezete helyén feneketlen lyuk tátongott. Nem érdekes. A módszer megfelelő, korábban is bevált. Ebben biztos volt.
Újra nekigyürkőzött, ide-oda rángatta a szerszámot. Most mellé szegődött a szerencse: érezte, hogy a csavarhúzó nyelve beleakad egy horonyba. A franciakulcs a magasba lendült, majd lezúdult, és a csavarhúzó legalább két centiméterre becsúszott a tokba.
Nekifeszült a csavarhúzó nyelének, hogy a zár nyelvét kiugrassza a fémtokból. A szerkezet hirtelen engedett, és az ajtó kitárult előtte.
A félfán keletkezett rongálást csak egészen közelről lehetett észrevenni, az utcáról nem látszott.
Vacillálás nélkül belépett, és behúzta maga után az ajtót.
Mire Rosemary Sims újra kinézett az ablakon, az idegennek már hűlt helye volt.
Hát ez gyorsan ment.
A fülére szorított kagylóban hallotta, hogy a rendőrőrs ügyeletese szertartásosan bejelentkezik. Ő azonban annyira összezavarodott az üres ajtóbejárat látványától, hogy lerakta anélkül, hogy beleszólt volna.
Miért hagyott fel az idegen ilyen hirtelen a kopogtatással? És vajon hová lett? Egyáltalán kicsoda lehetett?
Elmosolyodott. Legalább van valami, amely egész napra lekötheti az agysejtjeit.
A ház egy fiatal házaspáré lehetett. A bútorzat részben nászajándékokból, részben használtan vásárolt darabokból állt. A nappaliban nagy kép ernyőjű televízió és egy új kanapé díszelgett, ám a konyhában narancsos ládákat használtak tárolásra. A bejárat melletti radiátoron egy felbontatlan levél hevert, Mr. Bonettinek volt megcímezve. Gyerekeknek nem látta nyomát. Valószínűnek tartotta, hogy a házaspár mindkét tagja dolgozik, és távol lesz egész nap. Biztosra azért mégsem vehette.
Nekiiramodott a lépcsőnek. Az emeleten három hálószobát talált, de csak az egyik volt berendezve. A gondosan bevetett ágy tetejére dobta a bőröndöt, és kinyitotta. Egy pedánsan összehajtott, halvány csíkozású sötétkék öltönyre bukkant, fehér inggel és kissé ódivatúnak tűnő, csíkos nyakkendővel kiegészítve. Sötét színű zokni, tiszta alsónemű és egy pár fekete színű cipő is hevert az öltöny alatt. Luke úgy saccolta, hogy a cipő talán ha fél számmal lehet nagyobb a kelleténél. Lekapkodta magáról a mocskos gúnyákat, és az egyik sarokba hajigálta őket. Hátán végigfutott a hideg. Kínos érzés fogta el, hogy anyaszült meztelenül ácsorog egy idegen hálószobában. Felötlött benne, hogy kihagyja a zuhanyt, de még saját maga számára is kellemetlen bűz áradt belőle.
A keskeny folyosón át belépett a viszonylag szűk fürdőszobába. Elmúlt minden rossz érzése, mihelyt testén végigcsaptak a forró vízsugarak, és tetőtől talpig beszappanozta magát. Miután befejezte a zuhanyozást, elzárta a csapot, és hosszasan fülelt. De sehonnan sem hallatszott nesz. A ház még mindig üres volt.
Megszárítgatta magát Mrs. Bonetti rózsaszínű frottírtörülközőjével - ugyancsak nászajándéknak vélte -, majd belebújt az alsónadrágba, felhúzta a zoknit és a nadrágot, végül

a cipőt. Ha legalább félig fel van öltözve, gyorsabban tud menekülni, ha szükségessé válik, miközben borotválkozik.
Mr. Bonetti villanyborotvát használt, Luke viszont a pengét kedvelte. A bőröndben rálelt egy hagyományos készletre. Habot kent az arcára, és gyors mozdulatokkal megborotválkozott.
Arcvizet nem látott sehol sem. Remélte, hogy a bőröndben az is lesz. Ahhoz képest, hogy nem sokkal azelőtt még bűzlött, mint egy disznó, teljesen felvillanyozta a kilátás, hogy hamarosan jó illatot áraszthat. Valóban volt a bőröndben egy bőr piperekészlet, de arcvizet abban sem talált - ellenben kezébe akadt egy köteg összehajtogatott húszdolláros. Nyilván végszükség esetére tartogatta a tulajdonos. A pénzt becsúsztatta az Öltöny zsebébe. Megfogadta, hogy egy nap mindenképpen visszatéríti a pénzt.
Elvégre a fickó nem volt kollaboráns.
Hát ez meg honnan jutott az eszébe? Egyáltalán mit jelent ez a szó?
Újabb rejtély. Belebújt az ingbe, megkötötte a nyakkendőt, és végezetül felöltötte a zakót. Valamennyi ruhadarab jól állt rajta. Nem véletlenül fontolgatta hosszasan, hogy kit szemeljen ki áldozatnak. Az öltöny jó minőségűnek látszott. A bőröndön lógó névjegytartó szerint a tulajdonos New Yorkban lakott, a Central Park South-on. Luke valamiféle vállalatvezetőnek gondolta, aki tárgyalni utazott Washingtonba.
A hálószobaajtó belső oldalát teljes hosszában tükör fedte. Legutoljára kora reggel nézett farkasszemet önmagával, még a Union Station vécéjében, amikor szinte megrémült a tükörből rámeredő, csavargó-külsejű alaktól.
Az ajtó elé állt, és kihúzta magát.
Magas, jóképű férfit látott, fekete hajjal és kék szemmel, a harmincas éveinek a közepe táján. Tisztességes, normális polgárnak tűnt, némileg zaklatott, meggyötört vonásokkal. Tükörképe láttán a megkönnyebbülés hulláma borította el.
Jól nézd meg ezt az alakot, biztatta magát. Vajon milyen foglalkozást űzhet? Miből tartja el magát? Ideje volna kifundálni.
Felemelte a kezét: ápolt és puha. Most, hogy megszabadult a kosztól, egyáltalán nem úgy festett, mintha kétkezi munkás volna. Az arca sima, és bőréről lerítt, hogy nem sok időt töltött szabad ég alatt. A haja gondozott, fodrász nyírta. A tükörből visszanéző alak szemlátomást otthonosan érezte magát a drága, menedzserek hordta öltönyben.
Hogy rendőr nem volt, az egyszer biztos.
Sapkát vagy kalapot nem lelt a bőröndben. Luke tudta, hogy hajadonfőtt kiríhat a többiek közül a téli utcán. Felötlött benne, hogy talán a házban lesz valahol egy tartalék darab. Pár percnyi kutakodást megér.
Kitárta az öltözőszekrény ajtaját. Szinte üres volt. Összesen három női ruha lógott benne egy sportzakó és egy fekete öltöny társaságában. Az utóbbit alkalmasint a hétvégeken szokta felvenni a férj, amikor templomba mennek. Luke nem látott sehol nagykabátot. Mr. Bonettinek feltételezhetően csak egy volt, és abban ment dolgozni; másodikra nem futotta a pénzükből. Lógott ott viszont egy vékony esőkabát. Jobb, mint a semmi, morfondírozott Luke. Felpróbálta. Valamelyest szűk volt ugyan, de viselhető.
Kalapra nem lelt, ráakadt viszont egy tweedsapkára, amelyet Mr. Bonetti valószínűleg a sportzakóhoz szokott viselni. A fejére illesztette. Kicsinek bizonyult. Kénytelen lesz vásárolni egy kalapot abból a pénzből, amelyet a piperekészletben talált. Mindenesetre a sapka is megteszi egy vagy két órára.
Zajt hallott alulról. Átjárta a jeges borzalom, a fülét hegyezte.
- Mi a fene baj van ezzel az ajtóval? - szűrődött fel egy fiatal nő hangja.
- Egészen úgy fest, mintha betörtek volna hozzátok - felelte egy szintén fiatalosan csengő hang.
Luke átkok özönét zúdította magára. Túl sokáig vacakolt.
- Igazad lehet, Jeepers.

- Azt hiszem, az volna a helyes, ha menten hívnánk a zsarukat. Mrs. Bonetti tehát nem jár dolgozni, következtette ki Luke. Minden
valószínűség szerint csupán vásárolni ment. Útközben belebotlott egy barátnőjébe, és meghívta egy kávéra.
- Nem is tudom... Nekem nem úgy tűnik, hogy a betörők bejutottak volna.
- Honnan tudhatnád? Jobb, ha megnézed, nem tűnt-e el valamitek. Luke-on keresztülvillant, hogy azonnal el kell húznia onnan a csíkot.
- Ugyan, mit vihetnének el innen? Tán a családi ékszereket?
- És mi a helyzet a tévével?
Luke kitárta a hálószoba ablakát, és kinézett az utca felőli frontra. Nem állt a ház előtt fa, de még esőcsatornát sem látott, amelyen leereszkedhetett volna.
- Semmi sem mozdult el a helyéről - hallotta távolról Mrs. Bonetti hangját. - Meggyőződésem, hogy nem tudtak bejutni.
- Na és az emelet?
Luke nesztelenül besurrant a fürdőszobába. A ház hátsó fertályán, közvetlenül az ablakok alatt betonozott terasz húzódott.
- Rögtön körülnézek odafent is.
- De hát nem félsz? Ideges nevetés hallatszott.
- Dehogyisnem. Éppen csak nincs más választásunk. Elég hülye helyzetbe kerülnénk, ha kihívnánk a rendőröket, és közben nincs is itt senki.
Luke lábdobogást hallott. Behúzódott a fürdőszoba ajtaja mögé.
Mrs. Bonetti felért az emeletre, és keresztülvágott a pihenőn. Nyomában ott loholt a barátnője. A hálószobába belépve halkan felsikoltott.
- Kié az a bőrönd? - kérdezte a barátnő.
- Soha életemben nem láttam még.
Luke óvatosan kisomfordált a fürdőszobából. A hálószoba ajtaja nyitva állt, de a két nőt nem látta. Lábujjhegyen járva lesettenkedett a lépcsőn, hálát adva a háziaknak, hogy szőnyeggel borították.
- Hallottál te már olyan betörőről, aki bőrönddel jár?
- Tüstént hívom a rendőröket. Ez kész rejtély.
Luke elfordította a bejárati ajtó gombját, és kilépett az utcára. Csöndesen elmosolyodott magában. Mégiscsak megcsinálta. Szép halkan behúzta maga mögött az ajtót, és nyaka közé kapva a lábát nekivágott az utcának.
Mrs. Simsnek homlokára szaladt a szemöldöke. Most már tényleg minden összegabalyodott körülötte. A férfi, aki kilépett Bonettiék házából, Mr. Bonetti fekete esőkabátját és szürke tweedsapkáját viselte, de mivel erőteljesebb alkatú volt Mr. Bonettinél, egyik sem állt valami jól rajta.
Tekintetével nyomon követte, amint végigsietett az utcán, majd eltűnt a sarkon túl. Mrs. Sims tudta, hogy úgyis vissza kell majd jönnie, hiszen az utcának nincs kijárata. Alig telt el egy perc, és a korábban megfigyelt kék-fehér autót látta közeledni nagy sebességgel. Akkor esett le neki a tantusz, hogy a Bonettiék házából távozó férfi azonos lehet a koldussal, akit nem sokkal azelőtt szemmel tartott. Tehát mégiscsak felfeszítette az ajtót, és ellopta Mr. Bonetti ruháit!
Miközben a gépkocsi elsüvített a háza előtt, alaposan szemügyre vette a rendszámtáblát, és megjegyezte a számokat.

13.30

A Sergeant-hajtóművekkel háromszáz statikai, ötven kilövési és kétszázkilencven indítógyújtási kísérletet végeztek, mielőtt rendszerbe állították őket. Valamennyi teszt sikeres volt.

Anthony a tanácsteremben ült, és dúlt-fúlt magában. Luke szabadon kószál valahol Washingtonban. Senki sem tudhatja, hogy mire készül. Ő viszont ide van láncolva, és kénytelen végighallgatni a külügyminisztérium köpönyegforgató, mindegyik kormányhoz alkalmazkodó tisztségviselőjének döngicsélését a kubai hegyekben gyülekező lázadókkal szembeni katonai fellépés szükségességéről. Anthony tisztában volt vele, hogy ki az a Fidel Castro és Che Guevara. Alig ezer harcossal rendelkeznek. Bármikor el tudnák söpörni őket a föld színéről - de nem volna semmi értelme. Ha Castrót és embereit megölnék, mások lépnének a helyükbe.
Legszívesebben otthagyta volna az egészet, hogy nyakába kapja a várost, és felkutassa Luke-ot.
Mielőtt elindult a tanácskozásra, utasításba adta a beosztottjainak, hogy telefonáljanak az összes WashingtonD. C.-beli rendőrállomásnak, és kérjék meg őket, hogy jelentsenek minden, részeggel vagy csavargóval kapcsolatos - akár semmiségnek tűnő - esetet, vagy ha olyan bűnelkövetővel akad dolguk, aki úgy beszél, mint egy egyetemi professzor. Egyszóval bármit, ami szokatlan és elüt a napi rutintól. A zsaruk boldogan együttműködtek a CIA-val: felajzotta őket a tudat, hogy esetleg egy nemzetközi kémhálózat felgöngyölítésének részesei lehetnek.
A külügyminisztérium illetékese befejezte a szónoklatát, és megkezdődött a vita. Anthony álláspontja szerint csupán egyetlen mód létezett Castroék hatalomátvételének megakadályozására: ha az Egyesült Államok támogatásban részesít egy mérsékelt, reformista havannai vezetést. A kommunisták nagy szerencséjére azonban ennek az esélye elhanyagolható volt.
Kivágódott az ajtó, és Pete Maxell dugta be rajta a fejét. Bocsánatkérően a tanácskozást levezető George Coopermanre nézett, majd helyet foglalt Anthony mellett, és elé tolta a rendőri jelentéseket tartalmazó fehér dossziét.
Szinte valamennyi rendőrőrsön tapasztaltak valamilyen szokatlan, a mindennapok menetétől eltérő furcsaságot. Egy csodaszép, fiatal nőről, akit zsebtolvajláson kaptak rajta a Jefferson-emlékműnél, például kiderült, hogy valójában férfi; néhány beatnik megpróbálta kinyitni az állatkert egyik ketrecét, hogy szabadon engedje az ott őrzött sasokat; egy Wesley Heights-beli férfi úgy akarta megfojtani a feleségét, hogy egy egész sajtos pizzát lenyomott a torkán; egy egyházi kiadó szállítóautója pedig óriási forgalmi dugót okozott a Georgia sugárúton, mert bibliákból álló teljes rakományát az úttestre zúdította. Anthony számításba vette azt is, hogy Luke esetleg elhagyta Washingtont, bár ezt nem tartotta valószínűnek. Egy árva garas sem volt nála, hogy vonat- vagy autóbuszjegyet vegyen. Persze, lophatott volna, de minek? Hová is mehetett volna? Az anyja New Yorkban él, a nővére pedig Baltimore-ban, de neki fogalma sem lehetett erről. Tehát semmi oka sem volt rá, hogy elutazzon Washingtonból.
Miközben átforgatta a rendőrségi beszámolókat, fél füllel főnökére, Carl Hobartra figyelt, aki éppen az Egyesült Államok havannai nagykövetének, Earl Smithnek áldásos tevékenységét ecsetelte. A diplomata azon szorgoskodott dicséretre méltó kitartással, hogy aláássa azoknak az egyházi vezetőknek és másoknak a helyzetét, akik békés eszközökkel kívánták megreformálni Kubát. Anthonyben hébe-hóba felmerült, vajon nem a Kreml ügynöke-e a nagykövet, de aztán mindig abban maradt magával, hogy egyszerűen csak végtelenül korlátolt.
Megakadt a szeme az egyik jelentésen, és Pete felé fordulva rábökött.
- Utánanéztek ennek az esetnek? - kérdezte suttogva. Tekintete hitetlenkedésről árulkodott.
Pete bólintott.

- Igen. Egy csöves alaposan helybenhagyott egy rendőrjárőrt az A és a Hetedik utca találkozásánál.
- Egy csöves egy rendőrt...
- Ráadásul a hely nincs messze attól, ahol Luke-nak nyoma veszett.
- Meg mernék esküdni rá, hogy ővolt! - Anthony hangja izgatottan csengett. Carl Hobart, aki éppen szólásra emelkedett, lesújtó pillantást lövellt felé. Anthony halkabbra fogta a hangját, és Pete fülébe súgta:
- De hát miért támadt rá egy rendőrjárőrre? Elvett esetleg valamit tőle? Például a fegyverét?
- Nem, semmit. Az viszont tény, hogy derekasan elbánt vele. A rendőrt kórházba kellett vinni, mert eltörte a mutatóujját.
A felismerés áramütésként futott végig Anthonyn.
- Ez ő, semmi kétség! - kiáltott fel.
- Az isten szerelmére! - mordult rá Carl Hobart.
George Cooperman jóindulatúan figyelmeztette: - Anthony, fogd be azt a mocskos-lepcses pofádat, vagy ha sürgős megbeszélnivalód akadt, akkor húzzál ki a folyosóra, légy oly szíves.
Anthony felpattant.
- Sajnálom, George. Mindjárt visszajövök. Pete-tel a sarkában kitrappolt a folyosóra.
- Biztos, hogy ő az - erősítette meg a beosztottjának, mihelyt becsukódott az ajtó mögöttük. - A háború alatt ez volt a védjegye. A volt Gestapósokon alkalmazta a módszert: eltörte a jobb kezük mutatóujját.
Pete értetlenkedve nézett rá, mint borjú az új kapura.
- Honnan tudja?
Anthony ráébredt, hogy elszólta magát. Pete ugyanis abban a hitben élt, hogy Luke valóban diplomata, aki idegösszeomlást kapott. Anthony azt sem árulta el neki, hogy személyesen is ismeri Luke-ot. Átkozta magát a csúnya baklövésért. -Eddig nem fedtem fel bizonyos dolgokat magamról - köntörfalazott nyugodt, társalgási stílusban. -Együtt dolgoztam vele az OSS kötelékében.
Pete összevonta a szemöldökét.
- És belőle diplomata lett a háború után - szögezte le tényként, miközben ravasz, kutakodó tekintettel vizslatta Anthonyt. - Vagyis csak porhintés, hogy hajba kapott a feleségével, és attól készült ki, igaz?
- Igaz. Biztosra veszem, hogy sokkal komolyabb az ügy. Pete megelégedett a válasszal.
- Hidegvérű fickó lehet, ha csak úgy képes volt eltörni valakinek az ujját.
- Hogy hidegvérű-e? - Anthony sosem gondolt rá ilyen megvilágításban, bár mindig is gyanította, hogy Luke-ban lakozik valamiféle engesztelhetetlen, szánalmat nem ismerőhajlam.
- Igen, azt hiszem az, ha döntésre kerül a sor. - Úgy vélte, sikerült kiköszörülnie a csorbát, amelyet óvatlansága okozott. Ismét nyeregben érezte magát, bár Luke-ot változatlanul meg kellett találnia. - Mikor zajlott le a támadás?
- Kilenc harminckor.
- A fenébe! Több mint négy órája. Mostanra már bárhol lehet.
- Mi legyen a következő lépésünk?
- Küldjön néhány embert az A utcára, hogy járják körbe az üzleteket Luke fotójával, hátha látta valaki. Faggassák ki a járókelőket is. Talán sikerül valamit megtudnunk, merrefelé mehetett. Beszéljenek a rendőrrel is.
- Rendben.
- És ha befut valamilyen információ, nyugodtan rontson be, ne törődjön ezzel a kibaszott tanácskozással.
- Vettem az adást.
Anthony visszament. George Cooperman, hajdani háborús bajtársa türelmetlen, sürgető hangon magyarázott.

- Egyszerűen oda kellene vezényelnünk pár tucat kemény fickót a különleges erőktől, és állítom, hogy másfél nap alatt kisöpörnék Castro rongyos, szedett-vedett hadseregét.
A külügyőr a kezét tördelte.
- De titokban tudnánk tartani egy ilyen műveletet? - kérdezte idegesen.
- Nem - válaszolta kurtán George. - De álcázhatnánk helyi konfliktusnak, akárcsak Iránban és Guatemalában.
Carl Hobart kért szót.
- Elnézést, ha naivan hangzik a kérdésem, de miért kell titokban tartanunk, amit Iránban és Guatemalában csináltunk?
- Nyilvánvalóan azért, mert nem akarjuk reklámozni a módszereinket - világosította fel a külügyminisztériumi illetékes.
- Már ne haragudjon, de ez éktelenül nagy oktondiság - érvelt Hobart. - Az oroszok tudják, hogy mi voltunk. Az irániak és a guatemalaiak úgyszintén. A pokolba is, az európai lapok címoldalon, öles betűkkel hozták, hogy mi voltunk! Senkit sem tudtunk félrevezetni, kivéve az amerikai népet. De miért hazudunk éppen nekik?
George-on látszott, hogy csak nehezen tudja türtőztetni magát.
- Ha mindennel kipakolnánk, elkerülhetetlenné válna a kongresszusi vizsgálat. És akkor azok a kibaszott politikusok naphosszat azon rágódnának, hogy ugyan ki adott engedélyt a műveletre, törvényes volt-e, és hát figyelemmel voltunk-e azokra a szerencsétlen ganajtúró iráni parasztokra meg a banánzabáló latin-amerikaiakra.
- Talán nem is olyan légből kapott kérdések ezek - kötötte az ebet a karóhoz Hobart. - Tettünk valami jót a guatemalaiakkal? Tán jobbra fordult a soruk? Mert én nemigen látok különbséget az Armas-rezsim és egy rakásnyi közönséges gengszter között.
George kibillent az egyensúlyából.
- Na, most már elég legyen ebből a nyávogásból! - üvöltötte. - A büdös francba is, nem azért alkalmaznak bennünket, hogy betömjük az éhező irániak száját vagy gondoskodjunk a dél-amerikai földművesek szabadságjogairól! Feladatunk az amerikai érdekek védelme -és a picsába a demokráciával!
Néma csönd telepedett a tanácsteremre. Végül Carl Hobart törte meg a hallgatást:
- Köszönöm, George. Örülök, hogy ezt sikerült tisztáznunk.

14.00

A Sergeant segédrakéták indítószerkezete két párhuzamosan kötött elektromos gyújtógyertyából és műanyagtokban elhelyezett fémoxidálóból áll. A szerkezet annyira érzékeny, hogy a véletlenszerű indítás elkerülése érdekében a kábeleket ki kell oldani, ha egy elektromos kisülésekkel fenyegető vihar legkevesebb húsz kilométerre megközelíti Cape Canaveralt.

Luke betért az egyik georgetowni férfiruhaboltba, és vásárolt magának egy puha, szürke nemezkalapot és egy tengerészkék gyapjúkabátot. Kifelé jövet úgy érezte, hogy többé már nincs miért szégyenkeznie, és emelt fővel járhat.
Készen állt arra, hogy szembenézzen a problémáival. Először is ismereteket kell gyűjtenie az emberi emlékezőképességről. Tudni akarta, hogy mi okozza az amnéziát, milyen típusai és fajtái vannak, és meddig tarthat. De leginkább arra volt kíváncsi, hogy milyen gyógymódok és eljárások léteznek az emlékezetkiesés kezelésére.
Hol bukkanhatna rá a keresett információkra? Nyilván egy könyvtárban. És könyvtárat hol talál? Meg kell néznie egy térképen. A ruhabolt melletti újságosnál vett egy Washington-térképet. Nem kellett sokat böngésznie: a város másik részében, a New York és a

Massachusetts sugárút találkozásánál szembeszökően fel volt tüntetve a Központi Közkönyvtár épülete. Luke odahajtott.
Impozáns, klasszicista épület volt, emelt talapzattal, mint egy görög templom. A háromszögű oromfalon, az oszlopos lép csőfel járat fölött metszett betűk hirdették:
TUDOMÁNYOK
KÖLTÉSZET
TÖRTÉNELEM
Luke néhány pillanatig tétován toporgott a lépcsősor tetején, de aztán ráeszmélt, hogy most már úgy néz ki, mint bárki más, és nem kelt semmilyen feltűnést, ha bemegy az épületbe.
Újonnan szerzett külsejének a hatását nyomban lemérhette. - Miben lehetek a segítségére, uram? - kérdezte tőle kedvesen a fogadópultnál ülő ősz hajú könyvtáros.
Luke roppant hálás volt az udvarias megszólításért.
- Az emberi emlékezettel foglalkozó könyveket keresek - világosította fel az élemedett korú hölgyet.
- A pszichológiai szekcióban kell körülnéznie. Kérem, fáradjon utánam. Megmutatom, hogy mely polcokon találhatja a kívánt témára vonatkozó szakirodalmat.
Széles lépcsősoron vonultak fel. A könyvtáros az emeleti rész egyik beszögellésére mutatott.
Luke böngészni kezdte a címeket. Rengeteg könyv szólt a pszichoanalízisről, a gyermekfejlődésről, a felfogóképességről és hasonló témákról, de egyiknek sem vette hasznát. Már csaknem feladta, amikor szeme megakadt egy vastag köteten. Az emberi agy volt a címe.
Kiemelte, és hevenyészve átpörgette. Az emlékez ők ép ess éget csupán néhány oldalon taglalta, ráadásul száraz, szakmai nyelven. A képleteket és a statisztikai táblázatokat még csak-csak értette, de a szöveges rész annyira elméleti, szakszerű leírás volt, hogy eleve igényelte az emberi test beható ismeretét. Márpedig az neki hiányzott.
Közvetlenül mellette meglátott egy másik, hasonló témájú könyvet, méghozzá Bevezetés az emlékezés pszichológiájába címmel, Bilhah Josephsontól. A cím alapján ígéretesnek vélte. Levette a polcról, és rövid keresgélés után ráakadt a memóriazavarokkal foglalkozó fejezetre.
"Teljes amnéziának" nevezzük azt a jól ismert állapotot, amelyre azt mondjuk, hogy a páciens "elveszítette az emlékezetét".
Luke máris jobb kedvre derült. Tehát nem ő az egyetlen, aki hasonló problémával küszködik.
A beteg nem tudja megmondani, hogy kicsoda, és nem ismeri fel sem a szüleit, sem a gyerekeit. Sok minden másra viszont emlékezik. Például arra, hogyan kell gépkocsit vezetni. Vagy képes idegen nyelveken beszélni, szétszerelni egy motort. Esetleg kapásból megmondja, hogy ki Kanada miniszterelnöke. Ezért talán helyesebb volna "önéletrajzi emlékezetkiesésnek" nevezni az állapotát.
Pontosan ez zajlott le vele is. Képes ellenőrizni, vajon követik-e, és egykettőre be tud indítani egy lopott autót. De arról fogalma sincs, hogy kicsoda.
Dr. Josephson részletesen kifejtette elméletét, amely szerint az emberi agy különböző memóriabankokból áll, amelyek úgy működnek, mintha irattartó szekrények volnának a különböző információk tárolására.
Az önéletrajzi memóriabank rögzíti és tárolja a személyesen átélt eseményeket. Az információkhoz időpontok és helyszínek kötődnek: általában nem pusztán csak arra emlékezünk, hogy mi történt, hanem arra is, hogy hol és mikor.
A hosszabb időtartamú, fogalmi-jelentéstani memóriaegység olyan általános tudásanyagot őriz, mint például azt, hogy mi Románia fővárosa vagy miként kell megoldani egy másodfokú egyenletet
A rövid távú emlékezet pedig arra szolgál, hogy fejben tartsunk -mondjuk - egy telefonszámot a telefonkönyvben való kikeresés és a tárcsázás közötti néhány tizedmásodpercnyi időre.
A pszichológus több példát is felsorolt annak illusztrálására, hogy miként ürült ki egy-egy memóriabank a betegeknél, míg mások tartalma épségben megőrződött, akárcsak Luke

esetében. Egész lénye megkönnyebbült, és mélységes hálát érzett a szerző iránt, hogy megtudhatta, az, ami vele lezajlott, egyáltalán nem elszigetelt eset, ellenkezőleg, széles körben tanulmányozott pszichológiai jelenség.
A feltevés teljesen váratlanul, ötletszerűen hasított belé. A harmincas éveiben járt, tehát nyilván van valamilyen foglalkozása vagy hivatása. Könnyen elképzelhető, hogy szakmai tapasztalatai még mindig az agyában tárolódnak, a fogalmi memóriaegység valamelyik rekeszében. Márpedig ha ez igaz, akkor valamilyen úton-módon ki kell tudnia találni: mivel foglalkozott, milyen munkát végzett korábban. Ez lehetne az első lépés személyazonosságának a feltárása felé.
Maga elé meredve megpróbálta számba venni, hogy milyen különleges képességekkel bír. Azt, hogy jártassága alapján akár titkosügynök is lehetne, eleve kihagyta a számításból, hiszen finom, ápolt bőre miatt már korábban elvetette az ötletet. Milyen egyéb tudással vagy adottsággal rendelkezik?
Őrületesen nehéz volt előhalásznia elméje mélyéről. Behatolni az emlékezet katakombájába egészen más, mint amikor valaki kinyitja a hűtőszekrény ajtaját, és tüstént látja, hogy mi minden van benne. Erőfeszítése inkább ahhoz hasonlított, mint amikor valaki kezébe veszi a könyvtárkatalógust: muszáj tudnia, hogy mit keres, máskülönben elveszett ember. Egyre jobban rátelepedett a kétségbeeséssel elegy csalódottság. Nyugalomra és türelemre intette magát - végig kell gondolnia, merre és hogyan induljon el.
Ha ügyvéd volna, akkor értelemszerűen könnyűszerrel eligazodna a törvények útvesztőiben, nemdebár? Ha pedig orvos, akkor nyilván meg tudná állapítani, hogy valakinek vakbélgyulladása van.
Nem, ez az út nem vezet sehova sem. Visszapörgetve magában az előző néhány perc mozzanatait, az egyetlen biztos kapaszkodónak az tűnt neki, hogy az emberi agyban pillanatok alatt felfogta az egyenletek és statisztikai sorok értelmét, jóllehet, a pszichológiai fejtegetés egyéb elemeit felőle akár hottentottául is írhatták volna. Lehetséges, hogy olyan hivatása van, ahol a számokat munkaeszközként használja? Mint például a könyvelői vagy a biztosítási szakmában? De az sem teljesen kizárt, hogy matematikatanár.
Megkereste a tárgykörbe vágó szakkönyvek részlegét. Felfigyelt egy Számelmélet című kötetre. Felütötte, itt-ott beleolvasott. Világos, érthető logikai rendszerben volt megírva, csak éppen már némileg elavult felfogással...
Felkapta a fejét. Valami az eszébe villant. Nemcsak tudja, hogy mi az a számelmélet, hanem érti is!
Kulcsfontosságúnak minősítette, amit felfedezett. A kezében tartott könyv tele volt egyenletekkel és képletekkel. A vak is láthatta, hogy nem holmi laikus kíváncsiskodók számára írták. Hanem tudományos igénnyel készült. Mégis tökéletesen felfogta és megértette, hogy miről szól. Vagyis neki magának is tudósnak kell lennie.
Lelkesen, növekvő derűlátással lépett a kémiai szekcióhoz, és leemelt egy könyvet a polcról. Polimerizáció volt a címe. Belelapozott. Nem volt könnyű olvasmány, de mindent megértett belőle. A fizikai szakkönyvek gyűjteményéből A hideg és nagyon hideg gázok viselkedéséről című értekezést választotta ki. Párját ritkítóan izgalmasnak találta, mintha egy lebilincselő, fordulatokban gazdag szépirodalmi művet olvasott volna.
Úgy érezte, hogy egyre közelebb kerül a céljához, és kezdi behatárolni, amit keres. Egyértelmű, hogy a foglalkozásának köze van a matematikához és fizikához. De a fizika melyik ágához? A hideg gázok érdekes témát kínáltak, de távolról sem tudott róluk annyit, mint a könyv szerzője. Tekintetével végigpásztázta a polcon sorakozó könyvek címeit. Szemébe ötlött a geofizika szó, és szinte azon nyomban kirajzolódott emlékezete vetítővásznán az öles betűkkel nyomott újságcím: AZ AMERIKAI MŰHOLD TOVÁBBRA IS A FÖLDÖN VESZTEGEL. Közelebb lépett, és kezébe vette a Rakétatervezés alapelvei című tanulmányt.

Elemi ismereteket közlő értekezés volt, mégis már rögtön az első oldalon, ahol felütötte a könyvet, csúnya szarvashibát fedezett föl. Aztán egy újabbat... majd megint egyet.
- Igen! - kiáltott fel túláradó örömmel. A közelben ülő, biológiai tankönyve fölé hajoló iskolás gyerek megütközve bámult rá.
De Luke oda sem hederített. Ha képes kiszúrni a téves megállapításokat egy komoly kézikönyvben, akkor bizonyára szakértőnek számít az adott területen. Vagyis rakétatudós.
Latolgatni kezdte, vajon hány rakétatudós lehet az Egyesült Államokban. Talán néhány száz.
Az információs pulthoz lépett, és megkérdezte az ősz hajú könyvtárosnőt:
- Létezik valamiféle lista az amerikai tudósokról?
- Persze. Rögtön a tudományos szekció elején találhatja, Az amerikai tudósok lexikona a címe.
Nem volt nehéz rálelni. Vastag, sűrűn szedett könyv volt, bár valószínűleg nem tartalmazott mindenkit. Vélhetően csak az ismertebb szaktekintélyekre tér ki, törődött bele Luke. Annyit azonban mindenféleképpen megér, hogy átnyálazza. Leült az egyik olvasóasztalhoz, és lassan, gondosan böngészni kezdte a névjegyzéket, hátha szemébe ötlik egy olyan név, amely többé-kevésbé hasonlít a Luke-ra. Erővel kellett türelemre intenie magát, nehogy elhebehurgyáskodja.
Talált egy biológust, akit Luke Parfittnak hívtak. Akadt egy régész is Lucas Dimittry névvel, meg egy gyógyszerkutató, aki Luc Fontainebleu-nek mondta magát. A fizikusok között azonban egy sem volt, akinek a nevéből Luke-ot lehetett volna faragni.
A biztonság kedvéért még egyszer átfutotta a geofizikusok és a csillagászok névjegyzékét, de másodszorra sem járt sikerrel. Persze, tipródott csüggedten, még abban sem lehet biztos, hogy egyáltalán Lukenak hívják. Csupán Pete szólította így. Ezzel az erővel akár Percival is lehetne az igazi neve.
Keserű csalódottság szorította össze a szívét, de nem adta fel egykönnyen.
Más megközelítési módon kezdte el törni a fejét. Valahol létezniük kell olyan embereknek, akik ismerik őt. Meglehet, a Luke-ot csak úgy ráragasztották, ám az arca a sajátja volt. A lexikonban voltak ugyan fotók, de csak a legkiemelkedőbb tudósokról, mint például dr. Wernher von Braun. Kellett, hogy neki is legyenek barátai és munkatársai: ha sikerülne megtalálnia őket, bizonyára felismernék. És már tudta is, hol kezdjen hozzá a felhajtásukhoz - mivel rakétatudós volt, nyilván ismerősei közül is néhányan azon a területen dolgoznak.
És hol lehet tudósokat találni? Egyetemeken.
Felütötte a Washingtonra vonatkozó részt az enciklopédiában. Az ismertető számos egyetemet felsorolt. Luke választása a Georgetown Egyetemre esett, mivel korábban járt már a negyedben, és tudta, hogyan találjon vissza. Kikereste az egyetem címét az utcatérképen. Óriási kiterjedésű volt, az összes épületet beleszámítva csaknem ötven háztömbnyi területet foglalt el. Alighanem a fizikai tanszéke is tekintélyes, több tucat professzorral. Egyikőjüknek csak muszáj ismernie őt!
Reménnyel eltelve megköszönte a segítséget a könyvtárosnak, és visszaügetett a kocsijához.

14.30

Az indítószerkezetet eredetileg nem úgy tervezték, hogy vákuumban működjön. A Jupiter rakéta kedvéért azonban módosításokat hajtottak végre rajta: a) az egész hajtómű légmentes burkolatot kapott; b) akkor sincs baj, ha az megsérül, mert a gyújtóegységet külön borítás védi; c) az indítószerkezet mindenféleképpen vákuumban lép működésbe. A többszörös védelem a tervezési folyamatban használt redundancia - túlbiztosítás - elvét követi.

A kubai válsággal foglalkozó tanácskozás kávészünetében Anthony visszarohant a Q épületbe. Menet közben azon imádkozott, bárcsak sikerült volna csapatának valamit kisütnie Luke hollétéről, míg Ő távol volt.
Pete már a lépcsőfordulóban várta.
- Egy újabb furcsa esetről kaptunk jelentést - közölte. Anthonyben felágaskodott a remény.
- Gyorsan, ki vele!
- A georgetowni rendőrségtől jött. A jegyzőkönyv szerint egy helybeli háziasszony arra ért haza, hogy valaki betört a házukba, és használta a zuhanyozót. A behatoló nyomtalanul felszívódott, csak egy bőrönd meg néhány szutykos ruhadarab maradt utána.
Anthony legszívesebben indiántáncot járt volna örömében. - Végre megvan, amire vártunk! Mondja a címet.
- A szimata azt súgja, hogy ő a mi emberünk?
- A nyakamat teszem rá. Nyilván észbe kapott, hogy csavargóként nem jut semmire sem, így hát betört egy házba, hogy megfürödjön és rendbe hozza magát. Valószínűleg szerzett magának tisztességes ruhákat is. Ez annyira jellemző rá, mindig is szeretett elegánsan öltözni.
Pete gondolkodóba esett.
- Úgy látom, nagyon jól ismeri őt.
Anthonyben megállt az ütő: megint nem tudott lakatot tenni a szájára.
- Egyáltalán nem! - vágta rá. - Az aktájában olvastam.
- Akkor bocsánat - szabadkozott Pete, majd rövid szünet után hozzátette: - Azon tűnődöm, vajon miért hagyta hátra a levetett rongyokat.
- Véleményem szerint a nő hazaérkezése megzavarta, mielőtt befejezte volna, amit eltervezett.
- Mi lesz a kubai válságüléssel? Anthony odaszólt az egyik titkárnőnek:
- Kérem, hívja fel a P épületbeli tanácstermet, és mondja meg Mr. Hobartnak, hogy gyomorbántalmaim támadtak, és Mr. Maxellnek haza kellett vinnie.
- Gyomorbántalmak?! - ámuldozott a titkárnő holtra váltan.
- Igen, miért is ne? - felelte Anthony, és már robogott is a lépcsőlejárat felé. - Feltéve persze, ha nincs valami jobb ötlete - szólt vissza a válla fölött.
Pete-tel a nyomában egyenesen a parkolóba rohant, ahol sárga Cadillacjét hagyta.
- Megfontoltan kell eljárnunk - figyelmeztette beosztottját, miközben Georgetown felé igyekeztek. - A jó hír az, hogy Luke hagyott maga után nyomokat. A rossz viszont az, hogy nem áll rendelkezésünkre vagy száz ember, hogy minden egyes szálat elvarrhassunk. Úgyhogy kénytelen leszek valamilyen trükkel a washingtoni rendőrség szolgálatait igénybe venni.
- Sok szerencsét! - Pete hangjába kétkedés vegyült. - Nekem mi lesz a feladatom?
- Legyen kedves a zsarukhoz, és bízza rám a kenetteljes rizsát.
- Talán ennyire még képes vagyok.
Anthony beletaposott a gázba, és rövid idő alatt a megadott címre érkeztek. A viszonylag kisméretű ház csöndes utcában állt. Egy járőrkocsi parkolt előtte.
Mielőtt belépett volna, Anthony alaposan szemügyre vette a szemközti házakat. Nem kellett sokáig nézelődnie, csakhamar megtalálta, amit keresett: az egyik ablakból egy arc kandikált ki a függöny mögül, és Őt figyelte, őszes, fehérbe borult hajából ítélve idősebb asszony lehetett. Nem rántotta vissza a függönyt, amikor tekintetük összeakadt, ellenkezőleg, leplezetlen kíváncsisággal kukkolta, hogy mit csinál. Anthonynek pontosan ilyesvalakire volt szüksége - a helybeli pletykafészekre, aki mindent tud és mindent lát. Az idős hölgyre mosolygott, és tisztelgés gyanánt a homlokához emelte a kezét. Az asszony apró biccentéssel nyugtázta a köszönést.
Megfordult, és a ház bejáratához ment. Az ajtózár tokján felfedezett néhány kisebb karcolást, a fakeretről is levált némi festékfoszlány: az egész azonban ügyes, profi munkára vallott,

látszott rajta, hogy aki csinálta, kerülni akarta a felesleges károkozást. Nagyon is jellemző volt Luke-ra.
Szemrevaló, megnyerő külsejű fiatal nő nyitott ajtót. Anthony rögtön észrevette, hogy előrehaladott állapotban van, és nincs sok hátra neki a szülésig. A nő bevezette őket a nappaliba, ahol már ült két férfi a rekamién. Kávét szürcsölgettek cigarettájuk mellé. Az egyikük egyenruhás járőr volt. A másik, a fiatalabbik olcsó műselyem öltönyt viselt; nyomozó lehetett a helyi kapitányságról. Egy kihajló lábú dohányzóasztal terpeszkedett előttük, piros műmárvány lappal. Nyitott bőrönd feküdt rajta.
Anthony bemutatkozott, majd elővette az igazolványát, és megmutatta a két rendőrnek. Azt viszont nem akarta, hogy Mrs. Bonetti és rajta keresztül az egész környék is megtudja, hogy a CIA szintén érdeklődik a betörés iránt, úgyhogy a nő felé fordulva kijelentette: -Kollégák vagyunk.
A nyomozót Lewis Hite-nak hívták.
- Van valami elképzelése arról, hogy mi történt itt? - puhatolózott óvatosan Anthonynél.
- Meglátásom szerint van a tarsolyunkban néhány információ, amely segíthet maguknak. De először maga mondja el, amit tud.
Zavarodottsága jeleként a zsaru széttárta a karját. - Találtunk egy bőröndöt, amely egy bizonyos, New York-i illetékességű Rowley Anstruther tulajdonát képezi. A nyomok alapján betört Mrs. Bonetti házába, használta a fürdőszobát, majd távozott, a bőröndöt pedig hátrahagyta. A többit fejtse meg maga.
Anthony csöndbe burkolózva az agyát tornáztatta, hogy mérlegelje a tényeket. A bőrönd jó minőségű bőrből készült, és csak félig volt. Néhány ing és alsónemű hevert benne, de cipőt, nadrágot és zakót nem látott.
- Szemmel láthatóan Mr. Anstruther ma érkezett Washingtonba New Yorkból - közölte magától értetődő hangon.
Hite kurtán bólintott, Mrs. Bonetti azonban el volt ragadtatva; -Hát ezt meg honnan tudja ilyen biztosan?
Anthony elmosolyodott. - Majd Hite nyomozó elmagyarázza. - Nem akarta megsérteni a detektívet azzal, hogy minden babért ő arat le.
- A bőröndben csak tiszta ruhadarabok vannak, szennyes egy sem - bökött az asztal felé Hite.
- A fickó még nem váltott ruhát, amiből arra lehet következtetni, hogy az éjszakát nem itt, Washingtonban töltötte. Vagyis ma reggel indulhatott el otthonról.
- Úgy hallottam, hogy előkerült néhány ócska rongy is - terelte más témára a szót Anthony.
- Itt vannak nálam - szólalt meg a rendőrjárőr, akinek Lonnie volt a neve. Előhúzott egy nagyméretű kartondobozt a kanapé mögül. - Esőkabát, ing, bakancs, nadrág... - sorolta, miközben egyenként felmutatta a kacatokat.
Anthony azonnal felismerte Őket. Luke holmijai voltak.
- Nos, aligha hiszem, hogy Mr. Anstruther volt az, aki betört a házba - közölte. - Szerintem ellopták a bőröndjét, feltehetően akkor, amikor megérkezett a Union Stationre. - A járőrre nézett. - Lonnie, lenne olyan szíves, és felhívná a pályaudvarhoz legközelebb eső rendőrőrsöt, nem futott-e be hozzájuk panasz ilyesféle lopásról? Feltéve persze, ha Mrs. Bonetti hozzájárul, hogy használjuk a telefonját.
- Természetesen - készségeskedett a háziasszony. - Kint van a hallban.
- Ha valóban úgy zajlottak le a dolgok, ahogy sejtem, akkor a lopásról készült jegyzőkönyvben bizonyára rögzítették a bőrönd tartalmát - fejtegette Anthony. - Meggyőződésem, hogy a listán szerepel egy öltöny és egy pár cipő is, noha mostanra már hiányzik a bőröndből. -Valamennyien tágra nyílt szemmel, elképedve bámultak rá. - Kérem, kérje el tőlük az öltöny pontos leírását - mondta Lonnie-hoz intézve a szavait.
- Rendben - válaszolta a rendőr, és már indult is a dolgára. Anthony önelégülten elmosolyodott magában. Sikerült magához

ragadnia a nyomozás irányítását anélkül, hogy a rendőrök lelkébe taposott volna. Hite nyomozó egyenesen úgy nézett rá, mintha utasításokat várna tőle.
- Mr. Anstruther száznyolcvan-százkilencven centiméter magas lehet, olyan kilencven kilós, atlétikus termet - folytatta Anthony. - Lewis, ha megvizsgálja az ingeket, feltehetően negyvenes méretűeket fog találni, kilencvenes ujjhosszal.
- Pontosan, ahogy mondja. Már ellenőriztem őket - felelte Hite.
- Gondolhattam volna, hogy magának is eszébe jutott - bókolt Anthony fanyarra sikeredett mosollyal a szája körül. - Rendelkezésünkre állnak fotók arról a személyről, aki nézetünk szerint ellopta a bőröndöt, majd betört ebbe a házba. - Pete-re nézett, aki átnyújtotta a képeket Hite-nak. - A nevét nem ismerjük - hazudta Anthony -, csak annyit tudunk róla, hogy száznyolcvanöt magas, kilencven kilót nyom, kidolgozott izomzatú, és megjátssza, hogy emlékezetkiesése van.
- Jó, jó, de mire megy ki a játék? - kíváncsiskodott a detektív. - A fickó elcsórja Anstruther ruháit, aztán idejön, hogy átöltözzön?
- Úgy valahogy.
- De mi célból?
Anthony bocsánatkérően nézett rá. - Ne haragudjon, de ezt nem árulhatom el.
Hite nem makacskodott.
- Titkosított információ, mi? Semmi gond. Lonnie visszajött.
- Telitalálat. Nem sokkal tizenegy harminc után jelentették az esetet a Union Stationről.
Anthony elégedetten bólintott. A két rendőr tekintetéből áhítattal teli, imponáló tisztelet áradt feléje. - És mi van az öltönnyel?
- Tengerészkék, halvány csíkozással.
- Nos, most már csak annyi a teendője, hogy szétküldje a fotót és az öltöny leírását a többi kapitányságra - javasolta Anthony a nyomozónak.
- Úgy véli, hogy még itt van a városban?
- Igen. - Anthony nem volt annyira biztos a dolgában, mint ahogy az a hangjából kicsendült, ugyanakkor nemigen látott okot arra, hogy miért kellett volna Luke-nak olajra lépnie Washingtonból.
- Elképzelhető, hogy autót is szerzett magának - vetette fel a detektív.
- Derítsük ki máris. - Anthony Mrs. Bonettihez fordult. - Hogy hívják azt az ősz hajú hölgyet, aki szemközt lakik, néhány házzal lejjebb?
- Rosemary Simsnek.
- Sokat leskelődik, igaz? Úgy értem, folyton rajta tartja a szemét az
utcán.
- Azt meghiszem. Kandi Rosie-nak csúfoljuk.
- Remek. Mi volna, ha beszélnénk vele?
- Gyerünk - egyezett bele a nyomozó.
Átvágtak az utcán, és bekopogtak Mrs. Simshez. Szinte azon nyomban kinyílt az ajtó. A hölgy nyilvánvalóan az előszobában szobrozva várt rájuk.
- Láttam, amikor odament a házhoz! - támadt rájuk minden bevezetés nélkül. - Amikor felbukkant, csavargónak néztem, bezzeg amikor távozott, már úgy ki volt rittyentve, mintha bálba menne.
Anthony kezével jelzett Hite-nak, hogy jobb, ha ő kérdez.
- Autóval érkezett, Mrs. Sims?
- Igen, egy kék-fehér színű, csinos kis autóval. Eleve gyanítottam ám, hogy nem az utcában lakók közül valakié. - Agyafúrt, ravasz tekintettel nézett rájuk. - És azt is tudom, hogy mi lesz a következő
kérdésük!
- Véletlenül nem jegyezte meg a kocsi rendszámát?

- Dehogyisnem! - vágta rá Mrs. Sims diadalittasan. - Le is írtam. Anthony szája mosolyra húzódott.

15.00

A rakéta felsőbb fokozatai magnéziumötvözet-talpazatba ágyazott, hordóra emlékeztető alumíniumburkolatban helyezkednek el. A csőszerű fémfal csapágyakon nyugszik, ami lehetővé teszi, hogy repülés közben pörögjön. Percenként 550 fordulatot tesz meg, hogy növelje a haladási irány pontosságát.

Az O és a 37. utca kereszteződésénél lévő bejáratnál Luke tárva-nyitva találta a Georgetown Egyetem vaskapuját. A kerítés mögött szürke, rovátkolt kőből emelt, gótikus stílusú épületek fogták körül a felázott talajú, kornyadozó pázsitot. A hideg miatt nyakig begombolt kabátú, kipirult arcú diákok és tanárok iparkodtak sietős léptekkel az épületeket összekötő járdákon. Miközben döcögős tempóban körbehajtott, Luke elképzelte, hogy valaki hirtelen felismeri, és integetni kezd feléje: Hé, Luke! Itt vagyok!
Egy csapásra véget érne a rémálma.
A professzorok zöme papi gallért viselt, annak jeleként, hogy katolikus egyetem területén jár. Feltűnt neki az is, hogy csupa férfit lát.
Netán ő is katolikus vallású?
Leparkolt a főbejárat előtt. A hármas boltívű oszlopos előcsarnok fölött felirat díszelgett: HEALY Épület. Belépve információs pult tűnt a szemébe, mögötte az első nő, akit az egyetem falai között megpillantott. Tájékoztatója szerint a fizikai tanszék pont alattuk volt: ki kellett mennie a boltíves bejáraton, aztán le a lépcsősoron, amely az előcsarnok alá vezetett. Olyan érzése támadt, mintha egyre közelebb kerülne a rejtély megoldásához: kincsvadásznak képzelte magát, aki éppen behatol egy egyiptomi piramis titokzatos, emberi szem nem látta belső kamráiba.
A recepciós útbaigazítását követve tágas terembe jutott, amelynek közepén laboratóriumi asztalok sorakoztak, két oldalán pedig irodahelyiségekbe vezető ajtók nyíltak. Az egyik asztal körül kisebb csoport verődött össze: mikrohullámú spektrográffal végeztek kísérleteket. Valamennyien védőszemüveget viseltek. Amennyire Luke a kinézetük alapján meg tudta ítélni, vegyesen voltak közöttük tanárok és végzős diákok. Lehet, hogy valamelyiküket talán még ismeri is. Várakozással megtelt szívvel közeledett feléjük.
Az egyik idősebb férfi felfigyelt rá, de nem úgy tűnt, mintha valaha is látta volna őt korábban.
- Segíthetek valamiben?
- Remélem, igen. A geofizikai tanszéket keresem. Nem tudom, létezik-e egyáltalán itt ilyesmi?
- Sajnos, rossz helyen jár. Ezen az egyetemen maga a fizika is mostohagyereknek számít, nemhogy a geofizika.
A többiek hangosan nevettek.
Luke körbenézett rajtuk, de egyikük szemében sem látta megvillanni a felismerés jelét. Ezek szerint csúnyán melléfogott. Inkább a George Washington Egyetemet kellett volna választania.
- És esetleg csillagászati labor?
- Na, látja, az már más. Az égboltot, azt aztán szorgosan tanulmányozzuk. Csillagvizsgálónk messze földön híres.
Luke kedélye újra lábra kapott.
- Hol találom?
A tanár a labor túlsó végéből nyíló ajtóra mutatott.

- Menjen ki az épületből, és a baseballpálya túloldalán megláthatja a bejáratot. - Miután befejezte az útbaigazítást, figyelmét ismét a spektrográfra irányította.
Luke hosszú, sötét és piszkos folyosón haladt végig a hátsó kijárathoz. Arca felragyogott, amikor szembejött vele egy hajlott hátú, kopottas öltönyű idős férfi: professzor lehetett, és Luke egyenesen a szemébe nézett, hogy tüstént megnyíljon, ha a másik felismerné. A professzor arcára azonban ideges, zavart kifejezés ült ki, és megszaporázta a lépteit, amikor melléje ért.
Luke rendíthetetlen elszántsággal ment tovább, kutatva-keresve a szembejövők tekintetét, hátha egy tudóstársával fut össze. Ám egy kedves, futó mosolyt leszámítva senki sem törődött vele. Az épületből kilépve megpillantotta a tenisz- és baseballpályákat, háttérben a Potomac-folyó fenséges látványával. Valamivel nyugatabbra, a sportpályákon túl fehér, lapos tetejű építmény zárta le a látóhatárt.
Szíve a torkában zakatolt, amint az obszervatóriumhoz közeledett. Maga a csillagvizsgáló a kétszintes épület tetején helyezkedett el; forgó lábakon állt, és kupolaszerű, csúsztató szerkezettel ellátott burájának egyik fele nyitható volt. A létesítmény költségesnek és komolynak látszott, jelezve, hogy az egyetem nagy hangsúlyt fektet a csillagászati kutatásokra. Luke megkereste az ajtót, és belépett rajta.
A szobák egy hatalmas, masszív, a kupola támasztékaként szolgáló oszlop körül helyezkedtek el. Luke találomra benyitott egy ajtón. A könyvtárszobába vezetett, de senkit sem talált ott. Másikkal próbálkozott. Ezúttal szerencsével járt: vonzó, vele egykorú nő ült egy íróasztal mögött, és éppen gépelt.
- Jó reggelt! - köszönt rá Luke. - A professzor úr bent van?
- Heyden atyára céloz?
- Öööö... Igen, persze.
- És ön kicsoda?
- Öööö... - Eléggé el nem ítélhető módon nem gondolt bele, hogy előre láthatóan meg fogják kérdezni a nevét. Vergődése máris felkeltette a titkárnő gyanúját. - A nevem valószínűleg semmit sem mondana neki - válaszolta nagy sokára. - Úgy értem, hogy... Szóval, lehet, hogy meg fog ismerni, de nem a nevem alapján.
A titkárnő gyanakvó tekintettel méregette. - Rendben van, de azért mégiscsak szokták szólítani valahogy.
- Luke-nak... Luke professzor vagyok.
- Melyik egyetemen dolgozik, Luke professzor?
- Öööö... A New York-in.
- New Yorkban számtalan felsőoktatási intézmény működik, professzor. Ön melyikhez tartozik?
Luke úgy érezte, sötét verembe került. Lelkesedése elhomályosította az előrelátását, és nem készült fel az ilyen, természetesnek vehető faggatózásra. Szárnyaszegettségében egyre mélyebbre süllyedt a kulimászba. Ha egyszer derékig ér az iszap, jobb, ha nem kapálódzol többé, futott át rajta. Arcáról leolvadt a barátságos mosoly, helyét hideg, gőgös ajkbiggyesztés vette át.
- Nem azért jöttem ide, hogy keresztkérdésekre válaszolgassak -vetette oda nyersen. - Legyen szíves megmondani Heyden atyának, hogy Luke professzor, a rakétatudós keresi, és szeretne vele néhány szót váltani.
- Sajnálom, de attól tartok, hogy nem áll módomban teljesíteni a kérését - felelte a titkárnő hasonlóan hűvös, ám határozott hangon.
Luke faképnél hagyta, becsapva maga után az ajtót. Korántsem a titkárnőre, mint inkább saját magára volt dühös. Hiszen az nem tett egyebet, mint igyekezett megóvni a főnökét egy látni valóan agyalágyult alak molesztálásától. Úgy döntött, hogy körbejárja az épületet, és benyit minden ajtón, míg valaki fel nem ismeri - vagy ki nem ebrudalják. Felment az emeletre.

Teljesen kihaltnak látszott. A csillagvizsgáló kupolájába korlát nélküli falépcső vezetett. Felkapaszkodott rajta. Az obszervatórium szintén üres volt. Gyönyörködve legeltette a szemét az óriási méretű, forgatható teleszkópon a fogaskerekek és emelőszerkezetek szövevényén: mérnöki zsenialitásra valló remekműnek látta. Közben azonban egyre azon morfondírozott, hogy mitévő legyen. Léptek közeledtek, és a falépcső tetején váratlanul felbukkant a titkárnő arca. Luke lelkileg már felkészült a szócsatára, ám "ellenfele" ezúttal barátságos hangot ütött meg vele szemben.
- Valamiféle kalamajkába keveredett, igaz? - érdeklődött együtt érzően.
Kedvessége új erőt öntött Luke-ba. - Roppant kínosan érzem magam - mentegetőzött. - Tudja, kihagy az emlékezetem. Olyan, mintha bizonyos részeket kitöröltek volna az agyamból. Annyit már sikerült megállapítanom, hogy értek a rakétákhoz. Abban reménykedtem, hogy ha idejövök, esetleg belebotlok valakibe, aki felismer.
- Sajnos, rosszkor jött, mert jelen pillanatban senki sincs itt. Larkley professzor előadást tart a Smithsonian Intézetben a rakétahajtóművek üzemanyagáról a Nemzetközi Geofizikai Év rendezvényeinek a keretében, és az egész kar elvonult meghallgatni.
Luke-ba visszaköltözött a remény. Ha szerencséje van, egy helyett egész hallgatóságnyi geofizikussal futhat össze.
- Hol van a Smithsonian Intézet? - tudakolta felcsillanó szemmel.
- A belvárosban, pontosabban a Mallon, a 10. utca magasságában. Luke elég sokat autókázott már aznap Washingtonban, hogy nagyjából be tudja lőni a megadott címet.
- Mikor kezdődött az előadás?
- Háromkor.
Luke a karórájára pillantott. Három harminc. Padlógázzal négyre odaérhet. - Tehát a Smithsom'anben - mondta megerősítést várva.
- Valójában a Légiközlekedési Csarnokban, az épület hátsó traktusában.
- Nem tudja véletlenül, hány embert hívtak meg az előadásra?
- Körülbelül százhúszat.
Szinte kizárt, hogy legalább egy közülük ne ismerje őt!
- Hálás köszönet - mondta a nőnek, és már dübörgött is le a falépcsőn.

15.30

A második fokozat fémhurkolatának gyors forgása stabilizálja a kijelölt pályán való haladást, mivel pörgése révén kiegyenlíti a rajta elhelyezett tizenegy önálló hajtómű teljesítménye közötti különbségeket.

Billie-t ette a méreg amiatt, hogy Len Ross becsapta azért, hogy a Sowerby Alapítvány embereinek a kegyeibe férkőzhessen. Komolyan vallotta, hogy a kutatási igazgatói kinevezés a legkiválóbb tudóst, nem pedig a legbehízelgőbb modorút illeti meg. Még akkor is dühöngött, amikor délután a kórház ügyvivő igazgatója hívatta.
Charles Silverton könyvelői szemléletű vezető létére megértéssel viseltetett a tudományos tevékenység igényei iránt. Az intézet tulajdonosi jogát egy olyan alapítvány gyakorolta, amely kettős célt tűzött ki a kórház elé: feltérképezni, egyúttal gyógyítani az elmebajokat. Az igazgató fő küldetését annak biztosításában látta, hogy az adminisztrációs és pénzügyi problémák ne vonják el a kutatók és tudósok figyelmét tényleges munkájukról. Billie méltányolta ezt a hozzáállást.
Az igazgatói iroda eredetileg a viktoriánus kúria ebédlője volt, amiről a korabeli kandalló és mennyezeti díszítés is tanúskodott.
Silverton intett Billie-nek, hogy foglaljon helyet.
- Volt alkalma az alapítványi emberekkel beszélni ma reggel? - érdeklődött.

- Igen. Len először körbekísérte őket, később aztán én is csatlakoztam hozzájuk. Miért?
Az igazgató figyelmen kívül hagyta a kérdését.
- Mit gondol, mondott olyasvalamit, amivel megsérthette őket? Billie-nek ráncba futott a szemöldöke, és értetlenkedve nézett a férfira.
- El nem tudom képzelni, hogy valamivel is megbánthattam volna őket. Az új szárnyról csevegtünk, ez minden.
- Tudja, én tényleg azért drukkoltam, hogy maga kapja meg a kutatási igazgatói posztot.
Billie-ben megszólalt a vészcsengő.
- Nem nagyon tetszik nekem ez a múlt idő, igazgató úr!
- Len Ross hozzáértő tudós, de maga kivételes tehetség. Már többet letett az asztalra, mint ő, pedig tíz évvel fiatalabb nála.
- Az alapítvány őt javasolja az állásba?
Az ügyvivő kínosan feszengett a helyén, látni lehetett rajta, hogy szinte szenved. - Sajnos, egyenesen ragaszkodnak hozzá, és az ő kinevezését támasztják feltételül a segély folyósításához.
- Vigye el Őket az ördög! - szitkozódott Billie. Alig tudta megőrizni önuralmát.
- Van valamilyen ismeretsége az alapítványnál?
- Igen. Egy régi barátom, aki tagja a kuratóriumnak. Anthony Carroll-nak hívják. Ő a fiam keresztapja.
- Hogyan került a kuratóriumba? Mi a foglalkozása?
- A külügyminisztérium alkalmazottja. Az anyja azonban dúsgazdag, úgyhogy Anthony számos jótékonysági alap vezetőségébe bekerült.
- Megorrolhatott valamiért magára?
Billie kutatni kezdett az emlékezetében. Mi tagadás, diákkorukban, amikor Luke-nak el kellett hagyni a Harvardot azután a szerencsétlen, ostoba eset után, alaposan összerúgta a port Anthonyvel, és többé nem is randevúztak. De nem sokáig neheztelt rá, mert látta, mennyire odaadóan bánik Elspethszel, aki veszélyesen megindult a lejtőn. Mély letargiába zuhant, tanulmányait elhanyagolta, és az a veszély fenyegette, hogy nem tudja megszerezni a diplomáját. Mint valami kísértet, úgy járkált az egyetem falai között: lidérces, sápadt, beesett arcú szellemként, hosszú, lángvörös hajjal. Egyre soványabb lett, és mind gyakrabban hiányzott az előadásokról. Anthony nyúlt a hóna alá, hogy megmentse a végső összeomlástól. Kapcsolatuk elmélyült, bár inkább csak szoros barátság fejlődött ki közöttük, semmint románc. Együtt tanultak, és Elspeth képes volt annyit behozni, hogy végül is átevickélt a záróvizsgákon. Anthony viselkedésével elnyerte Billie nagyrabecsülését, és azóta is jó barátok voltak.
- Valamikor, még 1941-ben nagyon felbőszített, de azt az ügyet már régen elsimítottuk - válaszolta az igazgatónak.
- Akkor meg csak oda tudok kilyukadni, hogy a kuratórium tagjai közül valaki borzasztóan el van ragadtatva Len munkájától.
Billie eltöprengett.
- Én másként viszonyulok a dolgokhoz, mint Len. Ő a freudi elmélet híve, és pszichoanalitikus magyarázatokat keres a jelenségekre. Ha például egy páciens váratlanul elveszíti olvasóképességét, Len rögtön abból az alapbeállításból indul ki, hogy alighanem tudat alatti félelem érlelődött ki benne az irodalommal szemben, de a lappangó érzést hosszú időn át elfojtotta magában. Én viszont a lehetséges okok között elsőként az agy esetleges károsodását vizsgálom.
- Úgy tűnik, valamelyik alapítványi vezető a freudi vizsgálati módszer lelkes támogatója, és nagyon nem ért egyet magával.
- Könnyen előfordulhat. - Billie-ból keserű sóhaj szakadt fel. - És van hozzá hatalmuk, hogy ezt megtegyék? Annyira tisztességtelen...

- Hát, kétségkívül szokatlan - válaszolta Silverton. - Az alapítványok általában tartózkodnak attól, hogy beleszóljanak olyan ügyekbe, amelyek szakmai jártasságot és tapasztalatot igényelnek. Törvény azonban nem tiltja, hogy érvényesíthessék akaratukat.
- Nos, bárhogy legyen is, nem fogok ölbe tett kézzel ülni és nézni, hogyan babrálnak ki velem. Mivel indokolták a döntésüket?
- A kuratóriumi elnök telefonált, amolyan nem hivatalos beszélgetés formájában. De világosan értésemre adta, hogy a testület nézete szerint Len megfelelőbb jelölt az állásra.
Billie kétkedően csóválta a fejét.
- Kell lennie egy komolyabb magyarázatnak is.
- Miért nem faggatja ki a barátját?
- Pontosan azt fogom tenni.

15.45

A sztrohoszkóp olyan berendezés, amelynek segítségével pontosan meghatározhatják a súlyelosztást a külső alumíniumburkon. Tökéletes kiegyensúlyozottságra van szükség, máskülönben a belső védőburok vibrálni és rázkódni kezd a fémfalon belül, és az egész fokozat széteshet.

Luke tüzetesen tanulmányozta Washington utcatérképét, mielőtt elhagyta volna az egyetem területét. A Smithsonian Intézet a Mallnak nevezett park szélén állt.
Miután rákanyarodott a K utcára, megnézte az óráját. Még körülbelül tíz perc az intézetig. Feltéve, hogy öt perc alatt megtalálja az előadótermet, nagyjából akkorra fog odaérni, mire a professzor befejezi a beszédét.
Alig tizenegy óra telt el azóta, hogy tudatára ébredt lázálomszerű, nyomasztó állapotának. Mégis, mivel agyában feneketlen sötét lyuk tátongott a hajnali öt óra előtti eseményekről, olyan érzés hatotta át, mintha egész életére ez a kettősség lett volna a jellemző.
Dél felé tartott a Kilencedik utcán, a Mall irányában. Lelke megtelt kiújult reménnyel. Merengését a háta mögött felsüvöltő rendőrségi sziréna szakította félbe. Luke összerezzent.
Belenézett a visszapillantó tükörbe. Egy rendőrségi járőrkocsi haladt szorosan a nyomában, reflektorát villogtatva. Ketten ültek az első ülésen. Az egyikük a jobboldali járdaszegély felé mutatott, és szájával gesztikulálva utasította Luke-ot:
- Húzódjon le!
Luke körül megszűnt létezni a világ. Karnyújtásnyira volt az áttöréstől, és most mindennek vége.
Vagy elképzelhető, hogy csak meg akarják büntetni, mert elkövetett valamilyen apró közlekedési kihágást? De még ha csupán erről van is szó, akkor is kénytelenek elkérni a jogosítványát, márpedig nála nincs semmiféle irat. Mindegy, felesleges latolgatnia, nyilván nem azért állítják le, mert megsértette a közlekedési szabályokat. Lopott gépkocsit vezetett. Délelőtt még úgy kalkulált, hogy a lopást csak este
fogják bejelenteni, miután a tulajdonos visszatért Philadelphiából. Valami közbejöhetett. És most őrizetbe fogják venni.
De ahhoz előbb el kell kapniuk.
Egy belső, óramű pontosságú szerkezet menekülési módba kapcsolt benne. Az utca, amelyen haladt, egyirányú volt. Közvetlenül előtte hosszú teherautó ontotta magából a füstöt. A másodperc töredékrésze alatt döntött, és beletaposott a gázpedálba. A kék-fehér kocsi kivágódott oldalra, és előzésbe kezdett.
A járőrautó sem volt rest. Újra bekapcsolta a szirénát, és felgyorsulva a nyomába eredt.
Luke éles ívben, nagy sebességgel bevágott a tehergépkocsi elé. Ösztöneinek engedelmeskedve szinte azon nyomban már rá is lépett a fékre, és jobbra kapta a kormányt.

A Ford megpördült, és orral a menetiránnyal szemben farolni kezdett. A nehéz teherautó kénytelen volt balra húzódni, hogy elkerülje az ütközést. A manőver leszorította a rendőrautót az útról. Kerekek fülsiketítő csikorgása hallatszott.
Luke szakavatott mozdulattal üresbe rakta a váltót, nehogy lefulladjon a motor. A csúszás abbamaradt, és a jármű megállapodott a járda mellett. Gondolkodás nélkül újra sebességbe kapcsolt, és kilőtt a menetiránnyal szemben.
A szembejövő gépkocsik jobbra-balra csapódtak, hogy elkerüljék a frontális ütközést. Luke erősen markolta a kormányt. Jobbra kapva épphogy csak elfért egy autóbusz mellett, de hiába ügyeskedett, a következő pillanatban az oldalával végighúzott egy furgont. Mit sem törődve a szitkozódó gépkocsivezetővel és az ingerült dudálással, robogott tovább egyik vagy másik oldalra terelgetve a járműveket. Szeme sarkából látta, hogy egy ősidőkből származó, háború előtti Lincoln megcsúszik, és belerohan egy lámpavasba. Egy motorkerékpáros elveszítette az uralmát a járgánya fölött, és hatalmasat bukott. Luke remélte, hogy nem esett komolyabb baja.
A legközelebbi kereszteződésnél jobbra fordult, és rákanyarodott egy széles sugárútra. Teljes sebességgel keresztülhajtott két piros jelzésen, és csak azután vette a bátorságot, hogy belenézzen a visszapillantó tükörbe. A rendőrautónak nyomát sem látta.
Újra irányt váltott, és dél felé indult. Nem tudta pontosan, merre jár, annyit azonban érzékelt, hogy a Mallhoz képest északra. Mivel a járőrautó továbbra sem tűnt fel, úgy vélte, visszavehet a sebességből, és biztonsággal besorolhat a szabályosan közlekedő járművek közé. Az egérúttal azonban értékes perceket veszített. Karórájának a mutatója sebesen közeledett a négyhez, miközben ő jóval messzebbre keveredett a Smithsoniantől, mint amennyire öt perccel ezelőtt volt. Ha későn érkezik az előadás helyszínére, senkit sem fog ott találni. Ismét gázt adott.
A déli irányban menő útvonal azonban rossz választásnak bizonyult: zsákutcába torkollott, úgyhogy kénytelen volt megfordulni. Időnként kihajolt az ablakon, hogy leolvassa az utcaneveket, miközben merész kanyarvételekkel kerülgette a lassabban haladó járműveket. A D utcában vágtatott. Pár pillanattal később kereszteződéshez ért, ott ráfordult a Hetedikre, és dél felé száguldott tovább.
A szerencse mell ész egődött, valamennyi közlekedési lámpa zöldet mutatott. A Constitution sugárúton csaknem száz kilométeres sebességgel robogott keresztül, és máris a Mallon kötött ki.
Jobb kéz felől, a füves rész túloldalán vörös téglás épület büszkélkedett. A távolból mesebeli, elvarázsolt kastélynak látszott. Pontosan ott állt, ahol a térkép szerint az intézetnek kellett lennie. Luke lehúzódott a járda mellé, és leállította az autót. Megnézte az időt: négy óra múlt öt perccel. Az előadás feltételezhetően már véget ért, és a hallgatóság kezd kifelé szállingózni. Elkáromkodta magát, és kipattant a kormány mögül.
A füvön futásnak eredt. Fülébe csengett a titkárnő felvilágosítása, amely szerint a rendezvényt a hátsó fertályon kialakított Légiközlekedési Csarnokba hirdették meg. Ez még rendben is lett volna, azt ellenben első ránézésre képtelen volt eldönteni, hogy ő most elölről vagy hátulról közelít az épülethez. Rövid vizsgálódás után arra a megállapításra jutott, hogy a felé esőfront inkább homlokzati résznek látszik. A szárnyoldalon kis kertet vett észre, amelyen Ösvény vezetett keresztül. Végigrohant rajta, hogy megkerülje az épületet. Széles, kétsávos úton bukkant ki a túloldalon. Anélkül hogy egy pillanatra is lassított volna, vágtatott tovább a múzeum hátsó bejáratához vezető kovácsoltvas kapu irányában. A kerítés túloldalán, jobbra hangárszerű épület tűnt a szemébe. Egyenesen afelé tartott.
Belépve körülnézett. A mennyezetről különböző típusú és fajtájú repülőgépek lógtak: régi kétfedelűek, sugárhajtású harci gépek, még egy hőlégballont is kiakasztottak. A földszinti üvegtárlókban légierŐjelzések, pilótaruhák, légi kamerák és fotók voltak kiállítva. Luke odalépett egy egyenruhás őrhöz:
- Az előadásra jöttem.

- Sajnos, elkésett - válaszolta a múzeumi alkalmazott. - Négy óra tíz, a rendezvénynek már vége.
- Hol lehet bejutni a terembe? Talán még utolérem az előadót.
- Azt hiszem, hogy már elment.
Luke tekintete megkeményedett, és megfontolt, tudatos vontatottsággal, tagolva ejtette ki a szavakat:
- Nem vagyok kíváncsi a kurva hablatyolására. Azt kérdeztem, hol a bejárat?
A teremőr megszeppent.
- A csarnok végében - hebegte.
Luke nyaka közé kapta a lábát, és végigviharzott a hosszú folyosón. A túlsó végében található helyiséget ideiglenes előadóteremmé rendezték át: pódiumot látott meg feketetáblát, és székeket. A hallgatóság zöme már távozott, az intézeti alkalmazottak hozzáfogtak az Összecsukható fémszékek begyűjtéséhez. Az egyik sarokba félrehúzódva azonban kis csoportot fedezett fel. Nyolcan-kilencen gyűlhettek össze egy fehérhajú férfi - vélhetően az előadó - körül, és élénken vitatkoztak.
Luke várakozással teli lelkesedése lelohadt. Néhány perccel korábban még több mint száz, szintén rakétaelmélettel foglalkozó tudós zsibonghatott a teremben. Mostanra azonban tucatnyira zsugorodott a számuk, és könnyen meglehet, hogy senki sem ismeri azok közül, akik hátramaradtak.
Az ősz férfi ráemelte a tekintetét, majd visszafordult a többiekhez. A röpke pillantásból képtelenség volt megállapítani, vajon felismerte-e Luke-ot vagy pedig idegen volt a számára. Éppen ő vitte a szót:
- A nitrogénmetánnal az a gond, hogy gyakorlatilag kezelhetetlen. Márpedig a biztonsági tényezőket nem lehet figyelmen kívül hagyni.
- Ez igaz, ám ha az üzemanyag valóban kiváló minőségű, akkor a biztonsági szempontokat is könnyebben be lehet építeni magába a folyamatba - vetette fel egy tweedöltönyös fiatalember.
Érvelése lázba hozta Luke-ot, mert a téma ismerős volt neki. Számtalan, különböző összetételű üzemanyagot kipróbáltak már a rakétahajtóművekben - akadt köztük nem is egy olyan, amely sokkal nagyobb teljesítményt biztosított, mint a szokásos alkohol és folyékony oxigén keverék -, de valamennyinek volt valamilyen hátulütője.
- És mi a helyzet az aszimmetrikus dimetil-hidrazinnal? Úgy hallottam, hogy a pasadenai Jet Propulsion Laboratoryban kísérleteket végeznek vele - dobta be a témát egy déli akcentussal beszélő férfi.
Luke megszólalt:
- Be is vált, csak éppen halálosan mérgező.
Mindenki odakapta a fejét. A fehér hajú tudós szigorú pillantást lövellt feléje, szemmel láthatóan megütközött azon, hogy egy idegen bele merészelte ütni az orrát az ő dolgukba.
A fiatal, tweedöltönyös férfi szeme tágra nyílt a csodálkozástól.
- Uram teremtőm, Luke, maga mi a fenét keres itt, Washingtonban? Luke úgy érezte, hogy sírni tudna örömében.

HARMADIK RÉSZ

16.15

Egy mágnesszalagra betáplált program vezényli a felső fokozatok forgási sebességét. A fémfalba beépített szerkezet percenként 450 és 750 között variálja a fordulatok számát, hogy elkerülhető legyen a rezonancia, amely a rakéta szétrázkódását okozhatná.

Luke képtelen volt megszólalni. A megkönnyebbülés hulláma elborította lényének minden sejtjét, a torka összeszorult. Hajnali öttől talpon volt, és minden erejével arra összpontosított, hogy megőrizze nyugalmát és józanságát. Most közel állt ahhoz, hogy összeroppanjon és zokogásban törjön ki.
A többiek ismét belemerültek az üzemanyagok problematikájának taglalásába, egyedül a fiatal tudós arcán suhant át aggodalom, amikor észrevette, milyen sápadt lett Luke.
- Hé, minden rendben?
Luke bágyadtan bólintott. Amennyire tudta, összeszedte magát, és akadozó nyelvvel kinyögte:
- Beszélhetnénk négyszemközt?
- Persze, semmi akadálya. A Wright-testvéreknek szentelt kiállítási terem mögött van egy kis iroda. Korábban Larkley professzor használta. - Karon fogta Luke-ot, és az oldalsó kijárat felé tuszkolta. - Mellesleg én szerveztem meg az előadást - közölte némi büszkeséggel a hangjában. Szűk, spártai módon berendezett helyiségbe vezette Luke-ot. A szoba bútorzata egy íróasztalból, néhány székből és telefonból állt.
- Meséljen, mi a baj? - szegezte neki a kérdést a fiatalember, miután leültek.
- Elveszítettem az emlékezőtehetségemet.
- Atyaúristen!
- Önéletrajzi amnézia. Tudományos ismereteket képes vagyok előbányászni az agyamból, így jutottam ide, az intézetbe is, de magamról már semmit sem tudok felidézni.
A kollégájáról lerítt, hogy a hallottak letaglózták.
- És azt tudja, hogy én ki vagyok?
Luke csüggedten csóválta a fejét.
- Az ördögbe is, még a saját nevemben sem vagyok biztos!
- Tyűha! - A fiatalember tanácstalanul, megrendülten nézett maga elé. - Hát, nem is tudom, mit mondjak. Még soha életemben nem találkoztam ilyen esettel.
- Azt kérném magától, hogy mondjon el mindent, amit rólam tud.
- Persze, persze... Na, de hol kezdjem?
- Luke-nak szólított.
- Mindenki annak hívja, A rendes neve dr. Claude Lucas. Gondolom, a Claude-ért nem rajongott, ezért lett magából Luke. Én Will McDermot vagyok.
Luke behunyta a szemét. Hála és megnyugvás kavargott benne. Végre tudja a nevét.
- Köszönöm, Will.
- Sajnos, a családjáról nemigen tudok bármit is közölni. Magával is csak néhányszor találkoztam, leginkább tudományos összejövetelek alkalmából.
- És azt meg tudná mondani, hogy hol lakom?
- Úgy rémlik, hogy az alabamai Huntsville-ban. Az biztos, hogy a hadsereg ballisztikus rakétarészlegének az alkalmazottja. A szervezet központja a huntsville-i Redstone támaszponton, az ottani hadiüzemben található. Civil maradt, annak ellenére, hogy a hadseregnek dolgozik. A főnökét Wernher von Braunnak hívják.
- Szavakkal ki sem tudom fejezni, milyen boldoggá tesz ezekkel az információkkal!
- Azért hökkentem meg annyira, amikor megláttam, mert a csapata éppen azon ügyködik, hogy Föld körüli pályára állítsa az első amerikai műholdat. Valamennyien lent vannak Cape Canaveralban. Az a szóbeszéd járja, hogy ma este lesz a start.
- Igen, valami hasonlót olvastam a reggeli lapban - szent ég, csak nem azon a rakétán bütykölgettem én magam is?
- Úgy bizony, ahogy mondja! Explorer a neve. Az amerikai űrkutatási program legfontosabb eseményének ígérkezik a ma esti indítás, kivált, ha figyelembe vesszük a szovjet Szputnyik sikerét és a haditengerészet Vanguardjának a kudarcát.

Luke szíve repesett a boldogságtól. Alig néhány órája még mihaszna, részeges semmirekellőnek képzelte magát. Holott valójában egy karrierje csúcspontján lévő tudós, mint most ki is derült.
- De hát nekem is ott volna a helyem!
- Pontosan... Mellesleg van valamilyen elfogadható magyarázata arra, hogy miért nincs ott?
Luke tagadólag rázta a fejét.
- Ma reggel a Union Station vécéjében ébredtem fel. Sejtelmem sincs, hogyan kerültem oda.
Will cinkosan rávigyorgott.
- Úgy hangzik, mintha egy eszeveszett jó partin vett volna részt az éjjel.
- Szeretnék valamit kérdezni, és kérem, válaszoljon kendőzetlenül. Szoktam vad tivornyákra járni? S annyira lerészegedni, hogy utána arra sem emlékszem, hogy hívnak?
- Nem ismerem olyan közelről, hogy erre érdemi választ tudjak adni. - Will mindazonáltal mérlegelte az eshetőséget. - Mindent számításba véve, azt hiszem, meglepne, ha ez jellemző lenne magára. Tudja, milyenek vagyunk mi, tudósok. Nekünk a bulizás azt jelenti, hogy szerényen elkávézgatunk, közben meg jó nagyokat dumálunk, főleg a saját munkánkról.
Luke fülének ismerősen csengett, amit Will mondott.
- Azért van ez, mert a lerészegedést nem találjuk elég izgalmasnak
- toldotta meg a kollégája szavait. De hát milyen más ésszerű magyarázata lehet annak, hogy ilyen csávába került? És kicsoda Pete? Miért követték ketten is? És kik voltak azok az emberek, akik a Union Stationon vadásztak rá?
Erős indíttatást érzett, hogy megossza Will-lel a kétségeit, de aztán ráébredt, hogy túlságosan is badarnak és hiteltelennek tűnne a története. A kollégájában még az a kép keletkezhetne róla, hogy tényleg elment az esze.
- Talán az volna a legjobb, ha felhívnám a Cape Canaveral-i telepet
- kezdeményezte inkább.
- Szerintem remek Ötlet. - Will felkapta a kagylót, és a nullát tárcsázta. - Itt Will McDermot beszél. Távolsági beszélgetést szeretnék folytatni... Köszönöm.
Átadta a kagylót Luke-nak, aki az interurbánközponttól megtudakolta, majd rögtön beütötte a telep számát.
- Itt dr. Lucas. - Szinte bizsergetően jóérzés volt kimondania a nevét: sosem hitte volna, hogy ekkora boldogságot szerezhet egy egyszerű bemutatkozás. - Az Explorer-csapat valamelyik tagjával szeretnék beszélni.
- A D- és az R-hangárban találhatók - tájékoztatta a telefonálló-más-kezelő. - Kérem, tartsa a vonalat.
Pár másodpercnyi sercegés után mély férfihang szólt bele a kagylóba:
- Katonai biztonsági szolgálat, Hide ezredes. -Dr. Lucas...
- Luke! Hol a fészkes fenében van?
- Washingtonban.
- De hát mi az ördögöt csinál ott, jóember! Napok óta fő a fejünk, hogy hol lehet. Mindenki magát keresi... A katonai rendőrség, az FBI, a CIA!
Aha, szóval ezért kutatott utána az a két fickó a pályaudvaron.
- Figyeljen rám! Valami rendkívül furcsa dolog történt velem. Emlékezetkiesésben szenvedek. Egész nap a városban kóválygottam, hogy megpróbáljak rájönni, ki is vagyok. Hál' istennek, végül sikerült rábukkannom egy tudóskollégára, aki ismer.
- Ez tényleg fölöttébb szokatlan. De hát mégis, hogyan eshetett ez meg?
- Abban reménykedtem, hogy maga talán tud némi felvilágosítással szolgálni, ezredes.
- Korábban mindig Bilinek szólított.
- Bili... Ne haragudjon.

- Rendben, elmondom, amit tudok. Hétfőreggel egyszer csak azzal állt elő, hogy Washingtonba kell mennie. Nyomban szedte is a sátorfáját, hátrahagyott csapot-papot. A Patrickról szállt föl.
- A Patrickról?!
- A Patrick légitámaszpontról, amely itt van Cape Canaveral közelében. Marigoldot kérte meg, hogy szerezzen helyet a gépen...
- Kicsoda Marigold?
- A maga titkárnője a huntsville-i irodából. Ő foglalta le a kedvenc lakosztályát is a washingtoni Carltonban.
Az ezredes hangjába érezhető irigység vegyült. Luke fülét különösen az enyhe gúnnyal említett "kedvenc lakosztály" kitétel ütötte meg, de arra az álláspontra helyezkedett, hogy vannak ennél sokkal fontosabb, tisztázásra váró kérdések is.
- Felfedtem, hogy miért kell elutaznom?

- Marigold tegnap tíz órára beszélt meg magának találkozót Sherwood tábornokkal a Pentagonban. De maga nem jelent meg az egyeztetett időpontban.
- És azt elárultam, hogy miért akarok a tábornokkal beszélni?
- Nem, legalábbis én nem tudok róla.
- Milyen szakterület tartozik a tábornok alá?
- A hadsereg biztonsági szolgálata. De Sherwood régi, közeli barátja a maga családjának, így hát akármi is lehetett a kért beszélgetés tárgya és célja.
Nem, nem, biztos, hogy valami kiemelkedően fontos ügyről volt szó, pedzegette Luke, ha képes volt elhagyni érte Cape Canaveralt röviddel azelőtt, hogy felbocsátják a rakétáját.
- Tényleg ma estére van beütemezve az indítás?
- Nem, mert gondok támadtak az időjárással. El kellett halasztani holnap 22.30-ra.
Luke továbbra is a sötétben tapogatózott washingtoni tartózkodását illetően.
- Bili, vannak barátaim a fővárosban?
- Hogyne. Az egyikük szinte óránként érdeklődik maga után. Bern Rothstennek hívják. - Hide megadta Bern telefonszámát.
Luke haladéktalanul feljegyezte egy cédulára.
- Köszönöm. Tüstént fel is hívom.
- Szerintem jobban tenné, ha előbb a feleségével beszélne.
Luke sóbálvánnyá változott. Szája kiszáradt, levegőért kapkodott. Nős? Uramisten, felesége van. Vajon hogyan nézhet ki?
- Luke, ott van még? - Hide hangjából aggodalom szűrődött ki. Luke erőt gyűjtött, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét.
- Öööö... Bili.
- Igen?
- Hogy hívják a feleségemet?
- Elspethnek - hangzott a válasz. - Elspeth a neve. Tartsa a vonalat, átkapcsolom hozzá.
Luke gyomra görcsbe rándult. Hülye egy helyzet, futott át az agyán. Van egy felesége, akit Elspethnek hívnak.
- Itt Elspeth! Luke, te vagy az?
Meleg, puha hangja volt. Tagoltan, tisztán ejtette ki a szavakat, tájszólás vagy akcentus nélkül. Luke úgy képzelte, hogy magas, sudár teremtés, akiből büszke magabiztosság árad. - Igen, én vagyok. De amnéziám van.
- Annyira aggódtam érted! Épségben vagy?
Luke-ot mélyen meghatotta a felesége szavait átitató féltő gondoskodás. - Azt hiszem, most már minden rendben - nyögte.
- De hát mi történt?

- Valójában fogalmam sincs róla. Ma reggel egy férfivécében riadtam föl a Union Stationön, és azóta minden követ megmozgattam, hogy kitaláljam, ki vagyok.
- Mindenki téged keres. Egyáltalán, hol vagy most?
- A Smithsonian Intézetben, a Légiközlekedési Csarnokban.
- Találtál valakit, aki hajlandó segíteni?
Luke Willre mosolygott. - Igen, egy régi ismerősöm próbál lelket Önteni belém. És megvan Bern Rothsten száma is. Tulajdonképpen jól vagyok, nincs szükségem különösebb támaszra. Egyszerűen csak nem emlékszem bizonyos dolgokra.
Will McDermot felállt. Látszott rajta, hogy borzalmas zavarban van. - Magára hagyom, hogy nyugodtan beszélgethessen a feleségével. Kint fogom várni.
Luke hálás pillantást vetett feléje.
- Tehát arra sem emlékszel, hogy miért utaztál olyan lóhalálában Washingtonba?
- Nem. De a szavaidból úgy veszem ki, neked sem mondtam el.
- Csupán annyit jegyeztél meg, hogy jobb, ha nem tudok semmiről. Érthető módon pánikba estem. Végső elkeseredésemben felhívtam egyik régi barátunkat, Anthony Carrollt. Washingtonban dolgozik, a CIA-nál.
- És ő mit tett?
- Felhívott téged a Carltonban hétfő este. Meg is állapodtatok abban, hogy másnap együtt reggeliztek. De nem mentél el a találkozóra. Azóta mindent tűvé tett, hogy a nyomodra akadjon. Mindjárt telefonálok is neki, hogy nem szükséges tovább izgulnia, mert megkerültél.
- Kézenfekvőnek tűnik, hogy valami történt velem hétfő este és kedd reggel között.
- Muszáj volna elmenned egy orvoshoz, hogy alaposan megvizsgáljon.
- Tényleg jól érzem magam, nincs semmi gubanc. Csak éppen egy
csomó mindent szeretnék megtudni. Például azt, hogy vannak-e gyerekeink?
- Nincsenek.
Luke-on tompa, halvány fájdalom futott végig, mintha egy régi seb utóhatása lett volna.
- Négy éve házasodtunk össze, azóta próbálkozunk gyerekkel, de sajnos, még nem jött össze - folytatta Elspeth.
- Élnek még a szüleim?
- A mamád. New Yorkban lakik. A papád öt évvel ezelőtt meghalt.
Luke-nak hirtelen szomorúsággal vegyes hiányérzete támadt. Először nem tudta, honnan ered, aztán rádöbbent: az apja emléke nyomtalanul kitörlődött az agyából, és többé már személyesen sem találkozhat vele. Elviselhetetlenül fájdalmasnak érezte a veszteséget.
- Két fiútestvéred is van, meg egy húgod. Valamennyien fiatalabbak nálad. Leginkább Emilyt kedveled közülük, ő tíz évvel fiatalabb, mint te. Baltimore-ban él.
- Meg tudnád adni a telefonszámukat?
- Természetesen. Várj, azonnal előkeresem őket.
- Jó. Nem is tudom, hogy miért, de most nagy szükségét érzem annak, hogy beszélhessek velük. - Halk, elfojtott szipogás ütötte meg a fülét a vonal túlsó végéből. - Csak nem pityeregsz?
Elspeth Összeszedte magát.
- Nem, nem... Már minden rendben - hüppögte kásás hangon. Luke lelki szemei előtt megjelent képzeletbeli alakja, amint előhúz egy zsebkendőt a retiküljéből. - Csak újra rám tört az irántad érzett aggodalom... Rettenetes lehetett a számodra - hümmögte Elspeth együtt érzőn.
- Mi tagadás, akadtak kínos pillanatok.
- Közben megtaláltam a számokat. Sorra beolvasta őket.
- Gazdagok vagyunk? - vájkálódott Luke, miután lejegyezte a telefonszámokat.
- A papád sikeres bankár volt, és csinos összeget hagyott rád. Miért?

- Bili Hide kissé epésen célzott rá, hogy a "kedvenc lakosztályomat" foglaltattam le a Carltonban, mielőtt ideutaztam.
- A papád a Roosevelt-kormányzat tanácsadója volt a háború előtt. Mindig magával vitte a családját, amikor Washingtonba rendelték. Téged rendszerint a saroklakosztályban szállásoltak el. Egyszerűen csak megőrizted a hagyományt.
- Szavaidból úgy veszem ki, hogy nem a fegyveres erőktől kapott fizetésből élünk.
- így igaz, bár Huntsville-ban igyekszünk úgy élni, hogy az ne nagyon üssön el a kollégáid életmódjától.
- Akár hajnalig is eltartana, ha most töviről hegyire mindenről kifaggatnálak. Mindenekelőtt azonban azt akarom megtudni, hogy mi történt velem. Iderepülnél ma este?
Rövid, meglepett hallgatás fogadta a kérését. - De hát minek?
- Hogy segíts felderíteni az eseményeket. Ebben az értelemben tényleg szükségem volna támaszra - egy társról már nem is beszélve...
- Szerintem jobb volna, ha elfelejtenéd az egészet, és tüstént leutaznál Floridába.
- Az bízvást nem járható út. Nem tudok úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Utána kell járnom. Tudni akarom, hogy mi történt. Az volna a furcsa, ha nem érdekelne, és fittyet hánynék az egészre.
- Luke, nekem most itt kell maradnom. Az ég szerelmére, te is tisztában vagy vele, hogy az első amerikai műhold felbocsátására készülünk. Nem tehetem meg, hogy ebben a kritikus időszakban fogom magam, és cserbenhagyom a csapatot.
- Alkalmasint igazad van. - A józan eszére hallgatva megértette és elfogadta a felesége érvelését, mégis bántotta a visszautasítás. - Mesélj nekem Bern Rothstenről.
- Együtt tanultatok a Harvardon. Író lett belőle.
- A jelekből ítélve mindenáron utol akar érni. Elképzelhető, hogy neki esetleg vannak információi erről az egészről.
- Hívj majd fel később, rendben? A Starlite Motelben szálltam meg.
- Rendben.
- Vigyázz magadra, Luke. Kérlek. - Elspeth hangja keresetlennek csengett.
- Vigyázok, megígérem - felelte Luke, és lerakta a telefont. Gondolataiba merült. Mintha érzelmileg teljesen kiürült és kiégett
volna. Az egyik fele azt kívánta, hogy menjen vissza a Carltonba, és feküdjön le aludni. A másik énje viszont egyre csak hajtotta előre. A kagylóért nyúlt, és a Bern Rothsten által megadott számot tárcsázta.
- Itt Luke Lucas beszél - szólt bele, amikor meghallotta a kattanást. Bern hangja érdes volt, és jól kivehető New York-i akcentus érzŐdött rajta. - Luke, hála istennek, hogy megvagy! De hát hol a pokolban tekeregtél? Mi történt veled?
- Mindenki ezt firtatja. És csupán annyit tudok válaszolni, hogy fogalmam sincs, leszámítva azt a biztos tényt, hogy elveszítettem az emlékezŐképességemet.
- Elveszítetted az emlékezőképességedet?
- Igen.
- Ó, a jó büdös francba. És azt legalább tudod, hogyan esett meg veled ez a szörnyűség?
- Nem, azt sem tudom. Abban reménykedtem, hogy tőled talán kaphatok valami támpontot.
- Talán.
- Miért próbáltál annyira elérni?
- Aggódtam miattad. Hétfőn felhívtál Huntsville-ból. Ez új volt Luke-nak.
- Na, várj csak egy pillanatot. Azt mondod, hogy Huntsville-ból?
- Aha.
- De hát abban a hiszemben voltam, hogy Floridából repültem ide.
- Valóban úgy volt, de előbb leszálltál Huntsville-ban, mivel fontos megbízatást kellett teljesítened.

Sem Bili Hide, sem Elspeth nem említette neki ezt a kitérőt. Lehet, hogy nem is tudtak róla. - Folytasd.
- Azt mondtad, hogy úton vagy Washington felé, és hogy látni akarsz, ezért majd felhívsz, ha megérkeztél a Carltonba. De nem hívtál.
- Valami történt velem hétfő este.
- Igen. Figyelj, szerintem sürgősen kapcsolatba kellene lépned valakivel. Dr. Billie Josephson világhírű elmeszakértő.
A név ismerősen hangzott. - Ha jól emlékszem, kezembe akadt a könyve, amikor...
- De nemcsak elmeszakértő, hanem egyúttal a volt feleségem, és neked is nagyon régi barátod - szakította félbe Bern, és megadta Billie telefonszámát.
- Oké, máris hívom. Bern...
- Igen?
- Amnéziás vagyok, és egyszerre csak kiderül, hogy az egyik barátom a terület világhírű szakértője. Hát nem csodálatos egybeesés?
- Te is úgy találod?! - válaszolta Bern.

16.45

Az utolsó fokozat, amely a műholdat rejti, százhúsz centiméter hosszú és tizenöt centiméter széles. Mintegy tizenöt kilogramm súlyú. Leginkább egy kályhacsőre emlékeztet.

Billie hosszú, csaknem egyórás beszélgetést folytatott az egyik betegével, egy amerikai futball-játékossal, aki "bezsongott", miután agyrázkódást szenvedett az ellenfél játékosával való összeütközésben. Fantasztikusan érdekes esetnek látszott. Tökéletesen tisztán emlékezett mindenre egy órával a mérkőzés előtti időpontig, utána viszont az égvilágon semmire sem egészen addig a pillanatig, hogy ott áll a pálya szélén, hátat fordítva a többieknek, és azon tanakodik, miként is került oda.
Billie nem tudott folyamatosan odafigyelni a szavaira, csapongó agysejtjei nem egyszer a Sowerby Alapítvány és Anthony Carroll körül forogtak. Mire a szeánszot befejezte, és hozzájutott, hogy tárcsázza Anthony számát, követelőző, haraggal teli türelmetlenség lett úrrá rajta. Szerencséje volt, első próbálkozásra elérte a barátját. - Anthony, mi a fészkes fene történik?
- Ó, rengeteg minden. Egyiptom és Szíria megállapodott az egybeolvadás feltételeiben, jövőre a rövid szoknya jön divatba, Roy Campanella meg olyan súlyos nyaksérülést szenvedett egy autóbalesetben, hogy valószínűleg örökre befellegzett neki a Dodgers csapatában.
Billie igyekezett uralkodni magán, nehogy felüvöltsön.
- Nem én kaptam meg a kutatási igazgatói posztot a kórházban, hanem Len Ross - közölte tűrhetően nyugodt, kiegyensúlyozott hangon. - Tudtad ezt?
- Aha, tudtam.
- Képtelen vagyok felfogni. Abba még csak-csak beletörődnék, hogy egy jó hírű, nagy tekintélynek örvendő külsős kaparintsa meg az állást az orrom elől. Mint például Sol Weinberg a Princetonról, vagy valaki az ő kategóriájából. Na de Len?! Nyílt titok, hogy toronymagasan lepipálom, annyival jobb vagyok nála.
- Valóban ezt mondják?
- Legyél szíves, és fejezd be az idétlenkedést. Te magad is tisztában vagy ezzel. Netalán elfelejtetted volna, hogy tulajdonképpen te voltál az, aki hosszú évekkel ezelőtt, a háború vége táján rábeszéltél, hogy erre a kutatási területre adjam a fejem, mert...
- Oké, oké, mindenre emlékszem - vágott közbe Anthony. - Ez még mindig titkos anyagnak számít.

Billie azonban nem hitte, hogy azok a dolgok, amelyeket a háború alatt csináltak, továbbra is olyan fontos titkokat képeznének. Különösebben azonban nem érdekelte a téma. - Akkor meg miért nem én kaptam meg az állást?
- Tudnom kellene?
Billie határtalanul megalázónak érezte a helyzetet, ugyanakkor a végére akart járni az ügynek. Legyűrte ellenszenvét. - Az alapítvány ragaszkodik ahhoz, hogy Len legyen az igazgató.
- Megítélésem szerint ehhez joguk van.
- Anthony, torkig vagyok a sületlenségeiddel. Melegen ajánlom, hogy beszélj velem felnőtt emberhez méltón!
- Azt teszem.
- Tagja vagy az alapítványi vezetőségnek. A kuratóriumok általában nem szoktak beavatkozni a hasonló kinevezésekbe. Neked tudnod kell, hogy miért folyamodtak ehhez az egyedülállóan szokatlan, kivételes lépéshez.
- Akkor sem tudom! Egyébként az a sanda gyanúm, hogy még nem született meg a döntés. Legalábbis nem hívtak össze kuratóriumi ülést az ügyben. Arról okvetlenül tudnék.
- Charles Silverton szájából viszont nagyon is véglegesnek hangzott az álláspont.
- Nem kétlem, hogy amit mondott, az igaz, még ha rád nézve hátrányos is. De ez nem tartozik azok közé a döntések közé, amelyeket nyilvános vita keretében hoznak. Sokkal valószínűbbnek tartom, hogy az igazgató egy vagy két kuratóriumi tag társaságában beült a Cosmos Clubba, és iddogálás közben elcseverésztek erről meg arról. Aztán valamelyikük felhívta Charlest, és leadta neki a fülest. Mivel Silverton nem engedheti meg, hogy maga ellen fordítsa őket, hát úgy döntött, hogy szépen beáll a sorba. így dőlnek el a dolgok, Billie. Egyedül az lep meg, hogy Silverton ilyen nyíltan kiteregette a lapjait.
- Szerintem őt magát is meghökkentette a fejlemény. Azt mondta, nem érti, miért ütik bele az orrukat ilyesmibe. Felötlött bennem, hogy
te talán tudod.
- Elképzelhető, hogy valami apró, buta dolog játszott közre. Családos ember ez a Ross?
- Igen, négy gyerekkel.
- Meg kell mondjam, az alapítványi igazgató nemigen lelkesedik az ötletért, hogy nők jussanak magas fizetéssel járó állásokba, amikor családjukat eltartó férfiak is pályáznak a tisztségre.
- Hogy szakadjon rá az ég! Nekem egy kisgyerekről és egy idős szülőről kell gondoskodnom!
- Nem állítottam, hogy ésszerű és megalapozott az álláspontja. Sajnálom, Billie, de most már muszáj mennem. Ne haragudj. Később felhívlak.
- Rendben.
A helyére rakta a kagylót, és maga elé meredve igyekezett rendet vágni kóborló gondolataiban. Az Anthonyvel lefolytatott beszélgetést az elejétől a végéig hamisnak érezte, és rá akart jönni, hogy miért. Az teljességgel hihetővolt, hogy Anthony esetleg nem tud olyan áskálódásokról vagy fondorkodásokról, amelyeket néhány más alapítványi tag forral. Akkor meg miért nem hisz neki? Ahogy visszapörgette a beszélgetés menetét, igazán az volt szembeötlő, hogy Anthony rendre kitérő válaszokat adott - és ez egyáltalán nem volt rá jellemző. A végén aztán nagy nehezen, vonakodva kibökte azt a keveset, amit vélhetően tudott. Igen, ha mindent számításba vett, a részletek tiszta képpé álltak össze.
Anthony hazudott neki.

17.00

A rakéta negyedik fokozata rozsdamentes acél helyett könnyűsúlyú titánból készült. A súlymegtakarítás lehetővé teszi, hogy a rakéta hozzávetőleg egy kilogrammal több, létfontosságú tudományos felszerelést vigyen magával.

Alighogy letette, szinte azon nyomban meg is csörrent a telefon Anthony asztalán. Elspeth volt a vonalban, magából kikelve.
- Az isten szerelmére, negyedórát vártam, hogy lerakd azt a rohadt kagylót! - fakadt ki felháborodottan.
- Billie hívott, és...
- Felejtsd el Billie-t. Luke jelentkezett.
- Jézus, hát ez hogy lehet?
- Fogd be a szád, és figyelj rám! - korholta szemrehányóan Elspeth. - A Smithsonianből telefonált, a Légiközlekedési Csarnokból. Fizikusokat hajkurászott, úgy került oda.
- Oké, már itt se vagyok. - Anthony lecsapta a telefont, és kirobogott a szobából. Pete észrevette, és utánaeredt. A parkolóban érte utol, mindketten bepattantak Anthony autójába.
Az a tény, hogy Luke érintkezésbe lépett Elspethszel, egészen kihozta sodrából Anthonyt. Ugyanis azt sejtette, hogy a terve kezd szétmállani. Az egyetlen esély az maradt, hogy mindenkinél hamarabb ér oda Luke-hoz. Akkor talán még kordában tudja tartani az eseményeket. Négy perc alatt tették meg az utat az Independence sugárúton a Tizedik utcáig. A kocsit a múzeum hátsó bejáratánál állították le, és egyenesen a kiállítási teremként használt régi hangárhoz rohantak.
A bejáratnál nyilvános telefon függött a falon, de Luke-nak se híre, se hamva.
- Váljunk szét! - javasolta Anthony. - Én megyek jobbra, maga balra. - Keresztülsietett a kiállítási termen, tüzetesen szemügyre véve az üvegtárlók fölé hajoló vagy a mennyezetre felfüggesztett repülőgépeken ámulkodó látogatók arcát. A csarnok túlsó végében ismét találkoztak, Pete csalódottan tárta szét a két karját.
A terem egyik oldalában mellékhelyiségek és irodák sorakoztak.
Pete a vécék felé indult, Anthony az irodahelyiségeket ellenőrizte. Luke gyaníthatóan onnan, a szobák egyikéből telefonált, de persze most már hűlt helye.
- Semmi - közölte Pete, miután átkutatta a vécéket.
- Ez kész katasztrófa! - válaszolta Anthony kétségbeesett elkeseredéssel.
Pete kérdőn vonta fel a szemöldökét. - Tényleg az? Fontosabb volna ez a fickó, mint eddig állította?
- Igen - vallotta be Anthony. - Jelen pillanatban valószínűleg ő a legveszélyesebb ember Amerikában.
- Egek!
A hátsó fal mentén Anthony egymásra halmozott székekre és egy mozgatható pulpitusra lett figyelmes. Egy tweedöltönyös fiatalember állt a rakásnál, és két overallos munkással beszélgetett. Anthonynek eszébe jutottak Elspeth szavai, amelyek szerint Luke azért ment oda, hogy tudóstársaival találkozzon. Talán mégsem hűlt ki teljesen a nyom.
Odalépett a fiatalemberhez, és megszólította:
- Elnézést, de rendeztek itt ma valamilyen összejövetelt?
- Igen, hogyne. Larkley professzor tartott előadást a rakétahajtóművekbe való üzemanyagokról. Mellesleg Will McDermot vagyok. Én szerveztem a programot a Nemzetközi Geofizikai Év keretében.
- Dr. Claude Lucas is itt volt?
- Igen. Csak nem a barátja?
- De az.
- Akkor biztosan hallotta már, hogy elveszítette az emlékezetét?
- Igen, hallottam.
- Képzelje, még a saját nevét sem tudta megmondani, amíg el nem árultam neki.

Anthony legszívesebben hangosan káromkodott volna. A lelke mélyén persze felkészült erre a csapásra, amióta csak Elspeth felhívta, és beszámolt neki Luke telefonjáról. És most be is igazolódott a legrosszabb előérzete: Luke már tudja, hogy kicsoda valójában.
- Sürgősen beszélnem kell dr. Lucasszal - szögezte le nyomatékosan.
- Micsoda balszerencse, épp elkerülték egymást.
- Megmondta, hogy hová megy?
- Nem. Megpróbáltam rávenni, hogy keressen egy orvost, és vizsgáltassa ki magát, de azt válaszolta, hogy nem látja szükségesnek. Nekem mindenesetre úgy tűnt, hogy súlyos megrázkódtatás...
- Igen, értem, és köszönöm a segítségét. - Anthony faképnél hagyta a tweedöltönyöst, és szapora léptekkel a kijárat irányába indult. Fel tudott volna robbanni, olyan dühös volt.
Az Independence sugárúton egy rendőrségi járőrautó tűnt a szemébe. A szemközti oldalon állt meg, és két rendőr szállt ki belőle, hogy ellenőrizzen egy ott parkoló gépkocsit. Anthony alaposabban megnézte az autót: kék-fehér Ford Fiesta volt. - Látja azt a kocsit? -bökte oldalba Pete-t. Sebtében felütötte a jegyzettömbjét. A rendszám megegyezett azzal, amelyet Kandi Rosie látott georgetowni házának az ablakából.
A járőrök mellett termett, és felmutatta a CIA-igazolványát. - Csupán azért ellenőrzik ezt az autót, mert a tilosban parkol?
- Nem - felelte az idősebbik rendőr. - Már korábban felfigyeltünk rá, a Kilencedik utcában. Üldözőbe is vettük, de a vezetőnek sikerült meglógnia előlünk.
- De hát hogyan? Behúzott farokkal nézték, hogy felszívódjon? -kérdezte hitetlenkedésbe hajló gúnnyal a hangjában.
- Egyszer csak hátraarcot csinált, és megindult a menetiránnyal szemben! - védekezett a fiatalabbik. - Bárki ült is a volán mögött, átkozottul jól vezet.
- Mint látja, az autóra rábukkantunk, a sofőrnek azonban minden bizonnyal bottal üthetjük a nyomát.
Anthony bizsergető késztetést érzett, hogy jó keményen összeüsse a fejüket. De uralkodott magán, és csak annyit mondott: - Feltételezhetően meglovasított egy másik autót, és azzal menekül tovább. - Tárcájából előhúzott egy névjegyet. - Ha innen a környékről bejelentenének egy autólopást, kérem, haladéktalanul értesítsenek.
A korosabb rendőr fogta a névjegyet, és megvizsgálta.
- Gondom lesz rá, Mr. Carroll - ígérte.
Anthony és Pete visszaballagtak a sárga Cadillachez, és elhajtottak.
- Mi a meglátása, mit forgat a fejében? - tudakolódott Pete, miután besoroltak a forgalomba.
- Fogalmam sincs. Lehet, hogy kiment a repülőtérre, és felült az első floridai gépre. De mehetett a Pentagonba is. Vagy a szállodájába. Sőt az is megfordulhatott a fejében, hogy meglátogatja az anyját New Yorkban. Mindenesetre nyakig ülünk a pácban, és emberünk sincs elég. - Az út hátralévő részében gondolataikba merülve hallgattak mindketten. Miután megérkeztek, Anthony beállt a helyére a Q épület előtt, majd egyenesen az irodájába vonult.
- Küldjön két-két embert a repülőtérre, a Union Stationre és a buszpályaudvarra - utasította Pete-t. - Két ember tüstént lásson hozzá a telefonálgatáshoz. Hívják fel Luke Összes családtagját és rokonát, barátját és ismerősét: faggassák ki őket, hogy jelentkezett-e náluk Luke vagy esetleg nem akarja-e Őket meglátogatni. Kerítsen maga mellé két embert, és vágtasson a Carltonba. Béreljenek ki egy szobát, és tartsák állandó megfigyelés alatt a bejáratot. Később én is csatlakozom magukhoz.
Pete távozása után Anthony magára húzta az ajtót.
A nap folyamán először félelemmel teli szorongás fogta el. Most, hogy Luke rájött a személyazonosságára, csak az isten a megmondhatója, mi minden egyébnek bukkanhat még a nyomára. Pedig a vállalkozás eredetileg úgy indult, hogy nagy eséllyel felrakhatja a koronát

Anthony pályafutására. Ám ahogy most fest az ügy, könnyen meglehet, hogy diadal helyett éppenséggel véget vet a karrierjének.
Egyszersmind véget vetve az életének is.
Más lenne a helyzet, ha megtalálná Luke-ot. Akkor még Összeillesztgethetné a cserepeket. Persze, drasztikus lépéseket kellene tennie. Az már nem lenne elég, hogy megfigyelés alá helyezi Luke-ot. Egyszer és mindenkorra le kellene zárnia az ügyet.
Fájó, megtört szívvel az Eisenhower elnököt ábrázoló fotóhoz lépett, amely a falon függött. A keret szélén kitapogatta az apró bütyköt, és megnyomta. A kép félrebillent. Egy széf rejtőzött mögötte.
Beállította a számkódot, kinyitotta az ajtót, és kivette a fegyverét, egy Walter P38-as automatát.
A német hadseregben használták ezt a típust a második világháború alatt. Anthony észak-afrikai küldetése előtt kapta. Hangtompító is tartozott hozzá, amelyet az OSS kifejezetten a Walterhez fejlesztett ki.
Ezzel a fegyverrel Ölt első ízben embert.
Albin Moulier áruló volt, aki feladta a francia ellenállás tagjait a rendőrségnek. Megérdemelte a halált - legalábbis ez volt az egyhangú véleménye annak az öt embernek, aki ítélkezett fölötte. Sorsot húztak, hogy ki végezzen vele. Kilométerekre minden lakott területtől,
egy elhagyatott, omladozó fészerben találkoztak; késő estére járt, és a durva, rücskös kőfalakon kísérteties táncot lejtett az egy szál égő csupasz fénye. Anthony megtehette volna, hogy egyedüli külföldiként kimarad belőle, de akkor bizonyára csorbult volna a többiek előtt kivívott tekintélye. Úgyhogy ragaszkodott hozzá, hogy részt vegyen a sorsolásban. Ő húzta a rövid gyufaszálat.
Albint egy törött eke kerekéhez láncolták. Szándékosan nem kötötték be a szemét. Végighallgathatta, amint törvényt ülnek fölötte, és szemtanúja lehetett a sorshúzásnak is. Amikor kimondták rá a halálos ítéletet, összepiszkította magát. Eltorzult arccal, rémülten visítozott, amikor meglátta a kibiztosított fegyverrel közeledő Anthonyt. Üvöltése serkentőleg hatott Anthonyre: minél gyorsabban végezni akart vele, hogy véget vessen a fülsértő sivításnak. Közvetlen közelről lőtt, a szeme közé célozva. Elég volt egyetlen lövés. Később a többiek azt mondták neki, hogy nagyon jól csinálta, tétovázás vagy megbánás nélkül. Ahogy egy férfihoz illik.
Álmaiban még mindig kísértett Albin arca.
Kivette a hangtompítót is a széfből, a Walter csövéhez illesztette, és szorosan rácsavarta. Magára kanyarította teveszőrből készült hosszú télikabátját; egysoros gombolású volt, mély, rejtett belső zsebekkel. A pisztolyt csövével felfelé a jobb zsebébe süllyesztette, úgy, hogy a hangtompító némileg kiálljon. Kabátját nyitva hagyva benyúlt a bal kezével, a hangtompítónál fogva előrántotta a fegyvert, még a mozdulat közben jobb keze rákulcsolódott a markolatra, amelynek a baloldalán lévő biztosító pecket hüvelykujja máris tüzelőállásba nyomta. Az egész művelet alig vett igénybe egy-két másodpercet. A hangtompító miatt kissé ormótlanná és nehézkessé vált a fegyver- Kényelmesebb lett volna két különálló darabban elrejteni. Csakhogy könnyen meglehet, hogy nem lesz ideje összeilleszteni őket használat előtt. Jobb így, ahogy van.
Begombolta a kabátját, és kilépett az irodájából.

18.00

A műhold inkább lövedékalakú, nem pedig szabályos gömb. Elméletileg az utóbbi forma nagyobb stabilitást tud biztosítani neki; a gyakorlatban azonban megoldhatatlannak bizonyult, hogy ne meredezzenek róla kiálló távközlési antennák, eleve tönkretéve a gömbalakzatot.

Luke taxival hajtatott a Georgetowni Elmegyógyintézethez. Bemondta a nevét a recepción, és közölte, hogy előre megbeszélt találkozója van dr. Josephsonnal.
Billie lenyűgözően kedves és megértő volt a telefonban; kendőzetlen féltés érződött a hangján, és örült, hogy Luke jelentkezett nála; tüstént tudni akarta, miként veszítette el a memóriáját, és megállapodtak abban, hogy a lehető legrövidebb időn belül megvizsgálja. Déli akcentussal beszélt; hanglejtése olyan benyomást keltett, mintha folyamatosan lágy nevetés gurgulázna a torkában.
Futólépések csattantak a lépcsőn, és Luke arrafelé nézett. Alacsony nő repült felé, fehér köpenye nyitva; nagy, mélybarna szemei voltak, arca kipirult az izgatottságtól. Luke arcán önkéntelenül is örömteli mosoly terült szét.
- Jaj, de jó, hogy látlak! - ujjongott Billie, és a nyakába borult.
Luke a pillanat hatása alatt ihletet érzett, hogy viszonozza a gesztust, és szenvedélyesen magához ölelje. Ám megrémült, hogy bensőséges mozdulatával esetleg megsérti a nőt. Két karja a levegőben megállt, mint egy kimerevített képen.
Billie nevetve nézett rá. - Ezek szerint arra sem emlékszel, hogy milyen vagyok - mondta, enyhítendő a férfi zavarát. - Nem kell félned, tulajdonképpen ártalmatlan vagyok.
Luke karjai megmozdultak, és átölelték Billie-t. Testét lágynak és formásnak érezte a laboratóriumi köpeny alatt.
- Gyere, menjünk fel a dolgozószobámba - invitálta Luke-ot. Miközben áthaladtak a széles folyosón, egy fürdőköpenyt viselő,
fehérhajú nő lépett oda hozzájuk: - Doki, mondtam már, hogy tetszik a fiúja?
Billie elvigyorodott, és huncut pillantás kíséretében odasúgta az asszonynak: - A legközelebb a tiéd lehet, Marlene.
Billie irodája szűk kis helyiség volt. A bútorzata egy közönséges íróasztalból és egy fém iratszekrényből állt. Hogy megtörje a sivár egyhangúságot, virágokkal rakta tele a szobát, a falakra meg élénkszínű absztrakt festményeket akasztott. Kávéval és édes süteménnyel kínálta Luke-ot, majd megkérte, hogy meséljen neki az amnéziájáról.
Beszélgetés közben szorgosan jegyzetelt, lesve a férfi minden rezdülését. Luke tizenkét órája nem evett, és szinte észre sem vette, amikor az utolsó süteményt is a szájába tömte. - Akarsz még enni? - kérdezte tőle Billie. - Van még egy csomaggal. - Luke szégyenlősen rázta a fejét.
- Nos, a kép meglehetősen tiszta - közölte Billie egy idő után. -Teljes amnéziában szenvedsz, de ezt leszámítva ép és egészséges az elméd. A fizikai állapotodról nem tudok véleményt mondani, mert nem az én szakterületem, de kötelességemnek érzem, hogy figyelmeztesselek, jó lenne, ha minél előbb megvizsgáltatnád magad. - Kedvesen elmosolyodott. - Bár úgy látom, hogy rendben vagy, talán csak az idegeid rendültek meg egy kicsit.
- Létezik módszer az ilyesfajta amnézia kezelésére?
- Nem, sajnos nincs. A folyamat általában visszafordíthatatlan.
Luke-ot pusztító erejű pörölycsapásként érte a közlés. Abban bízott, hogy Billie segítségével egyik pillanatról a másikra visszakapja az emlékezetét. - Édes jó istenem... - motyogta.
- Nem szabad elkeseredned - biztatta Billie. - Az amnéziában szenvedők megőrzik velük született, átmenetileg szunnyadó képességeiket, és azok feltámasztása révén újra elsajátíthatják, ami kitörlődött az emlékezetükből. Az esetek túlnyomó többségében fel tudják venni korábbi életük fonalát, és képessé válnak a normális életre. Meglátod, te is rendbe fogsz jönni.
Bár Billie lesújtó híreket közölt vele, Luke mégis elragadtatással csüngött rajta, mint akit megigéztek a nő mozdulatai; először rokonszenvet és együttérzést tükröző szemei ejtették rabul; majd érzéki, kifejező száját figyelte, végül az íróasztalon álló lámpa fényének a csillogását követte a sötét színű, hullámos hajfürtökön. - Van valamilyen kiindulási alapod, hogy mi okozhatta az emlékezetkiesést? - tudakolta felocsúdva.

- Elsődleges okként az agykárosodást szoktuk számba venni. A te esetedben azonban nincsenek ilyen tünetek, és az előbb azt mondtad, hogy nem fáj a fejed.
- Való igaz. És mi más jöhet még szóba?
- Több lehetőség is felmerül - folytatta Billie nyugodt, türelmes hangon. - Előidézheti a betegséget huzamosabb ideig tartó, akut stressz vagy éppen ellenkezőleg, hirtelen sokkhatás. De lehet gyógyszerek szedésének a következménye is. Bekövetkezhet amnézia bizonyos, skizofrénia ellen alkalmazott kezelés mellékhatásaként is, ha az elektromos sokkolást gyógyszerekkel párosítjuk.
- Meg tudod állapítani, hogy az én esetemben melyik áll fenn?
- Teljes bizonyossággal nem. Szavaid szerint erős hányingerrel ébredtél ma reggel, mintha másnapos lettél volna. Ha ez nem italtól volt, akkor akár gyógyszer vagy kábítószer utóhatása is lehetett. Nem hiszem, hogy bármiféle orvosi vizsgálattal diagnosztizálható a pontos ok. Neked kell kiderítened, hogy mi történt hétfő éjszaka és szerda reggel között.
- Nos, legalább annyival előbbre jutottam, hogy most már tudom, mire kell összpontosítanom - konstatálta Luke. - Sokk, gyógyszeres behatás vagy skizofréniás kezelés.
- De te nem vagy skizofréniás. Nagyon is tisztában vagy a valósággal, és nincsenek torz kényszerképzeteid. Hová mégy innen?
Luke felállt. Nem sok kedve volt elbúcsúzni ettől a varázslatos nőtől, de úgy értékelte, hogy már mindent megtudott tőle, amit lehetett. - Felkeresem Bern Rothstent. Amikor beszéltem vele, úgy tűnt, hogy vannak bizonyos elképzelései.
- Van autód?
- Szóltam a taxisnak, hogy várjon meg.
- Gyere, kikísérlek.
Lefelé sétálva a lépcsőn Billie szeretetteljes gyengédséggel csimpaszkodott belé.
- Mikor váltál el Berntől? - puhatolózott gyámoltalanul Luke.
- Öt éve. Elég régóta ahhoz, hogy újra barátok legyünk.
- Talán bántón és esetlenül hangzik, de hadd kérdezzem meg. És mi... mi jártunk-e együtt valaha is?
- Ó, uramisten! Azt kérded, hogy jártunk-e együtt?...

1943

A tudósvilág csak felbecsülni tudja, hogy milyen szélsőséges hőmérsékleti különbségeket - bomlasztó forróságot és metsző hideget - kell elviselnie a világűr felé száguldó műholdnak, amint elhagyja a Föld bársonyos, sötét árnyékát, és belép a vakítóan tündöklő Nap háborítatlan fénykoszorújába. A rendkívüli hőingadozás hatásának csökkentése végett a külső fémréteget részben négy milliméter szélességű, fénylő alumínium-oxid csíkokkal burkolják be, hogy visszaverjék a tűző Nap perzselő sugarait, részben pedig szigetelőként szolgáló üvegrost hártyával vonják be, hogy megóvják a világűr dermesztő fagyától.

Azon a napon, amelyen Olaszország megadta magát és letette a fegyvert, Billie összefutott Luke-kal a Q épület előcsarnokában.
Első ránézésre nem is ismerte fel. Az egykori izmos, jó alakú fiú rettenetesen lefogyott, az öltönye lógott rajta, mintha másvalakire szabták volna. Már majdnem elment mellette, amikor Luke megszólította:
- Billie! Hát nem ismersz meg?
Az ismerős, szeretett hang persze azonnal feltépte az emlékezés bugyrát, és a szíve akkorát dobbant, hogy úgy érezte, kiszakad a mellkasából. De amikor jobban szemügyre vette a fiút, örömujjongás helyett halk sikoly hagyta el az ajkát. Luke arca olyan sovány és beesett volt, hogy halálfejre emlékeztette. Az egykoron feketén fénylő haja most fakón simult a

koponyájára. Ingnyaka messzire elállt a levegőt döfködő, hegyes ádámcsutkájától, a zakó pedig úgy festett rajta, mintha drótból készült vállfán csüngene. Szeme tompán fénylett, mint egy öregemberé.
- Luke! Szörnyen nézel ki.
- Kösz, ez jól esik - válaszolta fáradt, elhaló mosollyal.
- Ne haragudj, nem akartalak megbántani - szabadkozott azonnal Billie.
- Semmi baj. Tény és való, alaposan lefogytam. Mentségemre szolgáljon, hogy ott, ahol voltam, nemigen akadt ennivaló.
Billie szerette volna átölelni, de nem merte, mert nem volt biztos benne, hogy Luke jó néven venné.
- Mi dolgod itt? - érdeklődött a fiú. Billie mélyet sóhajtott.
- A szokásos kiképzési programon veszek részt... Térképek, rádiózás, fegyverek, közelharc, kézitusa.
- Hát, mindenesetre nem úgy vagy öltözve, mint aki dzsiudzsicu óráról jön - jegyezte meg Luke nevetve.
Billie a háború ellenére is szeretett stílusosan öltözködni. Halványsárga kosztümöt viselt, rövid, bolérószerű kabáttal és roppant merész szabású, térdig érő szoknyával. Széles karimájú kalapja felfordított vacsoratálhoz hasonlított. A hadseregtől kapott pénzből arra persze nem futotta, hogy megvásárolja a legutolsó divat szerinti cuccokat: kénytelen volt saját maga összeállítani a ruhatárát, méghozzá egy bérelt varrógép segítségével. Tudományát még az apjától örökölte, aki az összes gyerekét megtanította a varrás művészetére.
- Bóknak veszem, amit mondtál - felelte Billie. Kezdett feléledni a sokk okozta bénultságból.
- Merrefelé jártál?
- Van néhány perced, hogy beszélgessünk?
- Természetesen. - Igazság szerint kriptográfiai órára kellett volna mennie, de szíves-örömest kihagyta.
- Menjünk ki a szabadba.
Meleg, szeptemberi délután volt. Luke kibújt a zakójából, és panyókára vetve a vállára helyezte. A Reflecting Pool víztükre mentén sétáltak.
- Hogy kerültél az OSS-be?
- Anthony Carroll intézte el - felelte Billie. Fényes jövővel kecsegtető, nagy becsben tartott beosztásnak számított, ha valaki el tudott helyezkedni a Stratégiai Szolgálatok Irodájánál. - Ő pedig családi összeköttetések révén jutott be a szervezetbe. Azóta egész magasra felverekedte magát. Jelenleg Bili Donovan személyi titkára. - Billie "Vad Bili" Donovan tábornokra, az OSS főnökére célzott. - Korábban egy tábornokot furikáztam körbe-körbe Washingtonban, csaknem egy éven át. Képzelheted, milyen boldog voltam, amikor megkaptam ezt az állást. De Anthony nemcsak nekem segített. Befolyását kihasználva az összes harvardi barátját bejuttatta az OSS-be. Elspeth Londonban szolgál, Peg Kairóban van, rólad és Bernről pedig úgy tudtam, hogy ellenséges vonalak mögött tevékenykedtek.
- Franciaországban voltam.
- És milyen volt?
Luke rágyújtott. Ez új szokása lehet, gondolta Billie, hiszen a Harvardon még nem dohányzott. Luke mélyen leszívta a füstöt, mintha az élet leheletével töltené meg a tüdejét.
- Az első ember, akit megöltem, egy francia volt - bökte ki váratlanul.
Kínba torzult arckifejezése elárulta, szükségét érzi, hogy beszéljen róla, és kertelés nélkül kiöntse a szívét.
- Meséld el, hogy történt - biztatta Billie.
- Csendőrkopó volt. Egy zsandár. Őt is Claude-nak hívták, akárcsak engem. Nem számított igazán rossz, gonosz embernek. Tény, hogy antiszemita nézeteket vallott, de nem megátalkodottabban, mint a többi átlag francia. Vagy ami azt illeti, mint sok amerikai.

Véletlenül akadt az útjába az a tanya, ahol a csoportommal megbeszélést tartottunk. Nem lehetett félreérteni, hogy miért vagyunk ott. Térképek az asztalon, fegyverek a falnak támasztva. Bern éppen azt magyarázta a franciáknak, hogyan kell az időzítőt rákötni a robbanószerkezetre. - Luke halkan felnevetett, de inkább keserűség és önsajnálat érződött belőle, mint sem tréfálkozó kedv. - Az a féleszű, ostoba fajankó úgy döntött, hogy őrizetbe vesz bennünket. Nem mintha bármi jelentősége lett volna annak, hogy mit forgat a fejében. Mindenféleképpen meg kellett halnia.
- Mit csináltál? - tudakolta Billie elfúló hangon.
- Kicibáltam a pajta mögé, és tarkón lőttem.
- Ó, édes istenem.
- De nem halt meg azonnal. Még egy percig vergődött.
Billie megragadta a kezét. Luke ujjai közé zárta, és kéz a kézben ballagtak tovább a téglalap alakú medence partján. A fiú újabb történetbe fogott, ezúttal egy nőről, aki a francia ellenállási mozgalom tagja volt. Elfogták, és halálra kínozták. Billie képtelen volt parancsolni az érzelmeinek, sűrűn potyogtak a könnyei a simogatóan bágyasztó, szeptemberi napsütésben. Ahogy előrehaladt az idő, úgy hűlt le a levegő. Luke-ból azonban ömlött a szó, mintha átszakadt volna benne az emlékek önvédelemből emelt gátja: felrobbantott autókról mesélt és meggyilkolt német tisztekről; tűzpárbajban megölt bajtársakról, meg egymásba kapaszkodó zsidó családokról, akiket ismeretlen célállomások felé hurcoltak el.
Csaknem két órája sétáltak már a parkban, amikor Luke megbotlott, és Billie-nek kellett elkapnia, nehogy elvágódjon.
- Jézuskrisztus! Mintha ólomból volnának a lábaim, olyan fáradtnak érzem magam - mentegetőzött. - Tudod, rosszul alszom mostanában.
Billie leintett egy taxit, és visszavitte Luke-ot a szállodájába.
Egykori diáktársa a Carltonban vett ki szobát. A hadsereg nyilvánvalóan nem engedhetett meg magának olyan fényűzést, hogy ilyen helyen szállásolja el a tagjait, de Billie-ben megpendültek az emlékezet húrjai, és eszébe jutott, hogy Luke gazdag családból származik. Az egyik saroklakosztály volt az övé. A szalonban nagyméretű zongora díszelgett, a fürdőszobában pedig - ilyet Billie még soha életében nem látott - külön telefon működött.
Felhívta a szobapincér-szolgálatot, és csirkelevest, rántottát, meleg zsemlét, hideg tejet rendelt. Luke a kanapén kucorgott, és újabb történetbe vágott bele. Ezúttal egy mulatságos esetet idézett fel, amely arról szólt, hogy miként akarták megbénítani annak az üzemnek a termelését, amely nyeles serpenyőket gyártott a német hadseregnek. - Ott álltam a böhömnagy öntőcsarnok kapujában, velem szemben meg legalább félszáz hatalmas termetű, izmos nőszemély. Ők hányták a szenet a kohóba, és Ők kalapálták az öntvényformákat is. Rájuk kiáltottam, hogy azon nyomban ürítsék ki a gyárat, mert fel fogjuk robbantani. De azok a fránya némberek egyenesen a szemembe nevettek. Folytatták a kopácsolást, mintha ott sem lettem volna. Egyszerűen nem hitték el, amit mondtam nekik.
Billie sosem tudta meg, mi lett a történet vége. Mielőtt Luke befejezhette volna, megérkezett a pincér a rendeléssel. Billie aláírta a számlát, borravalót adott a fiúnak, majd megterítette az asztalt. Mire visszafordult, Luke már mély álomba zuhanva szuszogott a díványon.
Csupán annyi időre ébresztette fel, hogy betámogassa a hálószobába. - Nem menj el - motyogta Luke a félálom homályán át, de a következő pillanatban már újra lecsukódtak a szemei.
Billie lehúzta róla a bakancsot, és gyengéden meglazította a nyakkendőjét. Enyhe szellő lebegtette a függöny szárnyait. Takaróra nem volt szükség.
Az ágy szélére telepedve nézte a férfivá serdült fiút, és magában újra átélte a csaknem két évvel azelőtti, Cambridge és Newport közötti hosszú autóutat. Kisujjának külső szélével lágyan megcirógatta az arcát, mint azon az éjszakán. Luke meg sem rezzent.

Billie levette a kalapját és cipőjét, majd rövid tépelődés után kibújt a blézeréből és a szoknyájából. Félig meztelenül, egy szál alsóneműben és harisnyában ledőlt Luke mellé az ágyra. Karjával átölelte a fiú csontos vállát, fejét a mellére vonta, és magához szorította
- Most már minden rendben van - pusmogta szeretetteljesen. - Aludj csak ameddig tudsz. Ne félj, akkor is itt leszek melletted, amikor felébredsz.
Odakint besötétedett. A levegő is alaposan lehűlt. Billie óvatosan felállt, becsukta az ablakot, és egy lepedővel betakarta magukat. Nem sokkal éjfél után, karjában tartva Luke forró testét, ő is álomba szenderült.
Már hajnalodott, amikor - csaknem tizenkét órás alvás után - Luke felriadt, és kiment a fürdőszobába. Néhány perc múlva visszatért, és fürgén bebújt az ágyba. Már nem volt rajta az öltönye, és az ingétől is megszabadult. Most Ő ölelte át Billie-t.
- Valamit elfelejtettem mondani neked, valami nagyon fontosat -szólalt meg.
- Micsodát?
- Amíg Franciaországban voltam, rád gondoltam minden nap... Minden percben.
- Tényleg? - suttogta Billie. - Valóban rám gondoltál? Luke nem válaszolt. Újra ráborult az álom sötétje.
Billie mozdulatlanul feküdt a karjában, és maga elé képzelte a fiút, amint nap mint nap életét kockáztatja francia földön, és közben ő jár az eszében. Elöntötte a boldogság forró hulláma, és ő megadóan úszott benne.
Reggel nyolc óra tájban kikecmergett az ágyból, és a nappaliból felhívta a Q épület ügyeletét. Közölte, hogy gyengélkedik, és képtelen bemenni dolgozni. Már több mint egy éve szolgált a fegyveres erők kötelékében, de még egyszer sem jelentett beteget. A fürdőszobában lezuhanyozott, megmosta a haját is, majd felöltözködött. A szobaszerviztől kávét és gabonapelyhet rendelt. A pincér Mrs. Lucasnak szólította, amikor meghozta a reggelit. Örült, hogy férfi volt az illető, mert egy nő nyomban kiszúrta volna, hogy nem visel jegygyűrűt.
Attól félt, hogy Luke felébred a kávéillatra, de a fiú nagyon mélyen aludt. Billie az elejétől a végéig kiolvasta The Washington Postot, még a sportoldalakat is átböngészte. Miután az utolsó betűn is túljutott, leült a nappaliban lévő íróasztalhoz, és a szállodai levélpapírt használva belefogott egy levél megírásába a Dallasban élő anyjának. Már majdnem befejezte, amikor Luke alsónadrágban megjelent a hálószoba ajtajában; sötét haja kócosan ágaskodott az égnek, állát acélkék borosta fedte. Billie rámosolygott, és örült, hogy végre felébredt. Luke zavartnak látszott.
- Mennyi ideig aludtam? - kérdezte. Billie rápillantott a karórájára. Mindjárt dél.
- Csaknem tizennyolc órát - válaszolta. Nem tudta leolvasni a fiú arckifejezéséből, hogy min töri a fejét. Örül egyáltalán, hogy látja őt? Vagy zavarja a jelenléte? Szívesebben venné, ha elhordaná az irháját?
- Te jó ég! Legalább egy éve nem aludtam ennyit egyhuzamban -mormolta Luke, és megdörzsölte a szemét. - Végig itt voltál velem? Illatosnak és üdének látszol, mint egy százszorszép.
- Én is ledőltem egy kis időre.
- Itt töltötted az éjszakát?
- Arra kértél.
Luke összeráncolta a homlokát.
- Mintha derengene valami... - Megrázta a fejét, mint aki ki akarja űzni magából a bódultságot. - De lehet, hogy csak álmodtam az egészet.
A telefonhoz lépett, és beütötte a szobaszerviz számát.
- Szobapincér? Kérnék egy oldalast, éppen hogy csak megsütve, és három tojást mellé. És hozzon narancs dzsúszt, pirítóst és egy kanna kávét is.
Billie furcsán érezte magát. Még sosem töltötte a teljes éjszakát férfi társaságában, így arról sem szerezhetett tapasztalatot, hogy mire számítson másnap reggel. A helyzet mindenesetre

megalázó volt, és csalódottsággal töltötte el. Semmi romantikusat nem talált benne, ellenkezőleg, szinte már sértőnek és szánalmasnak érezte. A bátyjaira emlékeztette, amikor felébredtek - kócosan, gyűrötten és mogorván kászálódtak ki a takaró alól, az első szavuk pedig az volt, hogy mit kapnak reggelire. Igaz, kedélyállapotuk jelentős mértékben javult evés után.
- Várjon egy pillanatot! - hallotta Luke hangját. A fiú befogta a kagylót, és ránézett: - Szeretnél valamit?
- Igen, jeges teát.
Luke megismételte a pincérnek, majd lerakta a telefont. Odalépett a kanapéhoz, és leült Billie mellé.
- Be nem állt a szám tegnap, igaz?
- Igaz.
- Mégis, mennyit beszéltem?
- Csaknem öt órán keresztül egyfolytában.
- Sajnálom.
- Nincs miért sajnálkoznod. Bármit teszel is, nem szabad bocsánatot kérned érte. - Billie szeme megtelt könnyel. - Sosem fogom elfelejteni a tegnapi napot, amíg csak élek.
Luke átkulcsolta a két kezét.
- Annyira örülök, hogy újra találkoztunk. Billie szíve hevesen kalimpált.
- Én is. - Ez több volt, mint amire vágyott.
- Szeretnélek magamhoz ölelni, és megcsókolni, de huszonnégy órája nem fürödtem.
Billie-n bizsergető áramütés futott végig. Úgy érezte, mintha elpattant volna benne valami, és ágyékát nedves forróság borította el. Megrémült magától: még soha azelőtt nem jutott ilyen állapotba.
Igyekezett megálljt parancsolni az érzelmeinek. Még nem döntötte el, hogy mit vár ettől a kapcsolattól, és meddig akar elmenni. Az egész éjszaka a rendelkezésére állt ugyan, de eszébe sem jutott, hogy ezzel foglalkozzon. És most attól félt, hogy ha megérinti a fiút, teljesen elveszíti az önuralmát. És az főben járó bűn lenne? Netán leszakadna az ég?
A háború fellazította az erkölcsi normákat Washingtonban, de Billie-nek nem volt kedve megmártózni az új hóbortban. Két kezét az ölébe ejtette, és közölte:
- Amúgy sem csókolóznék veled mindaddig, amíg fel nem öltöztél rendesen.
Luke vizslató pillantást vetett rá.
- Talán attól félsz, hogy rossz hírbe keveredsz? Billie összerezzent a hangjában bujkáló gúnytól.
- Te meg mire célozgatsz?
- Hát, együtt töltöttük az éjszakát - válaszolta Luke a vállát vonogatva.
Billie méltatlankodva meredt rá. Fájtak neki a fiú szavai.
- Azért maradtam, mert megkértél rá - tiltakozott haragosan.
- Oké, oké, csak ne kapd fel a vizet!
Az előbb érzett szenvedélyes, tobzódó vágy egy szemvillanás alatt átcsapott dühbe. - Szinte támolyogtál, olyan kimerült voltál Én segítettelek ágyba - sziszegte Billie megvetően. - És arra kértél, hogy maradjak melletted. Így hát maradtam!
- Nagyra értékelem.
- Akkor meg ne beszélj velem úgy, mintha egy... kurva volnék!
- Egyáltalán nem állt szándékomban.
- De igen! Arra céloztál, hogy mivel már amúgy is kompromittáltam magam, teljesen mindegy, hogyan viselkedem vagy mit cselekszem.
Luke felsóhajtott.
- Becsületszavamra mondom, nem arra céloztam. Jézus, nem értem, miért fújod fel ennyire a dolgot. Csak egy félvállról odavetett megjegyzés volt.

- Túlságosan is félvállról. - Ám ami igazán kihozta Billie-t a sodrából, az az a tény volt, hogy akár tetszett neki, akár nem, valóban kompromittálta magát.
Kopogtak az ajtón. Egymásra néztek.
- Alighanem a szobapincér - szólalt meg Luke.
Billie nem akarta, hogy bárki is meglássa egy alsóneműben flangáló férfi társaságában.
- Menj vissza a hálószobába!
- Rendben.
- De előbb add ide a gyűrűdet.
A kisujján díszelgő pecsétgyűrűre pillantott.
- Minek kell?
- Hogy a pincér azt higgye rólunk, hogy házasok vagyunk.
- Még sohasem vettem le eddig. Vonakodása még jobban felpaprikázta Billie-t.
- Tűnj el innen, ne is lássalak! - förmedt rá.
Miután Luke besurrant a hálószobába, Billie az ajtóhoz lépett, és kitárta. Egy pincérnő várakozott odakint, hogy betolhassa a tálalókocsit.
- Parancsoljanak, kisasszony - udvariaskodott.
Billie fülig elpirult. Úgy érezte, hogy sértés bujkál a pincérnő hangjában, ahogy azt a "kisasszonyt" mondja. Odafirkantotta a nevét a számlára, de borravalót nem adott.
- Parancsoljon - vetette oda foghegyről, és hátat fordított neki.
A pincérnő egy árva szó nélkül távozott. Billie fülét megütötte a zuhanyrózsából kiáramló vízsugár sistergő csobogása. Hirtelen csontig hatoló fáradtság tört rá. Órákon át lebegett a romantikus szenvedély sodró hullámának a tetején, hogy aztán egy pillanat műve alatt lerántsa magával az örvény. Luke általában kedvesen és jóindulatúan szokott viselkedni, de úgy látszik, tud bárdolatlan vadember is lenni. De hát mi zajlik le ilyenkor benne?
Bármi volt is Luke szándéka, az biztos, hogy egyvalamit elért: olcsó kis nőnek érezte magát. A fiú mindjárt kijön a fürdőszobából, és szép nyugodtan odaül az asztalhoz, hogy megreggelizzen az ő társaságában, mintha legalábbis házastársak lennének. Csakhogy nem voltak azok, és ez a körülmény egyre kínzóbb és keservesebb lett Billie számára.
Nos, ha ennyire pocsékul érzed itt magad, miért nem mész már el? Jó kérdés.
Feltette a kalapját. Legalább méltóságának utolsó morzsáit megőrzi.
Felötlött benne, hogy papírra vet néhány búcsúszót Luke-nak. Aztán meghallotta, hogy a fiú elzárja a csapot, és a csobogás megszűnik. Hamarosan megjelenik, jó illatúan, fürdőköpenyébe bújva, vizes hajjal és csupasz lábbal, farkasétvágytól gyötörten. Nincs idő irogatásra.
Az ajtóhoz sietett, és csöndesen behúzta maga mögött.
A következő négy hétben nem volt olyan nap, hogy ne találkoztak volna.
Luke-nak rendszeresen meg kellett jelennie a Q épületben, hogy átadja az általa megszerzett információkat a feletteseinek. Gyakran elhívta Billie-t ebédelni; vagy az alagsori étteremben ettek, vagy szendvicset rendeltek, és kint a szabadban majszolták el kettesben. A fiú megszokott modorához híven mindig előzékenyen és kedvesen viselkedett, amitől Billie visszanyerte önbizalmát. Úgy érezte, hogy Luke igazán törődik vele, és tiszteletben tartja női mivoltát. A Carltonban megmutatkozott bántó, fullánkos gunyorosság elpárolgott belőle. Lehetséges, hogy még ő sem töltötte együtt az éjszakát nővel, és hozzá hasonlóan nem tudta, hogyan kell illendően viselkedni, próbálta mentegetni. Luke gyengéden, ugyanakkor bensőségesen bánt vele, mintha a húga lett volna - és könnyen elképzelhető, hogy rajta kívül csak a húga látta alsóneműben.
Az első hét végén Luke randevúra hívta. Szombat este találkoztak, és megnézték a Jane Eyre című filmet. Vasárnap kenukirándulásra mentek a Potomacon. Washingtont a vakmerő nemtörődömség és hányaveti gondtalanság légköre lengte be akkoriban. A város tele volt frontra igyekvő vagy eltávozáson lévő fiatal férfiakkal, akik számára mindennapos eseménnyé

vált az erőszakos halál. Mindegyikük arra vágyott, hogy leigya magát, megpróbáljon Fortuna kegyeibe férkőzni a rulettasztalnál, hajnalig táncoljon vagy önfeledten szeretkezzen, mert talán az volt az utolsó esélye az életében. A bárok zsúfolásig megteltek esténként, és egyetlen lánynak sem kellett szomorkodnia, hogy facér marad. Mindenki biztosra vette, hogy a szövetségesek megnyerik a háborút. A búfelejtő diadalmámor légbuborékját azonban túl gyakran kipukkasztották a harctérről naponta érkező hírek - rokonok, ismerősök, szomszédok és diáktársak elestéről vagy megsebesüléséről.
Luke felszedett néhány kilót, és egyre jobban aludt. Szeméből szertefoszlott a lidérces, fakó fény. Új ruhadarabokat vásárolt, amelyek illettek rá. Rövid ujjú ingeket, fehér vászonnadrágot, és egy tengerészkék öltönyt, amelyet akkor vett fel, amikor randevúztak. Egy csipetnyi visszatért egykori nembánom, kisfiús énjéből.
Rengeteget beszélgettek. Billie elmagyarázta, hogyan fogja szerinte végleg kiirtani az elmebetegségeket a pszichológia tudományának a fejlődése, Luke pedig arról álmodozott, hogy megérik majd a napot, amikor ember teszi a lábát a Holdra. Újra és újra felidézték azt a sorsdöntő harvardi éjszakát, amely örökre átgyúrta az életüket. Vitatkoztak a háborúról is. Billie úgy vélekedett, hogy a németek már nem sokáig húzzák, most, hogy Olaszország is kidőlt a csatasorból. Luke azonban borúlátóbb volt: azt jósolta, hogy még évekbe is beletelhet, mire kisöprik a japánokat a Csendes-óceán térségéből. Néha-néha összefutottak Anthonyvel és Bernnel. Beültek egy ivóba, és ilyenkor heves politikai csatározásokba torkollott az este, akárcsak régen, diákkorukban, egy másik világban. Az egyik hét végén Luke felutazott New Yorkba, hogy meglátogassa a családját. Billie-nek annyira hiányzott, hogy belebetegedett. Soha, egy pillanatra sem unatkozott a fiú társaságában. Luke figyelmes volt hozzá, szellemes és éles látású.
Nagyjából hetente kétszer alaposan hajba kaptak. Minden egyes veszekedésük ugyanúgy kezdődött, mint a legelső alkalommal, a Carltonban. Luke olykor elejtett egy hanyag, nagyképűnek tűnő megjegyzést, vagy anélkül döntött az esti programról, hogy megbeszélte volna Billie-vel; másszor meg abból indult ki, hogy ő mindent jobban tud a lánynál -legyen szó bármiről, rádiózásról, gépkocsikról vagy teniszről. Billie persze hevesen tiltakozott, mire Luke azt vágta a fejéhez, hogy túl érzékeny, és mindent túlzásba visz. Billie nem hagyta annyiban, és egyre inkább belelovalta magát, miközben megpróbálta megértetni Luke-kal, hogy mi a kifogása a viselkedésével szemben. A fiú meg úgy érezte, mintha a vádlottak padján ülne, és rosszindulatú feltételezések és keresztkérdések özöne zúdulna rá. A vita hevében Billie tényleg elvetette a sulykot, vad találgatásokba bocsátkozott, vagy olyan kijelentésekre ragadtatta magát, amelyekről eleve tudta, hogy hamisak. Luke pedig a szemére hányta, hogy érvei komolytalanok és sekélyesek; nem is érdemes vitatkozni vele, mert hajlamos bárdolatlan sületlenségekkel vagdalkozni, csak hogy győztesen kerüljön ki az összecsapásból. Az esetek többségében faképnél is hagyta, azzal a sziklaszilárd meggyőződéssel, hogy neki van igaza. Billie-nek ilyenkor csak néhány percre volt szüksége, hogy lecsillapodjon és visszavonulót fújjon. A fiú után kuncsorgott, és esdekelve arra kérte, hogy felejtsék el az egész marakodást, és legyenek barátok. Luke persze nem adta be egykönnyen a derekát; elsőnekifutásra rezzenéstelen arccal, engesztelhetetlen tekintettel fogadta a lány közeledését, aztán Billie mondott valamit, amely megnevettette, és hamarosan helyreállt a béke közöttük.
Billie nagy ívben elkerülte a szállodának még a környékét is, és ha meg is csókolta Luke-ot, az mindig nyilvános helyen történt, és épp hogy csak megérintette az ajkát. Ennek ellenére minden egyes alkalommal érezte testében a varázsütést, ahányszor csak hozzásimult a fiúhoz, és tudta azt is, hogy ha csak egy lépéssel is továbbmenne, akkor már nem lenne visszaút.
A langymeleg, napos szeptember hideg, nyirkos októberbe fordult, és Luke-ot más állomáshelyre vezényelték.

Egy péntek délután értesítették az áthelyezésről. A Q épület bejáratánál várt Billie-re, hogy elmondja neki. A lány azonnal leolvasta az arcáról, hogy valami rossz történt.
- Mi a gond? - szegezte neki a kérdést.
- Visszaküldték Franciaországba.
Billie földbe gyökerezett lábbal, kövülten állt.
- Mikor kell indulnod?
- Hétfő kora reggel. Bern is jön.
- De hát az isten szerelmére, nem vettétek ki még eléggé a részeteket a haza szolgálatából?
- Én nem félek a veszélytől. Egyszerűen csak nem akarlak itt hagyni. Billie szeme könnyben úszott. Erőt vett magán, nehogy sírógörcsöt
kapjon.
-Még két nap.
- Csomagolnom is kell.
- Majd segítek.
Együtt mentek a Carltonba.
Alighogy becsukódott mögöttük az ajtó, Billie megragadta a fiú pulóverét, magához húzta, és arcát felfelé tartva felajánlotta az ajkát. Mozdulatában ezúttal nem volt semmi szemérmes, megilletődött sietség. Nyelvével lágyan végigsimította Luke száját, benedvesítette mindkét ajkát, majd széttárta a sajátját, hogy befogadja a fiú acélos, mégis araszolgatva, félénken közeledő nyelvét.
Billie kicsúszott a kabátjából. Kék-fehér hosszanti csíkozású ruhát viselt alatta, fehér gallérral.
- Érintsd meg a mellem - suttogta. Luke elképedve nézett rá.
- Kérlek - könyörgött a lány.
Luke tenyere rátapadt apró melleire. Billie lehunyta a szemét, és teljesen átadta magát az érzésnek.
Szétváltak. Billie éhesen itta magába a fiú minden egyes vonását, mintha az idők végezetéig az emlékezete falába készülne égetni őket. Nem akarta elfelejteni azokat a kék szemeket, a homlokba hulló fekete fürtöt, álla vonalát, szája puhaságát. - Szeretnék rólad egy fényképet. Tudnál adni? - kérlelte.
- Sosem hordok magamnál - felelte Luke vigyorogva. Majd New York-i kiejtésre váltva tréfásan hozzáfűzte: - Hát ki vónék én, tán a Frank Sinatra?
- De hát csak rajta vagy valamilyen fotón!
- Várj, úgy rémlik, hogy nálam van a családi fénykép. Bement a hálószobába.
Billie követte.
Ütött-kopott, barna bőrből készült utazótáskája a bőröndtartó állványon feküdt, ahová négy héttel azelőtt dobta. Luke előhalászott belőle egy ezüst, lapos fényképtartót, amely kisméretű könyvre emlékeztette Billie-t. Két fénykép lapult benne, az egyik a kinyitható fedőlapon. A fiú kihúzta a tokból, és odaadta a lánynak.
A felvétel három vagy négy évvel azelőtt készülhetett, és pólóban ábrázolta Luke-ot. Fiatalabbnak és testesebbnek látszott. Idősebb házaspár állt mellette, vélhetően a szülei; balra tőle két, tizenöt év körüli fiúikertestvér és egy kislány. Valamennyien fürdőruhában feszítettek.
- Ezt nem fogadhatom el. Ez a tiéd, hogy láthasd a családodat, ha nincsenek melletted - tolta el magától Billie, noha legszívesebben azonnal zsebre vágta volna.
- De én szeretném, ha eltennéd. Én vagyok rajta, és a család, amelyhez tartozom, amelynek része vagyok.
Pont ezért ácsingózott rá annyira Billie.
- Franciaországban is veled volt?
- Igen.

Nagyon fontos lehetett neki, futott át a lányon. Lelkiismeret-furdalást érzett, hogy elveszi tőle - de ettől vált még értékesebbé a szemében.
- Mutasd meg a másikat is - nyaggatta.
- Mit mutassak meg?
- Két fényképet láttam a tartóban.
Luke vonakodva bár, de ismét kinyitotta. A tokban lapuló fotót szemmel láthatóan a Radcliffe évkönyvéből vágták ki. Billie-t ábrázolta.
- Ez is veled volt Franciaországban? - ámuldozott a lány. Gombócot érzett a torkában, a szája kiszáradt.
- Igen.
Billie szeméből patakzottak a könnyek. Többé már nem tudott gátat szabni az érzelmek tisztító zuhatagának, amely feltartóztathatatlan áradatként elborította. Belegondolni sem mert, hogy a fiú pusztán azért vágta ki a fotóját az évkönyvből, hogy végig magánál hordja a családi fényképpel együtt, miközben az élete szüntelenül veszélyben forog. Nem hitte volna, hogy ilyen sokat jelent neki.
- Miért sírsz? - kérdezte Luke.
- Mert most már tudom, hogy szeretsz - válaszolta könnyeivel küszködve a lány.
- Valóban szeretlek. De féltem bevallani. Attól a naptól kezdve szeretlek, amelyen megtámadták Pearl Harbourt.
Billie szerelmi hevülete dührohamba fordult át.
- Hogy mondhatsz ilyet, te szemét! Hiszen elhagytál egy árva szó nélkül!
- Ha akkor bevalljuk a szerelmünket, tönkretettük volna Anthonyt.
- A pokolba Anthonyvel! - Apró ökleivel a fiú mellkasát csapkodta. Luke hagyta. - Hogyan merészelted Anthony boldogságát az enyém elé helyezni, te rohadék?
- Becstelen dolog lett volna tőlünk.
- Hát nem érted, hogy mit műveltél?! Már két éve egymáséi lehetnénk! - Arca ismét könnyben ázott. - Így meg van két napunk egymásra! Két rohadt, átkozott nap!
- Akkor hát fejezd be a sírást, és inkább szeress!
Billie a nyakába csimpaszkodott, és szenvedélyesen magához ölelte. Könnyeinek sós íze ott érződött az ajkukon, miközben megcsókolták egymást. Luke kezdte kigombolni a lány ruháját, de ujjai gyámoltalanul matattak. Billie türelmetlenül lihegte a fülébe: - Tépd le rólam! A gombok szanaszét pattogtak. Újabb kemény rántás, és a ruha lecsúszott a lány válláról. Billie hátrébb lépett, és engedte, hogy a földre hulljon. Csak az alsóneműje és a harisnyája maradt rajta.
Luke komor ünnepélyességgel nézett rá.
- Biztos, hogy akarod?
Billie megrémült, hogy a fiúnak morális fenntartásai támadtak.
- Igen, akarom, kérlek, ne hagyd abba! - sikította.
Luke gyengéden az ágyra fektette, majd könyökére támaszkodva rádőlt. Az arcába nézett.
- Én még sosem csináltam.
- Ne törődj vele. Én sem.
A legelső együttlétük viszonylag rövid idő alatt lezajlott, ám egy óra múlva ismét felébredt bennük a sürgető-feszülő vágy. Egymásnak estek, és másodszorra már tovább tartott. Billie közölte, hogy mindent meg kíván adni a fiúnak, kielégíteni minden vágyát, amelyről valaha is álmodott; készen áll arra, hogy minden lehetséges módon és pózban egymáséi legyenek. Szinte az egész hétvégét őrült, tobzódó szeretkezéssel töltötték, eltelve csillapíthatatlan szexuális éhséggel, amelybe csak időnként hasított bele tompítólag az a szomorú tudat, hogy talán soha többé nem látják egymást.
Miután Luke elment, Billie két álló napon át bőgött.
Nyolc hét múlva pedig felfedezte, hogy terhes.

18.30

A szélsőséges hőingadozások jelentik a legnagyobb akadályt az előtt, hogy ember is kijusson a világűrbe. Az Exploreren négy hőmérőt helyeztek el, hogy folyamatosan ellenőrizzék a szigetelőréteg hatékonyságát. Hármat a külső fémfalon, hogy mérhessék a kint uralkodó hőmérsékletet; egyet pedig a belső térben, ott, ahol a felszereléseket tárolják. A cél az, hogy megpróbálják 4 és 20 °C között tartani a belső hőmérsékletet - vagyis olyan határok között, amelyek elviselhetők az emberi szervezet számára.

- Igen, jártunk - válaszolta Billie, miközben leballagtak a lépcsőn. Luke torka összeszorult. Maga elé képzelte, amint megfogja Billie kezét, az arcát bámulja a gyertyafényben úszó asztal fölött, aztán vadul megcsókolja, és szenvedélytől átitatva nézi, miként bújik ki a ruhájából. Bűntudat mardosta, hiszen tudta, hogy nős; de egyáltalán nem emlékezett a felesége arcára, Billie viszont ott volt mellette a maga hús-vér valóságában, bájos mosolyával, lágy, simogató hangjával és enyhe szappanillatával. A bejáratnál megálltak.
- Szerelmesek voltunk egymásba? - faggatózott Luke. Tekintetét keményen Billie-ébe mélyesztette, hogy kiolvassa belőle a választ. De az arc, amely addig nyitott könyvként, készségesen kitárulkozott előtte, most hirtelen bezárult, és jeltelenné vált.
- Igen, azok voltunk - hangzott a felelet. Bár Billie szavai könnyedén csengtek, mégis kiérződött belőlük valamiféle sötét tónus. - Abban a hitben éltem, hogy te vagy az egyetlen férfi számomra az egész világon.
Hogyan szakadhattak el egymástól? Miért eresztette el ezt a nőt? Billie elvesztése még nagyobb csapásnak tűnt neki, mint az emlékezetkiesés.
- De aztán rájöttél, hogy mégsem így van.
- Hát igen, elég öreg vagyok már ahhoz, hogy felfogjam, a mesebeli szőke herceg tényleg csak álom, míg a valóságban csupa egyforma férfi létezik, legfeljebb több-kevesebb hibával. Nagy néha felöltik fényes páncéljukat, de ha közelebbről megnézzük őket, az illesztéseknél mindig rozsdafoltokat találunk.
Luke szeretett volna mindent megtudni, minden egyes apró részletet, de egyszerre túl sok kérdés tolult fel benne.
- Végül is hozzámentél Bernhez.
- Igen.
- És ő milyen?
- Okos. Csak eleven eszű férfiakat tűrök meg magam mellett. Máskülönben hamar rájuk unok. És erősnek kell lenniük... Elég erősnek ahhoz, hogy kihívásra késztessenek. - Szája jóindulatú, kedves mosolyra húzódott.
- Miért ment tönkre a házasságotok?
- Összebékíthetetlen, eltérő értékek. Lehet, kissé elvontan hangzik, de hogy megértsd: Bern két háborúban is kockára tette az életét, a szabadságért harcolt a spanyol polgárháborúban, aztán meg a második világháborúban. Számára a politika mindenek felett áll.
Volt valami, amely mindennél jobban mardosta Luke-ot. Mivel nem ötlött eszébe semmilyen finomabb vagy udvariasabb forma, bárdolatlan, szinte útszéli őszinteséggel vonta vallatóra: - És most van valakid?
- Persze. Harold Brodskynak hívják.
Luke sután érezte magát. Természetes, hogy egy ilyen nő nem lehet facér. Gyönyörű, harmincas éveiben járó, elvált asszony, akiért nyilván tolonganak a férfiak.
- Ő a szőke herceg? - firtatta tréfálkozva, de a mosolya túl bánatosra sikeredett.
- Nem, de vág az esze, és gyakran megnevettet. Rajong értem.

A féltékenység zöld szemű szörnyetege már be is költözött Luke szívébe. Szerencsés Harold, évődött, de csak magában.
- Alkalmasint ugyanolyan értékeket vall, mint te.
- Úgy van. A legfontosabb dolog az életében a gyermeke - a felesége meghalt -, és csak utána következik a hivatása.
- Mit csinál?
- Vegyész, jódokkal foglalkozik. Én is hasonlóképpen vélekedem a munkámról. - Elmosolyodott. - Meglehet, már eléggé kinyílt a csipám, és többé nem szövögetek meséket képzeletbeli hercegekről, de azért arról még mindig álmodozom, hogy egy nap behatolok az emberi elme rejtett zugaiba, és felfedem a nagy titkot.
Szavai egy csapásra kijózanították a férfit. A valóságba való visszatérés fájdalmas és lehangoló volt.
- Bárcsak az én elmém titkát tudnád megfejteni - sóhajtott föl. Billie elkomorodott. Bár lelkét súlyos teher nyomasztotta, Luke nem tudta megállni, hogy ne vegye észre, mennyire jól áll neki, ha összevonja a szemöldökét, és orra körül apró ráncok futnak össze.
- Furcsa eset a tiéd - szólalt meg kisvártatva a nő. - Teljességgel nem tartom kizártnak, hogy koponyasérülést szenvedtél, amelynek nem maradtak látható külső nyomai, de azt akkor sem értem, hogy miért nem fáj a fejed.
- Pedig ez a helyzet.
- Nem vagy alkoholista, sem kábítószerfüggő, ezt egyértelműen meg tudom állapítani. Elég rád nézni. Ha esetleg valamilyen szörnyű sokkhatás ért volna, vagy huzamosabb ideig ki lettél volna téve stressznek, bizonyosan hallottam volna róla, akár személyesen tőled, akár közös barátaink jóvoltából.
- Vagyis?
Billie a fejét csóválta.
- Nem vagy skizofréniás sem, tehát kézenfekvőnek tűnik, hogy nem kezeltek azzal a fajta elektrosokk plusz gyógyszeres módszerrel sem, amely mellékhatásként kiválthatta volna...
Hirtelen elhallgatott. Szeme elkerekedett, és döbbenten, tátott szájjal meredt maga elé.
- Mi van?
- Eszembe jutott Joe Blow.
- Kicsoda?!
- Joseph Bellow. Azért ragadt meg bennem a neve, mert éltem a gyanúperrel, hogy biztosan kiagyalt név.
- Na és?
- Tegnap vették fel az osztályra, közvetlenül azután, hogy lejárt a műszakom. De még az éjszaka folyamán elbocsátották, ami szöget ütött a fejemben.
- És mi volt vele a galiba?
- Skizofréniás. - Billie elsápadt, arca hamuszürkévé vált. - Ó, a francba!
Luke kezdte kapiskálni, hová akar kilyukadni a nő.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy ez a páciens...
- Gyere, nézzük át a kartotékját.
Sarkon fordultak, és felrohantak a lépcsőn. Végigviharzottak a hosszú folyosón, míg el nem érték az Irattár feliratú helyiséget. Senki sem volt bent. Billie felkapcsolta a villanyt.
Kihúzta az A-D jelzésű fiókot, átpörgette a benne sorakozó irattartókat, és kiemelte az egyik kartotékot.
- Fehér bőrű férfi, magassága száznyolcvanöt centiméter, súlya nyolcvanegy kilogramm, harminchét éves.
- Tehát valóban azt hiszed, hogy én voltam ez a páciens - hunyorgott rá Luke.
- Igen. A beteg pontosan azt a kezelést kapta, amely teljes amnéziát válthat ki.

- Uram atyám. - Luke egyszerre volt elképedve és felajzva. Ha Billie föltevése beigazolódik, akkor csakis szántszándékkal tehették ezt vele. Ami fényt derítene arra is, hogy miért követték. Nyilvánvalóan ellenőrizni akarták, vajon kellőképpen hatott-e a kezelés.
- Ki volt az orvos?
- A kollégám, dr. Leonard Ross. Ő vett jegyzékbe. Len pszichiáter. Haladéktalanul beszélni akarok vele, hogy megtudjam, miért engedélyezte a sokkterápiás kezelést. Általában napokig megfigyelés alatt tartjuk a pácienseket, mielőtt eldöntenénk, hogy milyen kezelést javallunk nekik. Arra pedig semmilyen orvosi magyarázatot vagy indokot nem találok, hogy egy beteget rögtön a kezelés után szélnek eresszenek, még ha a hozzátartozói bele is egyeztek. Ez szerfölött szokatlan.
- Úgy hangzik, hogy ez a Ross hamarosan takaros kis csávába kerül.
Billie mérgesen fújtatott.
- Nem valószínű. Ha be is panaszolnám, rám fognák, hogy csak azért csinálom, mert savanyú a szőlő, és bosszút akarok állni rajta. Ugyanis Len ölébe hullott az az igazgatói állás, amelyre én is pályáztam.
- Mikor döntöttek erről? -Ma.
Luke tágra nyílt szemmel meredt rá.
- Rosst ma léptették elő?
- Igen. Gyanítom, nem véletlenül.
- A pokolba is, biztos, hogy nem. Megvesztegették. Beígérték neki az igazgatói beosztást, ha elvállalja a kezelést.
- Alig tudom elhinni... Pedig feltétlenül így kellett történnie. Gyenge, könnyen befolyásolható alkat.
- De ő csupán eszköz volt. Kell lennie valakinek a kórházban, egy felettesének, aki rávette, hogy tegye meg.
- Nem szükségszerűen. - Billie a fejét rázta, hogy nyomatékot adjon a szavainak. - Nem a kórház, hanem a Sowerby Alapítvány finanszírozza az igazgatói posztot. Ők ragaszkodtak Len személyéhez. A főnököm árulta el nekem. Nem tudtunk rájönni, hogy miért. Most már értem.
- Apránként összeáll a kép. De rendületlenül sötétben tapogatózom a célt illetően. Valaki az alapítvány részéről azt akarta volna, hogy ne emlékezzem semmire sem?
- Igen, és én sejtem is, hogy ki. Anthony Carroll. Tagja a kuratóriumnak.
A név ismerősen csengett Luke-nak. Elspeth említette, amikor vele beszélt. Hozzátette azt is, hogy a CIA-nál dolgozik. - De ez még mindig nem magyarázza meg, hogy miért.
- Ez igaz. De legalább most már tudjuk, hogy kit kérdezzünk meg erről - szögezte le Billie, és már nyúlt is a telefonért.
Miközben tárcsázott, Luke megpróbálta rendezni kavargó gondolatait. Az utóbbi egy órában annyi meglepetésben és sorscsapásban volt része, mint másnak egy egész életen át. A tudomására hozták, hogy soha többé nem nyeri vissza az emlékezetét. Megtudta azt is, hogy szerelmes volt Billie-be, de elveszítette, és most már verheti a fejét a falba, hogyan lehetett akkora tökfilkó. Néhány perce pedig kiderült, hogy kitervelten, készakarva idézték elő az amnéziáját, ráadásul egy olyasvalaki utasítására, aki a CIA-nak dolgozik. Egyetlen részlet maradt még homályban: miért?
- Anthony Carrollal óhajtok beszélni - mondta Billie a kagylóba. A hangja tiszteletet parancsoló volt. - Dr. Josephson vagyok... Rendben, akkor legyen szíves átadni neki, hogy sürgősen beszélnünk kell. - A karórájára pillantott. - Közölje vele, hogy egy óra múlva hívjon fel az otthoni számomon. - Az arca hirtelen elsötétült, a szeme villámokat szórt. - Ne szarakodjon velem, jóember, tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy a nap bármely percében kapcsolatba tud vele lépni, bárhol legyen is.
Ingerülten lecsapta a kagylót.

Elkapta Luke pillantását, és szégyenkezve megenyhült.
- Sajnálom. De az a hülye alak azt válaszolta, hogy majd meglátja, mit tud tenni. Mintha csak szívességet kértem volna tőle.
Luke előcsalta agyából Elspeth szavait. Azt ecsetelte neki, hogy Anthony Carroll egy régi haverja, akivel együtt tanult a Harvardon, és Bern is hozzájuk tartozott.
- Azt hittem erről az Anthonyről, hogy a barátom - jegyezte meg.
- Ja - bólintott Billie. Az aggodalom árnya suhant át az arcán. - Én is azt hittem.

19.30

A műholdakon kétféle hőmérőt használnak. Negatív hőmérsékleti együtthatós termisztort a belső térben és részben a külső burkon; ellenállás-hőmérőket a külső fémfalon, illetve az orrkupakban.

Bern a Massachusetts sugárúton lakott, a festői Rock Creek folyó vájta szurdok fölött. Csupa nagy kúriából és külföldi követségből állt a környék. Bern lakása ibériai stílusban volt berendezve; a gazdagon faragott, sötét fából készült bútorok a spanyol gyarmati időket idézték. A hófehér falakat pedig napfürösztötte tájakat ábrázoló festmények díszítették, éles kontrasztot alkotva a bútorzat tónusával. Luke felelevenítette Billie közlését, amely szerint Bern harcolt a spanyol polgárháborúban.
Könnyű volt elképzelni Bernt fegyverrel a kezében. Bár sötétszínű haja megritkult, és hasa enyhén megereszkedett a derékszíja fölött, arckifejezése továbbra is sziklaszilárd elszántságot és keménységet tükrözött, szürke szemének fénye pedig zordan csillogott. Luke-nak egy pillanatra kételyei támadtak, vajon egy ilyen józan, gyakorlatias férfi hitelt ad-e majd annak, amit mondani készül neki.
Bern örömmel fogadta. Melegen kezet rázott vele, és erős kávéval kínálta egy kis csuporban. A zeneszekrény tetején ezüstkeretes fénykép díszelgett: egy középkorú férfit ábrázolt, kezében fegyver, az ingje szakadt.
- Largo Benito - világosította fel Bern. - A legnagyszerűbb ember, akivel valaha is találkoztam. Együtt harcoltunk Spanyolországban. A fiamat Largónak hívják, bár Billie Larrynek szólítja.
Bern számára alighanem élete csúcspontját jelentette a spanyol polgárháború. Luke irigykedve merengett el azon, vajon az ő életében melyik volt a legszebb időszak.
- Gondolom, nekem is lehettek kedves emlékeim - szólalt meg csüggedt keserűséggel.
Bern metsző pillantást vetett rá.
- Mi a fene zajlik a háttérben, öreghaver?
Luke letelepedett, és részletesen beszámolt arról, amit Billie segítségével felfedezett a kórházban.
- Szóval, szerintem nagyjából a következő történhetett. Fogalmam sincs, hogy beveszed-e vagy sem, de mindenféleképpen elmondom bízva abban, hogy a rejtély némely vetületére talán te fényt tudsz deríteni.
- Megteszem, ami tőlem telik.
- Hétfőn érkeztem Washingtonba, közvetlenül a rakéta tervezett felbocsátása előtt, hogy találkozzam a hadsereg egyik tábornokával. Hogy miért akartam vele beszélni, azt homály fedi, mivel senkinek sem kötöttem az orrára. A feleségem aggódni kezdett miattam, úgyhogy felhívta Anthonyt, és megkérte, hogy tartsa rajtam a szemét. Anthonyvel abban maradtam, hogy kedd reggel együtt reggelizünk.
- Teljesen rendben lévőnek tartom. Anthony a legrégibb cimborád. Már évek óta szobatársak voltatok, amikor mi ketten megismerkedtünk.

- Ami ezután jön, az némileg találgatásokon és feltevéseken alapul. A megbeszélt időpontban összefutottam Anthonyvel, mielőtt felkerestem volna a tábornokot. Reggelizés közben valamit beleszórt a kávémba, ami teljesen kiütött. Betuszkolt az autójába, és bevitt a Georgetowni Elmegyógyintézetbe. Vagy addig mesterkedett, amíg Billie-t valamilyen módon el nem takarította az útból, vagy egyszerűen csak megvárta, míg letelik az ügyelete. Bárhogy csinálta is, biztosra akarta venni, hogy Billie nem fog kiszúrni engem. A betegfelvételnél hamis nevet diktált be. Bizonyára előkeríttette dr. Len Rosst, akiről tudta, hogy megvesztegethető. A Sowerby Alapítvány vezetőségi tagjaként élvezett befolyását latba vetve nyomást gyakorolt a pszichiáterre, hogy végezze el rajtam azt a skizofréniás kezelést, amelytől elveszíthetem a memóriámat.
Luke rövid szünetet tartott, lehetőséget teremtve Bernnek, hogy dőre, nevetséges kitalációnak, a képzelet szüleményének nevezze az egészet. De Bern csak némán ült, és hallgatott. Egy idő után, Luke teljes elképedésére, azt feszegette: - De az isten szerelmére, mit akart elérni ezzel?
Luke menten jobban érezte magát. Ha Bern hisz neki, akkor talán segíteni is tud.
- Először próbáljunk a hogyanra összpontosítani, és hagyjuk későbbre a miért kérdését.
- Jó.
- Szóval. Hogy eltüntesse a nyomokat, Anthony kijelentett a kórházból, szakadt ruhákat aggatott rám - feltehetően azalatt, amíg öntudatlanul feküdtem a kezelés utóhatásától -, majd otthagyott a Union Station vécéjében egy "haver" társaságában, akinek nyilván az volt a megbízatása, hogy beadja nekem a dajkamesét csavargó mi voltomról, egyidejűleg pedig folyamatos megfigyelés alatt tartson, biztosítandó, hogy a kezelés valóban hatásos és elérte a célját.
Bern most kétkedőnek látszott.
- De hát tisztában kellett lennie vele, hogy előbb vagy utóbb ki fogod deríteni az igazságot.
- Nem szükségszerűen. Legalábbis nem a teljes igazságot. Nyilván úgy kalkulált, hogy néhány nap vagy esetleg néhány hét is beletelik, mire rájövök, hogy ki is vagyok valójában. Abból indult ki, hogy ettől függetlenül azt fogom hinni, miszerint alaposan kirúgtam a hámból, és a tivornyázás után az utcán kötöttem ki. A közhiedelem szerint az erősen tintázók elveszíthetik az emlékezetüket. De ha mégsem ülnék fel ennek, és elkezdenék szaglászni, akkorra már bottal üthetném a nyomokat. Sőt addigra valószínűleg már Billie is megfeledkezik a titokzatos páciensről. Ha pedig mégsem, akkor Len gondoskodott volna róla, hogy a kartotéknak írmagja se maradjon.
Bern gondolataiba merülve bólogatott.
- Kockázatos terv, de vitán felül magában hordozza a siker reményét. Titkos műveletek esetén ennél jobb esélyre sosem lehet számítani.
- Őszintén szólva meglep, hogy még csak nem is kételkedsz a szavaimban.
Bern vállat vont.
- Van valami nyomós oka annak, hogy fenntartás nélkül elfogadod, amit elmondtam? - nyaggatta Luke.
- A titkosszolgálatnál dolgoztál te is. Mindnyájan tudjuk, hogy előfordul az ilyesmi.
Luke-ban nőttön-nőtt a meggyőződés, hogy Bern eltitkol valamit előle. Más eszköze nem lévén megpróbált a lelkére beszélni.
- Bern, ha van a birtokodban valamilyen információ, könyörgök, mondd el. Égető szükségem lenne minden segítségre, elhiheted.
Bernen látszott, hogy borzasztóan szenved, és nem tud egykönnyen dűlőre jutni.
- Hát, volna valami... Csakhogy államtitoknak számít, és senkit nem szeretnék bajba sodorni.
Luke felvillanyozódott.
- Kérlek, áruld el nekem. Igazán benne vagyok a slamasztikában. Bern vizslatón végigmérte, miközben láthatóan önmagával viaskodott.

- Igen, nekem is az a benyomásom, hogy tényleg alaposan benne vagy. - Vett egy mély lélegzetet. - Oké, vágjunk bele... A háború vége táján Billie és Anthony egy speciális OSS-programon dolgoztak, amelynek az igazságszérum kifejlesztése volt a célja. Akkoriban mi ketten nem tudtunk róla, én is csak később jöttem rá, miután feleségül vettem Billie-t. Megfelelő szérumok után kutattak, hogy befolyásolhassák a vallatás alatt álló foglyok akaratát. Kísérleteztek egyebek között meszkalinnal,6 barbituráttartalmú csillapítószerekkel, nioszcin alkaloiddal és kannabisszal. A kísérleti nyulak olyan katonák voltak, akiket azzal gyanúsítottak, hogy kommunistaszimpatizánsok. Billie és Anthony személyesen keresték fel az atlantai, memphisi és New Orleans-i katonai bázisokat. A kiszemelt áldozatok bizalmába férkőztek, majd egy óvatlan pillanatban megkínálták őket egy marihuánás cigarettával, utána pedig lesték, vajon elárulják-e legféltettebb titkaikat.
- Képzelem, mennyi szemrehányásnak és zsörtölődésnek lehettek fültanúi - jegyezte meg Luke mosolyogva.
Bern bólintott.
- Igen, azon a szinten még komikusan hatott a dolog. A háború után Billie visszament az egyetemre, hogy megírja a doktori disszertációját. Azt tanulmányozta, hogy milyen hatásokat gyakorolnak a különböző gyógyszerek és vegyi anyagok, például a nikotin az emberi elmére. Miután megszerezte professzori címét, folytatta a vizsgálatait, azzal a különbséggel, hogy elsősorban azt kutatta, miként hatnak a kábítószerek és egyéb tényezők az emberi emlékezőképességre.
- De akkor már nem a CIA megbízásából dolgozott, ugye?
- Én is azt hittem. De tévedtem.
- Egek!
- 1950-ben, miután Roscoe Hillenkoetter került a CIA igazgatói székébe, az ügynökség belevágott egy Bluebird fedőnevű programba. Hillenkoetter engedélyezte, hogy a projektet titkos pénzekből finanszírozzák, így nem maradt nyoma. A Bluebird lényegében az agykontroll mechanizmusának megértésére és elsajátítására irányult. Egy egész sor, törvényes keretekben zajló kutatást finanszíroztak különböző egyetemeken. A pénzt alapítványokon keresztül folyósították, így eltüntetve a forrás eredetét. A CIA pénzelte Billie munkáját is.
- És ő hogyan vélekedett erről?
- Sokat vitatkoztunk. Én azon az állásponton voltam, hogy a program rossz célt szolgál, mert a CIA arra készül, hogy agymosásnak vessen alá embereket. Billie ellenben csökönyösen azzal érvelt, hogy bármely tudományos vívmányt fel lehet használni az emberiség javára vagy kárára. Meg volt győződve arról, hogy a kutatása felbecsülhetetlen értékű, és tökéletesen hidegen hagyta, hogy ki állja a számlát.
- Ez vezetett a válásotokhoz?
- Szegről-végről. Akkoriban egy Detektívsztori című rádiósorozaton dolgoztam, de mindenáron be akartam törni a filmiparba. Úgyhogy 1952-ben előrukkoltam egy forgatókönyvvel, amely arról szólt, hogyan gyúrja-formálja át gyanútlan emberek észjárását egy kormányügynökség titkos eszközökkel. Jack Warner lecsapott a történetre. Billie-nek azonban elfelejtettem megemlíteni.
- Miért?
- Mert biztosra vettem, hogy a CIA leállíttatná a forgatást.
- Megtehette volna?
- Mérget vehetsz rá.
- Mi lett aztán?
- A filmet a következő évben mutatták be. Frank Sinatra játszotta benne azt a bárénekest, aki véletlenül tanúja lesz egy politikai merényletnek, úgyhogy kénytelenek kitörölni az emlékezetét, persze egy törvénytelen eljárás alkalmazásával. Joan Crawford alakította a

főnöknőjét. Kasszasiker lett belőle. A karrierem egy csapásra sínre került. Egymás után kaptam a jobbnál jobb ajánlatokat a nagy hollywoodi stúdióktól.
- Billie mit szólt hozzá?
- Elvittem a bemutatóra.
- Gondolom, tajtékzott utána.
Bern félig szomorúan, félig kárörvendőn elmosolyodott.
- Romokban hevert. A szememre hányta, hogy kihasználtam, és a tőle szerzett bizalmas információkat dolgoztam bele a forgatókönyvbe. Égre-földre esküdözött, hogy tönkretettem a kutatását, mert a CIA minden bizonnyal meg fogja vonni tőle a pénzt. A házasságunk menthetetlenül zátonyra futott.
- Most már értem, miért mondta azt Billie, hogy eltérő értékeket vallotok.
- És igaza is van. Tulajdonképpen hozzád kellett volna feleségül mennie. Sosem jöttem rá, hogy miért nem téged választott.
Luke pulzusa kihagyott. Roppantul kíváncsivá tette, hogy Bern miért hozta szóba a témát. De előbb egyéb tisztázandó kérdésekre várt választ.
- Visszatérve 1953-ra, felteszem, hogy a CIA a botrány ellenére sem szüntette be a programot.
- Pontosan. Inkább úgy döntöttek, hogy derékba törik a pályámat -közölte Bern keserűen.
- Mit módoltak ki?
- Elkezdték piszkálni, vajon hűséges és jóravaló amerikai állampolgár vagyok-e. Mivel egészen a háború végéig kommunistának vallottam magam, könnyű célpont lettem a számukra. Feketelistára helyeztek Hollywoodban, sőt még a rádióhoz sem mehettem vissza.
- Milyen szerepe volt ebben Anthonynek?
- Billie szerint megtett mindent, hogy a védelmemre keljen, de felülbírálták. - Bern eltűnődött.
- De most, hogy végighallgattalak, már egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy tényleg úgy volt, ahogy Billie mondta.
- Mihez kezdtél?
- Volt néhány piszok nehéz évem, aztán kiötlöttem a Szörnyű ikerpárt.
Luke értetlenkedve nézett rá.
- Ez egy gyerekeknek való könyvsorozat. - A könyvespolcra bökött. A csillogó, színes borítók valóságos kavalkádot alkottak. - Te is ismerted őket. A húgod gyerekének olvastál fel belőlük.
Luke megörült, hogy a húgának gyermeke van. Nem volt ellenére az sem, hogy felolvasott neki. Jó tulajdonságra vallott. Oly sokat kell még kiderítenie magáról, hasított belé. Körbemutatott a fényűző lakáson.
- Úgy látom, szép sikert arattak a könyveid. Bern bólintott.
- Az első történetet még álnéven írtam. Szerencsémre összeakadtam egy olyan ügynökkel, aki rokonszenvvel viseltetett a McCarthy-féle boszorkányüldözés áldozatai iránt. A könyv egykettőre felkerült a bestseller-listára. Azóta évente kettővel jelenek meg a piacon.
Luke a polchoz sétált, és találomra leemelt egy könyvet. Felütötte a közepe táján. Vajon melyik sűrűbb, a méz vagy az olvasztott csokoládé? Az ikrek mindenképpen tudni akarták. Ezért kezdtek bele abba a kísérletbe, amely annyira felbosszantotta a Mamit - olvasta hangosan.
Elmosolyodott. Könnyen el tudta képzelni, hogy mennyire imádhatják a gyerekek az efféle történeteket. Aztán szomorúság költözött az arcára.
- Nekem és Elspethnek nincs gyermekünk - jegyezte meg.
- Nem tudom, hogy miért nincs - felelte Bern. - Mindig is szerettetek volna családot alapítani.
- Próbálkoztunk, de nem jött össze. - Luke becsukta a könyvet. -Egyébként hogy látod, boldog a házasságunk?
Bernnek nehezére esett a válasz.
- Hát, ha már rákérdeztél... Nem, nem az.
- És miért nem?

- Valami félrecsúszott menet közben, de te sosem tudtál rájönni, hogy voltaképpen mi. Egyszer felhívtál, hogy tanácsot kérj tőlem, de nem lettél sokkal okosabb attól, amit összehadováltam.
- Pár perce tettél egy olyan megjegyzést, hogy Billie-nek inkább hozzám kellett volna feleségül jönnie.
- Őrülten egymásba voltatok gabalyodva.
- De hát miért szakadt félbe?
- Nem is tudom. A háború után csúnyán összerúgtátok a port. Senkinek sem árultátok el, hogy min.
- Meg fogom kérdezni Billie-től.
- Helyes.
Luke visszatette a könyvet.
- Mindegy, azt viszont már kezdem érteni, hogy miért nem néztél tökkel ütött agybetegnek, amikor előadtam neked ezt az egészet.
- Nem titkolom, valóban osztom a megérzésedet, hogy Anthony áll a dolog mögött. Simán el tudom hinni róla.
- De van valamilyen elképzelésed arról, hogy miért tette?
- A leghalványabb sincs.

20.00

Amennyiben a hőmérsékleti ingadozások nagyobbak a vártnál, bizony könnyen megeshet, hogy a germánium tranzisztorok túlhevülnek, a higanyakkumulátorok lefagynak, a műhold pedig nem tud több adatot továbbítani a Földre.

Billie az öltözőasztalánál ült, és a sminkjét igazította. Mindig is a szemét tartotta a legfeltűnőbb külsődleges jegyének, ezért nagy gondot fordított a kifestésére. Fekete szemceruzát, sötétszürke szemhéj-púdert és némi szempillafestéket egyaránt bevetett, hogy kiemelje szívtipró szépségét. A nyitott hálószobaajtón át heves fegyverropogás robaja szűrődött be. Larry és Becky-Ma egy westernfilmet néztek a televízióban.
Nem volt sok kedve az esti randevúhoz. A nap eseményei alaposan felkorbácsolták benne a régi idők szenvedélyét, és mély érzelmeket váltottak ki belőle. Eleve feldühítette, hogy nem kapta meg a hőn áhított állást, és szörnyen gonosznak találta, amit Anthony művelt. Ám leginkább az zavarta és ejtette igazán kétségbe, hogy a Luke-hoz kötődő láthatatlan, elhaltnak vélt érzelmi szálak eltéphetetlenül és kiirthatatlanul ugyanolyan erősek és veszélyesek, mint valaha. Sminkelés közben hosszasan tipródott az évek során Anthonyvel, Luke-kal, Bernnel és Haroldddal szövődött kapcsolatán, és nem tudta volna megmondani, vajon helyesen döntött-e, amikor az életéről volt szó. Mindezek után kissé lehangolónak és érdektelennek tűnt számára a kilátás, hogy egész este a tévé előtt gubbaszthat Harold társaságában a színházi közvetítést lesve. Nem mintha nem kedvelné a férfit.
Megcsörrent a telefon.
Felugrott, hogy felvegye az ágyánál lévőmellékállomást, de Larry már megelőzte. Anthony hangja ütötte meg a fülét:
- Itt a CIA! Most értesültünk róla, hogy küszöbön áll a pattogó káposzták támadása Washington ellen!
Larry önfeledten kuncogott.
- Felismertelek, Anthony bácsi!
- Ha véletlenül az útjába akadna egy pattogó káposzta, kérem, ne próbáljon, ismétlem, ne próbáljon szóba elegyedni vele!
- A káposzták nem is tudnak beszélni!

- Az egyetlen módja, hogy elbánjunk velük, ha fogunk egy szelet kenyeret, és addig püföljük őket, míg végül már nem mozognak.
- Az egészet csak kitaláltad, igaz? - nevetett Larry.
- Anthony, itt lógok a mellékállomáson - szólt közbe Billie.
- Akkor szia, Larry, és legközelebb felvesszük a harcot a káposztákkal, oké? - mondta Anthony.
- Az döfi lesz! Szia! - Larry letette a kagylót.
- Billie? - Anthony hangja hivatalossá vált.
- Figyelek.
- Üzenetet hagytál, hogy sürgősen hívjalak fel. Mint hallom, alaposan beletapostál az ügyeletes lelkivilágába.
- Lehetséges. Anthony, mi a fészkes fenét forgatsz a fejedben?
- Talán ha konkrétabb lennél...
- Ne próbálj velem szarakodni, rendben?! Ismerlek jól. Tudom, hogy hazudtál nekem, amikor legutoljára beszéltünk. De akkor még sejtelmem sem volt arról, hogy mi az ábra. Most viszont már minden világos. Tudom, hogy tegnap éjszaka mit műveltetek Luke-kal a kórházban.
Hosszú hallgatás volt a válasz.
- Magyarázatot követelek! - keményített be Billie.
- Ez nem telefontéma. Összefuthatnánk valamikor a következő napokban...
- Na, ne viccelj! - Nem fogja ilyen könnyen megúszni a dolgot, fogadkozott Billie. - Most akarom, hogy elmond.
- Te is tisztában vagy vele, hogy nem tehetem.
- Bármit megtehetsz, amihez csak kedved szottyan, úgyhogy ne is próbálj kifogásokat keresni.
- Bíznod kell bennem. Már húsz éve barátok vagyunk.
- Ja. Nyilván ezért kevertél kalamajkába már az első randevúnk alkalmából.
Anthony hangjában bűnbánó árnyalat bujkált.
- Még mindig haragszol rám?
- Á, dehogyis - enyhült meg Billie is. - Hinni akarok neked. Elvégre a fiam keresztapja vagy.
- Holnap mindent megmagyarázok, ha tudunk találkozni.
Billie már-már hajlott arra, hogy megadja magát, és visszakozzon. Aztán éles pengeként belevágott, hogy mit tett a férfi.
- Te bezzeg nem bíztál bennem tegnap, igaz? A hátam mögött cselekedtél, az én kórházamban!
- Már mondtam, hogy meg tudom...
- Azelőtt kellett volna megmagyaráznod, mielőtt becsaptál. Rukkolj ki az igazsággal, vagy tüstént hívom az FBI-t. Választhatsz.
Kockázatos vállalkozás férfiakat megfenyegetni. A kényszer hatására még makacsabbá válhatnak. Billie mindazonáltal tudta, hogy a CIA úgy fél az FBI-tól, mint a tűztől, kiváltképpen ha ügynökei a törvénytelenség peremére tévedtek - márpedig az esetek többségében ezen a szűk határmezsgyén táncolva tevékenykedtek. A szövetségiek, akik féltékenyen óvták kizárólagos jogkörüket a külföldi kémekkel szembeni fellépésre az Egyesült Államok határain belül, kész örömmel ragadtak meg minden alkalmat, hogy tüzetesen kivizsgálják a CIA által amerikai területen végrehajtott, törvénybe ütköző cselekedeteket. Amennyiben az Anthony irányította művelet szigorúan az előírt szabályok szerint zajlott, akkor Billie fenyegetőzése nem ért többet egy lyukas krajcárnál. Ám ha átlépte a törvényesség határát, akkor az elevenére tapintott.
Anthony bosszúsan fújt egyet.
- Nos, mivel utcai fülkéből beszélek, és feltételezem, hogy nem hallgatják le a telefonodat... - Rövid hatásszünetet tartott. - De előre figyelmeztetlek, hogy nem fogsz hinni a fülednek.
- Bízd rám.

- Oké, te akartad. Szóval, a helyzet úgy fest, hogy Luke egy kém. Billie ereiben meghűlt a vér.
- Neked elment a józan eszed!
- Kommunista ügynök. Moszkva embere.
- Legyél szíves, ne szórakozz velem. Csak nem képzeled, hogy beveszem ezt a hülye halandzsát?
- A legkevésbé sem érdekel, hogy elhiszed-e vagy sem - csattant föl Anthony nyersen. - Évek óta továbbít a rakétaprogrammal kapcsolatos információkat a szovjeteknek. Mégis, mivel tudnád megvilágítani, hogy a bús fenében voltak képesek fellőni azt az istenverte Szputnyikot, miközben a mieink továbbra is a laboratóriumi asztalon pepecseltek az amerikai variánssal? Egy tapodtat sem járnak előttünk a tudomány területén! Csak éppen hozzáférnek a mi kutatási eredményeinkhez éppúgy, mint a sajátjukhoz. És ezért Luke a felelős.
- Anthony, mind a ketten úgy ismerjük Luke-ot, mint a tenyerünket. Az isten verje meg, húsz éve barátok vagyunk! Soha semmikor egy fikarcnyit sem érdekelte a politika.
- Ez a legnagyszerűbb álca.
Billie elbizonytalanodott. Lehetséges volna? Semmi kétség, egy komoly, kiképzett és felkészült ügynök bizonyára azt színlelné, hogy hidegen hagyja a politizálás. Vagy ha mégsem, akkor nyilván republikánus pártinak vallaná magát.
- De Luke akkor sem volna képes elárulni a hazáját - vetette ellen.
- Másokról is ez hadoválták, mégis megtették. És ne felejtsd el, hogy amikor Franciaországban volt, az ellenállási mozgalom révén kénytelen volt együttműködni a kommunistákkal. Persze, akkor még ugyanazon az oldalon álltunk. A háború után azonban megváltozott a helyzet. A jelekből ítélve viszont Luke-ot ez nem zavarta. Utólag belegondolva, személy szerint úgy vélem, azért nem vett téged feleségül, mert az akadályozta volna a vörösökkel való együttműködését.
- Elspetht azonban elvette.
- Ez igaz, de nem lett gyerekük.
Billie lerogyott az ágy szélére. Úgy érezte, hogy a világ kifordult a sarkaiból.
- És van bizonyítékod?
- Igen, van. Egy szigorúan titkosnak minősített tervrajz, amelyet átadott egy magas rangú KGB-tisztnek.
Billie lába alól kicsúszott a talaj. Most már fogalma sem volt, kinek higgyen.
- De még ha felteszem is, hogy igazat mondasz, miért kellett kitörölni az emlékezetét?
- Hogy megmentsem az életét.
Billie tanácstalanul lehorgasztotta a fejét.
- Ezt aztán már végképp nem értem.
- Komolyan felmerült, hogy meg kell ölni.
- És kik ölték volna meg?
- Hát mi, a CIA. Te is tudod, hogy most készülünk felbocsátani a hadsereg rakétájával az első amerikai műholdat. Ha ez az indítás is kudarcot vall, az oroszok beláthatatlan ideig uralhatják a világűrt, amiként az angolok is hatalmuk alatt tartották Amerikát kétszáz éven
át. Meg kell értened, hogy a háború óta Luke jelenti a legnagyobb veszélyt az Egyesült Államok nemzetközi befolyására és presztízsére. Pusztán egy órával azután, hogy felfedtük a kilétét, már meg is született a döntés, hogy likvidálni kell.
- És nem lehetne bíróság elé állítani kémkedésért, ahogy az civilizált országokban szokás?
- Hogy aztán az egész világ rajtunk röhögjön? Hogy mindenki megtudja, fabatkát sem ér a biztonsági rendszerünk? Hogy olyan laza és hiányos, mint egy szita, és így a szovjetek éveken át képesek voltak elszipkázni legféltettebb tudományos titkainkat? Vedd csak számításba, milyen hatással lenne ez Amerika nemzetközi pozíciójára - különös tekintettel a harmadik világ országaira, amelyek amúgy is régóta flörtölnek Moszkvával. Őszintén szólva, bírósági tárgyalás lehetősége szóba sem került.

- Mégis, miért másították meg akkor a döntést?
- Rávettem őket, hogy próbálkozzunk más módszerrel. Felmentem egészen a csúcsig. A CIA igazgatóján és az Egyesült Államok elnökén kívül senki sem tudja, hogy mi a feladatom. És sikerült is volna rendben végrehajtanom, ha Luke nem volna olyan kibaszottul leleményes. Megmenthette volna az életét, egyszersmind fátylat boríthatott volna az egész ügyre. Ha abban a hitben élt volna, hogy elitta az eszét, és ezért tengődik csavargóként, nem emlékezve semmire sem, akkor minden titokban maradhatott volna. Ő maga sem jött volna rá, hogy milyen titkokat adott át az ellenségnek.
Billie-ben felébredt az önző szakmai elhivatottság.
- Egy pillanatig sem haboztál, hogy meghiúsítsd álmaimat, mert az érdekeid éppen úgy diktálták.
- Hogy megmentsem Luke életét? Kötve hiszem, hogy azt akartad volna, hogy egy pillanatig is habozzak.
- Ne légy olyan pimaszul blazírt, mintha semmi közöd sem volna az egészhez.
- Teljesen mindegy, a lényeg az, hogy Luke széttrancsírozta a tervem, méghozzá a te közreműködéseddel. Ott van most veled?
- Nincs. - Billie-nek rossz előérzete támadt.
- Beszélnem kell vele, mielőtt még több kárt okozna magának. Hol van most?
- Nem tudom - vágta rá Billie, ösztönösen letagadva az igazságot.
- Ugye, nem titkolsz el előlem semmit sem?
- Már miért ne tenném? Te magad mondtad az előbb, hogy az ügynökséged meg akarja ölni Luke-ot. Hülye lennék elárulni, ha tudnám, hogy hol van. De nem tudom.
- Billie, figyelj rám. Én vagyok számára az egyetlen reménysugár. Az utolsó szalmaszál. Ha azt akarod, hogy életben maradjon, mondd meg neki, hogy hívjon fel mielőbb.
- Majd megfontolom - válaszolta Billie, de Anthony már letette.

20.30

A berendezéseket őrző rekesznek nincs sem ajtaja, sem ablaka. Ahhoz, hogy a Cape Canaveralban dolgozó mérnökök hozzáférhessenek a műszerekhez, az egész fémburkolatot el kel! távolítani. Eléggé ügyetlen megoldás, de ezáltal értékes tömeget lehet megtakarítani, ami alkalomadtán fontos tényező lehet a Föld gravitációjának leküzdésében.

Luke remegő kézzel rakta le a telefont.
- Az isten áldjon meg, bökd már ki, hogy mit mondott Billie? Úgy bámulsz magad elé, mint aki kísérletet lát - dörrent rá Bern.
- Anthony azt állítja, hogy szovjet ügynök vagyok. Bern szeme résnyire szűkült. - És...?
- Amikor a CIA rájött, hogy ki vagyok, nyomban ki akartak nyírni. De Anthony meggyőzte őket, hogy legalább ugyanolyan hatékony, ha egyszerűen simára gyalulják az agyamat.
- Aligha hangzik hihetően - fejtette ki álláspontját Bern hűvös, tárgyilagos hangon.
Luke azonban teljesen kiborult.
- Édes istenem, lehet, hogy igaz, amit mond? - sopánkodott.
- Be ne beszéld magadnak! Maszlag az egész.
- Nem lehetsz biztos benne.
- Dehogynem.
Luke már reménykedni sem mert.
- Ugyan, hogy lehetnél?
- Mert nekem tudnom kellett volna rólad. Ugyanis én tényleg szovjet ügynök voltam.
Luke nyögni sem tudott a döbbenettől. Hát most hogyan tovább?
- Lehettünk ügynökök úgy is, hogy nem tudtunk egymásról - vetette ellen.

Bern határozottan rázta a fejét.
- Te tettél be nekem.
- Micsoda?!
- Akarsz még egy csésze kávét?
- Nem, köszönöm, csak álmosabb leszek tőle.
- Úgy festesz, mint egy többnapos vízi hulla. Mikor ettél utoljára?
- Billie megkínált süteménnyel... De hagyjuk már az evést, inkább azt add elő, hogy mit tudsz!
Bern felpattant.
- Készítek neked egy szendvicset, mielőtt még bedobnád a törülközőt.
Luke az unszolás hatására rádöbbent, hogy valóban farkaséhes.
- Oké, köszönöm.
Kimentek a konyhába. Bern kinyitotta a hűtőszekrényt, és előhalászott némi vajat, marhahús konzervet, hagymát és szeletelt rozskenyeret. Luke szájában összefutott a nyál a finomságok láttán.
- A háború alatt történt - kezdett bele Bern, miközben megvajazta a kenyereket. - A francia ellenállási mozgalom két szárnyra szakadt, a gaulle-istákra és a kommunistákra. Csakhamar hatalmi harc bontakozott ki közöttük, és egymással marakodtak a koncon. Roosevelt és Churchill mindenáron azon volt, hogy a kommunisták ne nyerhessék meg a háború utáni első választásokat. Addig-addig mesterkedtek, mígnem az összes fegyver- és lőszerszállítmány a gaulle-isták kezébe került.
- Nekem mi volt a hozzáállásom mindehhez?
Bern marhahússzeleteket helyezett a vajjal megkent kenyerekre, majd mustárral és hagymával fűszerezte őket.
- Különösebben nem érdekelt a franciaországi belpolitikai helyzet, csak azzal törődtél, hogy a nácik minél előbb eltakarodjanak, és te hazajöhess. Nekem azonban más járt az eszemben. Én ki akartam egyenlíteni a számlát.
- Nem egészen értem.
- Leadtam a drótot a kommunistáknak egy ejtőernyővel ledobandó fegyver szállítmányról. Az volt az elképzelés, hogy váratlanul felbukkannak a közelben, és követelik a jussukat a küldeményből. - Szánakozva elfintorította az orrát. - Hát, alaposan elszúrták. Úgy szólt a terv, hogy látszólag véletlenül belénk botlanak, miközben a szállítmánnyal már a tábor felé tartunk, és addig ütik a vasat, míg baráti alapon el nem osztjuk a fegyvereket. Ehelyett a kijelölt célkörzetben ütöttek rajtunk: a küldemény még földet sem ért, már a nyakunkon voltak. Te azonnal rájöttél, hogy elárultak bennünket. A gyanú óhatatlanul rám terelődött.
- És én mit tettem?
- Alkut ajánlottál. Azt ígérted, hogy ha véget vetek a Moszkvával való együttműködésnek, cserébe hallgatsz, mint a sír.
- Aztán mi lett?
Bern közönyösen megvonta a vállát.
- Mindketten betartottuk az alkut. De mindig volt egy olyan érzésem, hogy nem vagy képes megbocsátani nekem. Mindegy... A lényeg az, hogy a barátságunk is megkopott, és sosem tért vissza a régi hőfokra.
Egy szürke burmai macska bukkant fel nesztelenül a semmiből, és kényeskedve nyávogni kezdett. Bern odalökött elébe egy szelet marhahúst. A macska jóízűen befalta, majd kecsesen végignyalta a mancsát.
- Ha én is kommunista ügynök lettem volna, akkor fedeztelek volna - vonta le a következtetést Luke.
- Telitalálat.
Luke saját ártatlanságába vetett hite lábra kapott, bár még voltak kétségei.

- Beszervezhettek a háború után is...
- Kizárt. Az ilyesmire akkor kerítenek sort, amikor még fiatal vagy. Később már szóba sem állnak veled.
Ésszerűnek tűnt az érvelése.
- Tehettem volna pénzért is. Az mindenkire csábítóan hat.
- Neked nincs szükséged pénzre. A családod dúsgazdag. Ez is igaz volt. Elspeth megerősítette.
- Vagyis akkor Anthony téved.
- Vagy tendenciózusan hazudik. - Bern két különböző mintázatú tányérra helyezte a szendvicseket. - Kérsz valamit inni?
- Üdítőt, köszönöm.
Bern kivett két üveg kólát a hűtőből, és lecsavarta a kupakot. Lukenak odanyújtotta az egyik tányért és üveget, majd fogta a sajátját, és bement a nappaliba.
Luke mohón vetette rá magát a harapnivalóra. Pillanatok alatt behabzsolta az egészet. Bern derűsen nézte, ahogy teletömi magát. - Hé, pajtás, itt az enyém is - ajánlotta fel.
- Köszönöm, de ennyi elég volt - hárította el Luke.
- Ugyan már, csak rajta. Amúgy is diétáznom kellene.
Luke vonakodva bár, de maga elé húzta Bern tányérját is. Hatalmasat harapott a szendvicsbe.
- Ám ha Anthony hazudik, akkor mi volt az igazi oka annak, hogy elhitesse veled, miszerint memóriazavarod van.
Luke lenyelte a falatot.
- Vélhetően a Cape Canaveralból történt hirtelen elutazásommal kapcsolatos.
Bern helyeslőleg bólintott. - Ühüm. Máskülönben túl sok volna a véletlen egybeesés.
- Rábukkanhattam valami nagyon fontos körülményre, olyannyira fontosra, hogy szükségét éreztem, hogy azonnal kapcsolatba lépjek a Pentagonnal.
Bern eltöprengett.
- A kérdés csupán az, hogy miért rohantál Washingtonba, miért nem tártad a Cape Canaveral-i kollégáid elé, amit felfedeztél?
- Gondolom, azért, mert senkiben sem bíztam meg közülük.
- Tegyük fel, hogy így volt. Aztán, még mielőtt eljutnál a védelmi minisztériumba, Anthony közbelép.
- Pontosan. Azt sem tartom kizártnak, hogy mivel régóta ismertem, és barátomként bíztam benne, mindent kitálaltam előtte.
- És aztán?
- Ő meg arra a következtetésre jutott, hogy annyira fontos dologról van szó, hogy jobb, ha kipucolják a memóriámat, és akkor a titokra sosem derül fény.
- Most már csak azt szükséges kitalálnunk, hogy mi az a titok.
- Ha tudnám, akkor azt is megérteném, hogy miért csinálták ezt velem.
- Hol akarod elkezdeni?
- Talán az volna a legésszerűbb, ha visszamennék a szállodai szobámba, és körülnéznék a holmim között. Lehet, hogy valami a kezembe akad.
- Ha Anthony vette a fáradságot, hogy mindent kiradíroztasson az agyadból, akkor nyugodt lehetsz, a cókmókodat is átkutatta.
- Elképzelhető, hogy eltüntetett minden szembeötlő nyomot, de talán mégis hátramaradt valami, amelyet ő nem tekintett lényegesnek. Mindenféleképpen körbe kell szimatolnom.
- És utána?
- Egyetlen hely jöhet csak szóba: Cape Canaveral. Még ma este oda repülök... - A karórájára pillantott. Kilenc múlt. Elszaladt az idő. - De legkésőbb holnap reggel.
- Aludj itt nálam - javasolta Bern.
- Miért kellene?

- Nem is tudom. De valahogy nem tetszik az ötlet, hogy egyedül kószálj a sötét éjszakában. Menj el a Carltonba, szedd össze a cuccod, és gyere vissza ide. Holnap reggel kiviszlek a repülőtérre.
Luke beleegyezett.
- Marha rendes vagy hozzám - fűzte hozzá kissé feszélyezetten.
- A régi idők emlékére - válaszolta Bern közömbösen. Luke nem érte be ennyivel.
- Pár perce még arról regéltél, hogy a franciaországi eset óta a barátságunk már nem a régi.
- Ez igaz. - Bern nyílt, kendőzetlen tekintettel nézett Luke-ra. - Az volt az elvi hozzáállásod, hogy aki egyszer elárul, az megteszi másodszor is.
- Igen, ezt el is hiszem magamról - közölte Luke eltűnődve. - De végül is nem lett igazam, ugye?
- Igen, ez egyszer valóban tévedtél.

21.30

A fedélzeti műszereket rejtő cella hajlamos a felbocsátás előtti túlhevülésre. A hiba kiküszöbölésére talált megoldás jellemző arra a sebtében végzett, ám végül mégis hatékony tervezési munkára, amely a felfokozott ütemű Explorer-program sajátja. A rakéta külső falára elektromágneses úton szárazjeget tartalmazó tartályt erősítettek. Egy hőfokszabályozó automatikusan bekapcsolja a hűtőrendszert, valahányszor a rekesz felforrósodik. Közvetlenül indítás előtt hatástalanítják az elektromágnest, és a hűtőtartály leválik a rakétáról.

Anthony sárga Cadillac Eldoradója a K utcában parkolt, a Tizenötödik és a Tizenhatodik közötti tömb magasságában, beleolvadva a Carlton portásának intésére váró taxik sorába. Anthony az autóból tökéletesen belátta a szállodához vezető kacskaringós kocsifelhajtót és a fényesen kivilágított előteret. Pete a hotelben várakozott, abban a szobában, amelyet kibérelt; feszülten fixírozta a telefont, hátha megszólal, és bejelentkezik valamelyik ügynök a sok közül, akik tűvé teszik a várost Luke után.
Anthony valahol a lelke legmélyén azt kívánta, bárcsak ne akadnának a nyomára, és Luke-nak sikerülne kereket oldania. Akkor, ha más közvetlen haszna nem is származna belőle, azt legalább megúszná, hogy meghozza élete legkínzóbb döntését. Énjének másik fele viszont amellett ágált, hogy mielőbb meg kell találnia Luke-ot, hogy pontot tehessen az ügy végére.
Luke nemcsak a barátja volt, hanem tisztességes ember, hűséges férj és kiváló tudós. De mindez nem számított. A háború alatt is tucat számra öltek meg jóravaló embereket, pusztán csak azért, mert a rossz oldalon álltak. Most is háború zajlik, hidegháború: és Luke a rossz oldalon áll. Igazán az tette nehézzé a dolgot, hogy olyan közelről ismerte, mint saját magát.
A szállodából kisiető Pete-re lett figyelmes. Letekerte az ablakot. - Ackie telefonált. Luke egy Bernard Rothsten nevű fickó lakásában tartózkodik a Massachusetts sugárúton - újságolta a futástól kifulladva.
- Végre! - nyugtázta a hírt Anthony. Őrszemeket állított mind Bern, mind Billie háza elé, hátha Luke-nak eszébe jut, hogy a barátaihoz forduljon segítségért. Máskor dagadt volna a melle a büszkeségtől, hogy igaza lett. Most gondterheltség és szomorúság vegyült az Örömébe.
- Ackie motorkerékpáron fogja követni, ha elhagyja a házat - folytatta Pete.
- Remek.
- Gondolja, hogy ide jön?
- Lehetséges. Mi várni fogunk rá. - Az előcsarnokban további két ügynök strázsált, hogy késedelem nélkül riaszthassák Anthonyt, ha Luke nem a főbejáratot használná. - A másik lehetőség a repülőtér.
- Négy emberünket rendeltük oda.

- Rendben. Azt hiszem, minden eshetőséget számításba vettünk. Pete beleegyezően bólintott.
- Nekem is ez a véleményem. Visszamegyek a telefon mellé.
Anthony a fejében végigpörgette a jelenetet, amely nagy valószínűséggel be fog következni. Luke tétova és bizonytalan lesz; ösztönösen óvatos és körültekintő, ám elszánt, hogy mindent kiszedjen belőle. Ő megpróbálja majd olyan helyre csalni, ahol kettesben lehetnek. Ha már nem lesz senki körülöttük, másodpercek kérdése, hogy előkapja a hangtompítós pisztolyt a télikabátja belső zsebéből.
Luke nyilván küzdeni fog az életéért. Vele született tulajdonsága volt, hogy nem adja fel. Rá fogja vetni magát, vagy kiugrik az ablakon, esetleg az ajtó felé iramodik, hogy arrafelé keresse a menekülés útját. Ő megőrzi a hidegvérét. Azelőtt is ölt már, most sem lesz probléma. Acélos marokkal fogja tartani a fegyvert, hogy el ne vétse. Luke mellére céloz majd, és meghúzza az elsütő billentyűt. Egyszer... kétszer... Amíg meg nem állítja Luke-ot. Kétségtelenül elvágódik majd. Ő közelebb lép hozzá, ellenőrzi a pulzusát, és ha szükséges, megadja neki a kegyelemlövést, hogy ne szenvedjen. És akkor a barátja halott lesz.
Pofonegyszerű az egész. Gyerekjáték. Azzal sem lesz gond, hogyan simítsa el az ügyet. Perdöntő bizonyítékok állnak a rendelkezésére. Például az a tervrajz, amelyen rajta van Luke kézírása. Azt ugyan nem tudja bebizonyítani, hogy egy szovjet ügynöktől vette el, de a CIA nyílván hinni fog neki. Miért is kételkednének a szavaiban?
Valahova el kell majd rejtenie a holttestet. Előbb vagy utóbb megtalálják persze, és vizsgálatot indítanak. A nyomozók rájönnek, hogy a CIA-nak köze lehet az áldozathoz, úgyhogy kérdésekkel fogják bombázni az ügynökséget; a szervezet azonban már nagy tapasztalatokra tett szert, hogyan verje vissza a kíváncsiskodókat. A rendőrség tudomására fogják hozni, hogy a CIA-nak az áldozathoz fűződő kapcsolata nemzetbiztonsági ügy, ezért államtitkot képez; azt mindenesetre bizalmasan megsúghatják, hogy az ügynökségnek semmi köze sincs a gyilkossághoz.
Bárki, aki ezt megkérdőjelezi - legyen az rendőr, újságíró vagy politikus -, azt kockáztatja, hogy hűségvizsgálat indul ellene. Ügynökök lepik majd el az esetleges kukacoskodó lakhelyének a környékét, hogy kifaggassák az ismerősöket, a szomszédokat, sőt még a rokonokat is, miközben - sokatmondó, cinkos pillantást váltva egymással -lehetséges kommunista kapcsolatokra célozgatnak. A nyomozás nem fog megfellebbezhetetlen következtetésre vezetni, ahhoz azonban elég lesz, hogy romba döntse az illető szavahihetőségét.
Hát igen, egy titkos szervezet bármit megtehet, állapította meg önelégült, magabiztos vigyorral Anthony.
Egy taxi fékezett a kocsifelhajtón, és Luke szállt ki belőle. Tengerészkék nagykabátot és szürke puhakalapot viselt, amelyet napközben vásárolhatott vagy lophatott valahonnan. Az utca szemközti oldalán Ackie Horwitz gurult a járda mellé motorkerékpárjával. Anthony kipattant a kormány mögül, és a hotelbejárat felé indult.
Luke messziről feszültnek tűnt, de arckifejezése komor eltökéltségről tanúskodott. Miközben benyúlt a zsebébe, hogy kifizesse a fuvart, a közeledő Anthonyre emelte a tekintetét. Nem ismerte fel. Közölte a taxisofőrrel, hogy tartsa meg az aprót, és bement a szállodába. Anthony követte.
Egyidősek voltak, harminchét évesek. Tizennyolc éves korukban találkoztak először, a Harvardon. Csaknem fél emberöltőnyivel azelőtt.
Ha így kell véget érnie, ám legyen, futott át Anthonyn a keserű gondolat. Csak legyen most már vége.
Luke tisztában volt vele, hogy Bern lakásától egy motorkerékpáros követi. Mostanra teljesen kitisztultak az érzékszervei, idegei finoman megfeszültek. Éberen figyelt.
A Carlton előcsarnoka egy óriási méretű szalonhoz hasonlított, tele francia stílusú bútorral. A bejárattal szemben egy alkóvban helyezték el a recepciós pultot és a portásfülkét, így nem

törték meg a hall tökéletes téglalapalakját. A bárajtónál két szőrmebundás dáma tereferélt néhány szmokingos férfival. Egyenruhás boyok és frakkos pincérek tették a dolgukat meglehetős hatékonysággal, olajozott céltudatossággal. A hely hűvös, drága eleganciát sugárzott, mintha eleve úgy tervezték volna, hogy jótékony nyugtatóként hasson a megfáradt vendégek kimerült idegeire. Luke-ra semmilyen hatást nem gyakorolt.
Körbepillantva a tekintete megakadt két férfin, akiről lerítt, hogy ügynök. Az egyik a szófán ült, újságot böngészgetve, a másik a lift közelében ácsorgott és cigarettázott. Nem illettek a szálloda luxust árasztó környezetébe. Mindketten utcai ruhát viseltek, esőkabátot és öltönyt; ingük és nyakkendőjük elárulta, hogy nem éjszakai szórakozásra készülnek. Legkevésbé sem egy ilyen helyen.
Felötlött benne, hogy hagyni kellene az egészet, és elszelelni onnan. És abból mi jó származna? A recepcióhoz lépett, megadta a nevét, és kérte a kulcsát. Hátrafordulva egy ismeretlenbe botlott.
- Hé, Luke! - szólította meg a férfi.
Ugyanaz az alak volt, aki a nyomában lépett be a hotelbe. Nem nézett ki ügynöknek, de igazság szerint Luke nem is vette tüzetesebben szemügyre. Nagyjából olyan magas volt, mint ő, és akár előkelő megjelenésű is lehetett volna, ha nem öltözködik olyan hányaveti módon. Drágának tűnő teveszőrkabátja kopott és gyűrött volt, cipője még nemigen látott fényesítő pasztát, a haja ollóért kiabált. A hangja azonban tekintélyt sugárzott.
- Sajnálom, de nem tudom, kicsoda ön. Elveszítettem az emlékezetem - világosította fel az idegent Luke.
- Anthony Carroll vagyok. Annyira örülök, hogy végre rád akadtam! - Barátságosan kezet nyújtott.
Luke éberré vált. Továbbra sem tudta, hányadán áll Anthonyvel: barát vagy ellenség. Megrázta a feléje nyújtott kezet, és azt mondta:
- Oly sok mindent szeretnék kérdezni tőled.
- Én pedig szíves-örömest kielégítem a kíváncsiságodat.
Luke az arcába nézett, hosszasan tanulmányozta, mint aki nem tudja, hogyan kezdjen hozzá. Anthony nem olyan embernek látszott, aki elárulja és cserbenhagyja a barátját. Nyílt, intelligens tekintete volt, vonásai nem tetszetősek, de bizalomgerjesztők.
- Hogy tehettél velem ilyesmit? - támadt rá Luke.
- Nem volt más választásom. A te érdekedben cselekedtem. Az életedet akartam megmenteni.
- Nem vagyok kém.
- Ez nem olyan egyszerű.
Luke a szeme villanását figyelte. Megpróbálta kitalálni, hogy mi járhat Anthony fejében. Nem tudta eldönteni, vajon az igazat mondja-e. Vonásai becsületességet tükröztek, ugyanakkor volt valami furcsa az arckifejezésében: a dörzsölt agyafúrtság halovány, alig észrevehető jele. Abban azonban bizonyos volt, hogy Anthony eltitkol valamit előle.
- Senki sem veszi be a süket dumádat, hogy én Moszkvának dolgozom - olvasta a fejére.
- Ki az a senki?
- Bern és Billie.
- Nem tudnak mindent.
- De ismernek engem.
- Én is ismerlek.
- Mi az, amit te tudsz, ők meg nem?
- El fogom mondani, nyugodt lehetsz. De itt nem beszélhetünk. Titkosított információról van szó. Öt percre van az irodám innen. Odamehetünk, ha megfelel.
Luke nem szándékozott sehová sem menni, legalábbis addig nem, amíg kielégítő választ nem kap a kérdéseire. Azzal ellenben messzemenően egyetértett, hogy az előcsarnok nem éppen a legmegfelelőbb hely államtitkot képező ügyek megtárgyalására.

- A lakosztályom közelebb van - ajánlotta. Így legalább megszabadulhat a többi ügynöktől, és ura lehet a helyzetnek: Anthony egymagában nem lesz képes elbánni vele.
Anthony pár pillanatig halogatta a választ, de aztán beadta a derekát: - Persze, miért is ne?
Az előcsarnokon keresztülvágva beléptek a várakozó felvonóba. Luke lopva a kulcsára nézett - 530 volt a lakosztálya száma -, majd odaszólt a liftkezelőnek:
- Az ötödikre, legyen szíves.
Az ajtó bezáródott, és a felvonó döccenés nélkül elindult.
Egyikük sem beszélt. Luke a szeme sarkából még egyszer végigmérte Anthonyt: a viseltes kabátját, gyűrött öltönyét, jellegtelen nyakkendőjét. Bármennyire meglepőnek is találta, a szedett-vedett ruhadarabok egyfajta hanyag eleganciát kölcsönöztek neki.
Tekintete váratlanul megállapodott a kabát redőzött gyűrődésén. Mintha egy nehéz tárgy lehúzta volna a puha anyagot a jobb oldali zsebnél, mellmagasságban.
Páni félelem lett úrrá rajta. Óriási hibát követett el.
Nem számolt azzal, hogy Anthonynél fegyver lehet.
Gondolatai vadul kavarogtak, miközben igyekezett megőrizni nyugodt, közönyös arckifejezését. Képes volna Anthony arra, hogy itt, a szállodában végezzen vele? Miért is ne? Ha egyszer már bent vannak a lakosztályban, senki sem láthatja őket. És a dörrenés? Senki sem fog felfigyelni rá? Nem, ha a pisztoly hangtompítós.
A felvonó megállt az ötödiken, és Anthony kigombolta a kabátját.
Hogy minél gyorsabban előkaphassa a fegyvert, latolgatta Luke.
Egyszerre léptek ki a liftből. Luke hirtelen nem tudta, hogy merre induljon, Anthony azonban megtorpanás nélkül, magabiztosan a jobb oldali folyosó felé vette az irányt. Tehát már járt a lakosztályban.
Luke érezte, hogy kövér izzadságcseppek gördülnek végig a hátán. Olybá tűnt neki, hogy valamikor, nagyon régen már volt hasonló helyzetben, talán nem is egyszer. Azt kívánta, bárcsak megtartotta volna annak a rendőrnek a fegyverét, akinek eltörte az ujját. Persze, reggel kilenckor még fogalma sem lehetett arról, hogy tulajdonképpen mibe csöppent bele - abban a balga hitben élt, hogy egyszerűen csak elveszítette az emlékezetét.
Próbált nyugalmat erőltetni magára. Végtére is csak Anthonyvel kell szembeszállnia: férfi a férfi ellen. Anthonynél volt ugyan fegyver, de ő rájött a szándékára. Nagyjából egyenlők voltak az esélyeik.
Miközben végigsétáltak a folyosón, és szíve a torkában zakatolt, Luke tekintete lázasan kutatott valamilyen tárgy után, amellyel fejbe verhetné Anthonyt. Igazán kapóra jött volna neki egy nehéz váza, üveg hamutartó vagy esetleg egy vastag képkeret. De nem volt szerencséje.
Pedig tudta, hogy muszáj cselekednie, mielőtt a lakosztályba érnek.
Keresztülfutott az agyán, vajon le tudná-e gyűrni Anthonyt, és elvenni a fegyverét. Talán, de túlságosan is kockázatosnak tűnt a terv. A pisztoly könnyen elsülhet dulakodás közben, és csak a jóisten a megmondhatója, hogy éppen merrefelé mutatna a csöve a kritikus pillanatban.
Az ajtóhoz értek, és Luke előhúzta a kulcsot. A szája széle megremegett, tekintete elhomályosult, mintha fátyolszerű függönyt eresztettek volna le az arca elé. Ha most bemennek, halott ember.
Elfordította a kulcsot a zárban, és belökte az ajtót.
- Parancsolj - tessékelte be Anthonyt, és félreállt, hogy udvarias házigazdához illően előre engedje a vendéget.
Anthony szemében gyanakvó fény villant, de azért engedelmeskedett, és Luke előtt belépett a szobába.
Luke villámgyorsan átkulcsolta hátulról a bokáját, gáncsot vetett neki, és teljes erőből, két tenyerével a lapockájának támaszkodva előrelökte. Anthony orra bukott. Egy kicsiny, György korabeli asztalkára zuhant, feldöntve a sárga nárciszokkal díszített vázát. Estében

kétségbeesett, ösztönös mozdulattal belecsimpaszkodott a padlón álló, rózsaszín ernyős nehéz rézlámpába, de az nem bírta a súlyát, és ráborult.
Luke feltépte az ajtót, és rohant, ahogy csak a lába bírta. Végigviharzott a folyosón. A felvonónak hűlt helye volt. Meglátta a vészkijáratot, berúgta az ajtót, és már vágtatott is lefelé a lépcsőnkön. A negyedik emeleti fordulóban csaknem ledöntött a lábáról egy halom törülközőt cipelő szobalányt. Elnézést!, kiáltotta, miközben a holtra vált fiatal nő felsikoltott rémületében. A törülközők szanaszét repültek.
Pár másodperc múlva elérte a lépcsősor alját. Egy keskeny folyosón találta magát. Jobb kéz felől néhány lépcsőfok vezetett felfelé: egy boltíves, alacsony átjárón keresztül kilátott az előcsarnokba.
Anthonybe már akkor belevágott a felismerés, hogy hibát követett el, mielőtt még átlépte volna a lakosztály küszöbét. Nem lett volna szabad elsőként megtennie, de Luke nem hagyott mást választást. Szerencséjére nem sérült meg komolyabban. Egy röpke pillanatig tartó bénult dermedtség után gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét. Talpra ugrott, és az ajtó felé vetette magát. Kidugta a fejét, és még látta a folyosón száguldó Luke-ot. Utána iramodott. Nem sokkal később Luke irányt váltott, és eltűnt. Biztosan a személyzeti lépcsőn menekül, futott át Anthonyn.
Követte. Mindent beleadott, nem kímélte az erejét. Mégis egész bensőjében remegett a félelemtől, hogy Luke egérutat fog nyerni. Legalább olyan jó erőnlétben van, mint ő. Gyötörte a kétség, vajon az előtérben őrködő Curtis és Malone észreveszik-e a menekülő Luke-ot, és rávetik-e magukat.
A lépcsőfordulóban kénytelen volt lelassítani. Egy szobalány térdelt a cementpadlón, és a szanaszét szóródott törülközőket kapdosta össze. Anthony arra tippelt, hogy Luke ütközött bele. A fogai közt átkozódva félrehúzódott, hogy kikerülje a lányt. Már rohant volna tovább, amikor felfigyelt az emeleten megálló lift jellegzetes csilingelésére. Szíve nagyot dobbant: lehet, hogy szerencséje lesz.
Egy elegánsan öltözött pár szállt ki a felvonóból, szemmel láthatóan némileg spiccesen. Anthony félrelökte őket az útból, és ráparancsolt a liftkezelőre:
- A földszintre, de azonnal!
A fiú szót fogadott, sebesen berántotta az ajtót, és meghúzta az indítókart. Anthony türelmetlenül toporgott, miközben a szinteket jelző számok vánszorogva, ólomlábakon járva tünedeztek fel előtte. Puha döccenéssel leértek a földszintre. Anthony nem várta meg, hogy teljesen kitáruljon az ajtó, keresztülpréselte magát a résen.
Luke közvetlenül a felvonó mellett jutott ki az alagsorból. Kővé dermedt. A két ügynök, akit korábban kiszúrt, most a főbejáratnál állt, elvágva menekülési útvonalát. Szinte ugyanabban a pillanatban hallotta, hogy megáll mellette a lift. Az ajtónyílásban Anthonyt látta felbukkanni. Szemvillanás alatt döntenie kellett: küzd vagy menekül.
Három emberrel szemben azonban nem sok esélye lenne a küzdelemnek. Előbb vagy utóbb bizonyára legyűrik. Nagy valószínűséggel a szálloda biztonsági személyzete is nekik segítene. Elég, ha Anthony meglengeti CIA-igazolványát, és mindenki úgy táncol, ahogy Ő fütyül. Menthetetlenül a kezükre jutna.
Az ellenkező irányba iramodott, a hotel belső része felé. A háta mögött felhangzottak Anthony dobogó léptei. Tehát tovább üldözi. Kell lennie valahol egy hátsó kijáratnak. Nyilván nem a hallon keresztül bonyolítják le a szállításokat.
Keskeny bejárati nyílás tűnt fel előtte, csomózott függöny takarta. Mérlegelés nélkül keresztülszáguldott rajta. Parányi belső udvarban találta magát, amely mediterrán kávézónak volt berendezve. Néhánj egymásba fonódó pár táncolt a parketton. Átrobogott a kis helyiségen, félrelökve útjából az asztalokat és székeket. A hátsó ajtón túl keskeny, sötét folyosó húzódott bal kéz felől. Arrafelé vette az irányt. Úgy sejtette, hogy már közel lehet a szálloda személyzeti traktusához, ám kijáratot nem látott sehol sem.

Egy tálalóhelyiségben kötött ki, ahol az utolsó simításokat végzik a különböző fogásokon, mielőtt felszolgálásra kerülnének. Legalább fél tucat egyenruhás pincér serénykedett a gyorsmelegítők mellett, mások lapostányérokat rakosgattak szaporán a tálaló kocsikra. A helyiség közepe táján lépcsőnyílás tátongott. Lefelé vezetett. Luke megcélozta, és iramát alig csökkentve keresztülverekedte magát a döbbent, ámuldozó pincéreken, figyelmen kívül hagyva a háta mögött felcsattanó ingerült figyelmeztető kiáltást:
- Álljon meg, uram! Oda nem mehet le!
A nyomában vágtató Anthonyt hasonlóan dühödt kifakadások kísérték:
- Mégis, mit képzelnek? Talán azt hiszik, hogy a Union Stationön vannak?
Az alagsorban terült el a konyha. Gőzben úszó, forróságot árasztó pokol, ahol több tucat szakács űzte a mesterségét, hogy csillapítsa a szálloda népes vendégseregének az éhségét. Itt-ott gázlángok csaptak fel, tömény páragomolyagok illatoztak, és serpenyők sisteregtek mindenütt. Pincérek üvöltöztek szakácsokkal, szakácsok ordítoztak kuktákkal. Túlságosan is elfoglaltak voltak ahhoz, hogy felfigyeljenek a hűtőszekrények, tűzhelyek, oszlopba rakott tányérok és zöldséges ládák szövevényes labirintusából kiutat kereső, rohanó Luke-ra.
A hatalmas méretű helyiség hátsó részében újabb lépcsők magasodtak. Luke úgy gondolta, hogy az áruátvevő bejárathoz vezetnek. Ha viszont téved, akkor végérvényesen sarokba szorítják. Vállalva a kockázatot nekiiramodott. A lépcsősor tetején egy kettős csapóajtón át kijutott a szabadba. Tüdejébe hideg, éjszakai levegő áramlott.
Sötét udvarban találta magát. A kijárat fölött halovány, tompa fényű lámpa égett. A gyér megvilágításban hatalmas szemeteskukák és gyümölcsszállításra használt faládák sejlettek fel. Mintegy ötvenméternyire, tőle jobbra magas vaskerítés zárta el az utat, a kapuja csukva. Azon túl hívogatta a kivilágított utca, úgy saccolta, hogy a Tizenötödik lehet.
A kapu felé futott. Hallotta, hogy a csapóajtó döngve kivágódik a háta mögött. Bizonyára Anthony. Tehát magukra maradtak. Senki más nem volt a sikátorban, csak ők ketten.
Elérte a kerítést. A kapu nagy, erős lakattal volt lezárva. Luke-on keresztülvillant, hogy ha arra csellengene egy járókelő, Anthony nem merné megkockáztatni, hogy tüzet nyisson. De az utca teljesen kihaltnak látszott.
Ziháló tüdővel, reszkető szívvel felkapaszkodott a kerítésre, és lélekszakadva mászni kezdett. Már éppen átvetette volna magát a tetején, amikor fülét megütötte a hangtompító jellegzetes, elfojtott puffanása. De Anthony nem találta el. Negyven-ötven méterről adhatta le a lövést, mozgó célpontra, az éjszaka félhomályában. Kockázatos, de nem lehetetlen. Leugrott a túloldalon. A pisztoly ismét felköhögött. Lába földet ért. Térde megroggyant, és hasra vágódott. Harmadszor is felhangzott a tompa durranás. Felpattant, és futni kezdett az utca irányába. Több lövést nem hallott.
A sarkon befordulva egy röpke pillanatra hátranézett, de Anthonyt nem látta sehol.
Megmenekült.
Anthony zsibbadt lábai elmacskásodtak. Kénytelen volt a hideg falnak támaszkodni, nehogy össze csukódjanak alatta. Az udvarban rothadó zöldség bűze terjengett. Úgy érezte, mintha magába szívná magát a rothadást is.
Életének legnehezebb percét élte át. Ehhez képest Albin Moulier kivégzése gyerekjátéknak tűnt. Elgémberedett ujja alig tudta meghúzni a ravaszt, miközben a fegyver csöve a kerítésen mászó Luke-ra irányult. Mintha nem akart volna engedelmeskedni az akaratának.
A lehető legrosszabbul végződött az üldözés. Luke olajra lépett, és most, hogy rálőtt, éberebb lesz, mint valaha. És eltökélt, hogy feltárja az igazságot.
A konyhaajtó kivágódott. Malone és Curtis jelent meg a nyílásban. Anthony észrevétlenül visszacsúsztatta a fegyvert kabátja belső zsebébe. Aztán, lihegéstől akadozó hangon rájuk parancsolt:
- Át a kerítésen... Nyomás utána!
De tudta, hogy semmi esélyük Luke utolérésére.

Miután belevesztek a sikátor sötétjébe, feltáp ászkod ott, és matató ujjakkal kezdte összegyűjteni a pisztolyából kivetődött hüvelyeket.

22.30

A rakéta szerkezete a második világháború során London ellen bevetett V2 bomba tervén alapul. A hajtóműve még inkább hasonlít az eredetire. A gyorsulásmérők, a jelfogók és a giroszkópok mind-mind a V2-ről valók. A hajtóanyag-pampa kadmiumkatalizátoron tereli át a hidrogén-peroxidot, elegendőenergiát szabadítva fel a turbinák működtetésére - pontosan ugyanúgy, mint a V2-nél.

Harold Brodsky száraz martinija remekül sikerült, Mrs. Riley sült tonhala pedig kifejezetten pazar volt. Desszertnek cseresznyés pitét és fagylaltot szolgált fel a férfi. Billie-t bűntudat mardosta. Látszott Haroldon, hogy annyira szeretne a kedvében járni, és minden tőle telhetőt megtesz. Billie gondolatai mégis Luke és Anthony körül forogtak. Közös múltjukon merengett, és a tekervényessé vált, kibogozhatatlan jelenükön.
Mialatt Harold kávét főzött, hazatelefonált, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e Larryvel és Becky-Mával. Kávézás után a férfi indítványozta, hogy vonuljanak át a nappaliba tévét nézni. Valahonnan elővarázsolt egy üveg drága francia konyakot, és jókora adagot töltött két túlméretezett pohárba. Saját magába akar bátorságot önteni vagy az ő ellenállását szeretné megpuhítani, tűnődött Billie. Áhítattal szívta be a konyak illatát, de nem ivott belőle egy kortyot sem.
Harold szintén hallgatag volt aznap este. Pedig alapjában véve beszédes típus, szórakoztatóan szellemes és választékos stílusú; Billie folyton nevetett, ha vele volt, de most látta a férfin, hogy az ő gondolatai is máshol járnak.
Egy krimit néztek meg, amelynek Fuss, foe, fuss! volt a címe. Jan Sterling játszotta a főszerepet: egy pincérnőt, aki viszonyra lép az Alex Nichol által megszemélyesített exgengszterrel. Billie-t egyáltalán nem kötötte le a képernyőn bonyolódó, képzeletbeli cselekmény izgalma. Hiába próbált figyelni, rendre azon kapta magát, hogy Anthonyn jár az esze - és azon, hogy mit művelt Luke-kal. Az OSS ügynökeiként annak idején megszegtek szinte minden létező törvényt, és hát Anthony nem szállt ki a buliból, hanem a titkosszolgálatnál maradt. Ennek ellenére Billie-t mélyen felkavarta, hogy képes volt ilyen messzire elmenni. Békeidőben azért mégis más szabályok vannak érvényben, nemde?
Egyáltalán mi volt a szándéka? Bern felhívta, és beszámolt neki a Luke-nak tett vallomásáról. A hallottak csak alátámasztották ösztönös megérzését, miszerint Luke nem lehet kém. Vajon Anthony valóban, őszintén hitte-e, hogy az? Mert ha nem, akkor meg mi volt az igazi célja?
Harold kikapcsolta a tévét, és öntött magának egy újabb pohár konyakot.
- Az utóbbi időben sokat tanakodtam a jövőnkön - bökte ki váratlanul.
Billie szíve nagyot dobbant. Uramisten, a férfi meg akarja kérni a kezét. Ha tegnap tette volna, habozás nélkül igent mond. De ma még fontolóra venni is képtelen.
Harold megfogta a kezét.
- Szeretlek - vallotta be gyengéden. - Jól megvagyunk egymással, ugyanazok a dolgok érdekelnek bennünket, mindkettőnknek van gyermekünk - de nem ez az igazi ok. Szent meggyőződéssel vallom, akkor is feleségül kérnélek, ha pincérnő volnál, és egész nap rágógumit rágcsálnál, meg Elvis Presleyt bömböltetnéd.
Billie nevetett.
- Egyszerűen rajongásig szeretlek, azért, ami vagy. Tudom, hogy az érzéseim valódiak, hiszen egyszer már átéltem hasonlót Lesleyvel. Teljes szívemből rajongtam érte, amíg a halál el nem ragadta tőlem. Tehát nincsenek bennem kétségek. Szeretlek, és azt akarom, hogy örökre együtt maradjunk. - Billie-re nézett, és nekiszegezte a kérdést: - És te hogy érzel?

Billie-nek elnehezült a lelke.
- Kedvellek, Harold. Szeretnék veled ágyba bújni, és jó esélyt látok arra, hogy mindketten élveznénk. - Harold értetlenkedve felvonta a szemöldökét, de nem szólt közbe. - Tisztában vagyok azzal is, hogy könnyebb az élet, ha van valaki, akivel meg lehet osztani a terheket.
- Jó, ha te is így vélekedsz.
- Tegnap talán ez még elég is lett volna. Azt válaszoltam volna, hogy igen, szeretlek, és házasodjunk össze. De ma találkoztam valakivel a múltamból, és elemi erővel rám zúdultak az emlékek, ismét átéltem, hogy milyen volt szerelmesnek lenni huszonegy éves koromban. - Nyiltan a férfi szemébe nézett. - Veled kapcsolatban sosem éreztem így, Harold.
A férfinak azonban ez nem szegte a kedvét.
- Nem is csoda! Ki lesz szerelmes a mi korunkban?
- Lehet, hogy neked van igazad. - Mégis azt kívánta, bárcsak újra őrülten, vadul szerelmes lehetne. A lelke mélyén persze belátta, hogy elvált asszonyként, egy hétéves gyerek iránti felelősséggel a vállán csak délibábot kerget. Hogy időt nyerjen, a szájához emelte a konyakos poharat, és belekortyolt.
Megszólalt a bejárati csengő. Billie összerezzent.
- Ki a fene lehet az ilyen későn? - méltatlankodott Harold. - Nagyon remélem, hogy nem Sidney Bowman akarja kölcsönkérni a kocsimat. - Felállt, hogy ajtót nyisson.
Billie azonban már tudta, hogy ki csengetett. Letette az italt, és szedelőzködni kezdett.
Luke hangja beszűrődött a szobába:
- Muszáj Billie-vel beszélnem.
Furcsa, de jóleső elégedettség ragadta magával Billie-t. Olyan érzése támadt, mintha a leghŐbb vágya teljesült volna.
- Nem vagyok biztos benne, hogy Billie örülne, ha most zavarnák -makacskodott Harold.
- Fontos ügyről van szó.
- Egyáltalán honnan tudta, hogy itt találja?
- Az anyjától. Borzasztóan sajnálom, Harold, de nincs időm tökölődésre! - Billie tompa puffanást hallott, majd rögtön utána Harold zajos tiltakozását. Kisietett az előszobába.
- Hátrább az agarakkal, Luke! Elvégre ez az ő háza.
Luke kabátja cafatokban lógott rajta, kalapját a föld nyelte el. Egész testében reszketett.
- Mi történt veled? - faggatta Billie.
- Anthony rám lőtt. Billie összeborzongott.
- Anthony?! - hitetlenkedett, mint aki nem tudja eldönteni, jól hallotta-e, amit mondtak neki. - Mi az ördög bújhatott belé? Hogy gondolta, hogy rád lő?!
Harold ijedten nézett rájuk.
- Miféle lövöldözésről beszéltek?
Luke rá sem hederített.
- Itt az ideje, hogy az illetékes szervekhez forduljak - közölte Billie-vel. - Elhatároztam, hogy bejelentkezem a Pentagonban. De attól félek, hogy nem fognak hinni nekem. Elkísérnél?
- Persze - válaszolta Billie, és már nyúlt is az előszobafalon csüngő kabátjáért.
- Billie, ezt nem teheted velem! - rimánkodott méltatlankodva Harold. - Egek... Hát nem fogod föl, hogy milyen fontos beszélgetés közepén tartottunk!
- Szükségem van rád, Billie - nógatta Luke.
Billie habozott. Túl kemény volt Haroldhoz. Nyilván már régóta készült erre a pillanatra. Luke-nak viszont az élete forgott veszélyben.
- Sajnálom, Harold, de muszáj mennem. - Odanyújtotta az arcát, hogy a férfi megcsókolja, de az elfordult.
- Ne légy ilyen! - kérlelte Billie. - Holnap látjuk egymást.
- Takarodjatok ki a házamból, de tüstént! - förmedt rájuk Harold. Tajtékzott a dühtől.
Billie kioldalgott, Luke némán követte. Az ajtó dörrenve csapódott be utánuk.

23.00

A Jupiter-programra 40 millió dollárt költöttek 1956-ban és 140 milliót a következő évben. Az előzetes becslések szerint az összeg megfogja haladni a 300 milliót 1958-ban.

Anthony addig kutatott a Pete által bérelt szobában, míg nem talált az egyik fiókban a hotel fejlécével ellátott levélpapírkészletet. A zsebéből előkotorta a három hüvelyt és az eldeformálódott töltényeket, amelyek a Luke-ra leadott lövések után maradtak a helyszínen. Fogta az egyik borítékot, és belerakta őket. Majd leragasztotta a borítékot, és a zsebébe süllyesztette. Az első adandó alkalommal megszabadul tőlük.
Szakmai nyelven "kárrendezésnek" nevezték, amit művelt. Tudta, hogy kevés ideje van, mégis aprólékos gondossággal kellett eljárnia. Mindent úgy kell elrendeznie, hogy nyoma se maradjon az egész incidensnek. A feladat legalább lefoglalta az elméjét, és elterelte a figyelmét az önmegvetéstől, amely egyre inkább elhatalmasodott rajta.
A szolgálatban lévő szállodai igazgatóhelyettes kopogás nélkül tört be a szobába. Felbőszült képet vágott. Alacsony, pedáns emberke volt, kerek, kopasz koponyával.
- Üljön le, Mr. Suchard! - szólt rá Anthony. Megmutatta neki CIA-s igazolványát.
- A, CIA! - ámult el a menedzser. Durcás méltatlankodása kezdett alábbhagyni.
Anthony előhalászott egy névjegyet a zsebéből. - Bár a külügyminisztérium szerepel rajta, ott van az a szám is, ahol bármikor elérhet.
Suchard óvatosan két ujja közé csippentette a névjegyet, mintha bármelyik pillanatban robbanhatna.
- Mit tehetek önért, Mr. Carroll?
Enyhe akcentussal beszélt. Anthony svájcinak vélte.
- Először is, elnézést kérek a kis felfordulásért, amelyet okoztunk. Az igazgatóhelyettes olyan mereven bólintott, mint aki karót nyelt.
Nem volt hajlandó szó nélkül lenyelni a békát, és egy "minden rendben"-nel elboronálni a dolgot.
- Szerencsére csak kevés vendég figyelt fel az eseményekre, ők is csak futólag. Azonban a konyhai személyzet és néhány pincér látta, amint egy férfit üldöztek.
- Örömmel tölt el, hogy nem bolygattuk fel túlságosan a hotel életét, még ha nemzetbiztonsági ügyről is van szó.
Suchard szemöldöke a homlokára szaladt.
- Nemzetbiztonsági ügy?
- Jól hallotta. Több részletet azonban nem árulhatok el...
- Teljes mértékben érthető.
- Remélem, számíthatok a diszkréciójára.
A szállodai menedzserek a világ minden részén büszkék tartózkodó tapintatosságukra. Suchard készségesen bólogatott:
- Mi sem természetesebb.
- Talán az volna a legjobb, ha nem is jelentené a ma esti esetet az igazgatónak.
-Valóban, megfontolandó...
Anthony előkotort egy köteg bankjegyet a nadrágzsebéből. - A Külügyminisztériumnak külön alap áll a rendelkezésére, hogy szükség esetén megtérítse az okozott kárt. - Kiválasztott egy húszdollárost, és a menedzser felé nyújtotta. Az szó nélkül elfogadta. - Ha esetleg a személyzet közül valaki okvetetlenkedne, és keresetlen megjegyzéseket tenne, nos, arra az esetre... - További négy húszdollárost húzott ki a kötegből, és azokat is odaadta Suchard-nak.
Ez már jelentős összegnek számított egy igazgatóhelyettes számára.

- Köszönöm, uram - hálálkodott nyájasan Suchard. - Biztos vagyok benne, hogy maradéktalanul együtt tudunk működni.
- Ha valaki kérdezősködne, mondják azt, hogy nem láttak az égvilágon semmit sem.
- Hogyne. - A menedzser felállt. - Ha esetleg volna még valami...
- Majd jelentkezem. - Anthony a fejével jelezte, hogy vége a beszélgetésnek. Suchard hajbókolva távozott.
Pete állított be.
- A Cape Canaveral-i katonai biztonsági szolgálat főnöke, egy bizonyos Bili Hide ezredes - jelentette. - A Starlite Motelben szállt meg.
- Odaadta Anthonynek a cédulát, amelyre felírta a motel telefonszámát, majd kiment.
Anthony tárcsázta a számot, és kérte, hogy kapcsolják Hide szobáját. - Itt Anthony Carroll a CIA-tól. Műszaki részleg.
Hide ráérős, a hadseregben megszokott pattogós stílustól élesen elütő, vontatott hanglejtéssel beszélt. Anthony gyanította, hogy bizonyára fenekére nézett már néhány pohárnak.
- Nos, miben segíthetek, Mr. Carroll?
- Dr. Lucas miatt zavarom.
- Valóban?
Hangja enyhén ellenségesnek tűnt. Anthony jobbnak látta, ha egy kicsit megpuhítja, és inkább rájátszik a hiúságára.
- Nagyra értékelném a tanácsát, ha ebben a késői időpontban rám tudna szánni pár percet, ezredes.
Hide hűvös modora azon nyomban felengedett.
- Persze, kérdezzen csak.
Na, ez már sokkal jobban hangzik, könyvelte el magában Anthony.
- Gondolom, maga is tudja, hogy dr. Lucas fölöttébb furcsán viselkedik az utóbbi időben, ami meglehetősen aggasztó egy olyan tudós esetében, aki titkos információknak van a birtokában.
- Egyetértek.
Anthony úgy akarta irányítani a beszélgetést, hogy az ezredes a főnöki székbe képzelhesse magát. - Véleménye szerint milyen elmeállapotban lehet dr. Lucas?
- Teljesen normálisnak tűnt, amikor legutoljára láttam. Néhány órával ezelőtt azonban felhívott, és azt állította, hogy memóriazavarban szenved.
- Az még csak hagyján! De ellopott egy autót, betört egy házba, összeverekedett egy rendőrrel, és ki tudja, mi mindent művelt még ezenkívül.
- Te jó ég, ezek szerint rosszabb állapotban van, mint feltételeztem.
Anthony megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Hide bekapta a horgot. Tovább ütötte a vasat. - Meglátásunk szerint képtelen a józan, ésszerű cselekvésre, de maga jobban ismeri, mint mi. Van valamilyen ötlete, hogy mi lehet vele a gubanc?
Lélegzetvisszafojtva várta a megfelelő választ.
- Hát, szerintem valamiféle idegösszeomlása van. - Pontosan erre számított. Kezdettől fogva azon mesterkedett, hogy elhitesse Hide-dal, hogy Luke idegileg kikészült - olyannyira jól sikerült, hogy az ezredes most már egyenesen abban az illúzióban ringatta magát, hogy tulajdonképpen az ő kezdeményezése az idegösszeomlás. Mi több, szükségét érezte, hogy feltevéséről meg is győzze Anthonyt. - Nézze, Mr. Carroll, elhiheti nekem, hogy a hadsereg nem vonna be egy kótyagos félcédulást egy ilyen titkos programba. Rendes körülmények között Luke ugyanolyan normális fickó, akárcsak maga vagy én. A vak is láthatja, hogy valami kibillentette az egyensúlyából.
- Úgy tudjuk, a fejébe vette, hogy valamiféle összesküvést szőttek ellene... De ezek szerint maga azt sugallja, hogy nem szabad komolyan vennünk.
- Isten őrizz!

- Szóval, azt mondja, ne kerítsünk nagy feneket a dolognak, és nem érdemes riasztanunk a Pentagont sem.
- Á, felesleges - vágta rá Hide. Idegesség szűrődött ki a hangjából. - Tudja mit? Majd én felhívom Washingtont, és tájékoztatom őket, hogy Luke-nak agyára ment a tudomány.
- Ahogy óhajtja.
Pete bukkant fel ismét az ajtóban. Anthony felemelt mutatóujjával intette csendre. Meglágyította a hangját, és barátira véve a stílust azt mondta a kagylóba:
- Véletlen egybeesés, de úgy hozta a sors, hogy régi barátja vagyok dr. és Mrs. Lucasnak. Szándékomban áll rábeszélni Luke-ot, hogy keressen fel egy pszichiátert.
- Nagyszerű ötletnek tartom.
- Nos, hálás vagyok a segítségéért, ezredes. Tényleg megnyugtatott, és aszerint fogunk eljárni, amit tanácsolt.
- Igazán nincs mit. Ha a jövőben is adódna valami, amit meg szeretne vitatni velem, csak hívjon nyugodtan.
- Úgy lesz. - Anthony lerakta a kagylót.
- Mi a helyzet ezzel a pszichiáterrel? - firtatta Pete.
- Felejtse el, csak a rizsa kedvéért vetettem be. Gondolatban áttekintette a helyzetet. A szállodában eltüntettek minden nyomot. Gondoskodott róla, hogy a Pentagonban eleve fenntartással fogadják, bármilyen beszámolóval álljon is előLuke. Most már csak Billie kórháza van hátra.
Készülődni kezdett. - Egy órán belül visszajövök. Addig maradjanak itt. Gyűjtse be Malone-t és Curtist. Vesztegessen meg egy szobapincért, hogy eressze be magukat Luke lakosztályába. Van egy olyan sejtésem, hogy vissza fog jönni.
- És akkor mit csináljunk?
- Ne engedjék még egyszer kisiklani a kezük közül! Állítsák meg, bármi áron!

24.00

A Jupiter C titkos összetételű, koncentrált energiatartalmú üzemanyagot használ. A Hydyne 12 százalékkal nagyobb teljesítményt biztosít a hajtóműnek, mint a Redstone rakétákban rendszeresített alkoholalapú indítótöltet. A rendkívül mérgező, maró hatású hajtóanyag az aszimmetrikus dimetil-hidrazin és a dietalen triamin egyfajta keveréke.

Billie begördült piros Thunderbirdjével a Georgetowni Elmegyógyintézet parkolójába, és leállította a motort. Egy sárgászöld színű Ford Fairlane tűnt fel mellette. Lopez ezredes ült benne, a Pentagonból.
- Egy szavamat sem hiszi el - dörmögte Luke az orra alatt.
- Még csodálkozol?! - csitította Billie. - A Carlton igazgatóhelyettese megesküszik rá, hogy senkit sem üldöztek a konyhán át, a hátsó udvarban pedig egyetlen töltényhüvelyt sem találtak.
- Mert Anthony Összeszedte őket.
- Én tudom, Lopez viszont nem.
- Hál' istennek, itt vagy velem, hogy alátámaszd a mondandómat.
Mindhárman kiszálltak, és bementek az épületbe. Az ezredes spanyolajkú családból származott; türelmes, nyugodt arcából intelligens tekintet nézett a világra. Billie biccentett a recepciósnak, és nyomában a két férfival egyenesen az első emeleti irattár felé vette az irányt.
- Szeretném megmutatni magának a Joseph Bellow-ról készült kartotékot. Az adatai tökéletesen megegyeznek Luke-éival - magyarázta Lopeznek, aki bőszen bólogatott.
- Látni fogja, hogy kedden vették fel a beteglistára, majd röviddel később terápiás kezelést alkalmaztak nála, hajnali négykor pedig elbocsátották - folytatta Billie. - Tudnia kell, hogy

hallatlanul szokatlan dolog egy skizofréniás beteget előzetes megfigyelés nélkül kezelni. Felteszem, arra a körülményre már nem is szükséges felhívnom a figyelmét, hogy általában nem szokás a hajnali órákban elbocsátani betegeket egy elmegyógyintézetből.
- Értem - közölte Lopez tárgyilagos, semmire sem kötelező hangon.
Billie kihúzta az irattartót, és kiemelte a Bellow-féle dossziét. Üres volt.
Luke nem akart hinni a szemének.
- Alig hat órával ezelőtt a saját szememmel láttam az iratokat! -bizonygatta.
Az ezredes menni készült.
- Hát, ha nem csal az orrom, akkor végeztünk is, ugye?
Ez az egész csak egy rémálom lehet, kesergett Luke: belecsöppent egy szürreális, képzeletbeli világba, ahol az emberek azt tehetnek vele, amit éppen csak akarnak, akár rálőhetnek vagy belepiszkálhatnak az elméjébe, ő pedig hiába töri magát, semmit sem tud bizonyítani.
- Lehet, hogy nem is ő, hanem én vagyok skizofréniás - jegyezte meg lehangoltan.
- Nekem viszont semmi bajom - szögezte le Billie -, márpedig én is láttam a kartotékot.
- Csakhogy ebben nincs semmi - mutatott rá Lopez.
- Várjon egy pillanatot! A betegfelvételi naplóba mindent be kell jegyezni. Lent, a recepción őrzik.
A helyére dugta a dossziét, és mérgesen visszalökte az irattartó fiókot.
Lesiettek a betegfelvételre.
- Szeretném megnézni a naplót, Charlie - szólt oda a recepciósnak Billie.
- Azonnal, dr. Josephson. - A fiatal, fekete bőrű alkalmazott kutatni kezdett a pult alatt. - A jó büdös francba, hová tűnhetett az a rohadt könyv?
- Uram jézus! - nyögött fel Luke.
A recepciós nem győzött szabadkozni.
- Meg mernék esküdni rá, hogy néhány órával ezelőtt még itt volt. Billie-nek fejébe tolult a vér.
- Áruljon el valamit, Charlie. Járt itt ma este dr. Ross?
- Igen, asszonyom. Pár perce hagyta el a kórházat. Billie bólintott.
- Rendben van. Ha legközelebb erre jár, kérdezze meg tőle, hová tűnt a felvételi napló. Ne aggódjon, ő tudni fogja.
- Mindenképpen megkérdezem, doktornő. Billie ellépett a pulttól.
Luke arca kivörösödött a méregtől.
- Hadd kérdezzek meg magától valamit, ezredes. Mielőtt idejött, beszélt valakivel rólam?
Lopez habozni látszott.
- Igen - bökte ki végül.
- Kivel?
Az ezredes nem válaszolt azonnal.
- Hát, ha jobban belegondolok, tulajdonképpen joga van tudni... Hide ezredes hívott bennünket Cape Canaveralból. Közölte velünk, hogy a CIA szemmel tartja magát, mert roppant különösen viselkedik az utóbbi időben.
- Ebben Anthony keze van - állapította meg Luke gyászos hangon. Billie az ezredeshez fordult: - Rettenetesen sajnálom, de fogalmam
sincs, hogyan győzhetnénk meg. És még csak fel sem hánytorgathatom, ha nem ad hitelt a szavunknak, hiszen nincs bizonyíték a kezünkben.
- Egy szóval sem mondtam, hogy nem hiszek maguknak - jegyezte meg Lopez.
Luke meglepődve, ugyanakkor megújult reménnyel nézett az ezredesre.
- Azt még el tudtam volna fogadni, hogy csak képzelődött, amikor az a benyomása támadt, hogy egy CIA-ügynök kergeti keresztül-kasul a Carlton Szállóban, aztán tüzelni kezd magára a hátsó bejáratnál. Még azt is hajlandó lettem volna bevenni, hogy összeesküdött a doktornővel, hogy mindketten azt állítsák, létezett egy dosszié, csak éppen menetközben

valahogy lába kelt. Azt azonban képtelen vagyok megemészteni, hogy a recepciós is benne volna az összeesküvésben. Kellett lennie egy betegfelvételi naplónak, amely nyomtalanul, szőrén-szálán eltűnt. Kizártnak tartom, hogy maguk vitték el. Miért tették volna? Nem állt az érdekükben. Akkor meg ki? Evidens, hogy valaki el akar valamit titkolni.
- Akkor elhiszi, amit mondtam? - csapott le rá Luke.
- Fogalmam sincs, hogy mit higgyek. Maga azt állítja, nem tudja, hogy mi folyik itt. Nos, én sem tudom. De egyvalami holtbiztos: valami történik. És a jelekből ítélve van rá esély, hogy köze lehet a rakétaprogramunkhoz.
- Mit szándékozik tenni?
- Teljes biztonsági készültséget rendelek el Cape Canaveralban. Jártam már ott többször is, úgyhogy tudom, a körülmények meglehetősen lazák. De mire holnap reggel felébrednek, azt sem fogják tudni, hogy ugyanazon a helyen vannak-e.
- És mi lesz Anthonyvel?
- Van egy barátom a CIA-nál. Beszélni fogok vele. Előadom neki, amit magától hallottam, azzal kiegészítve, hogy halványlila gőzöm sincs, igaz-e vagy sem, mindenesetre nyugtalanítónak találom.
- Ezzel nem megyünk sokra! - tiltakozott Luke. - Rá kell jönnünk, hogy mit forralnak a fejükben, és miért mosták ki az agyamat.
- Egyetértek - felelte Lopez. - Ám jelen pillanatban nem áll módomban több vizet zavarni. Az magukon múlik, hogy saját szakállukra mit csinálnak.
- O, egek! - sápítozott Luke. - Újra magamra maradtam.
- Nem, Luke, nem maradtál magadra - szólalt meg Billie.

NEGYEDIK RÉSZ

1.00

Az új hajtóanyag alapvető összetevője egy kivételesen veszélyes ideggáz. Különleges szerelvényen szállítják Cape Canaveralba. A vonaton nitrogént tárolnak, hogy szivárgás esetén azonnal le tudják szigetelni a tartályt. Az ideggázból elég egy csepp, hogy a bőrön át szinte azonnal bekerüljön a vérrendszerbe. A mérgezés halálos. A műszaki személyzet körében az a mondás járja: "Ha rothadó hal bűzét érzed, szaladj, ahogy a lábad bírja."

Billie sebesen hajtott, magabiztosan kezelve a Thunderbird háromfokozatú sebességváltóját. Luke csodálattal figyelte. Végigrobogtak Georgetown utcáin, át a Rock Creek folyó hídján. A Carlton felé száguldottak.
Luke úgy érezte, mintha feltöltötték volna lemerült akkumulátorát. Bizton tudta, hogy ki az ellenség, tökéletesen felfogta, hogy kivel szegült szembe. Ugyanakkor vele volt egy barátja, és tisztán látta azt is, hogy mit kell tennie. Bár továbbra is homály fedte, hogy pontosan mi és miért történt vele, ám teljességgel eltökélte, hogy kibogozza a rejtélyt. Duzzadt benne a cselekvőképesség és a tenni akarás.
Billie a hotel bejáratától nem messzire, a sarkon állította le az autót.
- Én megyek előre - közölte. - Ha valami gyanúsat észlelek az előcsarnokban, nyomban kijövök. Amennyiben tiszta a levegő, le fogom venni a kabátomat.
Luke-nak nem tetszett a terv.
- És mi van, ha Anthony bent strázsál?
- Nyugodt lehetsz, nem fog tüzet nyitni rám - nyugtatgatta Billie. Ezzel kiszállt, és becsapta maga mögött az ajtót.

Luke eleinte fontolgatta, hogy ellentmond neki, de aztán letett róla: magában igazat adott Billie-nek.
Amikor úgy döntött, hogy ismét megpróbálkozik a szállodával, abból a helyzetértékelésből indult ki, hogy Anthony már egész biztosan felforgatta a lakosztályt, megsemmisítve minden nyomot, amelyről úgy gondolta, hogy elvezethet hozzá; egyidejűleg azonban kénytelen volt fenntartani a szabályszerűség látszatát is, ha másért nem, hát azért, hogy tovább táplálhassa azt a hamis hitet, amely szerint Luke határt nem ismerő, kicsapongó alkoholizmusának köszönheti emlékezetének az elvesztését. Mindebből következően nagy valószínűséggel a lakosztályban hagyta Luke legtöbb holmiját. Ez segítségére lehet abban, hogy visszanyerje tájékozódási képességét. Sőt rábukkanhat a rejtély nyitjához vezető olyan fonalra is, amely fölött Anthony figyelme esetleg átsiklott.
Külön-külön cserkészték be a hotelt. Luke az utca túloldalán maradt, és rajta tartotta a szemét Billie-n. Kedvét lelte fesztelen, pajzán járásában, a testvonalához idomuló kabát ritmikus lengésében. A széles üvegablakon keresztül végigpásztázhatta az egész előcsarnokot. Látta, hogy egy portás lép Billie-hez: feltehetően gyanút fogott, hogy mit keres ott egy szembeszökően csinos, elegáns hölgy ilyen késői órán. Észlelte azt is, hogy Billie előzékenyen válaszol. Szája mozgásából ítélve olyasvalamit mondhatott, hogy "Mrs. Lucas vagyok, rögtön itt lesz a férjem is". Aztán észrevette, hogy kibújik a kabátjából.
Luke átvágott az utcán, és belépett a szállodába.
A színjáték kedvéért odaszólt Billie-nek:
- Szeretnék még egyet telefonálni, mielőtt felmennénk, drágám.
A recepciós pulton feküdt ugyan egy készülék, de Luke nem akarta, hogy bárki is kihallgassa a beszélgetésüket. Pár lépésnyire onnan volt egy kis beugró, annak mélyén egy nyilvános állomás. A fülke ajtaját be lehetett húzni, sőt volt benne egy szék is, ha valaki le óhajtott ülni. Luke belépett, Billie utána. Behúzta az ajtót. A fülke éppenséggel nem volt tágasnak mondható, szorosan össze kellett préselődniük. Luke bedobott egy tízcentest, és felhívta a hotelt. Úgy tartotta a kagylót, hogy Billie is hallja. Bár egészen másra figyelt, futólag érzékelte, hogy Billie közelsége megbizsergeti az érzékeit.
- Sheraton-Carlton, jó reggelt!
Jézus, már másnap van, tudatosodott benne. Csütörtök hajnal. Csaknem húsz órája talpon van. Mégsem érezte álmosnak vagy kimerültnek magát. Ahhoz túl finomra voltak hangolva megfeszített idegei.
- A harmincötös lakosztályt kérném.
A telefonkezelő nem tudta, mitévő legyen.
- Uram, hajnali egy óra van... Halaszthatatlan ügyről van szó?
- Dr. Lucas arra kért, hogy hívjam bármikor, függetlenül attól, hogy mennyi az idő.
- Rendben.
Egy röpke pillanatra süketté vált a vonal, ám kisvártatva felhangzott a kicsengést jelző berregés. Luke érzékszervei mind sűrűbben vették Billie forró testének a bíborszínű selyemruhán áthatoló jelzéseit. Kénytelen volt leküzdeni a kísértést, hogy átkarolja szépformájú, kerek vállát, és magához ölelje.
Négy csöngetés után arra a következtetésre jutott, hogy a lakosztályban nincs senki. Már éppen lerakta volna, amikor a vonal túlsó végén felkapták a kagylót. Szóval mégiscsak várnak rá. Anthony vagy valamelyik embere. Ez kétségkívül bonyodalmat okoz - ám jobb tudni, hol rejtőzködik az ellenség, mint mit sem sejtve csapdába esni.
- Halló? - szólt bele a telefonba egy bizonytalannak, tétovának tűnő hang. Biztos, hogy nem Anthonyé volt. De lehetett Pete-é.
Luke vidékiesre vette a figurát. - Hé, Ronnie, Tim vónék. Mikor gyűsz mán le, itten várunk rád.

- Csak egy részeg disznó - morogta az ismeretlen, hallhatóan eltakarva a kagylót, mintha máshoz beszélne. - Rossz számot hívott, pajtás!
- Ó, atyámfia! Bocsásson mán meg, hogy hát ilyen korán... - Luke nem tudta végigmondani, a vonalat bontották.
- Tehát van valaki a szobában - állapította meg Billie.
- Úgy bizony. És az is lehet, hogy nem csak egy személy.
- Ismerek egy módszert, hogyan csaljam ki őket - vigyorodott el Billie. - Lisszabonban működött, még a háború alatt.
Otthagyták a telefonfülkét. Már a felvonóban voltak, amikor Luke felfigyelt Billie mozdulatára: egy csomag gyufát halászott ki a hamutartóból. Valaki ottfelejthette. Az ötödikre vitették magukat.
Csöndben elmentek az 530-as lakosztály előtt. Billie halkan kinyitott egy jelöletlen ajtót. Amolyan beépített szekrényszerűség volt mögötte, az ágyneműk tárolására.
- Tökéletes. Látsz a közelben tűzjelzőt? - tudakolta Luke-tól. Luke körbepásztázta a folyosót. Nem messzire tőlük észrevett egy
hagyományos fajta, falra szerelt riasztót - olyat, amelynek az üvegajtaját egy kis kalapáccsal kell betörni, hogy működésbe lépjen.
- Igen, látok - válaszolta.
- Remek. - A tárolóban rendezett halomban álltak a lepedők és takarók az egymás fölött sorakozó fapolcokon. Billie leemelt egy takarót, és kihajtogatva a szőnyegre terítette. Többször megismételte a műveletet, mígnem a lazán egymásra dobált plédek takaros kis rakást alkottak. Luke kezdte kapiskálni, hogy mit forgat a fejében Billie. Hite tüstént megerősítést nyert, amikor Billie leszedett a szemközti szoba kilincséről egy kiakasztható reggeli-megrendelőlapot, és meggyújtotta a talált gyufával. A lángoló papírcsíkot rádobta a takarókból emelt halomra.
- Most megnézheted, miért nem szabad ágyban dohányozni - figyelmeztette mosolyogva a férfit.
Miután a plédek is lángot fogtak, lepedőket dobált rájuk. Arca kipirult a hőségtől és az izgatottságtól, és csábítóbb volt, mint valaha. A felcsapó tűzcsóvák fülsértően harsogtak. Csakhamar csípős, feketeszürkés füst gomolygott a folyosón.
- Ideje megkongatni a vészharangot - szólt rá Luke-ra. - Még véletlenül megsérülhet valaki.
- Értem - válaszolta Luke, és hirtelen felszínre tört emlékezete mélyéről a kifejezés, amely már korábban is keresztülvillant rajta: elvégre nem kollaboránsok. Most értette csak meg, hogy mit jelent. A francia ellenállási mozgalom gyakran robbantott fel gyárakat és raktárakat, ő pedig szüntelenül aggódott, nehogy a szabotázsakciókban ártatlan polgári személyek is megsérüljenek.
Megragadta a láncon függő apró kalapácsot, egy kimért mozdulattal betörte az üveget, és megnyomta a mögötte található nagy piros gombot. Egy-két másodperccel később fülsiketítő szirénaszó csapott végig a folyosón, megtörve a hajnali csöndet.
Luke és Billie hátrább húzódtak, még jobban eltávolodva a felvonótól. Arra azonban ügyeltek, hogy a kavargó, sűrűsödő füstfüggönyön át szemmel tarthassák a lakosztály ajtaját.
A közelükben lévő szoba ajtaja felpattant, és egy hálóköntöst viselő nő lépett ki rajta. Mikor meglátta a fenyegető füstfelhőket, fölsikoltott, és a személyzeti lépcsőfelé iramodott. A szemközti szobából ingujjra vetkőzött férfi bukkant elő, kezében ceruzával; bizonyára amolyan éjszakai bagoly volt, aki a hajnali órákig szokott dolgozni. Aztán egy fiatal pár jelent meg a folyosón, mindketten lepedőbe burkolózva; lerítt róluk, hogy szeretkezés közben ugrasztotta ki őket az ágyból a tűzjelző. A hátuk mögött álmosságtól püffedt szemű, rózsaszín pizsamás férfi támolygott ki a szobájából. Rövid időn belül a folyosó megtelt köhécselő, szemüket törülgető emberekkel, akik riadt tekintettel, botladozó lábakkal kacsáztak a személyzeti lépcső felé.

Az 530-as lakosztály ajtaja először csak résnyire nyílott ki, majd óvatosan kitárult.
Magas férfi dugta ki a fejét rajta. A sűrű, mennyezetig hatoló füstoszlop ellenére Luke-nak azonnal szembetűnt az arcán virító nagy, sötétvörös folt. Tehát Pete az, ismerte fel. A falhoz lapult, nehogy észrevegye. Az alak egy pillanatig habozni látszott, majd ő is a lépcső felé iramodott. Nyomában két másik alak kapkodta a lábait.
- Tiszta a levegő- szólt hátra Luke Billie-nek.
Néhány lépéssel a lakosztálynál termettek, és bementek. Luke behúzta maga mögött az ajtót, nehogy beszivárogjon a füst. Levette a kabát ját.
- Ó, édes jó istenem... - hallotta Billie elcsukló hangját. - Hát újra itt vagyunk.
Torokszorító érzés fogta el, szeme tágra nyílt.
- Képtelen vagyok elhinni - nyögte, miután körbehordozta a tekintetét. Alig lehetett hallani, mit motyog. - Ugyanaz a szoba. Szinte semmi sem változott.
Luke bódultan állt, és kocsányon lógó szemmel egyre csak Billie-t leste, akin látszott, hogy erős érzelmi hullámok rohanták meg.
- Miért, mi történt itt? - kezdte feszegetni nagy sokára. Billie hitetlenkedve csóválta a fejét.
- Annyira nehéz elképzelni, hogy nem emlékszel rá... - felelte, miközben réveteg tekintettel az emlékeket felidézve körbesétált. - Igen, itt a sarokban állt egy zongora. El tudod hinni - zongora egy szállodai lakosztályban! - Bekukkantott a fürdőszobába. - Itt pedig volt egy telefon. Azóta sem láttam egyet sem fürdőszobában.
Luke türelmesen várt. A nő arcvonásaiban szomorúság bujkált, és valamiféle megfejthetetlen árnyalat.
- A háború alatt itt laktál - közölte Billie. Aztán, mintha erőnek erejével tört volna ki belőle: - És itt szeretkeztünk először.
Luke a hálószoba felé pillantott:
- Felteszem, ott bent, azon az ágyon.
- Ó, nem csak az ágyon - kuncogott Billie, aztán ismét elkomorodott. - Hiába, akkor még fiatalok voltunk.
Luke egyszerre érezte izgatónak és elviselhetetlennek a tényt, hogy valamikor ezzel a tündéri nővel szeretkezett.
- Ó, bárcsak emlékeznék rá! - esdekelt. Hangja kásássá vált a vágytól.
Döbbenten látta, hogy Billie elpirul.
Luke erőt vett magán, és elszakította róla a tekintetét. A kagylóért nyúlt, hogy a központot tárcsázza. Biztosra akart menni, hogy a lángok nem fognak tovaterjedni. Egy örökkévalóságnak tűnő idő után a telefonkezelő felvette. - Mr. Davies vagyok, én nyomtam meg a tűzjelzőt - hadarta Luke. - Az ágyneműs szekrény gyulladt ki az 540-es szoba szomszédságában.
Lerakta, mielőtt a központos szóhoz jutott volna.
Billie, túljutva az érzelmi kitörés viszontagságán, fürkésző szemmel nézett körbe.
- A ruháid mind itt vannak - közölte.
Luke bement a hálószobába. Az ágyon egy halványszürke tweed sportzakó és egy fekete színű flanelnadrág hevert, mintha nemrégen hozták volna meg a tisztítóból. Feltételezte, hogy ezekben utazott a gépen, majd megkérte a szállodai személyzetet, hogy vasalják ki őket. A padlón sötétbarna papucscipő. Az egyikben takarosan összetekert, kígyóbőrből készült nadrágszíj.
Kihúzta az ágy közelében álló asztal legfelső fiókját. Egy levéltárca, egy csekk-füzet és egy töltőtoll hevert benne. Luke azonban sokkal érdekesebbnek találta a mellettük lévő, lapos előjegyzési naplót, amelynek utolsó oldalán telefonszámok sorakoztak. Kutyafuttában átpörgette a lapokat, és kikereste a folyó heti bejegyzéseket.
Vasárnap, 26
Telefon Alice-nak (1928)

Hétfő, 27
Úszónadrágot venni
8.30, apex-tan., Vanguard mtl.
Kedd, 28
8.00, reggl. A. C-vel, Hay Adams kávézó

Billie a válla fölött áthajolva olvasta a bejegyzéseket, kezét a férfi vállára helyezve. Öntudatlan mozdulat volt, Luke-on mégis bizsergető áramütésként futott végig.

- Van valami ötleted, hogy ki lehet ez az Alice? - kérdezte a nőtől.
- Persze. A húgod.
- Hány éves?
- Hét évvel fiatalabb nálad, pont harminc most.
- Vagyis 1928-ban született. Biztos a születésnapja alkalmából akartam felköszönteni. Felhívhatnám, esetleg nem ejtettem-e el valamilyen szokatlan megjegyzést, amikor legutóbb beszéltünk.
- Jó ötlet.

Luke felvillanyozva érezte magát. Kezdte Összerakni élete építőkockáit.

- Úgy látom, úszónadrág nélkül utaztam Floridába.
- Na ja, kinek fordulna meg a fejében, hogy januárban meg lehet mártózni az óceánban?
- Mindegy, ide azért bejegyeztem, hogy vásároljak egyet hétfőn. Akkor reggel volt jelenésem a Vanguard Motelben.
- Miről lehetett szó azon az apex-tanácskozáson?
- Megítélésem szerint a rakéta által leírt röppályával volt kapcsolatos. Nem emlékszem, hogy valaha is komolyabban beleástam volna magam a kérdéskörbe, de úgy rémlik, hogy számtalan igen fontos és trükkös kalkulációt kell végezni a kísérlet sikere érdekében. A második fokozatot hajszálpontosan a csúcsponton, az apex elérésekor kell beindítani ahhoz, hogy a műhold állandó pályán keringhessen.
- Könnyen utána lehet nézni, hogy kik vettek még részt a tanácskozáson, és aztán beszélhetnél is velük.
- Meg is fogom tenni.
- A napló szerint kedd reggel Anthonyvel találkoztál a Hay Adams Motel kávézójában.
- És ezzel vége is szakad a bejegyzéseknek.

Felütötte az utolsó oldalt, ahol a telefonszámok sorjáztak. Köztük volt az Anthonyé, Billie-é, Berné, Alice-é és az anyjáé. Ezeken kívül még további húsz-harminc név és hozzá tartozó szám szerepelt a listán, de. egyiktől sem gyulladt ki lámpa a fejében.

- Ismerősnek tűnik bármelyik is? - fordult Billie-hez, de ő is csak a fejét rázta.

El lehet tehát indulni néhány szálon, de igazán érdemleges, biztató nyomra nem lelt. Tulajdonképpen nem is számított többre, ennek ellenére némi csalódottságot érzett. Zsebre vágta a naplót, és körbehordozta tekintetét a szobán. A tartóállványon ütött-kopott fekete bőrönd pihent, teteje kinyitva. Szakavatott mozdulatokkal átkutatta a tartalmát. Tiszta ingek és alsóneműk hevertek benne, meg egy jegyzetfüzet, tele matematikai számításokkal és képletekkel; az ingek között Az öreg halász és a tenger puhakötésű kiadására bukkant, a 143. oldal sarkánál behajtva.

Billie a fürdőszobát vette szemügyre.

- Borotválkozó készlet, piperetáska, fogkefe - ez minden...

Luke kirángatta az összes fiókot és benézett minden hálószobai szekrénybe, egyetlen zugot sem hagyva ki, miközben Billie ugyanezt tette a nappaliban. A hálószoba öltözőszekrényében fekete gyapjúfelöltő lógott egy fekete puhakalap társaságában, a többi fiók és szekrény azonban üresen tátongott.

- Nulla, semmi... És nálad? - kiabált át a nappaliba.

- Itt hevernek a kapott üzeneteid az íróasztalon... Van egy Berntől, aztán Hide ezredestől meg valami Marigoldtól is.
Luke-ba belevágott, hogy Anthony nyilván elolvasta az összes üzenetet, de ártalmatlanoknak ítélte, és úgy döntött, inkább nem kelt gyanút azzal, hogy megsemmisíti őket.
- Tudod, ki ez a Marigold? - puhatolózott Billie.
Luke leásott agya tárnáiba. A nap folyamán már összefutott ezzel a névvel. Előhívta az apró rekeszből, ahová elraktározta.
- A huntsville-i titkárnőm. Hide közlése szerint ő rendelte meg a repülőjegyet a washingtoni járatra.
- Elárulhattad neki, hogy miért utazol el?
- Erősen kétlem. Senkinek sem szóltam róla Cape Canaveralban.
- Csakhogy ő nincs odalent. És elképzelhető, hogy benne jobban megbízol, mint bárki másban.
Luke tanakodóba esett.
- igen, meglehet. Azonnal utánanézek. Talán ez lesz a legígéretesebb szál, amelyre eddig bukkantunk. - Felütötte a bejegyzési naplót, és kikereste a telefonszámokat a hátulján. - Bingó! Itt van - Marigold, lakás...
Letelepedett az íróasztalhoz, és beütötte a számot. Közben azon járt az esze, hogy mennyi idejük maradt, még mielőtt visszatérnének az ügynökök.
Úgy tűnt, hogy Billie olvas a gondolataiban, mert fogta magát, és kezdte begyömöszölni Luke holmijait a fekete bőröndbe.
Álomittas hang szólt bele a telefonba; vontatott, elnyújtott kiejtése alapján alabamai lehetett. Luke arra következtetett a dallamos hanglejtésből, hogy a gazdája fekete bőrű.
- Elnézést kérek, hogy felébresztettem. Marigolddal beszélek?
- Lucas professzor! Hála istennek, hogy végre hallat magáról. Hogy van?
- Köszönöm, azt hiszem, jól.
- Mi a csoda történt magával? Senki sem tudta, hová lett. Most meg azt híresztelik széltében-hosszában, hogy elveszítette az emlékezőtehetségét. Tényleg igaz ez?
- Igen.
- De hát hogy eshetett meg ez?
- Fogalmam sincs. Talán maga tud segíteni nekem, hogy rájöjjek, mi történt.
- Kérdezzen csak bármit.
- Először is azt szeretném megtudni, miért határoztam úgy nagy hirtelen, hogy tüstént Washingtonba utazom. Elárultam magának?
- Nem, pedig magam is kíváncsi lettem volna rá.
Luke erre a válaszra számított ugyan, de azért a lelke mélyén reménykedett, hogy legalább a titkárnője előtt megnyílt, és a bizalmába avatta. - Nem tettem esetleg olyan célzást, amelyből ki lehetett következtetni, mi járatban vagyok Washingtonban?
- Nem, semmit.
- Egyáltalán mit mondtam?
- Csupán annyit, hogy muszáj Washingtonba repülnie Huntsvílle érintésével, és legyek szíves foglaljak helyet a MATS járatára.
A MATS katonai légitársaság volt. Ezek szerint jogosult az igénybe vételére, ha katonai ügyekben jár el, vonta le a következtetést Luke. Egy valamit azonban nem értett az úttal kapcsolatban.
- Huntsville-on keresztül repültem?
- Igen. Azt mondta, hogy meg akar itt állni néhány órára, mielőtt továbbrepülne.
- És miért?
- Máig sem értem. Mindenesetre arra kért, ne említsem senkinek sem, hogy kitérőt tesz Huntsville-ba.

- Aha! - Luke fontosnak minősítette, amit megtudott. - A jelekből ítélve titokban akartam tartani, hogy oda megyek.
- Igen. És én nem is szóltam senkinek sem róla. Érdeklődött nálam a hadsereg biztonsági szolgálata meg az FBI is, de egyiknek sem árultam el, mert maga megkért rá, hogy tartsam titokban. Amikor megmondták, hogy maga eltűnt, nem tudtam eldönteni, hogy helyesen vagy helytelenül cselekszem-e, mindazonáltal megfogadtam, az a legjobb, ha tartom magam ahhoz, amit kért tőlem. Helyesen tettem?
- Nem tudnám megmondani, Marigold. Mindenesetre nagyra értékelem a hűségét. - A tűzjelző szirénája egyszerre csak elhallgatott. Rohamosan fogy az idő, konstatálta Luke. - Most kénytelen vagyok befejezni, Marigold. Köszönöm a segítségét.
- Nincs mit. És vigyázzon magára, hallja?! - Ezzel letette a kagylót.
- Már mindent becsomagoltam - jelezte Billie, miután látta, hogy befejezte a beszélgetést.
- Neked is köszönöm - hálálkodott Luke. Kivette fekete felöltőjét és puhakalapját a szekrényből, és magára öltötte őket.
- És most húzzuk el fel a nyúlcipőt, mielőtt visszajönnek ezek a nyámnyila hotellovagok.
Egy éjjel-nappal nyitva tartó étteremnél álltak meg, az FBI-központ szomszédságában, egy ugrásnyira a Chinatowntól. Mindketten kávét kértek.
- Jó volna megtudni, mikor indul reggel az első járat Huntsville-ba - vetette fel Luke.
- Menetrendet kellene szereznünk.
Luke lopva körülnézett. Látott két, fánkot majszoló zsarut; valamivel odébb négy részeg diák dülöngélt az egyik asztalnál, és hamburgert rendelt; két lengén öltözött hölgy is tartózkodott a helyiségben, vélhetően prostituáltak.
- Nem hinném, hogy itt tartanának - jegyezte meg.
- Bernnek feltétlenül van. Az írók szeretik a menetrendeket. Azokból merítenek ihletet.
- Valószínűleg már alszik.
- Akkor felébresztem. - Billie felpattant. - Van egy tízcentesed?
- Persze. - Luke zsebében még mindig ott lapult az a rengeteg apró, amelyet előző nap lopott.
Billie a mellékhelyiségekhez vezető folyosón lévő nyilvános telefonhoz lépett. Luke belekortyolt forró kávéjába, és követte a tekintetével. Billie beszélni kezdett, és miközben társalgott, olykor-olykor elmosolyodott vagy félrehajtotta a fejét, mint aki el akarja bűvölni a másikat. Luke rettenetesen vonzónak és bájosnak találta. Égett a vágytól, hogy magához Ölelhesse.
Billie visszatért.
- Azonnal idejön, és hozza magával a légi menetrendet is. Luke a karórájára pillantott. Hajnali kettő volt.
- Alighanem mehetek egyenesen a repülőtérre. Remélem, lesz egy korai járat.
Billie elcsodálkozott.
- Mire ez a nagy sietség? Létezik valamilyen határidő?
- Nem tudok róla, de könnyen meglehet. Egyre csak az a kérdés motoszkál a fejemben: mi volt olyan fontos, hogy otthagyjak csapotpapot, és rohanjak Washingtonba? Csakis a rakétával lehet összefüggésben. És ha ez így van, akkor vajon mi más lehet, ha nem valamilyen fenyegető körülmény, amely veszélybe sodorhatja az indítást?
- Talán szabotázs?
- Igen, arra gondolok. Márpedig ha erről van szó, akkor ma este fél tizenegyig be kell bizonyítanom, hogy megalapozott az elméletem.
- Akarod, hogy veled menjek Huntsville-ba?
- És mi lesz Larryvel?
- Majd Bern vigyáz rá. Luke a fejét ingatta.
- Nem tudom, helyes lenne-e... Köszönöm, de inkább ne. -Mindig is magányos farkas voltál, te nagy hős!

- Egyáltalán nem erről van szó - tiltakozott Luke. Azt akarta, hogy Billie pontosan megértse. - Szeretném, ha velem jönnél, Épp ez a gond... Túlságosan is szeretném.
Billie átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezét.
- Nincs semmi baj.
- Ez az egész olyan bonyolult és megalázó. Van egy feleségem, akiről azt sem tudom, hogy néz ki, és mit érzek iránta. Te milyennek látod?
- Én nem beszélhetek neked Elspethről - válaszolta Billie a fejét csóválva. - Neked magadnak kell újra felfedezned, hogy milyen érzéseket táplálsz iránta.
- Igen, azt hiszem, igazad van.
Billie a szájához emelte Luke kezét, és lágyan megcsókolta az ujja hegyét.
Luke elérzékenyült.
- Mindig is ennyire szerettelek, vagy ez valamiféle új dolog?
- Nem, nem új.
- Úgy látom, jól kijövünk egymással.
- Ó, korántse hidd! Akkorákat veszekedtünk, hogy öröm volt hallgatni! De rajongásig szerettük egymást.
- Azt mondtad, hogy szeretkeztünk is... Ott, abban a hotelszobában.
- Fejezd ezt be, kérlek.
- És jó volt velem?
Billie szemébe könnyek szöktek.
- A legjobb.
- De hát akkor meg miért nem házasodtunk össze?
Billie nem bírta tovább. Tartása ellágyult, és keserves zokogásban tört ki. Törékeny teste ütemesen rázkódott a szomorú emlék kiváltotta sírástól. - Mert... - megtörölte az arcát, vett egy mély lélegzetet, majd - újabb roham tört rá. Egy idő után, nagy nehezen mégis úrrá lett az érzelmein, és könnyek között, hüppögve kinyögte: - Mert egyszer annyira megharagudtál rám, hogy öt évig szóba sem álltál velem.

1945

Anthony szüleinek nagy, lovak tartására is alkalmas farmjuk volt a Virginia állambeli Charlottesville-ben, Washingtontól néhány órányira. A birtok közepén hatalmas, fehérvázas kúria terpeszkedett zegzugos toldalékokkal és épületszárnyakkal, amelyekben legalább tíz hálószoba fért el. A farmhoz istállók és teniszpályák tartoztak, sőt volt rajta egy kis tó meg egy csörgedező patak is, távolabb pedig bekerített rét és erdő. A birtokot Anthony anyja örökölte az apjától 5 millió dollárral egyetemben.
Luke annak a hétnek a péntekjén látogatott el hozzájuk, amelyen Japán megadta magát. Mrs. Carroll a verandán fogadva üdvözölte. Ideges, izgága természetű, szőke hajú nő volt, akin látszott, hogy valamikor káprázatosan szép lehetett. Körbevezette a fiút, majd megmutatta neki a makulátlan, kicsiny vendégszobát, ahol aludni fog; a deszkapadló fényesre volt csiszolva, a régimódi ágy magas lábakon állt
Luke katonai egyenruháját - már őrnagyi rangban volt - civil öltözékre cserélte. Fekete kasmír sportdzsekibe és szürke flanelnadrágba bújt. Már a nyakkendőjét kötötte, amikor Anthony bekukkantott hozzá.
- Ha elkészültél, a szalonban vár a koktél - invitálta.
- Azonnal ott leszek - válaszolta Luke. - Melyik Billie szobája? Aggódó, nyugtalan árnyalat suhant végig Anthony arcán.
- Tartok tőle, hogy a lányok a másik szárnyban vannak elszállásolva - mondta mogorván. - A tengernagy meglehetősen régi vágású fickó - szabódott.
Az apja egész életét a haditengerészetnél töltötte.

- Oké, semmi gond - vette a lapot Luke a vállát vonogatva. Az utóbbi három évben mást sem csinált, mint hogy az éjszaka leple alatt sündörgött a megszállt Európában: csak nem fog gondot okozni neki, hogy sötétben kell megtalálnia a kedvese szobáját.
Mire elkészült, és lebaktatott a szalonba, már mindenki csak őrá várt: ott volt az összes barátja. Anthony és Billie, Elspeth, Bern és Bern barátnője, Peg. Luke a háborús évek nagy részét együtt töltötte Anthonyvel és Bernnel, szabadsága alatt Billie-vel volt, Elspetht és Peget viszont 1941 óta nem látta.
A tengernagy feléje nyújtott egy száraz martinit, és Luke jóízűen belekortyolt az italba. A szalonban uralkodó légkör felszabadult és örömteli volt, még ha nem is volt konkrét apropója az ünneplésnek. Mindenki egyszerre csacsogott, a hangulat magasba hágott. Anthony anyjának arcára önelégült mosoly ült ki, az apja gyors egymásutánban döntögette magába a koktélokat.
Luke valamennyiüket alaposan szemügyre vette vacsora közben, Összehasonlítva őket négy évvel korábbi énjükkel, amikor aranyifjúságukat élték, és úgy volt, hogy kicsapják őket a Harvardról. Elspeth rettentően lefogyott a londoni háborús fejadagokon töltött három év után: még egykor csodálatos melle is kisebbnek látszott. Peg, az angyalszívű, aki az egyetemen fölöttébb slamposan és hanyagul öltözködött, most rafinált, divatos ruhát viselt, bár avatott kézzel felhordott sminkje alatt vonásai megkeményedtek, és cinikussá váltak. Bern tíz évvel idősebbnek nézett ki koránál, bár még csak huszonhét volt. Ez már a második háború volt, amelyet végigharcolt. Háromszor megsebesült, és sovány, keszeg arca arról tanúskodott, hogy túl sok szenvedést látott már életében - a sajátját és másokét is.
Még Anthony vészelte át a legszerencsésebben az elmúlt időszakot. Bár részt vett különböző műveletekben, és terepen is harcolt, szolgálatának java részét azonban Washingtonban töltötte. Lobogó magabiztossága, derűs életszemlélete és falmelléki humora csorbítatlan maradt.
Billie úgyszintén alig változott. Gyerekkorában sok szenvedésnek és nélkülözésnek volt kitéve; lehet, hogy ez segítette át viszonylag érintetlenül a háború poklán. Két évig szolgált Lisszabonban fedőbeosztásban, és Luke tudta róla - bár mások nem -, hogy megölt egy embert. Zajtalanul, mesteri hatékonysággal vágta el a torkát annak a férfinak, aki titkokat akart átadni az ellenségnek. Egy kávézó udvarában történt, az éjszaka jótékony sötétjében. Az eset ellenére megőrizte sugárzó energiáját és életkedvét, a nyargaló vidámságot, amely egyik pillanatról a másikra tomboló dühbe tudott átcsapni. Luke sosem fáradt bele szüntelenül idomuló, a hangulathullámokat plasztikusan megjelenítő arcának a tanulmányozásába.
Szinte a csodával volt határos, hogy valamennyien életben maradtak. A legtöbb hasonló baráti társaság elveszítette egy vagy két tagját a háború őrjöngésében.
- Szeretnék pohárköszöntőt mondani - indítványozta, és magasba emelte a borospoharát. - Azokra, akik túlélték - és azokra is, akik odavesztek!
Mindnyájan ittak.
- Most én jövök - követte Bern Luke példáját. - Emelem poharam azokra, akik megtörték a náci háborús gépezet gerincét - a Vörös Hadsereg katonáira!
Újra meghúzták a poharukat. Egyedül a tengernagy fintorgott, és rájuk is szólt:
- Azt hiszem, ennyi elég is volt a pohár köszöntőkből.
Bern kommunista meggyőződése töretlenül lángolt, bár Luke biztosra vette, hogy nem dolgozik többé Moszkvának. Megállapodást kötöttek, és Luke szilárdan hitt benne, hogy Bern betartotta az alku rá eső részét. Ennek ellenére a barátságuk soha többé nem tért vissza a régi kerékvágásba. A bizalom rettentően kényes jószág: olyan, mint amikor valaki néhány kortynyi vizet tartogat összehajtott tenyerében - elég egy óvatlan mozdulat, és a víz örökre odavész. Luke-ot méla búskomorság rohanta meg, ahányszor csak felidézte azt a szívbemarkoló bajtársi érzést, amely egykoron Bernhez kötötte. Visszanyerni azonban már nem tudta.

A kávét a szalonban szolgálták fel. Luke segédkezett a kitöltésben. Amikor Billie-hez ért cukrot és tejszínt kínálva neki, a lány közelebb hajolt, és odasúgta: - Keleti szárny, első emelet, baloldalt az utolsó ajtó.
- Tejszínt?
Billie szemöldökét kérdőn felvonva ránézett.
Luke elfojtott egy nevetést, és továbbment.
Telt-múlt az idő. Az óra már tíz harmincat mutatott, de a tengernagy ragaszkodott hozzá, hogy a férfiak vonuljanak át a biliárdterembe. Egy kis asztalkán szeszesitalok és kubai szivarok sorakoztak. Luke visszautasította a kínálást. Már csak egyetlen dolog járt a fejében: bebújni az ágyba Billie forró, vágyakozó teste mellé. És nem akarta megkockáztatni, hogy a legnagyszerűbb pillanatban álomba zuhanjon.
Az admirális jókora adagot töltött magának a drága bourbonból, és Luke karját megragadva a helyiség távolabbi végébe navigálta a fiút, hogy eldicsekedjen neki a vitrinbe zárt, féltve őrzött fegyvergyűjteményével. Mivel Luke családjában nem dívott a vadászás, a fegyverekben emberölésre, nem pedig állatok elejtésére alkalmas eszközöket látott. A gyűjtemény hidegen hagyta, mi több, úgy vélte, hogy a lőfegyverek és a szeszesitalok így együtt igen veszélyes kombinációt alkotnak. Mindazonáltal érdeklődést mímelt, mert nem akarta megsérteni a házigazdát.
- Ismerem és nagyra becsülöm a családodat, Luke - szólalt meg a tengernagy, miközben egy Enfield puskán legeltette a szemét. - Az apád kiváló ember.
- Köszönöm - felelte Luke. Az udvariaskodó bók egy előre begyakorolt, bevezetőnek szánt gesztusnak tűnt. Az apja a háború alatt tevékenyen részt vett az árbizottság munkájában, de Luke gyanította, hogy az admirális szemében valószínűleg csak amolyan mihaszna bankárféle maradt.
- Amikor feleséget választasz, a családodat is szem előtt kell tartanod, fiam - folytatta a tengernagy, és Luke kezébe nyomta a puskát.
- Igen, uram, értem. - Luke el nem tudta képzelni, hová akar kilyukadni az öregember.
- Bárki lesz is Mrs. Lucas, sose felejtsd el, hogy az amerikai társadalom felső rétegéhez fog tartozni. Olyan lányt kell keresned, aki alkalmas erre a szerepre.
Luke kezdte kapiskálni, mire megy ki a játék. Önérzetében megsértve visszarakta az Enfieldet a vitrinbe. - Észben fogom tartani a tanácsát, tengernagy - felelte hidegen, és sarkon fordult, hogy csatlakozzon a többiekhez.
Anthony apja a vállára tette a kezét. - Bármit teszel is, ne pazarold el az életed.
Luke szembefordult vele. Eltökélte, nem szerzi meg neki azt az örömet, hogy megtudakolja tőle, mire céloz. Úgy értékelte, amúgy is tudja a választ, és mindegyiküknek jobb, ha az nem hangzik el.
De a tengernagy nem hagyta annyiban.
- Ne engedd, hogy az a kis zsidó nőcske magához láncoljon. Különbet érdemelsz nála.
- Már megbocsásson, de talán ez kizárólag az apámra és rám tartozik - vágta az öreg arcába fogcsikorgatva.
- De hiszen az apád nem is tud róla, ha nem tévedek.
Luke pulykavörös lett. Az admirális rátapintott a gyenge pontjára. Való igaz, még egyikük sem találkozott a másik szüleivel.
Ahogy visszapörgette az eseményeket, nem is volt erre megfelelő alkalom. Szerelmük a háború viharában bontakozott ki, és örültek, ha magukra tudtak időt szakítani. Persze, nem csak erről volt szó. Valahol mélyen, tudatának a rejtekén egy gonosz, rosszindulatú hang szüntelenül azt duruzsolta neki, hogy a szülei nem egy ágrólszakadt zsidó lányt képzelnek el fiúk jövendőbelijeként. Afelől nem volt kétsége, hogy előbb-utóbb befogadnák Billie-t - sőt idővel meg is kedvelnék, pontosan azokért a tulajdonságaiért, amelyekért ő is szereti. De az első időkben bizony csalódottak lennének. Éppen ezért azt akarta, hogy a megfelelő, a

körülményekhez képest a legelőnyösebb pillanatban mutassa be a lányt nekik. Egy olyan alkalommal, amikor közelebbről is megismerhetik őt, nem csupán kutyafuttában.
Az a tény, hogy a tengernagy arcátlan megjegyzésének mégiscsak volt némi igazságmagja, még jobban felbőszítette Luke-ot. Alig türtőztetve magát sziszegte a fogai között:
- Remélem, jó néven veszi, ha figyelmeztetem, hogy a szavai eget verően sértőek rám nézve.
A terem elcsendesedett, mindenki őket nézte. Az italtól elbódult admirális azonban eleresztette a füle mellett Luke intését. - Értem én, fiam, amit mondasz, de koromnál fogva jobban ismerem az életet, és tudom, hogy miről beszélek.
- Már ne haragudjon, de még csak nem is ismeri az érintett személyt.
- Ó, dehogyisnem. Hétszentség, hogy többet tudok a szóban forgó hölgyről, mint te magad.
A tengernagy hangjába veszélyt jelző, gyanús árnyalat keveredett, de Luke-ot annyira elfutotta a méreg, hogy nem figyelt fel rá.
- Menjen a pokolba! - vágta a részeg öregember képébe szándékos gorombasággal.
Bern közbelépett, hogy megfékezze az egymásnak feszülő indulatokat.
- Hé, ideje lecsillapodni! Nem volna jobb, ha inkább dákót ragadnánk, és löknénk egy kicsit?
A tengernagyban azonban már régen elpattant a józanság húrja, és többé nem lehetett visszafogni. Két karját Luke vállára helyezte, és atyáskodó hangon lihegte:
- Hidd el, tudom, mi jár a fejedben, fiam, elvégre én is férfi vagyok... - Luke visszataszítónak érezte a bizalmaskodó közvetlenséget. - Addig, amíg nem veszed túl komolyan a dolgot, nincs semmi rossz abban, ha kefélgetsz egy kis lotyót, hiszen mindannyian...
Nem fejezhette be a mondatot. Luke kitépte magát a karjai közül, két kezét a hadastyán mellkasának feszítette, és nagyot taszított rajta. Az öregember hátratántorodott, hadonászó karjaival kétségbeesetten csépelt, a bourbonös pohár a levegőbe röpült. Megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, de a lábai kicsúsztak alóla, és ő hanyatt vágódott. Luke őrjöngve ordított rá: - Fogja be végre azt a mocskos pofáját, vagy kiverem az összes fogát!
Anthony, holtra vált arccal, megragadta a karját.
- Luke, az isten szerelmére! Mégis, mit gondolsz, mennyit engedhetsz meg magadnak?
Bern közéjük ugrott, és szétválasztotta őket.
- Próbáljatok lehiggadni, rendben?
- Még hogy lehiggadni?! - üvöltötte Luke magából kikelve. - Miféle házigazda az, aki meghív a házába, aztán válogatott sértésekkel illeti a kedvesedet! Itt az ideje, hogy valaki jó modorra tanítsa ezt a vén hülyét.
- Csak egy kis lotyó, semmi több - fröcsögte a tengernagy, miközben egyre inkább eltorzult az arca. - Én már csak tudom! Elvégre én fizettem az abortuszát!
Luke alatt megnyílt a föld.
- Az abortuszát?!
- Naná, mit képzelsz, mit? - Az admirális nagy nehezen feltápászkodott. - Anthony teherbe ejtette, én meg kénytelen voltam ezer dollárt kiperkálni, hogy a lotyó megszabadulhasson attól a kis fattyútól. - Szája megvető, diadalittas vigyorba görbült. - Még mindig azt szajkózod, hogy nem tudom, mit beszélek?
- Hazudik.
- Kérdezd meg Anthonyt. Luke a barátjára nézett.
Anthony a fejét rázta.
- Nem az én gyerekem volt. Ezt csak azért állítottam az apámnak, hogy kicsikarjam belőle az ezer dollárt. A tiéd volt, Luke.
Luke legszívesebben elsüllyedt volna a szégyenében. Az öreg, eszement, piás tengernagy komplett hülyét csinált belőle. Ő volt a tájékozatlan, nem Anthony apja. Bízott Billie-ben, azt hitte, ismeri. Mégis eltitkolt előle egy ilyen életbevágó dolgot. Gyereket nemzett, a barátnője pedig fogta magát, és elvetette. Mások tudtak róla, csak pont ő nem. Porig sújtva, megalázottan meredt maga elé.

Kiviharzott a biliárdteremből, és berontott a szalonba. Csak Anthony anyja tartózkodott ott, a lányok vélhetően már korábban visszavonultak. Mrs. Carroll észrevette a feldúlt arcát. -Luke, kicsim, valami baj van? - érdeklődött együtt érzőn. Luke oda sem hederített, döngő léptekkel kimasírozott, és becsapta maga után az ajtót.
Hármasával szedte a lépcsőket, majd végigrohant az emeleti folyosón. Megtalálta az utolsó ajtót, és kopogás nélkül belépett.
Billie meztelenül heverészett az ágyon. Fejét az egyik kezére támasztva olvasott, göndör, fekete haja előrehullott, mint valami kavargó vízesés. Luke megtorpant. Egy pillanatra elállt a lélegzete a lány szépségétől. Az ágy melletti lámpa fénye arányló réteggel vonta be a testét, kecses, apró vállát, feszes derekát és domborodó csípőjét, karcsú, szép formájú lábát le egészen a vörösre festett lábkörméig. A lány kitárulkozó szépsége csak olaj volt tomboló dühének a tüzére.
Billie boldog mosollyal nézett fel rá, de tekintete elkomorult, amikor meglátta a fiú haragos, taszítóvá vált vonásait.
- Becsaptál akár egyszer is? - követelte Luke emelt hangon.
- Nem, soha! - kiáltott, és felült az ágyban.
- Az a kibaszott tengernagy azt vágta az előbb a pofámba, hogy ő fizetett az abortuszodért!
Billie halottsápadt lett.
- Jaj, ne - nyögdécselte.
- Igaz, amit mond? Felelj!
Billie alig észrevehetően biccentett, és kezét arcába temetve szívszaggató zokogásban tört ki.
- Szóval mégis rútul becsaptál.
- Rettenetesen sajnálom... Annyira meg akartam tartani a gyerekünket... Teljes szívemből akartam! De nem tudtam kapcsolatba lépni veled. Franciaországban voltál, és még azt sem vehettem biztosra, hogy egyáltalán visszajössz valaha. Nekem kellett meghoznom a döntést. - Hangja élessé vált. - Életem legrohadtabb pillanata volt!
Luke megbabonázva állt az ajtóban. - Gyereket nemzettem - motyogta elérzékenyülten.
Billie hangulata egy szemvillanás alatt átalakult.
- Ne kezdj nekem itt érzelgősködni! - vetette oda maró, csúfolódó gúnnyal. - Bezzeg a spermádban semmi szentimentális nem volt, amikor megbasztál, úgyhogy fejezd be, mielőtt teljesen ellágyulnál magadtól. Már túl késő.
Szavai visszarángatták a valóságba Luke-ot.
- Szólnod kellett volna! Még ha akkor nem is tudtál beszélni velem, az első adandó alkalommal, amikor hazajöttem szabadságra, el kellett volna mondanod.
- Igen, tudom - ismerte el Billie sóhajtozva. - De Anthony azt tanácsolta, hogy ne szóljak senkinek sem, és éppenséggel könnyű meggyőzni egy lányt, hogy ilyesmit titokban tartson. Senki sem szerzett volna róla tudomást, ha annak a részeges vén kujonnak nem jár el a szája.
Luke-ot letaglózta az a halálos, rideg nyugalom, amellyel Billie beszélt az árulásáról, mintha csak abban merülne ki a vétke, hogy nem akadályozta meg a lelepleződését.
- Ezzel én nem tudok együtt élni! - közölte felháborodottan. Billie hangja megszelídült.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Miután becsaptál, és nem is akármilyen ügyben, hogyan bízhatnék benned valaha is?
A lány arcából kifutott a vér.
- Ugye, azt akarod mondani, hogy vége? - kérdezte tompán. Luke nem válaszolt. - Ismerlek már annyira, hogy olvasni tudjak a tekintetedből. Látom rajtad. Igazam van, ugye?
- Igen.
Megint eltörött nála a mécses.
- Te barom! - sikította a könnyei falán át. - Átéltél egy háborút, mégsem tudsz semmit!
- A háború arra tanított, hogy nincs fontosabb dolog a hűségnél és bizalomnál.

- Egy nagy rakás szart! Azt bezzeg nem tanultad meg, hogy kényszer nyomása alatt mindenki hajlamos hazudni.
- Még azoknak is, akiket szeretünk?
- Azoknak még többet hazudunk, mert meg akarjuk kímélni őket. Éppen azért, mert szeretjük őket! Mit gondolsz, miért tárulkozunk ki oly könnyen, amikor meggyónunk egy papnak vagy egy pszichiáternek? Miért öntjük ki a szívünket vadidegeneknek, akikkel a vonaton találkozunk? Mert nem szeretjük őket, és nem is érdekel bennünket, hogy utána mit hordanak össze rólunk.
Zavarba ejtően igaza volt: Luke tudta ezt jól, mégsem volt hajlandó elfogadni az olcsónak tűnő kibúvót.
- Én nem így fogom fel az életet - jelentette ki megrökönyödve.
- Szerencsésnek mondhatod magad - válaszolta Billie keserű hangsúllyal. - Hát, igen. Gazdag, boldog családból származol, a nélkülözést és elutasítást csak hallomásból ismered, barátaidnak se szeri, se száma. Keményen harcoltál a háborúban, de szinte karcolás nélkül megúsztad, nem fogtak el és nem kínoztak meg. Még arra sem kényszerültél, hogy gyávának bizonyulj Önmagad előtt! Soha, semmilyen igazán rossz nem történt veled egész életedben. Ó, igen, te nem szoktál hazudni... Ugyanabból az okból kifolyólag, amiért Mrs. Carroll sem szokott ételmaradékot elcsenni más tányérjáról. Mert nincs rákényszerülve.
Luke nem akart hinni a fülének. A végén még bebizonyítja, hogy ő tehet mindenről! Képtelenség vitába szállni olyasvalakivel, aki egy feje tetejére állított, hamis világba képzeli magát. Felháborodottan sarkon fordult, hogy faképnél hagyja a lányt. - Ha valóban ez a véleményed rólam, akkor jobb is, hogy szakítunk. Igazán boldog lehetsz -szólt vissza a válla fölött.
- Egyáltalán nem vagyok az! - kiáltotta utána Billie elkámpicsorodva. Könnypatakok áztatták az arcát. - Szeretlek... Senki mást nem szerettem még, csak téged. Borzasztóan sajnálom, hogy becsaptalak, de nem fogom kínpadra feszíteni magam csupán azért, mert egy adott pillanatban, nagy nyomás alatt, válsághelyzetben rosszul döntöttem.
Luke nem kívánta tőle, hogy örök időre mardossa a lelkiismeret. Már semmit sem akart tőle. Egyszerűen csak menni akart, el messzire Billie-től és a barátaitól, Carroll tengernagytól meg ettől a gyűlöletes háztól.
Valahol a tudata peremén megszólalt egy kis harang, csengő hangján arra figyelmeztetve, hogy élete legértékesebb darabját készül eldobni; ha most távozik, döntését keservesen meg fogja bánni, éveken át ott ég majd a lelkében. Ám a telhetetlen, fortyogó düh elvakította; túlságosan is megalázottnak és sebzettnek érezte magát, hogy figyeljen az intő hangra. Kinyitotta az ajtót.
- Maradj, kérlek - könyörgött Billie.
- Dögölj meg! - szidalmazta hátra sem nézve. Az ajtó bezárult mögötte.

2.30

Az újfajta hajtóanyag és a kibővített üzemanyagtartály 40 000 kilogrammra növelte a Jupiter tolóerő-kapacitását, míg a kiégési idő 121 másodpercről 155-re hosszabbodott.

- Anthony nagyon rendesen viselkedett velem, igazi barátként -közölte Billie. - Kétségbe voltam esve, idegeim felmondták a szolgálatot. Ezer dollár! Még csak kilátás sem volt rá, hogy valahonnan össze tudok kaparni ekkora összeget. Anthony kikönyörögte az apjától, és még arra is hajlandó volt, hogy elvigye a balhét. Érett, bátor férfiként viselkedett. Ezért olyan nehéz felfognom, amit most veled művel.
- Nekem meg az nem fér a fejembe, miképp hagyhattalak ott -Őrlődött Luke. - Nem voltam képes felfogni, hogy min mentél keresztül?

- Nem teljesen a te hibád - mondta lemondóan Billie. - Akkoriban persze mindent a te nyakadba próbáltam varrni, de most már, felnőtt fejjel másként látom. - Luke-ra emelte fáradt tekintetét. Arcára kimerültség ült ki, mintha az emlékek egy csapásra kiszippantották volna az erejét.
Egy darabig csöndben üldögéltek megroggyanva a kölcsönös megbánás súlya alatt. Luke-on keresztülvillant, vajon mennyi ideig tart, míg Bern odaér, aztán gondolatai visszakanyarodtak a múlthoz.
- Őszintén megvallva nem vagyok különösebben elragadtatva attól, amit magamról megtudtam - jelentette ki. - Képes voltam eltaszítani két közeli barátomat, téged és Bernt, pusztán azért, mert nem tudtam megbocsátani nekik? Ennyire konok és nyakas volnék?
Billie rövid ideig magában tépelődött, majd nevetve a férfi felé fordult:
- Minek köntörfalazzak? Igen, ennyire Önfejű voltál.
- Úgyhogy végül is hozzámentél Bernhez. Billie elmosolyodott.
- Istenem, még mindig milyen egocentrikus vagy! - dorgálta Luke-ot félig tréfálkozva. - Nem miattad lettem Bern felesége. Azért mentem hozzá, mert az egyik legjobb ember, akit valaha is ismertem. Okos, kedves és előzékeny, és nem utolsósorban jó az ágyban. Évekbe telt, mire le tudtam számolni az emlékeddel, de miután túljutottam rajta, beleszerettem Bernbe.
- És velünk mi lett? Ismét barátokká váltunk?
- Csak lassan, fokról fokra. Tény, hogy valamennyien szerettünk téged, még akkor is, ha megátalkodott, csökönyös egy fickó tudtál lenni néha. Amikor Larry megszületett, írtam neked, mire eljöttél meglátogatni bennünket. Aztán, a következő évben Anthony óriási bulit szervezett a harmincadik születésnapjára. Te is tiszteletedet tetted. Akkoriban újra a Harvardra jártál, hogy megszerezd a doktoridat. Mi, többiek Washingtonban dolgoztunk mindahányan - Anthony, Elspeth és Peg a CIA-nál voltak, én a George Washington Egyetemen végeztem kutatásokat, Bern a Nemzeti Közrádiónak írt sorozatokat. Évente néhányszor megkerestél bennünket, és a jég fokozatosan kezdett felolvadni közöttünk.
- Mikor házasodtunk össze Elspethszel?
- Ötvennégyben. Abban az évben, amikor elváltam Berntől.
- Van valami elképzelésed arról, hogy miért vettem feleségül?
Billie ismét tétovázni látszott. Pedig a válasz lehetett volna pofonegyszerű, magától értetődő, futott át Luke-on. Mondhatta volna például azt, hogy "mert szeretted, ugyan, mi másért?!" Billie azonban hallgatott.
- Nem én vagyok a legmegfelelőbb személy, hogy válaszoljak erre a kérdésre - bökte ki nagy sokára.
- Akkor Elspethtől fogom megtudakolni.
- Kívánom, hogy sikerüljön.
Luke felkapta a fejét. Volt valamilyen rejtett, mögöttes mondanivalója ennek a megjegyzésnek. Éppen azon gyötrődött, hogyan tudná kiszedni Billie-ből, mire célzott pontosan, amikor látta, hogy egy fehér Lincoln Continental simul a járdaszegélyhez. Bern ugrott ki belőle, és szapora léptekkel a vendéglő felé indult.
- Bocs, hogy felébresztettünk - szabadkozott Luke, miután kezet ráztak.
- Felejtsd el! - hárította el Bern. - Billie egyébként sem veszi be azt a maszlagot, hogy ha egy férfi alszik, akkor jobb, ha békén hagyják.
Teljesen normálisnak tekinti, hogy senkinek sem szabad aludnia, ha ő egyszer ébren van. Te is tudnád ezt, ha nem veszítetted volna el a memóriádat. Na, itt van!
Az asztalra lökte a vastag menetrendet. A borítólapon nagy betűkkel az állt: HIVATALOS LÉGI MENETREND - HAVONTA MEGJELENIK. Luke kézbe vette.
- Keresd ki a Capital Légitársaságot. Ők minden bizonnyal repülnek a déli államokba - tanácsolta Billie.
Luke odalapozott.

- Van egy gépük hat-ötvenötkor. Vagyis nem egészen négy óra múlva indul. - Ujját végigfuttatta az oszlopokon. - A, szart sem ér. Leszáll minden faluban, és helyi idő szerint csak délután kettő-huszonháromkor érkezik Huntsville-ba.
Bern előhúzta a szemüvegét, és orrára illesztve böngészni kezdte az időpontokat.
- A következő járat ugyan csak kilenckor indul, de kevesebb helyen száll le, úgyhogy hamarabb jutsz vele Huntsville-ba. Igaz, nem Capital, hanem Viscount, de már délre odaérsz.
- Oké, akkor megyek a későbbi járattal, bár nem találom igazán vonzónak a kilátást, hogy még további hosszú órákig lődörögjek Washingtonban.
- Vannak egyéb problémák is - közölte Bern. - Először is, mérget vehetsz rá, hogy Anthony figyelteti a reptereket.
Luke arca elkomorult.
- És mi lenne, ha kocsival hagynám el Washingtont, és valahol menetközben váltanék át repülőgépre? - vetette fel. Máris maga elé húzta a menetrendet. - A korai járat első leszállóhelye Newport News. Hol a fenében van ez a település?
- Virginia államban, Norfolk közelében - világosította fel Billie.
- Nyolc óra két perckor száll le. Mit gondoltok, odaérek addigra autóval?
- Hozzávetőleg háromszázötven kilométerre van innen - becsülte meg a távolságot Billie. - Négy óra alatt bőven megteheted. Ami azt jelenti, hogy egy órát még el is lötyöghetsz.
- Még többet is, ha az én kocsimmal mész - szólt közbe Bern. -Kétszázharminc a végsebessége.
- Kölcsönadod az autódat?! Bern elvigyorodott.
- Kölcsönösen megmentettük egymás életét, nem is egyszer. Ehhez képest mit számít egy verda!
- Hálás köszönet.
- De még nem érintettük a többi problémát - figyelmeztette Bern.
- Mint például?
- Követtek, miközben ide jöttem.

3.00

Az üzemanyagtartályokba elosztólemezeket építettek be, hogy elejét vegyék a hajtóanyag lötykölődésének. Terelőfalak nélkül a folyadék mozgása olyan hevessé válna, hogy óhatatlanul tragédiához vezetne. Mint ahogy a Jupiter 1B jelzésű tesztrakétával is megtörtént: indítás után 93 másodperccel a levegőben felrobbant.

Anthony sárga Cadillacjének a kormánya mögött üldögélt, alig egy háztömbnyire az étteremtől. Szorosan beállt egy teherautó mögé, hogy amúgy feltűnő színű autója takarásban legyen. Ő viszont zavartalanul megfigyelés alatt tarthatta nemcsak a vendéglő bejáratát, hanem az ablakon át kiszűrődő fényben fürdő járdaszakaszt is. Egykettőre rájött, hogy az étterem zsaruk törzshelye. Két járőrkocsi is parkolt a járda mellett Billie piros Thunderbirdjén és Bern fehér Continentalján kívül.
Bern Rothsten lakásához Ackie Horwitz volt beosztva. Azt az utasítást kapta, hogy el ne mozduljon onnan, hacsak Luke fel nem bukkan a közelben. De amikor látta, hogy Bern éjnek évadján sietősen távozik a házból, volt annyi esze, hogy felülbírálja a parancsot, és motorkerékpárjára pattanva kövesse az autót. Alighogy megálltak az étteremnél, nyomban hívta a Q épületet, és riadóztatta Anthonyt, aki most leshelyéről nyomon követhette, amint a motoros bőrszerelést viselő Ackie kijön a vendéglőből, az egyik kezében gőzölgő kávé papírpohárban, a másikban csokoládészelet. Döngő léptekkel Anthony autójához ment, és beszólt a lehúzott ablakon: - Lucas odabent van.

- Tudtam! - válaszolta Anthony kéjes önelégültséggel.
- Máshogy van Öltözve. Most fekete felöltő van rajta, meg fekete kalap.
- A másikat a Carltonban hagyta.
- Vele van Rothsten is, meg az a nő.
- Ki tartózkodik még az étteremben?
- Négy zsaru, éppen sikamlós vicceket mesélnek egymásnak. Az egyik asztalnál láttam még egy éjjeli baglyot, úgy tűnt, hogy a The Washington Post reggeli számát olvassa. Rajtuk kívül csak a szakács.
Anthony bólintott. Semmit sem tehet, míg a zsaruk az étteremben vannak.
- Várunk, míg ki nem jön, és akkor mindketten a nyomába eredünk. Ezúttal nem fog lerázni bennünket.
- Értettem. - Ackie odasétált a motorkerékpárjához, amelyet nem messzire Anthony autójától állított le. Felült a nyeregbe, és ráérősen hörpölgetni kezdte a kávéját.
Anthony a lehetséges forgatókönyveket latolgatta. A legjobbnak az tűnt, amely szerint Luke-ot beszorítják egy csöndes, kihalt utcácskába, legyűrik, és elcipelik az egyik chinatownbeli CIA-rejtekhelyre. Ott rövid úton megszabadul Ackie-tól, majd végez Luke-kal.
Jéghideg elszántság telepedett rá. Korábban, a Carltonban elfogta ugyan valamiféle érzelmi gyengeség, de a megingás csupán futó pillanatig tartott; utána megkeményítette a szívét, és megfogadta, mindaddig nem foglalkozik sem a barátság, sem az árulás témakörével, amíg pontot nem tesz az ügy végére. Sziklaszilárdan hitt abban, hogy helyesen cselekszik. Ráér a lelkiismeretét ápolni azután is, hogy teljesítette a kötelességét.
Nyílt a vendéglő ajtaja.
Billie tűnt fel elsőként. A fény hátulról érte, úgyhogy Anthony nem tudta kivenni az arcvonásait. Törékeny, apró termetéről és jellegzetes, ringó járásáról azonban tüstént felismerte. Közvetlenül mögötte egy férfi lépett ki az étteremből, fekete kabátban és fekete kalapban: Luke. A piros Thunderbird felé indultak. A harmadikként megjelenő esőkabátos alak a fehér Lincolnt vette célba.
Anthony beindította a motort.
A Thunderbird kikanyarodott a járda mellől, nyomában a fehér Lincolnnal. Anthony kivárt néhány másodpercet, majd utánuk eredt. Ackie zárta a sort a motorral.
Billie nyugati irányban hajtott, a többiek követték. Anthony mintegy másfél tömbnyire lemaradt tőlük, ám mivel az utcák néptelenek voltak, biztosra vette, Luke-ék tudják, hogy követik őket. Végzetszerű érzés hatotta át. Nem látta értelmét a további bújócskának és szemfényvesztésnek: elérkezett a leszámolás ideje.
A Tizenegyedik utcánál pirosra váltott a jelzőlámpa, úgyhogy mindannyian megálltak. Anthony a Lincoln mögé sorolt be. Szinte még fel sem villant a zöld jelzés, a Thunderbird csikorgó kerekekkel váratlanul kilőtt. A Lincoln viszont mozdulatlan maradt.
Válogatott szitkokat szórva Anthony hátramenetbe kapcsolt, pár méterrel hátrébb gurult, majd beletaposott a gázpedálba, és a Lincoln mellett elhúzva üldözőbe vette a Thunderbirdöt. A nehéz kocsi fokozatosan felgyorsult.
Billie keze úgy járt, mint a cséphadaró, ide-oda forgatta a kormányt. Zegzugos útvonalon, cikcakkban száguldott végig a Fehér Ház környékén elterülő utcákon, megszegve minden létező közlekedési szabályt: figyelmen kívül hagyta a tilos jelzéseket, félkörívben megfordult ott, ahol nem lett volna szabad, és menetiránnyal szemközt hajtott be egyirányú átjárókba. Amennyire lehetett, Anthony igyekezett a nyomában maradni, de a szűk, egymást keresztező utcákon a hatalmas testű Cadillac nem kelhetett versenyre a mozgékony Thunderbirddel. Egyre inkább leszakadt Billie-től.
Ackie-nek könnyebb dolga volt. Elhúzott a Cadillac mellett, és rátapadt az elől robogó autóra. Egy idő után azonban rájött, hogy miben sántikál a nő. A hirtelen bevett, éles kanyarokkal és meredek fordulókkal megpróbálja lerázni magáról Anthonyt, és amikor a manőver sikerül,

ráhajtani valamelyik autópályára, ahol a motorkerékpár képtelen tartani vele a sebességet. A rohadék!, füstölgött magában Ackie.
A vak sors azonban közbeavatkozott. A Thunderbird veszélyesen megdőlt egy meredek, szűk kanyarban. Billie nem láthatta, hogy egy törött vezetékből vastag sugárban ömlik a víz a járda széléről, öt-tíz centiméteres magasságban, teljes szélességében elárasztva az úttestet. A Thunderbird megcsúszott, és ő elveszítette uralmát a jármű fölött. Az autó hátsó része kifarolt, majd orral visszafelé megpördült. Ackie-nek az utolsó pillanatban sikerült ugyan kikerülnie, de hiába kapálódzott, alóla is kicsúszott a motorkerékpár. Hosszan szánkázott az egybefüggő vízfelületen, szerencséjére azonban megúszta komolyabb sérülés nélkül. Anthony látta, hogy mi történik, és időben lefékezte a kereszteződéshez közeledő Cadillacet. A Thunderbird a járdára merőlegesen, az úttest közepén állapodott meg, hátsó ütközőjével alig pár centiméterre egy parkoló autótól. Anthony menetbe kapcsolt, néhány métert előrébb gördült, és menthetetlenül eltorlaszolta Billie útját.
A víztócsából feltápászkodó Ackie pár ugrással a Thunderbird mellett termett. Anthony a másik oldalon lévő ajtóhoz rohant.
- Kifelé az autóból! - rikoltotta torkaszakadtából. Belső zsebéből előrántotta a fegyverét.
Az ajtó kivágódott, és a fekete kabátos alak kikecmergett az ülésből.
Anthony szeme résnyire szűkült. Azonnal felismerte Bernt: tehát nem Luke volt a Thunderbird utasa.
Hátrafordulva végigpásztázta az utcát. A Lincolnnak persze nyomát sem látta.
Idegei felmondták a szolgálatot, üvölteni tudott volna tehetetlen dühében. Rútul, csúnyán átvágták. Kicserélték a kabátjukat, és Bern ült be Luke helyére a Thunderbirdbe.
- Te kibaszott idióta! - ordította Bern arcába. - Gőzöd sincs, hogy mit tettél!
Bern szemtelenül nyugodt maradt.
- Tényleg nem tudom, hogy mi rosszat követtem el, Anthony, de majd te megmondod - közölte kárörvendő vigyorral a szája körül.
Anthony félig elfordult, és visszasüllyesztette fegyverét a belsőzsebébe.
- Éppenséggel nem én, hanem te tartozol magyarázattal - folytatta Bern a szemrehányást. - Amit Luke-kal művelsz, az törvénytelen.
- Az égvilágon semmit sem kell neked megmagyaráznom - ripakodott rá Anthony.
- Luke-ról sok mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy kém volna.
- Ugyan, honnan tudhatnál te ilyen dolgokat?
- Egyszerűen csak tudom.
- Egy szavadat sem hiszem. Bern mélyen a szemébe nézett.
- Dehogyisnem hiszed - rótta fel Anthonynek. - Te magad is nagyon jól tudod, hogy Luke sosem dolgozott a szovjeteknek. Miért próbálod mégis úgy beállítani, mintha ellenséges ügynök volna?
- Hogy pusztulnál el, te féreg! - mocskolódott Anthony, majd sarkon fordult, és elment.
Billie Arlingtonban lakott, a Potomac-folyó virginiai oldalán, egy árnyas fák övezte, csöndes környéken. Anthony elhajtott a háza előtt. Szinte azonnal kiszúrta a CIA tulajdonát képező, sötétszínű Chevrolet-et, amely a járda mellett strázsált. Befordult a következő sarkon, és leállította a Cadillacet.
Billie-nek előbb vagy utóbb muszáj hazajönnie. Méghozzá pár órán belül. És ő tudja, hová ment Luke. Persze, esze ágában sem lesz elárulni. Az Anthony iránt érzett bizalma megrendült, talán végérvényesen elveszett. Semmit sem fog mondani, hű akar maradni Lukehoz, hacsak... Hacsak nem teszi ki elviselhetetlen, emberfölötti nyomásnak.
Igen, ez az egyetlen járható út.
Mi van, tán megőrült? Teljesen elveszítette volna az eszét? Egy halk, intő hang egyre azt hajtogatta a fejében: vigyázz, nem biztos, hogy a cél mindig szentesíti az eszközt, és megéri ezt a tekergőző hercehurcát. Rövid vacillálás után azonban félresöpörte okvetetlenkedő

kétségeit. A sors réges-régen kijelölte az útját, és ő elkötelezte magát mellette. Senki sem fogja eltántorítani, még Luke sem.
Kinyitotta a Cadillac csomagtartóját, és elővett belőle egy keményfedelű könyvre emlékeztető, fekete, lapos bőrtáskát meg egy ceruzalámpát. A Chevrolet-hoz lépett, feltépte az ajtaját, és becsusszant Pete mellé az utasülésre. Billie házának parányi ablakai sötéten ásítoztak. Azon tűnődött, hogy életének talán legaljasabb cselekedetére készül.
- Megbízik bennem? - csapott le váratlanul Pete-re. Beosztottjának csúf arca fülig érő vigyorba szaladt.
- Miféle sületlen tréfa ez? Persze, hogy megbízom magában.
A kezdő, zöldfülű ügynökök szemében Anthony maga volt a megtestesült mondabeli hős, szinte áhítattal teli csodálattal néztek fel rá; Pete-nek azonban külön oka is volt rá, hogy maradéktalanul lojális legyen hozzá. Soha nem fogja elfelejteni, hogy milyen nagy szívességet tett neki a főnöke, amikor vállalta, hogy mindenki előtt titokban tartja a rendőrségi priuszát. Mintha ő maga is a múltban vájkálna, Anthony most azt kérdezte tőle:
- Még akkor is a pártomat fogná, ha olyasmit követnék el, amely nem szükségszerűen tűnne helyes cselekedetnek?
Pete egy pillanatra elbizonytalanodott. Amikor megszólalt, hangja mélyebbé, elmosódottabbá vált a benne feszülő érzelmektől.
- Valamit meg kell mondanom, és nyíltan, köntörfalazás nélkül -vágott bele, kibámulva a lámpák megvilágította, foltos homályba burkolódzó utcára. - Szóval... Mindig is úgy éreztem, mintha az apám volna.
- Értem - vette tudomásul Anthony. - Olyasmit fogok most tenni, amely bizonyára nem nyeri el a tetszését. De azt akarom, hogy bízzon bennem, és fogadja el tőlem, hogy helyesen cselekszem.
- Nem kell többször erre kérnie. Nyugodt lélekkel támaszkodhat
rám.
- Oké. Most bemegyek a házba. Dudáljon, ha jönne valaki. Nesztelenül végigsietett a kocsifelhajtón, majd megkerülte a garázst,
és a hátsó ajtóhoz lopózott. Elemlámpájának vékony sugara nemsokára végigsuhant a konyhaablakon. Az ismerős ebédlőasztal és a hat szék némán megbújt a sötétben.
Olyanok világához tartozott, akiknek az élete a megtévesztés és az árulás ördögi körforgásában teljesedett ki; az azonban soha meg nem fordult volna a fejében, hogy ilyen mélyre tud süllyedni. Az önutálat keserű epéje a szájába tolult.
Jól ismerte a járást, a sötétben is eligazodott a házban. Először a nappalit ellenőrizte, aztán a hálószobát. Mindkettő üres volt. Becky-Ma szobája következett. Mélyen, szuszogva aludt, hallókészüléke az éjjeliszekrényen hevert. Legutoljára Larryhez kukkantott be.
Elemlámpáját a gyerek arcába irányította, miközben a bűntudat a torkát szorongatta. Letelepedett az ágy szélére, és felkattintotta az olvasólámpát.
- Ébredj fel, hékás. Na, gyerünk!
A fiú szeme kinyílt. Néhány másodpercnyi bódultság után a tekintete felcsillant, amikor felismerte.
- Anthony bácsi! - kiáltotta vidáman, és elmosolyodott.
- Ideje felkelni - nógatta Anthony.
- Miért, hány óra?
- Még korán van.
- És mit fogunk csinálni?
- Az legyen meglepetés.

4.30

Az üzemanyag másodpercenként mintegy harminc méteres sebességgel áramlik a rakéta haj tómű égésterébe. Az égési folyamat azon nyomban megkezdődik, mihelyt a különböző hajtófolyadékok összekeverednek. A hevülés hatására a folyékony halmazállapotú anyagok rövid időn belül gázzá alakulnak át és besűrűsödnek. A nyomás négyzetcentiméterenként több tucat kilogrammá növekszik, a hőmérséklet csaknem 2800 C-ra emelkedik.

- Még mindig szerelmes vagy Luke-ba, igaz? - tapogatózott Bern Billie-nél.
Bern háza előtt ültek az autóban. Billie nem akart bemenni: szeretett volna minél előbb hazaérni Larryhez és Becky-Mához.
- Hogy szerelmes vagyok-e? - kérdezett vissza kitérően. Nem tudta eldönteni, mennyire szabad kiadnia magát a volt férjének. Kétségkívül barátok voltak, de ez még nem jelentett feltétlen bizalmat.
- Teljesen helyénvalónak tartom - nyugtatgatta Bern. - Már régen rájöttem, hogy neked Luke-hoz kellett volna feleségül menned. Hótziher, hogy egy pillanatra sem szűntél meg szeretni őt. Igaz, engem is szerettél, de egészen másként.
A férfinak igaza volt. Az iránta érzett szeretete gyöngéd, megnyugvást és biztonságot hozó érzés volt. Vele sosem élte át azt a tomboló szenvedélyt, amely hurrikánszerű, megsemmisítő megrázkódtatásig fokozódott, ha Luke-kal volt. És ha azt kérdezte magától, mit érez Harold iránt - könnyed, felszínes vonzalmat vagy az elviselhetetlenségig fokozódó izgalmat - nos, a válasz lelombozóan kézenfekvőnek tűnt. Ha rá gondolt, kellemes, ám visszafogott elégedettség járta át a szívét. Tény, kevés szexuális tapasztalatra tett szert eddig az életében - tulajdonképpen csak Luke-kal és Bernnel feküdt le -, de az ösztönei azt súgták, hogy Harold sosem tudná felgerjeszteni benne azt a határtalan, megfoghatatlan nemi éhséget, amelyet Luke - azt az Őrült, megzabolázhatatlan vágyat, amely annyira kiszolgáltatottá és esendővé tette.
- Luke házas ember. Egy gyönyörű nő a felesége - szólalt meg. Aztán rövid rágódás után hozzáfűzte: - Mondd, szerinted Elspeth vonzó, érzéki nő?
Bern tanakodóba esett.
- Hát, nehéz megmondani... Talán egyes férfiaknak. Én mindig is tartózkodónak és hűvösnek találtam. Az viszont tény, hogy soha senkire sem bukott, kizárólag Luke-ra.
- Nem mintha egy fikarcnyit is számítana. Luke hűséges típus. Akkor is kitartana mellette, ha jégből lenne. Egyszerűen kötelességének érezné... - Egy pillanatra elhallgatott. - Bern, szeretnék valamit őszintén mondani.
- No, ki vele!
- Köszönöm, hogy nem jöttél azzal a nagyképű dumával: bezzeg te megmondtad! Nagyra becsülöm a kíméletességedet.
Bern felnevetett.
- Csak nem parázs kis jelenetünkre célzol, amikor alaposan hajba kaptunk?
Billie bólintott. - De igen. Felhánytorgattad, hogy a kutatásom eredményét emberek agymosására fogják használni. A jóslatod valóra vált.
- Ennek ellenére úgy érzem, hogy nem volt egészen igazam. Azt a munkát el kellett végezni. Fel kell térképeznünk az emberi agyat, meg kell értenünk a működését. Mindig is lesznek olyanok, akik ördögi eszmék szolgálatába állítják a tudás hatalmát. Mégsem tartóztathatjuk fel a tudomány fejlődését. És ha már erre terelődött a szó - van valamilyen elképzelésed arról, hogy mi a fészkes fene motoszkál Anthony fejében?
- Csak találgatni tudok. Könnyen előfordulhat, hogy Luke valahogy felfedezte, egy kém férkőzött közéjük Cape Canaveralban, és tüstént Washingtonba utazott, hogy felhívja rá a Pentagon figyelmét. Ám lehetséges, hogy a fickó kettős ügynök, és Anthony mindenáron meg akarja védeni.
Bern a fejét rázta.

- Aligha. Anthony elérhette volna a célját azzal is, ha Luke tudomására hozza, hogy az általa kiszúrt és leleplezett kém valójában kettős ügynök. Semmi szükség nem volt arra, hogy lenullázza a memóriáját.
- Igen, talán igazad van. Arról nem is beszélve, hogy Anthony fegyvert használt Luke ellen. Tisztában vagyok vele, hogy a titkosszolgálati munka nagyon is ki tudja készíteni az embereket, olyannyira, hogy elveszítik a realitásérzéküket, de azt azért nem hinném, hogy a CIA képes volna meggyilkolni egy amerikai állampolgárt pusztán azért, hogy mentse egy kettős ügynök irháját.
- Márpedig minden teketória nélkül megtenné - mondott ellent Bern. - Ebben az esetben azonban nem lett volna szükséges. Bőven elég lett volna, ha Anthony beszél Luke-kal, és a bizalmába avatja.
- Hát neked van-e ötleted, hogy mi folyik itt?
- Nincs.
- Őszintén szólva, már abban sem vagyok biztos, van-e egyáltalán jelentősége, hogy mi mit agyalunk ki - mondta Billie a vállát vonogatva. - Anthony becsapta és elárulta a barátait - mit számít, hogy miért? Vezérelje akármilyen cél, űzze-hajtsa bármilyen szándék, tény, hogy örökre elveszítettük. Pedig jó barát volt.
- Az élet már csak ilyen - próbált jópofáskodni Bern. Egy puszit nyomott Billie arcára, és kiszállt az autóból.
- Ha Luke jelentkezik holnap, hívjál azonnal.
- Megígérem.
Bern a bejárat felé indult. Billie utánanézett, majd sebességbe kapcsolt, és elporzott.
Keresztülhajtott a Memorial hídon, megkerülte az arlingtoni Nemzeti Temetőt, és a kacskaringós utcákon ügyesen lavírozva csakhamar hazaért. Befarolt a kocsifelhajtóra, hogy orral kifelé álljon a kocsi; évekkel azelőtt vette fel ezt a szokást, amikor ráeszmélt, hogy nincs olyan reggel, amikor ne kapkodna, mint valami lóti-futi. Belépett a házba, óvatosan levetette a kabátját, és felakasztotta az előszobafalra. Zajtalanul osont fel az emeletre, és már menetközben elkezdte kigombolni a ruháját. A hálóba érve a fején át kibújt belőle, rádobta az egyik szék karfájára, majd lerúgta a cipőjét, és átment Larryhez.
Amikor meglátta az üres ágyat, velőtrázó sikoly hagyta el a torkát.
Ellenőrizte a fürdőszobát, majd bekukkantott Becky-Ma szobájába is.
- Larry?! - sikította elkeseredetten. - Hol vagy, kisfiam?
Reszkető térddel lebotorkált a földszintre, benyitott minden helyiségbe. Úgy, ahogy volt, alsóneműben kirontott az udvarra, feltúrt minden bokrot, átvizsgálta a garázst is. Visszarohant a házba, és újra végigkutatta az összes szobát. Feltépte a beépített szekrények ajtaját, hason csúszva belesett az összes ágy alá, felforgatott minden zugot, ahová egy hétéves kisgyerek elbújhatott.
Larry nem volt sehol.
Az álmából felriadt Becky-Ma szédelegve kitámolygott a hálószobájából, megviselt, ráncos arcára félelem ült ki.
- Ó, istenem, mi történt? - tudakolta remegő hangon.
- Hol van Larry? - kiáltott rá Billie.
- Az ágyában, legalábbis... - A hangja elcsuklott, fájdalommal átitatott hörgéssé tompult, amikor ráébredt, hogy mi történt.
Billie megpróbált nyugalmat erőltetni magára, nehogy elhatalmasodjon rajta a pánik. Visszament Larry szobájába, és immár higgadtan, alaposan szemügyre vette.
Nem látott küzdelemre utaló nyomot, mindent a helyén talált. A ruhásszekrény polcán takarosan összehajtva ott hevert Larry kék színű, mackós pizsamája, amelyet előző este ráadott. Bármi játszódott is le, ahhoz kétség sem fért, hogy a gyerek felöltözött, mielőtt távozott otthonról. Sőt a jelekből ítélve olyasvalakivel ment el, akit ismer, és akiben megbízik.

Anthony. Csak vele lehet.
Először boldog megkönnyebbülést érzett. Anthony nem fogja bántani Larryt. Ám minél tovább tipródott, annál inkább befészkelte magát a gyanú az agyába. Biztos, hogy nem bántja? Hiszen néhány napja még nyugodt lelkiismerettel megesküdött volna rá, hogy Anthony képtelen kárt tenni Luke-ban, mégis tüzet nyitott rá, hogy megölje. Többé senki sem tudja megjósolni, hogy mire képes. Az egyszer biztos, hogy Larry halálra rémülhetett, amikor felverték álmából, ha másért nem, azért, mert olyan korán fel kellett öltözködnie, és úgy kellett elmennie hazulról, hogy még el sem köszönhetett az anyjától.
Haladéktalanul meg kell találnia.
Leviharzott a földszintre, hogy hívja Anthonyt. Mielőtt még a telefonhoz érhetett volna, az megszólalt. Felkapta.
- Igen?
- Itt Anthony.
- Hogy tehettél ilyet? - sikoltotta. - Hogy lehetsz ilyen kegyetlen?
- Mindenképpen meg kell tudnom, hová ment Luke - válaszolta Anthony rideg, kimért hangon. - Életbevágóan fontos a számomra.
- Elutazott... - Még időben észbe kapott. Ha mindent kitálal, fegyvertelen marad.
- Hová utazott?
Billie vett egy mély lélegzetet.
- Hol van Larry?
- Itt van velem. Kutya baja, ne idegeskedj. Bábáskodó stílusa haragra gerjesztette Billie-t.
- Hogyan maradhatnék nyugodt, te fonnyadt fasz!
- Csak áruld el, amit tudni szeretnék, és minden rendben lesz.
Billie teljes lénye azt kívánta, bárcsak hihetne neki, bízhatna abban, hogy elég, ha kiböki, hová ment Luke, és Anthony máris visszaadja a fiát, de akaraterejét megfeszítve ellenállt a kísértésnek.
- Jól figyelj rám. Majd ha látom a fiamat, megmondom, hol van Luke.
- Hát nem bízol bennem?
- Ugye, most csak tréfálsz? A férfi megadóan fújt egyet.
- Rendben. Találkozzunk a Jefferson-emlékműnél. Billie-ben felparázslott a remény, és örült az apró győzelemnek.
- Mikor?
- Hétkor.
A karórájára pillantott. Hat óra múlt pár perccel.
- Ott leszek.
- Billie...
- Mi van? -Egyedül gyere!
- Úgy lesz.
Lerakta a kagylót. Becky-Ma ott téblábolt mellette. Most öregebbnek és töpörödöttebbnek tűnt, mint valaha.
- Kivel beszéltél? Mi a helyzet?
Billie igyekezett kiegyensúlyozott, békés arcot vágni.
- Larry Anthonyvel van. Azalatt jöhetett be, amíg te mélyen aludtál. Máris indulok, hogy hazahozzam. Felesleges aggódnod.
Felszaladt az emeletre, egyenesen a hálószobába. Felkapta az öltözőasztalnál álló széket, és a gardróbszekrény elé helyezte. Felkapaszkodott rá, és a szekrény tetejéről leemelt egy kisméretű bőröndöt. Az ágyra fektette, és kinyitotta.
A negyvenötös Coltot egy rongyba bugyolálva tartotta.
A háború alatt valamennyien kaptak szolgálati fegyvert. Billie egyfajta emlékként őrizgette a sajátját, bár - ki tudja, milyen ösztöntől vezérelve - rendszeresen tisztogatta és olajozta. Talán

azért, mert akire egyszer rálőnek, soha többé nem érzi magát biztonságban, hacsak nincs valahol elrejtve számára egy fegyver, amelyről csak ő tud.
Megnyomta a markolat bal oldalán, az elsütő billentyű mögött lévő biztosítógombot, és kihúzta a tárat. A bőröndben lőszert is tartott. Egyenként hét töltényt csúsztatott a hevederbe, majd ütközésig előrenyomva visszahelyezte a markolatba. Hátrahúzta a szánt, hogy csőre töltse.
Hátrafordulva Becky-Mát pillantotta meg. Az ajtóban állt, és kővé dermedve bámult a fegyverre.
Billie az anyjára nézett, de nem szólt semmit.
Lerohant a lépcsőn, és becsapva maga mögött a bejárati ajtót az autóhoz futott.

6.30

A rakéta első fokozatának tartálya körülbelül 25 000 kg üzemanyagot tartalmaz. Ez a mennyiség 2 perc és 35 másodperc alatt ég el.

Bern Lincoln Continentaljét kész öröm volt vezetni. A karcsú, de belül tágas autó minden erőlködés nélkül, óránkénti 150 kilométeres sebességgel siklott az álomba szenderült Virginia állam kihalt országútjain. Luke-nak úgy tetszett, hogy Washingtont hátrahagyva a lelkét gúzsba kötő rémálomtól is megszabadul. A friss, hajnali szél az áhított menekülés leheletét sodorta feléje.
Még sötét volt, amikor Newport Newsba ért. Az autót leállította a parányi parkolóban, és fürkésző tekintettel vizsgálni kezdte a bezárt repülőtéri épületet. Belül nem égtek lámpák, egyedül a bejárat melletti telefonfülke fölött pislákolt sárgás, halovány fény. Csönd honolt a tájon. Az éjszakai levegőtiszta volt, az égboltot csillagok milliárdjai pöttyözték. A kifutón veszteglő repülőgépek állva alvó lovakra emlékeztették.
Huszonnégy órája volt már talpon, és az ólmos fáradtság jelei kezdtek kiütközni rajta: a teste követelte a járandóságát. Elméje azonban friss és éber maradt, gondolatai vadul cikáztak. Szerelmes Billie-be. Most, hogy több mint háromszáz kilométerre van tőle, minden kockázat nélkül bevallhatja magának. És akkor mi van, ha szerelmes belé? Vajon mindig is szerette? Öröktől fogva? Vagy csak ugyanolyan tiszavirág-életű, gyorsan ellobbanó fellángolásról van szó, mint 1941-ben, azon az éjszakán? És mi a helyzet Elspethszel? Miért vette feleségül? Rákérdezett erre Billie-től, de ő csak a vállát vonogatta. Akkor majd kicsikarja Elspethből, fogadkozott, mikor nem kapott választ.
Megnézte a karóráját. Még több mint egy órája volt felszállásig. Rengeteg idő. Kiszállt a kocsiból, és a telefonfülkéhez bandukolt.
Elspeth azonnal felkapta, mintha egész éjszaka az ő telefonját várva virrasztott volna. A telefonközpontos figyelmeztette, hogy a beszélgetés díját a számlájához fogják írni. - Semmi probléma, kapcsolja kérem a vonalat - sürgette Elspeth. Luke hirtelen elbizonytalanodott.
- Ööö... Jó reggelt, Elspeth - nyögdécselte esetlenül.
- Annyira örülök, hogy hívtál! Már majdnem eszemet vesztettem az aggodalomtól. Mi van veled?
- Hát, nem is tudom, hol kezdjem.
- Nem esett bajod?
- Nem, nem, épségben vagyok. Legalábbis most már. Nagy vonalakban az történt, hogy Anthony a felelős azért, hogy mindent kitöröltek a memóriámból. Elektrosokkot és gyógyszert alkalmaztak.
- Te jóságos isten! De hát mit ártottál neki?
- Azt hiszi, hogy szovjet kém vagyok. -Nevetséges!
- Ő maga mondta Billie-nek.

- Úgy, tehát találkoztál Billie-vel?
Luke kiérezte felesége hangjából az ellenséges árnyalatot.
- Sokat segített nekem - válaszolta védekezőn. Felidézte, hogy megkérte Elspetht, utazzon fel hozzá Washingtonba, és legyen a segítségére, de a felesége visszautasította.
Elspeth témát váltott.
- Most honnan beszélsz? - faggatta.
Luke nem válaszolt azonnal. Lehet, hogy az ellenségei lehallgatják Elspeth vonalát.
- Nem szívesen árulnám el. Talán más is hallja a beszélgetésünket.
- Értem. És mihez kezdesz most?
- Muszáj megtudnom, mi volt az, ami miatt Anthony kiradíroztatta az emlékezetemet.
- Hogyan akarsz hozzáfogni?
- Nem szívesen beszélnék róla a telefonban. Elspeth hangja ingerültté vált.
- Sajnálom, hogy semmit sem mondhatsz el nekem.
- Ami azt illeti, azért hívtalak, hogy megkérdezzek valamit tőled.
- Tessék, kérdezz.
- Miért nem lehet gyerekünk?
- Egyikünk sem tudja. Azóta próbálkozunk, hogy összeházasodtunk. Tavaly felkerestél egy szakorvost, de nem talált nálad semmiféle hibát. Néhány héttel ezelőtt én jártam egy nőgyógyásznál Atlantában. Elvégzett néhány vizsgálatot, de még nincsenek meg az eredmények.
- Elmondanád, miként házasodtunk össze?
- Elcsábítottalak.
- Micsoda?!
- Eljátszottam, hogy valami belement a szemembe, és amikor fölém hajoltál, addig mesterkedtem, míg el nem kezdtünk csókolózni. Az egyik legősibb fogás a női trükkök tárházában, és egy kicsit szégyenkezem is, hogy ezzel fogtalak meg.
Luke nem tudta eldönteni, hogy csipkelődést vagy cinizmust érez-e ki a felesége szavaiból - esetleg mindkettőt.
- Ecsetelnéd, hogy milyen körülmények között kértem meg a kezed?
- Persze. Nos, évekig nem láttuk egymást. Aztán hosszú szünet után, 1954-ben Washingtonban ismét összefutottunk, Én még mindig a CIA-nál dolgoztam, te a pasadenai Jet Propulsion Laboratorynak voltál a munkatársa. Peg akkor ment férjhez, ebből az alkalomból utaztál át a keleti partra. Egymás mellé ültettek bennünket... - Elhallgatott, mintha az emlékfoszlányok apránként, fokozatosan másznának elő tudata eldugott járataiból. Luke türelmesen várt. Elspeth hangja mélyebb és lágyabb volt, amikor újra megszólalt. - Egész idő alatt beszélgettünk, szinte be nem állt a szánk. Olyan volt, mintha a tizenhárom év el sem telt volna, mintha akkor is diákok lettünk volna eltelve az előttünk álló élet reményével és ígéretével. Emlékszem, korábban ott kellett hagynom a ceremóniát. A Tizenhatodik utcai ifjúsági Zenekar karmestere voltam, és éppen próbáltunk. Fölajánlottad, hogy elkísérsz...

1954

A zenekarban fellépő gyerekek szegények voltak, és a legtöbbjük fekete bőrű. A próbára egy templomépületben került sor, a déli nyomornegyedben. A hangszereket úgy kunyerálták össze; a szerencsésebbek kikölcsönözték vagy zálogházban vásárolták. Mozart Figaro házassága nyitányát gyakorolták. A mostoha körülmények ellenére egészen ügyesek voltak.
És ezt kizárólag Elspethnek köszönhették. Szigorú, strapabíró tanár volt, aki felfigyelt minden hamis hangra és ütembeli botlásra, ugyanakkor végtelen türelemmel és szeretettel okította a helyes előadásmódra a gyerekeket. Magas, vénuszi termetével, sárga ruhájában, lobogó, vörös

hajával szinte magával ragadta a zenekart, elegáns, hosszú kezei szenvedélytől fűtött mozdulatokkal adták vissza a zene lüktető hullámzását.
A próba két óra hosszat tartott, és Luke megigézve ülte végig. A kipirult arcocskákon látta, hogy az összes fiú bele van zúgva Elspethbe, a lányok meg olyanok akarnak lenni, mint ő.
- Ezeknek a gyerekeknek legalább annyi érzékük van a zenéhez, mint bármely gazdag kölyöknek, aki naponta Steinway-zongorán gyakorolhat szülei házának a szalonjában - magyarázta Luke-nak a próba után, amikor már az autóban ültek. - De kénytelen vagyok bevallani, hogy vannak zűrjeim a zenekar miatt.
- Ugyan, miért?
- Egyfelől niggerek kurvájának csúfolnak. Másfelől a zenekarral véget ért a pályafutásom a CIA-nál.
- Nem tudlak követni.
- Mindenkire, aki emberszámba veszi a négereket, azonnal rásütik a kommunista bélyeget. Ebből kifolyólag titkárnői beosztásnál többre nem vihetem. Nem mintha sokat veszítenék. Nők amúgy sem jutnak sokkal magasabbra.
Elspeth lakására mentek. A hely viszonylag kicsi, de otthonos és tiszta volt, modern, szögletes bútorokkal berendezve. Luke martinit kevert, Elspeth meg spagettit főzött a konyhában.
Luke hosszasan mesélt a munkájáról.
- Nagyon örülök, hogy megtaláltad a számításodat - mondta Elspeth leplezetlen lelkesedéssel.
- Mindig is arra vágytál, hogy felfedezd a világűr rejtelmeit. Emlékszem, már akkor is erről ábrándoztál, amikor harvardi diákok voltunk, és egymással jártunk.
Luke elmosolyodott.
- Igen, így volt. De akkor még a legtöbb ember bolond ötletnek, a tudományos-fantasztikus irodalom témaköréhez tartozónak nevezte.
- Talán még mindig nem vesszük elég komolyan, hogy lehetséges kijutni a kozmoszba.
- Márpedig én hiszek benne - szögezte le Luke halálos komolysággal. - A legnagyobb problémákat a német tudósok már mind megoldották a háború alatt. Olyan rakétákat építettek, amelyeket holland földről indítottak útnak, de Londonban csapódtak be.
- Emlékszem rájuk. Ott voltam... Rakétabombáknak hívtuk őket. -Elspeth összerezzent az emlék hatására. - Az egyik majdnem megölt. Éppen az irodámba igyekeztem, amikor felüvöltöttek a légvédelmi szirénák. Mentem tovább rendületlenül, mert egy ügynököt kellett felkészítenem, akit néhány óra múlva akartunk ledobni Belgiumban. Hallottam, hogy egy bomba csapódik be süvítve a hátam mögött. Iszonyatató, tompa hangja van, mint amikor a gőzkalapács döngve lecsap... Aztán a szilánkokra töredező ablakok reccsenése, a leomló falak robaja és a szörnyű légnyomás... Olyan, mintha hirtelen feltámadna a szél, tele porral és apró, tűhegyes törmelékkel. Tudtam, ha abban a pillanatban hátranézek, pánikba esem és összegömbölyödöm a földön, még a szememet is becsukom. Úgyhogy csak néztem mereven magam elé, és folytattam az utam.
Luke elérzékenyült. Maga elé képzelte a fiatal Elspetht a sötét londoni utcákon, miközben bombák hullanak körülötte. Hálát adott a jóistennek, hogy túlélte a vérzivatart.
- Bátor nő vagy - mormolta halkan. Elspeth a vállát vonogatta.
- Akkor nem éreztem bátornak magam. Csak rettenetesen ijedtnek.
- Mire gondoltál?
- Mit gondolsz, mire?
Luke-ban kigyulladt a felismerés lámpája: meddő óráikban, amikor nem volt mit csinálniuk, a lány mindig a matematikához menekült unalomműzőnek. - Csak nem prímszámokra?! - puhatolózott.
Elspeth incselkedő grimaszt vágott:
- Úgy bizony! Méghozzá a Fibonacci-számokra.

Luke bólintott. Fibonacci olasz matematikus volt, aki feladványához vett két nyulat, és azt mondta: minden hónapban születik két utóduk, azok - egy hónappal a születésük után - ugyancsak két utódnak adnak életet, majd a séma újra és újra megismétlődik. A kérdés az, hogy egy év múlva összesen hány pár nyúl lesz? A válasz 144, azonban a nyúlpárok hónaponként adódó száma a leghíresebb számsorrá vált a matematika történetében: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144... Minden egyes számot megkapunk úgy, ha az előző kettőt összeadjuk.
- Mire az irodához értem, a negyvenedik Fibonacci-számnál tartottam - mondta nevetve Elspeth.
- Emlékszel még, hogy melyik volt az?
- Naná! Százkétmillió-háromszázötvennégyezer-százöt. Szóval, azt állítod, hogy a rakétáink a világháborúban ledobott német bombák elvén alapulnak?
- igen. Hogy precíz legyek, a V2-es rakétáén. - Luke-nak nem lett volna szabad a munkájáról beszélnie, de úgy érezte, hogy Elspethszel kivételt tehet. Arról nem is szólva, hogy a lánynak feltehetően magasabb fokozatú biztonsági felhatalmazása volt, mint neki. - Olyan rakéta létrehozásán fáradozunk, amelyet Arizonában bocsátanánk fel, mégis Moszkvában landolna. És ha egyszer elkészül egy ilyen szerkezet, akkor a Holdra is eljuthatunk.
- Tehát voltaképpen ugyanarról a dologról van szó, csak éppen valamivel robusztusabb kivitelben?
Elspeth nagyobb érdeklődést mutatott a rakéták iránt, mint bármely más lány, akivel életében addig találkozott.
- Igen, valahogy úgy. Erőteljesebb hajtóművekre, hatékonyabb üzemanyagra, megbízhatóbb irányítórendszerekre és hasonlókra van szükségünk. Egyik probléma sem leküzdhetetlen. És az sem mellékes, hogy azok a bizonyos német tudósok most már nekünk dolgoznak.
- Aha, erről már én is hallottam... Egyébként hogy megy a sorod? -váltott témát Elspeth. - Jársz valakivel?
- Nem, mostanában nem. - A Billie-vel történt szakítása óta eltelt kilenc évben több lánnyal is randevúzgatott - egyikükkel-másikukkal le is feküdt -, de igazság szerint ezek a kapcsolatok nem sokat jelentettek neki. Persze, ezt nem óhajtotta Elspeth orrára kötni.
Talán egyetlen olyan akadt a partnerei között, akibe - úgy érezte -bele tudott volna szeretni. Magas termetű lány volt, barna szemmel és sűrű, őserdőre hasonlító haj koronával. Ugyanaz az energia és joie de vivre lakozott benne, mint Billie-ben. A Harvardon ismerkedett meg vele, miközben a doktori értekezését írta. Aztán az egyik este, midőn kéz a kézben sétálgattak az egyetem udvarán, a lány bevallotta, hogy férjnél van. Szenvedélyesen megcsókolta, és faképnél hagyta. Annál közelebb azóta sem került a szerelemhez.
- És te? - nézett Elspethre. - Peg most ment férjhez, Billie viszont már válni készül - úgy tűnik, van mit behoznod.
- Ó, te is tudod, hogy mi a helyzet velünk, hivatali nőkkel!
A kifejezés a sajtóból átvett klisé volt. Akkoriban oly sok fiatal nő dolgozott kormányzati állásban Washingtonban, hogy az arányuk ötszörösen felülmúlta a nőtlen férfiakét. Nem csoda, hogy szóbeszéd tárgyai lettek, és egykettőre beskatulyázták őket: az volt az általános vélemény róluk, hogy szexuálisan kiéhezettek, és krónikusan koslatnak a férfiak után. Luke nem hitte, hogy Elspeth közéjük tartozna, ám ha a lány nem akart egyenesen válaszolni a kérdésére, jogában állt.
A lány megkérte, hogy figyeljen a vacsorára, míg ő rendbe szedi magát. A spagetti egy nagy lábasban főtt, egy kisebb serpenyőben pedig paradicsomszósz rotyogott. Luke levette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét, és egy fakanállal kevergette a szószt. A martini kellemesen elbódította, a tűzhely felől ínycsiklandozó illatok áradtak, és egy olyan nő társaságát élvezhette, akit szívből kedvelt. Egészen jól érezte magát.

Elspeth hangját hallotta. A kiáltás jellegzetes volt, mint amikor valaki szorult, ügyefogyott helyzetbe kerül.
- Luke... Ide tudnál jönni!?
Benyitott a fürdőszobába. Elspeth ruhája az ajtóra rögzített akasztón lógott. A lány vállpánt nélküli, barackvirágszínű melltartóban, azonos színárnyalatú alsószoknyában és harisnyában állt a mosdó előtt. Noha több ruha volt rajta, mintha a tengerparton napoztak volna, Luke mégis észveszejtően szexisnek találta alsóneműben. Kezét a szemére szorította, és úgy szipogta:
- Az a rohadt szappan belement a szemembe. Segítenél kimosni? Luke megeresztette a hidegvíz-csapot.
- Hajolj le, minél közelebb a mosdókagylóhoz - utasította Elspetht. Bal kezét a hátára helyezte, hogy jobban irányíthassa. Amikor megérintette, a fehér, puha bőr selymesnek és forrónak tetszett az ujjai alatt. Begömbölyített jobb tenyerét telecsorgatta vízzel, majd gyengéden kimosta a lány szemét.
- Ó, már sokkal jobb - hálálkodott Elspeth.
Luke többször is megismételte a műveletet, míg a lány azt nem mondta, hogy teljesen megszűnt a csípő-szúró érzés. Akkor a vállánál fogva felegy enesí tette, maga felé fordította, és egy tiszta törülközővel felitatta a vizet az arcáról.
- Egy kicsit véres lett, de hamar el fog múlni - atyáskodott vele.
- Pocsékul festhetek...
- Egyáltalán nem. - Elspeth arca közvetlenül előtte lebegett. Egyik szeme vérben forgott, és összekuszálódott haja vizes, bozontos fürtökben lógott azon az oldalon. Ennek dacára ugyanolyan vonzónak és elragadónak találta, mint azon a napon, amelyen tizenhárom évvel azelőtt először meglátta.
- Ellenkezőleg, csodálatosan szép vagy - kedveskedett neki.
Elspeth enyhén felfelé tartotta a fejét, pedig a vízcseppeket már felszárította róla. Szája körül mosoly játszott, ajkai enyhén szétváltak. Luke föléje hajolt, és megcsókolta, mintha az lett volna a világ legtermészetesebb dolga. Elspeth visszacsókolta. Először vonakodva, bizonytalanul, aztán karját a nyaka köré fonta, közelebb húzta magához, és alámerülve a vágyban, forrón viszonozta a csókot.
Luke magán érezte a lány keblének lágy nyomását. Gerjesztőnek kellett volna lennie, ám melltartója merevítője olyan kemény volt, hogy a pamutingen keresztül is sértette a bőrét. Szabódva, szégyenlősen eltolta magától a lányt. - Mi a gond? - faggatózott Elspeth.
Luke a melltartóra mutatott, és kamaszosan elvigyorodott. - Szúrt egy kicsit - vihogta.
- Ó, te szegény gyerek - játszotta meg a sajnálkozást Elspeth. Gyors mozdulattal hátranyúlt, és kikapcsolta a melltartót. Az a padlóra hullott.
Luke korábban, amikor együtt jártak, már megérintette a mellét, de Elspeth most először tárta fel előtte. Fehér, kerek domborulat volt, a sötét mellbimbók az izgatottságtól előremeredeztek. Elspeth ismét a fiú köré fonta a karját, és szorosan a testéhez simult. Keble forrón, lágyan tapadt hozzá.
- Ugye, most jobb? - lihegte Luke fülébe.
Luke ölbe kapta, bevitte a hálószobába, és az ágyra fektette. A lány még menet közben lerúgta a cipőjét. Luke az alsószoknya övszalagjához nyúlt, és megkérdezte:
- Kioldozhatom?
- Ó, istenem, hogy te milyen szertartásos vagy! - kacagott Elspeth.
Luke grimaszt vágott. Tudta, hogy esetlenül viselkedik, de nem tehetett róla: nem tudott másmilyen lenni. Elspeth enyhén felemelkedett fektében, és kibújt a szoknyából. A bugyogója szintén barackvirág színű volt.
- Most már ne kérdezz semmit, csak húzd le rólam - suttogta.

Mozgásuk lassú, de minden energiájukat felemésztő volt szeretkezés közben. Elspeth szorosan magára húzta a fiút, és nyelvével cirógatta az arcát, miközben Luke egyre mélyebbre és egyre keményebben hatolt belé.
- Oly régóta vágyom erre - búgta a fülébe. Hangosan felnyögött a gyönyörtől, mikor eljutott a csúcsra, majd bágyadtan visszahanyatlott az ágyra.
Hamarosan álomba szenderült. Luke ébren feküdt mellette, és az életén merengett.
Mindig is szeretett volna családot alapítani. Számára a boldogságot egy hatalmas, kényelmes ház testesítette meg, tele ricsajozó gyerekekkel, jókedvű barátokkal és hancúrozó kutyákkal. És tessék, itt van harmincnégy évesen, facéron, miközben az évek egyre gyorsuló iramban röpülnek el fölötte. A háború óta csak a hivatásának él. Visszament a Harvardra, hogy pótolja a kiesett éveket. De nem ez volt az igazi oka annak, hogy miért nem házasodott még meg. Két nő tudta addig csak megérinteni a lelkét - Billie és Elspeth. Billie becsapta. Elspeth viszont itt fekszik mellette. Kéjsóvár pillantással végigmérte érzéki alakját: a Dupont Circle-ról beszűrődő fény sugarai kiemelték testének csábító domborulatait. Létezhet-e csodálatosabb állapot, mint együtt tölteni minden éjszakát ezzel a nővel, aki nemcsak delejesen vonzó, hanem éles elméjű, művelt, bátor, mint egy anyatigris, és szívmelengető jósággal bánik a gyerekekkel - és mindennek tetejébe még elképesztően gyönyörű is?
Hajnalhasadtával felkelt, és kávét készített. A bögréket tálcára helyezte, úgy vitte be a hálószobába. Addigra Elspeth már felült az ágyban; vonásai kisimultak, testéből túlcsorduló energia sugárzott. Az arca felragyogott, amikor meglátta a fiút.
- Szeretnék valamit kérdezni tőled - mondta Luke. Leült az ágy szélére, és megfogta a lány kezét. - Hozzám jönnél feleségül?
Elspeth szájáról lelohadt a mosoly, arca komollyá vált. Zavarodottnak tűnt. - Ó, édes istenem... Gondolkodhatok rajta?

7.00

Az elhasznált üzemanyagból származó gáz úgy áramlik át a rakéta kiömlőnyílásán, mintha forró kávét öntenénekle egy hóember torkán.

Anthony ráfordult a Jefferson-emlékműhöz vezető bekötőútra. Larry az első ülésen kuporgott, közte és Pete között. A reggeli fények még bágyadtak, gyérek és erőtlenek voltak. Befarolt a parkolóba, és úgy állította le a Cadillacet, hogy fényszórói megvilágítsanak minden utánuk érkező autót.
Az emlékmű kettős oszlop gyűrűből áll, közepén kupolaszerű tetővel. Megemelt alapzatára hátulról vezetnek fel lépcsők.
- A szobor mintegy hat méter magas, és csaknem öt tonnát nyom -magyarázta Larrynek. - Bronzból készült.
- Nem látom sehol.
- Innen nem is lehet, de ott van bent, az oszlopok mögött.
- Nappal kellett volna ide jönnünk - nyivákolt a kisfiú. Anthony máskor is elhozta Larryt otthonról. Megnézték a Fehér
Házat, ellátogattak az állatkertbe, végigsétáltak a Smithsonian tárlatain. Főtt virslit ebédeltek, délután elnyaltak egy-egy fagylaltot, és Larry még ajándékot is szokott kapni, mielőtt hazaindultak. Mindig jól érezték magukat. Anthony rajongott a keresztfiáért. Larry gyerekösztöne viszont most azt súgta, hogy valami nincs rendjén. Túl korán volt még, és a mamája sem volt velük. Nyomasztóan hatott rá az autóban uralkodó feszültség is.
Anthony kinyitotta az ajtót.
- Larry, maradj a kocsiban, amíg én beszélek Pete-tel - szólt rá a gyerekre.
Kiszálltak. A reggeli párás hidegben meglátszott a leheletük.

- Én itt fogok várakozni. Fogja a kölyköt, és mutassa meg neki az emlékművet - utasította Anthony. - Maradjanak ezen az oldalon, hogy a nő láthassa a fiát, amikor megérkezik.
- Értem. - Pete hangja távolságtartó, majdhogynem nyers volt.
- Elhiheti, nekem sem fűlik ehhez a fogam - jegyezte meg Anthony. Az igazság azonban az volt, hogy már jó ideje nem törődött a dolgokkal. Larry gyászos, panaszos képpel ül az autóban, Billie pánikba esett, de hamarosan túl lesznek az egészen. Nem engedheti meg, hogy az érzelmek az útjába álljanak. - Meglátja, nem esik bántódása sem a gyereknek, sem az anyjának - tette hozzá, hogy lelket öntsön Pete-be. - De meg kell tudnunk, hová ment Luke.
- És aztán visszaadjuk a gyereket? -Nem.
- Nem?! - Pete arcvonásait nem lehetett kivenni a hajnali derengésben, de a hangja elárulta felháborodott megdöbbenését. - Miért nem?
- Jól jöhet még, ha esetleg további információkra lenne szükségünk.
Pete viselkedésén látszott, hogy elbizonytalanodott. Mindegy, engedelmeskedni fog, legalábbis egyelőre, futott át Anthonyn. Kitárta az autó ajtaját:
- Gyere, ugrás kifelé! Pete bácsival felmentek az emlékműhöz. Larry kikászálódott.
- De azután, hogy megnéztük, azt hiszem, szeretnék hazamenni -csacsogta gyerekes udvariassággal.
Anthonynek összeszorult a szíve. Larry roppant bátran viselkedett. Rövid hallgatás után azt mondta neki: - Majd megbeszélem a mamiddal. Most menj!
A gyerek belecsimpaszkodott Pete kezébe, és elindultak az emlékmű mögött sorjázó lépcsők irányába. Kisvártatva már a kört alkotó oszlopok között bukkantak fel, jól és tisztán lehetett látni őket a Cadillac lámpáinak fény koszorújában.
Anthony ellenőrizte az időt. Tizenhat óra múlva a rakéta elrugaszkodik az indítóállványról, és elindul a világűr felé - addigra az ő kálváriája is véget ér, így vagy úgy. Tizenhat óra azonban nagyon soknak, túl soknak tűnt a számára: ez időalatt Luke mérhetetlen károkat okozhat. Meg kell állítania, minél előbb.
Billie-nek már itt kellene lennie. Kétségek hasították belé. Képes volna rá, hogy nem jön el? Majdhogynem biztosra vette, hogy Billie nem mert szólni a zsaruknak, és egyéb akrobatamutatványokra sem vetemedik. Túlságosan is rémült ahhoz, hogy holmi cselvetésen törje a fejét.
igaza lett. Pár perccel később egy gépkocsi gördült be a parkolóba.
Anthony nem tudta kivenni a színét, de látta, hogy egy Ford Thunderbird. Úgy húsz méterre állt meg a Cadillactől. Törékeny, apró alak mászott ki a kormánykerék mögül. A gyújtást rajtahagyta, a motor alapjáratban duruzsolt.
- Hello, Billie.
A nő nem viszonozta a köszönését. Az emlékmű felé kapta a fejét, ahol Pete és Larry álldogált az oszlopok között, a felmagasított, emelvényszerű talapzaton. Arcára megrökönyödés ült ki, vonásai megkocsonyásodtak.
Anthony közelebb lépett hozzá.
- Ne próbálkozz semmi trükkel! Bizonyára felzaklatná a gyereket.
- Ne papolj itt nekem felzaklatásról, te rohadék! - A hangja élessé vált az erőfeszítéstől. Igyekezett türtőztetni magát, de érződött, hogy közel áll a síráshoz.
- Nem volt más választásom. Meg kellett tennem.
- Senki sem kerülhet olyan helyzetbe, hogy ilyet tegyen! Számított ugyan a Billie-ből áradó ellenségességre, a maróan bántó, megvető hangsúly mégis a szívébe markolt.
- Ismered azt a Thomas Jeffersontól származó idézetet, amely az emlékművén áll öles betűkkel belevésve? Úgy szól: "Megesküdtem Isten színe előtt, hogy amíg csak élek, eltökélten szembeszállok az emberi szellemet gúzsba kötőzsarnokság minden formájával." Ezért teszem.

- Pusztulj el az eszméiddel együtt, te nyomorult! Már régen szem elől vesztetted őket, ha egyáltalán voltak neked valaha is. Ugyan, mi jó származhatna egy ilyen galád, aláváló árulásból!
Anthony úgy döntött, hogy semmi értelme vitába szállni vele.
- Hol van Luke? - követelte váratlanul.
Kínos, dermesztő csönd telepedett rájuk. Hosszú vívódás után Billie végül mégiscsak kinyögte: - Huntsville-ba repült.
Anthony megkönnyebbülten felsóhajtott. Igen, erre az információra volt szüksége. De egyidejűleg meg is lepődött a válaszon. - Miért pont oda?
- Mert ott tervezik a hadsereg rakétáit.
- Ennyit én is tudok. De ma miért ment oda? Hiszen minden, ami fontos és érdekes, most Floridában zajlik.
- Nem tudom, hogy miért.
Anthony megpróbált az arcvonásaiból olvasni, de még mindig túl sötét volt.
- Van egy olyan sanda gyanúm, hogy nem mondasz el mindent.
- Teszek rá, hogy mit hiszel. Fogom a fiam, és már itt sem vagyunk.
- Tévedsz. Larry még egy darabig velünk marad. Billie hangja elcsuklott az emésztő fájdalomtól.
- Miért csinálod ezt? Hiszen megmondtam, hová ment Luke.
- Talán van még valami, amiben segíthetsz nekünk.
- Ez tisztességtelen!
- Örülj, hogy élsz - vágta az arcába Anthony, és tüntetőleg hátat fordított Billie-nek.
Hiba volt.
Billie félig-meddig erre a kimenetelre számított.
Amint Anthony megfordult, hogy a gépkocsi felé induljon, rávetette magát, jobb vállával teljes erőből nekirontott a derekának, és szabályszerűen felöklelte. Noha alig nyomott Ötvenöt kilót - Anthony legalább negyvennel volt nehezebb -, gyötrelemtől szított dühe vak őrjöngésbe csapott át, és külön előnye származott abból is, hogy a támadás meglepte a férfit. Anthony térde megroggyant, és teste előrevágódott. Zuhanás közben a karját kinyújtotta, hogy tompítsa az esés erejét. A fájdalomtól és meglepetéstől eltorzult arccal felüvöltött.
Billie előrántotta 45-ös Coltját a belsőzsebéből.
Anthony a könyökére támaszkodva megpróbált talpra állni. Billie ismét rátámadt, ezúttal oldalirányból. A férfi megint elvágódott, ezúttal az oldalára esett. Amint a hátára fordult, hogy felemelje a fejét, Billie mellette termett, és fél térdre ereszkedve durván benyomta fegyverének a csövét a szájába. Reccsenés hallatszott. Anthony egyik foga kitört.
Mozdulatlanná dermedt.
Billie kibiztosította a pisztolyt. Belenézett a férfi szemébe, és félelmet látott benne. Anthony mindenre felkészült, csak arra nem, hogy nála fegyver lesz. Szája sarkából vékony csíkban vér szivárgott.
Billie az emlékmű irányába pillantott. Larry és az ismeretlen kitartóan az oszlopokban gyönyörködött, látni valóan fogalmuk sem volt a parkolóban lezajlott küzdelemről. Tekintetét visszairányította Anthonyre.
- Most lassan kihúzom a pisztolyt a szádból - sziszegte fenyegetőn -, de ha megmozdulsz, abban a minutumban kiloccsantom az agyvelődet. Ha jól viselkedsz, életben maradsz, és odakiáltasz a haverodnak. Majd megmondom, hogy mit. - Kivette a fegyvert Anthony szájából, és a bal halántékához szorította. - Kiálts neki! - parancsolta.
Anthony Összepréselte a száját.
Billie a szemgolyójának nyomta a pisztoly csövét.
- Pete! - üvöltötte a férfi.

Pete arrafelé kapta a fejét. Egy röpke pillanatra csönd telepedett rájuk. Aztán Pete tétován megszólalt:
- Hol vannak? Nem látom magukat!
A fénycsóvák pont a szemébe világítottak, míg Anthony és Billie a sugarak hatószögén kívül estek.
- Mondd meg neki, hogy maradjon ott, ahol van - utasította Anthonyt Billie.
A férfi néma maradt. Billie ismét a szemgolyójához emelte a fegyvert. - Maradjon ott, ahol van! - adta be a derekát Anthony.
Pete a tenyerével beárnyékolta a szemét, és félig vakon belepislogott a sötétbe, hogy megállapítsa, honnan jön a hang.
- Mi a fene zajlik ott? Nem látok semmit sem.
- Larry, itt a mama! Ülj be gyorsan a kocsiba! - kiáltotta oda a kisfiának Billie.
Pete megragadta Larry karját.
- Nem enged a bácsi, mama! - sikította Larry.
- Nyugodj meg, kisfiam! - csitította Billie. - Anthony mindjárt megmondja majd a bácsinak, hogy mit csináljon. - A fegyver csövét durván Anthony szemébe süllyesztette.
- Rendben, rendben! - zihálta a rettegéstől és kíntól elfúló hangon Anthony. Billie lazított a nyomáson. - Engedje el a gyereket! - adta ki a parancsot Anthony.
- Száz százalék, hogy ezt akarja? - kiáltott vissza Pete.
- Tegye, amit mondtam, az isten szerelmére! Fegyvert fog rám!
- Rendben! - Pete eleresztette Larry karját.
A gyerek megkerülte az oszlopokat, a lépcsőkhöz rohant, majd pár másodperc múlva már repült is az anyja felé. - Ne ide fuss, Larry! -szólt rá Billie. igyekezett nyugalmat erőltetni a hangjára. - Ugorj be az autóba, de fürgén!
Larry szót fogadott, és bebújt a Thunderbirdbe, magára csapva az ajtót.
Billie megfeszítette az izmait, és két, erőteljes mozdulattal arcul ütötte Anthonyt a pisztollyal. A férfi felüvöltött a fájdalomtól, de ordítása hörgésbe fulladt, amikor Billie megint a szájába dugta a fegyver csövét. Anthony szánalmasan nyögdécselt, a tekintete riadtan ugrált. - Csakhogy el ne felejtsd, mi fog veled történni, ha még egyszer közelébe merészkedsz a fiamnak! - lihegte a képébe Billie.
A pisztolyát Anthonyre irányítva felállt. - Maradj fekve! - utasította. Tekintetét a férfin tartva a kocsija felé hátrált. Szeme sarkából futó pillantást vetett az emlékműre. Pete nem mozdult a helyéről, ott toporgott az oszlopok tövében, mint aki gyökeret eresztett.
Billie beült a kormány mögé.
- Mami, neked van fegyvered? - csodálkozott Larry. Billie sebesen becsúsztatta a Coltot a dzsekijébe.
- Nem esett bántódásod, kisfiam?
A gyereknél eltörött a mécses, és pityeregni kezdett. Billie egyesbe tette a sebességváltót, és kipörgő kerekekkel eltűzött a helyszínről.

8.00

A második, harmadik és a többi fokozatot magasba röpítő, kisebb teljesítményű rakéták szilárd halmazállapotú üzemanyagot használnak.
A Ti 7-E2 olyan poliszulfid, amelynél ammónium-perklorátot alkalmaznak oxidálószerként. A rakéták egyenként körülbelül hétszázötven kilogrammos tolóerő-kapacitással rendelkeznek.

Bern meleg tejjel locsolta meg Larry zabpelyhét, miközben Billie felverte a tojást, hogy bundás kenyeret süssenek. Igyekeztek kedvében járni a gyereknek, hogy száműzzék agyából a megpróbáltatást. Billie azonban úgy érezte, hogy nekik, felnőtteknek is szükségük van lelki

vigaszra. Szívét reményteli forróság járta át, amint látta, hogy a kisfia önfeledten habzsolja a reggelit, közben pedig a rádió zenés műsorát hallgatja.
- Megölöm azt a szemét köcsögöt, hogy az isten rohasztaná rá az eget! - szitkozódott Bern az orra alatt, szántszándékkal halkra fogva a hangját, hogy Larry ne hallja. - Esküszöm, hogy szétverem a kibaszott pofáját, ha a kezem közé kerül!
Billie öldöklő dühe már alábbhagyott. Összes mérgét Anthonyre zúdította, amikor sakkban tartotta a fegyverével. Most kimerült volt, reszketett a félelemtől és aggodalomtól - részben Larry miatt, aki szörnyű élményen esett át, részben pedig Luke miatt.
- Sejtésem szerint Anthony arra utazik, hogy megölje Luke-ot - vélekedett. - Fél nappal ezelőtt még hülyének néztem volna, aki ilyesmit állít, de most már tudom, hogy igaz.
Bern pár kanálnyi vajat dobott a forró serpenyőbe, majd belemártogatta a kenyérszeleteket a felvert tojásba.
- Nem olyan könnyű Luke-ot megölni - bátorította Billie-t.
- De abban az illúzióban él, hogy sikerült megszöknie Anthony elől. Még csak nem is gyanítja, hogy Anthony kiszedte belőlem, hogy hova ment. - Idegesen, szája szélét rágva araszolt le s föl a konyhában, Bernre hagyva a bundáskenyér-készítés utolsó műveleteit. - Valószínűnek tartom, hogy Anthony már úton is van Huntsville-ba. Luke gépe lomha, minden fánál megáll. Anthony viszont felkéredzkedhet bármelyik MATS-járatra, és úgy előbb ér Huntsville-ba, mint Luke. Valamilyen úton-módon figyelmeztetnem kell.
- Hagyjál neki egy üzenetet a repülőtéren.
- Nem biztos, hogy megkapja. Élek a gyanúperrel, hogy nekem magamnak kell odautaznom. Úgy rémlik, mintha volna egy Viscount-gép kilenckor. Hol van a menetrend?
- Ott, az asztalon.
Billie szélsebesen felütötte. A táblázat szerint a 217-es számú járat pontban kilenc órakor indul Washingtonból. Luke gépétől eltérően ez csak két helyen száll le útközben, és négy perccel tizenkettő előtt már Huntsville-ban landol. Luke-é viszont csak fél három körül érkezik. Tehát bőven lesz ideje, hogy bevárja a repülőtéren.
- Menni fog a dolog - mondta.
- Akkor nyomás!
Billie Larryre nézett, és elbizonytalanodott. Úgy érezte, hogy az ellentétes érzelmek kétfelé szakítják. Bern belelátott a veséjébe.
- Ne aggódj, jó helyen van.
- Tudom. De hogy hagyhatnám itt éppen ma?
- Gondoskodni fogok róla.
- Itthon tudsz vele maradni egész nap? Nem akarom, hogy iskolába menjen.
- Igen, ez ragyogó ötlet! Legalábbis mára. Larry bukkant fel mellettük.
- Megettem az összes zabpelyhet.
- Remek! Akkor már jöhet is a bundás kenyér! - Egy szeletet a tányérjára csúsztatott. - Juharszirupot is kérsz rá?
- Aha!
- Mi az, hogy aha?
- Igen, kérnék rá.
Bern gazdagon telecsurgatta a kenyeret az édes, tömény sűrítménnyel.
- Larry, szeretném, ha ma kihagynád az iskolát - szólalt meg Billie a fiára nézve.
- De mami, ma megyünk uszodába! - tiltakozott Larry.
- Ha szépen megkéred a papát, szerintem ő is elvisz úszni.
- De hát nem is vagyok beteg!
- Tudom, drágaságom. Elég fárasztó volt azonban a mai reggel, és most inkább pihenésre volna szükséged. - Billie-t örömmel töltötte el Larry tiltakozása, mert azt jelentette, hogy kezd

felépülni a traumából. Mindazonáltal úgy érezte, megnyugtatóbb lesz számára, ha a gyerek nem megy iskolába, legalábbis amíg nincs vége ennek az átkozott kálváriának.
Bernben tökéletesen megbízott. Sokat tapasztalt, rutinos ügynök, aki - efelől nem voltak kétségei - képes megvédeni a fiát bármilyen veszélytől. Nincs min tovább töprengenie, a kocka el van vetve: elrepül Huntsville-ba.
- Érezd jól magad a papával, játszatok sokat, és lehet, hogy holnap már iskolába is mehetsz, rendben?
- Oké.
- A maminak most van egy kis dolga. - Nem akart hosszasan búcsúzni, nehogy még jobban megijessze a gyereket. - Nemsokára látjuk egymást - fűzte hozzá könnyedén.
Már az ajtóban járt, amikor fülét megütötte Bern hangja:
- Na, mibe fogadunk, hogy nem tudsz bevágni még egy bundás kenyeret?
- Dehogyisnem tudok!
Csöndben behúzta maga mögött az ajtót.

ÖTÖDIK RÉSZ

10.45

A rakétát függőleges helyzetből bocsátják fel, majd a horizonttól negyvenfokos szöget bezáró pályára terelik. Az első fokozatot aerodinamikus farokfelületek és a hajtóműbe beépített, mozgatható szénlapátok vezérlik az indítási szakaszban.

Luke szinte azon nyomban elaludt, mihelyt lehuppant az ülésre, és becsatolta magát a biztonsági övvel. Már javában húzta a lóbőrt, mire felszálltak és maguk mögött hagyták Newport Newst. Egész úton mélyen aludt, leszámítva azokat a perceket, amikor a gép - délnyugati irányban haladva, egyik helyről a másikra szökdécselve - nagyokat döccent leszállás közben Virginia és Észak-Karolina állam különböző repülőterein. Ilyenkor mindig a karórájára pillantott, és idegesen számolgatta, mennyi idő maradt még az újabb indítási kísérletig. Nyugtalanul izgett-mozgott a székében álmos szemmel figyelve, ahogy a repülőgép végiggurul a kifutópályán. Néhányan leszálltak, helyükbe új utasok érkeztek, és már ismét a levegőben voltak. Mintha csak autóbusszal utazott volna.
West-Salemben üzemanyagot tankoltak, és arra az időre az utasok elhagyhatták a gépet. Luke felhívta a Redstone bázist, és Marigold Clarkot, a titkárnőjét kérte a telefonhoz.
- Doktor Lucas! Ugye, nincs semmi probléma?
- Nincs, nincs, de csak pár percig tudunk most beszélni. Továbbra is ma estére van kitűzve az indítás?
- Igen, tíz-harmincra.
- Úton vagyok Huntsville felé. Fél három körül fogok leszállni. Azért utazom oda, hogy megtudjam, mit kerestem ott hétfőn.
- Továbbra sem emlékszik semmire sem?
- Sajnos nem. Marigold, hadd kérdezzem meg még egyszer: van valamilyen sejtése arról, hogy miért mentem Huntsville-ba?
- Mint már jeleztem, nem kötötte az orromra, doktor Lucas.
- Egyáltalán mit csináltam, amíg ott voltam?
- Hát, lássuk csak... Kimentem maga elé a reptérre egy katonai szolgálati autóval, és behoztam ide, a támaszpontra. Miután megérkeztünk, egyenesen a modellezőkhöz sietett, onnan pedig a déli körzetbe hajtott.

- Oda minek?
- Ott vannak a kísérleti indítóállások. Felteszem, hogy a mechanikai részleghez kukkantott be, ahogy szokta, de holtbiztosan nem tudom, mert oda már nem kísértem el.
- És azután mi történt?
- Arra kért, hogy vigyem haza. - Hangjába némi kimértség vegyült, amikor folytatta. - Azt mondta, várjak az autóban, míg beugrik néhány percre. Miután végzett, visszavittem a repülőtérre.
- Ez minden?
- Tudomásom szerint igen.
Luke-ot csalódottság fogta el. Többre számított: abban reménykedett, hogy Marigold felfigyelt valamire, amelyen el lehetne indulni. Más irányból próbálkozott.
- Hogy néztem ki?
- Teljesen normálisnak tűnt, bár úgy vettem észre, hogy az esze máshol jár. Gondterheltnek látszott, talán ez a helyes kifejezés. Mintha aggódott volna valami miatt. Persze, magukkal tudósokkal gyakran előfordul az ilyesmi. Úgyhogy nem is zavartattam magam különösebben a viselkedése miatt.
- Hogy voltam öltözve? A szokásos módon?
- Igen, tweedzakó volt magán, a csinosabbak közül.
- Volt nálam valami?
- Csak a kis utazóbőröndje. Ja, igen, meg egy dosszié. Luke-nak a lélegzete is elakadt.
- Egy dosszié? - feszegette a témát, és közben nagyot nyelt. Szeme sarkából látta, hogy egy utaskísérő közeledik feléje.
- Hamarosan indulunk, dr. Lucas. Be kell szállnia, kérem. Luke befogta a kagylót.
- Csak egy perc türelmet kérek - vetette oda a légikisasszonynak, majd, újra a telefonba beszélve, megkérdezte Marigoldtól: - Volt valami különleges azon a dosszién?
- Nem, semmi. A hadseregben rendszeresített szokványos irattartó volt, vastag kartonlemez borítással, barnássárga színű, és elég nagy méretű ahhoz, hogy levélpapírok is elférjenek benne.
- Mi volt benne, tudja?
- Úgy tűnt, hogy csak papírlapok.
Luke igyekezett megfékezni vágtató pulzusát.
- És hány darab papírlap lehetett benne? Egy, tíz... száz?
- Talán tizenöt vagy húsz, úgy saccolom.
- És akkor is velem volt a dosszié, amikor kivitt a repülőtérre? Marigold nem válaszolt azonnal. A vonalban csak halk sercegés
hallatszott.
- Dr. Lucas, ha nem fejezi be a beszélgetést, ön nélkül leszünk kénytelenek folytatni az utunkat - szólt rá ismét az utaskísérő.
- Jövök már, jövök! - kiabált vissza Luke. - Marigold, ott van még? Nálam volt a dosszié, amikor...
- Hallottam, hogy mit kérdezett - szakította félbe a titkárnője. - Azóta egyfolytában töröm a fejem, próbálok visszaemlékezni.
Luke beharapta a szája szélét. A türelmetlenségtől remegett minden porcikája. - Csak nyugodtan.
- Azt biztosan nem tudnám megmondani, hogy magánál volt-e, amikor a házánál jártunk...
- És a repülőtéren?
- Háááat... Jó eséllyel ott sem. Felelevenítve a jelenetet szinte látom magam előtt, amint távolodik tőlem a repülőtéri csarnokban, jobb kezében a bőrönd, és a másikban... semmi.
- Biztos benne?
- Igen, most már az vagyok. Valahol otthagyhatta. Vagy a bázison, vagy odahaza.

Luke gondolatai vadul száguldoztak. Az irattartó miatt utazott Huntsville-ba, semmi kétség. Az tartalmazta a titkot, amelyet Anthony mindenáron, még szélsőséges eszközökkel is ki akart metszeni az elméjéből. Lehet, hogy másolatokat készített az eredeti okmányokról, és azért ment Huntsville-ba, hogy eldugja Őket valahová, egy biztos helyre.
Tehát menten rájönne a rejtély nyitjára, ha megtalálná a dossziét.
A légikisasszony közben faképnél hagyta, és a széles betoncsíkon a gép felé futott. A hajtóművek feldübörögtek, és a propellerek forogni kezdtek.
- Azt hiszem, az az irattartó életbevágóan fontos lehet - közölte Marigolddal. - Körbe tudna nézni, hogy hol lehet?
- Teremtő atyám, doktor Lucas, de hát mégiscsak a hadseregben vagyunk! Maga szerint hány barnássárga dosszié hever szanaszét ezen a támaszponton? Legalább egymillió... Honnan tudhatnám, hogy melyik volt magánál?
- Csak nézzen körül, arra kérem. Talán éppen olyan helyen rejtőzik, ahol nem volna szabad lennie. Mihelyt megérkezem Huntsville-ba! hazaugrom, és átkutatom a házam. Ha ott nincs, megyek a bázisra.
A helyére akasztotta a kagylót, és rohant a géphez, ahogy csak a lába bírta.

11.00

Az indítási és repülési tervet jó előre összeállítják. A rakéta számítógépébe repülés közben betáplált adatok működésbe hozzák az irányítórendszert, amely pályán tartja a szerkezetet.

A MATS huntsville-i járata tele volt tábornokokkal. A Redstone bázison létesített hadiüzemben ugyanis nemcsak űrrakéta-tervezéssel foglalkoztak. Ott volt a székhelye egyúttal a hadsereg rakétafejlesztő parancsnokságának is. Anthony, aki járatos volt katonai ügyekben, tudta jól, hogy a támaszponton egész sor fegyverfajtát dolgoznak és próbálnak ki - kezdve a baseballütő-formájú Red Eye-októl, amelyeket szárazföldi csapatoknál vetnek be az ellenséges repülőgépek ellen, egészen a nehéz testű, levegő-levegő típusú Honest Johnokig. Nem csoda, hogy több tábornok fordult meg a támaszponton, mint bármelyik hadszíntéren.
Anthony sötét napszemüveget viselt, hogy eltakarja azt a két sötét foltot a szeme alatt, amelyet Billie-nek köszönhetett. A száján ejtett seb már begyógyult, és a törött foga is csak akkor látszott, ha beszélt. Sajgó zúzódásai ellenére teljesen fel volt villanyozódva: szinte már a kezei között érezte Luke-ot.
Azt latolgatta, hogyan is csinálja. Puffantsa le azonnal, mihelyt meglátja? Túl egyszerűnek, és ezért csábítónak is tűnt. Ám aggasztotta, hogy nem tudja pontosan, miben sántikál Luke. Mindegy, dönteni kell. Csakhogy a fáradtság erősebbnek bizonyult nála. Akkor már negyvennyolc órája egyfolytában talpon volt, és a kimerültség végül is ledöntötte a lábáról: űlőhelyében elaludt. Azt álmodta, hogy ismét huszonegy éves, és az egyetemi város fái - a szüntelenül megújuló, csodálatos élet üzeneteként - virágba borulnak; az ő élete is tele volt kecsegtető reményekkel és széles távlatokkal, mint valami belátható, nyílegyenes országút.
Arra riadt föl, hogy Pete a vállát rázza. A repülőgép ajtaja kinyílt. Kiszálltak, és mélyen beszívták a langymeleg alabamai levegőt.
Huntsville-nak van ugyan polgári repülőtere, de ők nem ott landoltak. A MATS-gépek a Redstone bázist használták. A repülőtéri csarnok nem volt több egy ütött-kopott, dohos faháznál, az irányítótorony, nyitott, állványszerű acélszerkezet, tetején egyetlen apró kabinnal.
Anthony megrázta a fejét, hogy végképp elűzze a fáradtságot és az álmosságot, miközben keresztülsétáltak a kiégett, sápatag füvön. Kis utazótáskát lóbált a kezében, benne a fegyverével, egy hamis útlevéllel, 5000 dollár készpénzzel - és egy elsősegélynyújtó dobozzal, amely nélkül sosem ült repülőgépre.

Érezte, hogy az adrenalinszintje fokozatosan emelkedik. Néhány órán belül meg fog ölni egy embert, az elsőt a háború óta. Gyomra görcsbe rándult, amint rágondolt. Hol hajtsa végre? Kézenfekvő lehetőségnek ígérkezett, hogy megvárja Luke-ot a polgári repülőtéren, követi, majd valahol útközben, egy kietlen részen lemészárolja. Ez a terv azonban túl sok kockázatot rejtett magában. Luke kiszúrhatja, hogy követik, és olajra léphet. Hát igen, nem könnyű célpont. Még akkor is kicsúszhat a keze közül, ha rettentően óvatos és körültekintő.
Talán az lenne a legjobb, ha kiderítené, hová készül menni Luke, aztán megelőzné, elrejtőzködne a helyszínen, majd ott ütne rajta. - El kell intéznem néhány telefont a támaszpontról - mondta Pete-nek. - Arra kérem, hogy menjen ki a repülőtérre, és tartsa nyitva a szemét. Ha Luke felbukkanna, vagy valami más, rendhagyó dolog történne, azonnal riasszon.
A füves kifutópálya szélén egyenruhás hadnagy várakozott, kezében nagybetűs tábla: MR. carroll, külügyminisztérium. Anthony kezet fogott vele.
- Hickam ezredes üdvözletét küldi, uram - közölte előírásszerű udvariassággal a hadnagy. - A külügyminisztérium kérésének megfelelően egy autót bocsátunk a rendelkezésére. - A közelben veszteglő zöldessárga Fordra mutatott.
- Nagyra értékelem - válaszolta Anthony. Telefonált a bázisra, mielőtt elindult volna. Arcátlanul megjátszotta, hogy Alan Dulles CIA-igazgató személyes parancsára utazik Huntsville-ba egy életbevágóan fontos küldetésre, amelynek részletei titkosítottak ugyan, de kéri a hadsereg maradéktalan közreműködését a végrehajtásához. A cselfogás bevált: a készségeskedőhadnagyon látszott, mindent elkövet, hogy a kedvében járjon.
- Hickam ezredes örömmel venné, ha egy önnek megfelelő időpontban felkeresné a főhadiszálláson - közölte a tiszt, és átadott neki egy térképet. Anthony most fogta csak föl, hogy milyen irdatlanul nagy a támaszpont. Déli irányban csaknem tíz kilométerre nyújtózott, le egészen a Tennessee folyóig. - A főhadiszállás be van jelölve rajta - folytatta a hadnagy. - Van egy üzenete is, uram. Mr. Carl Hobart kérte, hogy hívja vissza Washingtonban.
- Köszönöm, hadnagy. Hol találom dr. Claude Lucas irodáját?
- A modellező részlegnél. - Zubbonyzsebéből előkapott egy ceruzát, és megjelölte a helyet a térképen. - De most senki sincs ott, mindnyájan lementek Cape Canaveralba.
- Van dr. Lucasnak titkárnője?
- Igen. Mrs. Marigold Clarknak hívják.
Talán ő tudja, miben mesterkedik Luke, hasított Anthonybe.
- Remek. Hadnagy, ez itt a munkatársam, Pete Maxell. Ki kellene jutnia a repülőtérre.
- Örömmel kiviszem, uram.
- Hálás vagyok érte. Ha el akar majd érni engem a bázison, melyik a legjobb mód?
A hadnagy Pete felé fordult.
- A legegyszerűbb, ha felhívja Hickam ezredes irodáját, uram, és én majd továbbítom az üzenetét Mr. Carrollnak.
- Meg van beszélve - zárta le az egyeztetést Anthony. - Akár mehetünk is.
Beült a Fordba, rövid ideig tanulmányozta a térképet, majd gázt adott. A Redstone tipikus katonai támaszpont volt. Nyílegyenes aszfaltozott utak szelték keresztül-kasul az erdős-ligetes vidéket, itt-ott téglalap alakú, gondozott pázsittal, amelynek füve olyan rövidre volt nyírva, mint az újoncok kefefrizurája. A barna falú, szabályos téglaépületek teteje lapos volt. Könnyen el lehetett igazodni, a kereszteződésekben mindenütt útjelző táblák virítottak. A modellező részleg egy T-alakú, böhöm nagy, kétemeletes épületben helyezkedett el. Anthony első nekifutásra nem egészen értette, miért van szükség akkora helyre holmi matematikai számítások elvégzésére, aztán ráeszmélt, hogy minden valószínűség szerint csúcsteljesítményű számítógépet működtetnek az épületben.
Leállította a katonai járművet a részleg parkolójában, és számba vette az eshetőségeket. Voltaképpen egy viszonylag egyszerű kérdésre kereste a választ: hová fog menni Luke,

miután megérkezik Huntsville-ba? Marigold gyaníthatóan tudja, de anyatigrisként fogja védeni Luke-ot, kiváltképp ha olyan idegenek érdeklődnek felőle, akiknek fekete monokli virít a szemük alatt. Ugyanakkor tény, hogy őt nem vitték magukkal a többiek Floridába a várva várt nagy eseményre, úgyhogy feltehetően unatkozik itt egymagában.
Belépett az épületbe. A közvetlenül a bejárat mögött nyíló irodában három szabványos íróasztal éktelenkedett, mindegyiken írógép. Kettőnél nem ült senki. A harmadik mögött egy fekete bőrű, ötven év körüli hölgyet látott. Százszorszépmintás, élénk színű ruhát viselt, szemüvegkerete gyémántberakás utánzatú.
- Jó napot - köszönt Anthony.
A titkárnő felnézett. Szeme tágra nyílt a csodálkozástól, amikor Anthony levette a napszemüvegét, és feltárta összezúzott ábrázatát.
- Hello! Miben segíthetek?
- Asszonyom, egy olyan feleséget keresek, aki nem fog naponta agyba-főbe verni - válaszolta Anthony színlelt elkeseredettséggel.
Marigold hangos nevetésre fakadt.
Anthony fogott egy széket, és odahúzta az asztalához.
- Hickam ezredes irodájából jövök - közölte. - Marigold Clarkkal szeretnék beszélni.
- Én vagyok.
- Ó, biztos, hogy nem. Akit én keresek, az egy érett asszony, nem egy olyan fiatal teremtés, mint maga.
- Na, most már fejezze be a süketelést - rótta meg Marigold, de látszott rajta, hogy jólesik neki a bók.
- Doktor Lucas ma ideutazik - de gondolom, ezt már tudja.
- igen, ma reggel telefonált.
- Mit mondott, mikorra várható?
- Két óra huszonháromkor száll le a gépe. Ez hasznos információ volt.
- Tehát nagyjából három körül fog befutni a bázisra.
- Nem feltétlenül. Aha!
- Miért nem?
- Dr. Lucas azt mondta, hogy először hazaugrík, és csak utána jön át a bázisra - árulta el Marigold Anthony legnagyobb megelégedésére.
Maga a tökély. Anthony nem hitte, hogy ekkora szerencséje lehet. Luke a repülőtérről egyenesen hazatart. Mi sem lesz egyszerűbb, mint odaugrani, elrejtőzni a házban, és tüzet nyitni Luke-ra, mihelyt átlépi a küszöböt. Szemtanúk nem lesznek, és senki sem fogja hallani a lövést, mert hangtompítót használ. Ott hagyja majd a holttestet, ahová zuhan. Szép nyugodtan beül a kocsijába, és elhúzza a csíkot. Mivel Elspeth Floridában van, senki sem fogja megtalálni a holttestet, csak néhány nap múlva.
- Köszönöm - hálálkodott Marigoldnak. - Igazán örülök, hogy megismerkedtünk - fűzte hozzá, és sietősen lelépett, mielőtt még a titkárnő megtudakolhatta volna, hogy kihez volt szerencséje.
Bepattant a kormány mögé, és a főhadiszálláshoz hajtott. A csúnya, keskeny, kétemeletes épület leginkább börtönre hasonlított. Egy-kettőre meglelte Hickam ezredes irodáját. Az ezredes éppen nem tartózkodott a helyén, de a szolgálatban lévő őrmester bevezette egy üres szobába, ahol volt telefon.
Anthony a Q épület számát tárcsázta, de nem közvetlen főnökét, Carl Hobartot kérte, hanem Carl elöljáróját, George Coopermant.
- Mi az ábra, George? - érdeklődött.
- Rálőttél tegnap este valakire? - förmedt rá Cooperman. A dohányzástól reszelős hangja talán még a szokásosnál is érdesebb volt.

Némi erőfeszítés árán Anthony magára öltötte a hepciáskodó, flegma kocsmatöltelék-figurát, amelyről tudta, hogy imponál Cooperman-nek.
- No, mi a fene, valaki pofázott tán?
- Valamilyen ezredes felhívta Tom Ealyt az igazgatóságon, ő meg továbbadta Carl Hobartnak, aki persze azonnal elélvezett.
- Nincs semmi bizonyíték, összeszedtem a töltényeket.
- Az a bizonyos ezredes talált egy kibaszott lyukat a falban, és megállapította, hogy csak egy kilencmilliméteres üthette. Eltaláltál valakit?
- Sajnos nem.
- Hol vagy most? Huntsville-ban? -Ja.
- Az előírások szerint azonnal vissza kellene, hogy rendeljelek.
- Akkor vegyük úgy, hogy nem is beszéltünk.
- Figyelj rám, Anthony! Általában lazára engedem a gyeplőt, amennyire csak lehet, mert eredményeket tudsz felmutatni. De ebben az ügyben elérted a határmezsgyét. Többet nem tehetek érted. Innentől kezdve a saját szakálladra dolgozol, pajtás.
- Semmi kifogásom ellene, sőt.
- Sok szerencsét.
Anthony sokáig bámult a telefonra. Nincs sok ideje, az egyszer szent. Úgy látszik, a vadnyugatira vett, "Billy, a kölyök" stílusa kezdi elveszíteni hatásosságát. Márpedig csak addig hagyhatja figyelmen kívül a parancsokat, ameddig fedezni tudja magát. Haladéktalanul a végére kell járni ennek az ügynek.
Felhívta Cape Canaveralt, és Elspetht kérte a telefonhoz.
- Beszéltél Luke-kal? - firtatta.
- Fél hétkor hívott ma reggel - válaszolta Elspeth bizonytalan, reszkető hangon.
- Honnan?
- Nem volt hajlandó elárulni, sem azt, hogy hová készül, és mit akar csinálni, mert attól félt, hogy lehallgatják a vonalamat. Azt viszont elmondta, hogy téged tesz felelőssé a memóriazavaráért.
- Ide jön Huntsville-ba. Most a Redstone bázisról telefonálok. A házatokban fogok várni rá. Hogyan juthatok be a legegyszerűbben?
Elspeth kérdéssel válaszolt.
- Még mindig meg akarod védeni, ugye?
- Persze.
- És nem fog baja esni?
- Minden tőlem telhetőt el fogok követni. Rövid hallgatás következett.
- Találsz egy pótkulcsot a hátsó udvarban, a bougainvillea tövében.
- Kösz.
- Vigyázz Luke-ra, kérlek.
- Mondtam már, hogy mindent meg fogok tenni!
- Ne kiabálj velem, jó! - dohogott Elspeth. Hangja kezdte visszanyerni szokásos határozott tónusát.
- ígérem, hogy vigyázok rá - közölte Anthony megszeppenve, és helyére tette a kagylót.
Már fordult volna ki a szobából, amikor megcsörrent a készülék.
Hirtelen nem tudta eldönteni, hogy felvegye-e. Lehet, hogy Hobart keresi. Igaz, ő nem tudhatja, hogy Hickam ezredes irodájában tartózkodik. Egyedül Pete tudja, hogy...
Felkapta a kagylót.
Pete volt az.
- Dr. Josephson itt van Huntsville-ban - tájékoztatta.
- A francba! - Biztosra vette, hogy Billie végleg kiszállt a játszmából, és nincs többé képben. Ezek szerint tévedett.

- Csak most érkezett?
- Aha. Nyilván egy olyan járattal jött, amely hamarabb ideért, mint Lucasé. A várócsarnokban üldögél, mint aki vár valakire.
- Nyilván Luke-ra... Hogy az isten verje meg! - dühöngött. - Figyelmeztetni akarja, hogy mi is itt vagyunk. El kell távolítania onnan, de sürgősen,
- De hát hogyan?
- Nem érdekel Csak szabaduljon meg tőle, és minél előbb.

12.00

Az Explorer pályája harmincnégy fokos dőlésszöget fog bezárni az Egyenlítő síkjával. A Föld felszínéhez viszonyítva a pálya délkeleti irányban szeli át az Atlanti-óceánt, majd Afrika déli csücskét érintve északkeletnek fordul, az Indiaióceán, Indonézia és a Csendes-óceán térsége felé.

A Huntsville-i polgári repülőtér kicsi volt, ám annál forgalmasabb. Az egyetlen helyiségből álló várócsarnok néhány árusító automatával, telefonfülkével és egy Hertz-pulttal büszkélkedett. Megérkezése után Billie első dolga az volt, hogy megnézze a hirdetőtáblát: Luke gépe csaknem egyórás késésben volt, és érkezését három-tizenötre jelezték. Azaz három órát kell valahogy agyonütnie.
Az automatákhoz lépett. Vett egy csokoládét meg egy Dr. Pepper-üdítőt. Az aktatáskáját - benne a negyvenötös Colttal - a lábához helyezte, a hátát nekitámasztotta a falnak. Milyen tervet agyaljon ki? Mihelyt észreveszi Luke-ot, odarohan hozzá, és figyelmezteti, hogy Anthony is Huntsville-ban van. Luke még éberebbé válik, és megteszi a szükséges óvintézkedéseket - egyetlen egyet azonban nem csinálhat: nem rejtőzködhet el. Muszáj megtudnia, hogy mit keresett itt hétfőn. Nem bújhat el, nem rostokolhat egy helyen arra várva, hogy a szájába repüljön a sült galamb. Körbe kell szaglásznia, vállalva a kockázatot. Hogyan lehetne Luke segítségére? Tudna-e védelmet nyújtani neki?
Lázasan tépelődött, amikor hozzálépett egy repülőtéri alkalmazott. A Capital légitársaság egyenruháját viselte.
- Ön Dr. Josephson?
- Igen.
- Üzenete érkezett telefonon - közölte, és átadott neki egy lezárt borítékot.
Billie arca elkomorult. Ki tudhatta, hogy ő ott van?
- Köszönöm - motyogta az orra alatt. Feltépte a borítékot.
- Igazán nincs mit. Kérem, csak szóljon, ha más módon is a szolgálatára lehetünk - udvariaskodott az alkalmazott.
Billie ránézett, és elmosolyodott. Teljesen megfeledkezett arról, hogy mennyivel előzékenyebbek és figyelmesebbek az emberek délen.
- Szólni fogok. És tényleg köszönöm.
A borítékban kis cédula lapult, rajta egysoros üzenet: Kérem, hívja fel dr. Lucast a huntsville-i JE 6-4231-es számon.
Szíve akkorát dobbant, hogy azt hitte, menten kiugrik a helyéről. Luke már ideért volna Huntsville-ba? Vajon honnan tudta meg, hogy őt a repülőtéren érheti utol? Teljesen összezavarodott. Nem értette.
Persze, volt rá mód, hogy megtudja, mi történt. A Dr. Pepperes üveget bedobta a szemétkosárba, és keresett egy telefont.
Az első csöngés után felvették.
- Tessék, itt a kísérleti részleg - közölte egy férfihang.

Úgy festett, mintha Luke már a bázison volna, a Redstone üzemben. De hát hogy került oda ilyen gyorsan?
- Dr. Claude Lucasszal szeretnék beszélni - szólalt meg.
- Egy másodpercnyi türelmet kérek. - Pár pillanat után a férfi visszajött. - Sajnálom, dr. Lucas épp most lépett ki az irodából. Kivel beszélek, kérem?
- Dr. Bilhah Josephsonnal. Üzenet várt a reptéren, hogy hívjam fel ezen a számon.
A hang azonnal előzékennyé vált. - Ó, dr. Josephson, de jó, hogy jelentkezik! - lelkendezett. - Dr. Lucas már nagyon aggódott maga miatt.
- De mit keres ő itt Huntsville-ban? Azt hittem, hogy még a levegőben van.
- A hadsereg biztonsági szolgálata utolérte Norfolkban, és helyet biztosított számára egy külön gépen. Már több, mint egy órája itt van.
Billie megörült a hírnek, hogy Luke rendben megérkezett. Mégis, úgy érezte, valami nem stimmel.
- Mit csinál ott?
- Feltételezem, hogy maga is tudja.
- Igen, azt hiszem, valóban tudom. És hogy mennek a dolgok?
- Jól... Remélem, megérti, hogy nem bocsátkozhatok részletekbe, különösen nem telefonon. Ide tudna jönni?
- Hogy találok oda?
- A laboratórium hozzávetőleg egy órányira van a várostól, a Chattanooga felé vezető úton. Küldhetek egy katonai járművet magáért, de az ideje telik. Jobb volna, ha fogna egy taxit vagy bérelne egy kocsit.
Billie előhalászott egy jegyzetfüzetet a táskájából. - Adja meg a pontos útvonalat - mondta, majd észbekapott, és előrángatva az egykoron beléivódott délies udvariasságot, rögtön hozzátette: - Ha volna olyan szíves, kérem.

13.00

Az első fokozat hajtóművét hajszálpontosan kel! leállítani, és azonnal leválasztani a rakétáról, máskülönben az utólagos tolóerő hatására beleakadhat a második lépcsőbe, kimozdítva a tengelyvonalából. Abban a pillanatban, hogy a nyomás csökkenni kezd az üzemanyagvezetékekben, a szelepek bezáródnak, és 5 másodperccel később az első fokozat leválik a többiről a tekercsrugóba ágyazott kapcsolózárak robbanásszerű kinyílásával. A rugók nagyot taszítanak a második fokozaton, másodpercenként mintegy 80 centiméterrel növelve meg a rakéta sebességét, egyszersmind biztosítva a sima, problémamentes szétválást.

Anthony még emlékezett rá, hogyan jut el Luke-ék házához. Egyszer, évekkel azelőtt náluk töltött egy hétvégét. Ez nem sokkal azután volt, hogy Luke és Elspeth odaköltöztek Pasadenából. Negyedóra alatt odaért. A ház az Echols Hill nevű utcában állt, néhány háztömbnyire a belvárostól, hasonló lakóépületek tőszomszédságában. A sarkon túl állította le a kölcsönkapott autót, nehogy Luke azonnal kiszúrja, hogy látogatójuk van.
Kényelmes léptekkel visszasétált a házhoz. Önbizalmának az égig kellett volna szöknie, hiszen az összes aduász az ő kezében volt: idő és fegyver, nem elhanyagolva a meglepetési tényezőt sem. Mégis rossz előérzete támadt. Hányinger gyötörte, gyomra Öklömnyivé szorult össze. Már kétszer érezte úgy, hogy elkapta Luke-ot, de őmind a kétszer kicsúszott a markából.
Továbbra sem volt világos előtte, hogy Luke miért választotta Huntsville-t, ahelyett, hogy Cape Canaveralba repült volna. A szemében megmagyarázhatatlan döntés azt sugallta, hogy van valami, amiről nem tud. Félt, hogy ez még kínos meglepetést fog okozni neki.

A fehérre meszelt, kolóniai stílusú ház a századforduló táján épülhetett. Verandáját oszlopok szegélyezték. Túl nagynak tűnt egy katonai kutató státuszához képest, de Luke sosem titkolta, hogy nem csupán abból él, amit matematikusként megkeres. Anthony kinyitotta az alacsony kerítésfalba illeszkedő kaput, és belépett az udvarba. Gyerekjáték lett volna betörni, de nem volt rá szükség. Megkerülte a házat. A konyhába vezető hátsó ajtónál hatalmas terrakottacserép állt, benne ágas-bogas bougainvillea. A virág szára mögött, a cserépben megtalálta a pótkulcsot.

Bement.

Bár a ház külseje a gyarmati időket idézte, a belső berendezés a legmodernebb irányzatokat képviselte. A konyhát különböző korszerű szerkentyűk garmadájával szerelték fel. A tágas előszoba falát világos pasztellszínek borították, a nappaliban televízió és lemezjátszó díszelgett, az ebédlőben korszerű tálalók és divatos székek. Anthony a maga részéről a hagyományos bútorokat kedvelte, ám el kellett ismernie, hogy a házat stílusosan rendezték be.

A nappali közepén, a rózsaszín kárpitozású, ívelt kanapé mellett álldogálva felidézte a Luke-éknál töltött hétvégét. Az emlék élénk volt, mintha csak tegnap lett volna.

Megérkezése után néhány órával egyértelművé vált a számára, hogy Luke-ék házassága romokban hever. Elspeth kihívóan, csélcsap módon viselkedett, ügyetlenül leplezve a benne hevülő feszültséget; Luke pedig megjátszotta a túláradóan szívélyes, hetvenkedőházigazdát, ami élesen elütött a természetétől.

Szombat este koktélpartit adtak, amelyre meghívták a támaszponton dolgozó fiatalokat. A nappali zsúfolásig megtelt hanyagul öltözött, rakétákról csevegő tudósokkal, katonai előmenetelükről ábrándozó tiszthelyettesekkel és a bázison zajló élet intrikáiról pletykálkodó ifjú hölgyekkel. A gramofonból vérbeli jazzmuzsika áradt, de azon az estén inkább kesergő, búskomor zene szólt, nem pedig vidám, pattogó ritmus. Luke és Elspeth alaposan felöntött a garatra, ami ritkán fordult elő bármelyikükkel is. Elspeth egyre kihívóbb és kacérabb lett, Luke pedig hallgatagon, magába roskadva borongott. Anthonynek szívbemarkoló kínszenvedés volt boldogtalannak látni azt a két embert, akit kedvelt és nagyra becsült. Az egész hétvége nyomasztó légkörben telt el.

És íme, az évek hosszú során szorosan egymásba szövődött, kuszán összefonódott életük drámája a végkifejlethez közeledik.

Úgy döntött, hogy átkutatja a házat. Sejtése sem volt arról, hogy mit keres. Arra gondolt, talán a kezébe akad valami, amely útbaigazítja, hogy mit akarhat Luke a városban, egyúttal pedig figyelmezteti a ráleselkedő esetleges veszélyre. A konyhában talált egy pár gumikesztyűt, felhúzta a kezére. Elvégre itt nemsokára gyilkossági ügyben fognak nyomozni, és nem akarta, hogy megtalálják az ujjlenyomatait.

A dolgozószobával kezdte. A parányi helyiség polcai roskadoztak a zsákszámra felhalmozott tudományos kézikönyvek alatt. Luke íróasztala a hátsó udvarra nézett. Leült mögéje, és sorra kihúzogatta a fiókokat.

A következő két órában a pincétől a padlásig átkutatta a házat. Hiábavaló fáradozásnak bizonyult.

Pedig kiforgatta Luke összes öltönyének a zsebét, és átpörgette a dolgozószobában tárolt könyvek lapjait, hátha közéjük rejtettek valamit. Még a hatalmas, kétszárnyú hűtőszekrényben hagyott edények fedele alá is bekukkantott. A garázsban tüzetesen átvizsgálta az ott álló fekete színű, az újságok által a világ leggyorsabb kupéjának kikiáltott, merészen áramvonalas Chrysler 3000-t - a fényszóróktól a rakétaformájú farkrészig.

Bár semmi hasznosat nem talált, menet közben mégis sokat megtudott Luke-ék életének bizonyos intim részleteiről. Elspeth például festette a haját, altatót használt, és székrekedésben szenvedett. Luke dolgai között korpásodás elleni samponra bukkant, és megtudta azt is, hogy előfizet a Playboyra.

Az előszobában kis halomba felpúpozva álltak a postai küldemények egy asztalkán, vélhetően a takarítónő tette oda. Anthony hevenyészve átnézte a feladókat, de valamennyit érdektelennek minősítette: reklámújság a szupermarketból, a Newsweek legújabb száma, Ron és Monica Hawaiiról küldött üdvözlőlapja, és jó néhány boríték, amelyen celofánnal takart ablakon át volt olvasható a feladó és a címzett, tüntetőleg jelezve, hogy hivatalos levélről van szó.
Minden erőfeszítése eredménytelen maradt. Továbbra sem tudta, hogy Luke mit tartogat a tarsolyában.
A nappaliban vett fel figyelőállást. Úgy helyezkedett, hogy a leeresztett redőnyön át kiláthasson az előkertbe, de a nyitott előszoba-ajtón keresztül szemmel tarthassa a bejárati fertályt is. Letelepedett a rózsaszín rekamiéra.
Elővette a fegyverét, ellenőrizte a tárat, majd felcsavarta a hangtompítót.
Megpróbált erőt önteni magába azzal, hogy képzeletének vásznára festette a bekövetkező eseményeket. Lelki szemeivel látta, amint Luke megérkezik; valószínűleg taxival jön majd a repülőtérről. Figyeli, ahogy keresztülvág a kerten, és zsebéből előhúzza a kulcsát. Belép, becsukja maga mögött az ajtót, és a konyha felé indul. A nappali elé érve bepillant a nyitott ajtón, és észreveszi őt a kanapén. Minden emberi számítás szerint megdermed, szeme elkerekedik a csodálkozástól, szája némán tátog. Aztán nehezen forgó nyelvvel megkísérel valamit kinyögni, "Anthony?! Hát te mit...", de befejezni már nem tudja. Tekintete megakad a szilárd marokkal ráfogott fegyveren, és abban a pillanatban tudni fogja a sorsát - tulajdonképpen a másodperc töredék részével előbb, mint ahogy az a valóságban megpecsételődik. Ezúttal nem fog hibázni.

15.00

A műszerkamra fenéklapjára erősített, sűrített levegővel működő fúvókarendszer biztosítja és korrigálja az orr-rész megfelelő dőlésszögét.

Billie eltévedt.
Már legalább egy fél órája keringett céltalanul. A repülőtéren bérelt egy Fordot, és egy óra tájban elindult Huntsville központja felé. Ott ráfordult az 59-es számú autóútra, amely a jelzőtábla szerint Chattanoogába vezet. Bár többször szöget ütött a fejében, vajon miért telepítették a különböző alkotóelemek tesztelésére szolgáló egységet a bázistól csaknem egyórányi járásra, azzal hessegette el a gyanakvását, hogy bizonyosan elővigyázatossági okokból: feltehetően túl nagy volt a kísérletek során előforduló véletlen robbanások veszélye. Komolyabban azonban nem foglalkozott a kérdéssel.
A megadott eligazítás szerint Huntsville-tól 50 kilométerre jobbra kellett volna fordulnia egy földúton. Előzőleg, a város központjában, a Főutcánál lenullázta a kilométer-számlálót, nehogy eltévessze a kereszteződést. Ám az ötvenedik kilométernél nem volt semmiféle jobbra kanyarodó út. Kissé nyugtalan szívvel továbbhajtott, és pár kilométerrel arrébb valóban talált egy földutat. Ráfordult.
A telefonban lediktált útvonal, amely annyira pontosnak és szabatosnak tűnt, amikor lejegyezte, valahogy sosem egyezett meg a tényleges helyzettel: az utak máshol keresztezték egymást vagy másfelé kanyarodtak, mint a noteszában. Aggodalma nőttön-nőtt, de azért folytatta a keresést, a lehető legvalószínűbb útvonalat követve. Azzal vigasztalta magát, hogy talán a telep ügyeletese mégsem annyira megbízható, amilyennek hitte. Azt kívánta, bárcsak beszélhetett volna személyesen Luke-kal.
A táj egyre vadabbá és sivárabbá vált; málladozó falú, düledező tanyaházak tünedeztek fel a fák árnyékában, a hepehupás bekötőutak szélét gaz nőtte be, a kerítések tartópillérei rég

kidőltek. Egyre szélesebb szakadék tátongott aközött, amit az útbaigazítás alapján várt, illetve amit látott maga körül, úgyhogy végül bedobta a törülközőt, és bevallotta magának: fogalma sincs, hogy merre jár. Éktelenül haragudott magára, de arra az emberre is, aki félrevezette, amikor megadta az útirányt.
Visszafordult, és megkísérelte ugyanazt az útvonalat követni, amelyen jött, de egy idő után ráeszmélt, hogy még jobban elkeveredett. Az is felötlött benne, hogy talán körbe-körbe jár. A közeli ültetvényen észrevett egy koszos munkaruhát viselő, fogatos ekét hajtó, fekete bőrű földművest. Leállította a motort, és odaintegetett neki.
- Jó napot! A Redstone hadigyár kísérleti laboratóriumát keresem! - kiáltotta oda neki.
A földműves meglepődött.
- A katonai bázist keresi? No, hát az Huntsville túlsó felén van! Vissza köll mennie, keresztül a városon.
- De nekem azt mondták, hogy errefelé is van egy részlegük.
- Én ugyan még soha nem láttam itt ilyesmit. Reménytelennek tűnt a helyzet. Újra fel kell hívnia a telepet, hogy
útbaigazítást kérjen.
- Használhatnám a telefonját?
- Nekem ugyan nincs.
Már éppen meg akarta kérdezni, hogy hol találja a legközelebbi nyilvános fülkét, amikor feltűnt neki a férfi szemében bujkáló félelem. Ráébredt, hogy szörnyű helyzetbe sodorta a szerencsétlent: itt van egyedül a semmi közepén egy fehér nővel, akinek ráadásul nincs is ki a négy kereke! Gyorsan megköszönte a segítséget, és visszasétált az autójához.
Néhány kilométerrel arrébb egy rozzant, poros vegyesbolt falán meglátott egy pénzbedobós telefont. Odakanyarodott. Még nála volt Luke üzenete és a telefonszám. Bedobott egy tízcentest a készülékbe, és tárcsázta a számot.
Szinte azonnal felvették.
- Halló? - mondta egy fiatalos férfihang.
- Beszélhetnék dr. Claude Lucasszal?
- Azt hiszem, rossz számot hívott, édesem.
Hát már semmi sem sikerül neki, kiáltott fel magában kétségbeesetten.
- Én a JE 6-4231-es huntsville-i állomás számát tárcsáztam - magyarázkodott.
Hosszú szünet következett.
- Ühüm, valóban ez áll a készüléken.
Billie ellenőrizte a cédulán szereplő számot. Semmi kétség, nem hibázott.
- A redstone-i kísérleti telepet próbáltam elérni - mentegetőzött.
- Hát, nincs itt semmiféle telep. A hívása egy nyilvános telefonra futott be a huntsville-i repülőtéren.
- Nyilvános telefonra?
- Igen, hölgyem.
Billie előtt egy csapásra megvilágosodott, hogy alaposan lóvá tették.
- Éppen a mamámat akartam hívni, hogy jöjjön ki értem a reptérre - folytatta a fiatalos hang. - Fülemre illesztettem a telefont, de tárcsahang helyett magát hallottam benne, amint valamilyen Claude után érdeklődik.
- Az istenit! - átkozódott Billie, és visszaakasztotta a kagylót. Szégyellte, hogy hagyta magát ilyen rútul becsapni.
Tehát egy szó sem igaz abból, hogy Luke átszállt egy másik gépre Norfolkban, mint ahogy az is csak kitaláció, hogy a kísérleti laboratóriumban tartózkodik, bárhol legyen is az. Az egészet azért eszelték ki, hogy elcsalják a repülőtérről - és ő készségesen bedőlt nekik. A karórájára pillantott. Luke gépe most szállhat le. Egyenesen Anthony karjába fog rohanni. Felesleges volt ideutaznia, ezzel az erővel akár Washingtonban is lehetne, korholta magát.

A torka elszorult, amikor beléhasított, hogy Luke talán már nincs is életben.
Ellenben ha életben van, esetleg még figyelmeztetheti. Ahhoz már későn van, hogy üzenetet hagyjon a repülőtéren. Őrült módjára kutatott az agyában. Igen, Luke-nak van egy titkárnője a bázison... Hogy is hívják? Egy virágéra hasonlít a neve...
Megvan. Marigold.
Tárcsázta a Redstone bázist, és dr. Lucas titkárnőjét kérte. Kisvártatva egy lassú, déliesen vontatott női hang jelentkezett a vonalban.
- Modellező részleg. Miben állhatok a szolgálatára?
- Marigolddal beszélek?
- Igen.
- Doktor Josephson vagyok, doktor Lucas barátja.
- Értem... Mit óhajt? - Gyanakvás keveredett a hangjába. Billie tudta, hogy bizalmat kell ébresztenie maga iránt.
- Ha nem tévedek, már beszéltünk egymással korábban. Billie a keresztnevem.
- Ó, persze, emlékszem már. Hogy van?
- Nem jól. Borzasztóan aggódom Luke miatt. Sürgősen beszélnem kellene vele. Ott van az irodában?
- Nem, nincs itt. A házába ment.
- Minek?
- Hogy megkeressen egy dossziét.
- Egy dossziét?! - Billie azonnal felfogta a dolog jelentőségét. - Amelyet hétfőn itt hagyott Huntsville-ban, igaz?
- Fogalmam sincs, hogy miről beszél.
Luke nyilván megkérte Marigoldot, hogy ne beszéljen senkinek sem hétfői látogatásáról. Nem érdekes.
- Ha találkozik Luke-kal, vagy ha telefonál, megtenné, hogy átad neki egy üzenetet?
- Természetesen.
- Mondja meg neki, kérem, hogy Anthony itt van a városban.
- Ez minden?
- Meg fogja érteni, miről van szó. Marigold... Lehet, hogy kótyagosnak fog tartani, mégsem titkolhatom el... Meggyőződésem, hogy Luke komoly veszélyben van.
- És ki fenyegeti? Ez az Anthony?
- Igen. Hisz nekem, Marigold?
- Furcsa dolgok történnek mostanában... És köze van ennek ahhoz, hogy elveszítette az emlékezőtehetségét?
- Úgy bizony. Ha időben el tudja juttatni hozzá az üzenetemet, talán az életét mentheti meg vele. Komolyan beszélek.
- Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, doktor.
- Köszönöm.
Kivel léphetett még érintkezésbe Luke? Talán Elspethszel, futott át a fején.
Hívta a telefonközpontot, és megkérte az operátort, hogy kapcsolja Cape Canaveralt.

15.45

A kiégett első fokozat leválasztását követően a rakéta űrpályára áll, miközben a térbeli helyzetét vezérlő rendszer a Föld felszínével párhuzamos síkon tartja.

Mindenki ideges és rosszkedvű volt Cape Canaveralban. A Pentagon biztonsági riadót rendelt el, úgyhogy reggel, amikor már alig várták, hogy ismét a kontrollpultok előtt ülhessenek és elvégezhessék az utolsó kalkulációkat, hosszasan kellett várakozniuk a kapunál, míg átestek az ellenőrzésen. Volt, aki három órán át ült a kocsijában a perzselő floridai napon. Másoknál felforrt a hűtővíz, kifogyott a benzin, bedöglött a légkondicionáló vagy lefulladt a motor - egyszóval, állt a bál. Minden autót tüzetesen átkutattak: benéztek a motortető alá, a csomagtartókból kiszedték a golfzsákokat, még a pótkerekeket is leszerelték. Különösen akkor csaptak magasba az indulatok, amikor kinyittatták az aktatáskákat, sőt kicsomagoltatták az ebédre hozott szendvicseket is. Nem kímélték a nők személyes holmijait sem: retikülök tartalma ömlött ki egy hevenyészett asztalra, hogy Hide ezredes katonai rendőrei kedvükre kutakodhassanak az ajakrúzsok, szerelmes levelek, tamponok és gyógyszeres dobozok között.
És ezzel még nem volt vége. Hiába estek át az elsődleges biztonsági vizsgálaton, az irodákban, laboratóriumokban és gépműhelyekben kezdődött elölről az egész ellenőrzési cirkusz. A katonai rendőrök kihuzigálták az íróasztalfiókokat, és felforgatták az irattartó szekrényeket, bekapcsolták az oszcillátorokat és a vákuumkondenzátorokat, a szerszámgépekről leszedték az ellenőrzési naplókat.
- Mit gondolnak, szórakozni vagyunk itt? Egy rakétát akarunk felbocsátani, a fenébe is! - fakadtak ki felháborodottan az emberek, de hasztalanul, A biztonsági ellenőrök összeszorították a szájukat, és fogcsikorgatva végezték tovább a munkájukat. A kínos intermezzo ellenére az indítás változatlanul 22.30-ra volt kitűzve.
Egyedül talán Elspeth örült a felfordulásnak. Így legalább senkinek sem tűnt fel, hogy máshol jár az esze. Hibát hibára halmozott az indítási terv elkészítésében, ráadásul el is késett vele, de Willy Fredricksont túlságosan is lekötötte a biztonsági hercehurca ahhoz, hogy szemrehányást tegyen neki. Még csak nem is sejtette, hol lehet Luke, és egyre kevésbé érezte úgy, hogy megbízhat Anthonyben.
Négy óra előtt pár perccel megcsörrent a telefon az asztalán, és a szíve nagyot dobbant.
Felkapta a kagylót.
- Igen?
- Itt Billie.
- Billie?! - A hangja elárulta, hogy mennyire meglepődött. - Hol vagy?
- Huntsville-ban, hogy valahogy utolérjem Luke-ot.
- Mit csinál ott Luke?
- Egy dossziét keres, amelyet hétfőn magával hozott ide. Elspeth szája tátva maradt a csodálkozástól.
- Hétfőn Huntsville-ban járt?! Erről még csak nem is tudtam.
- Más sem, Marigoldot kivéve. Elspeth, tudod te egyáltalán, hogy mi a fene zajlik?
Elspeth keserűen felnevetett.
- Eddig azt hittem, hogy igen... De már egyáltalán nem vagyok biztos benne.
- Úgy vélem, hogy Luke élete veszélyben forog.
- Miből vontad le ezt a konklúziót?
- Anthony rálőtt tegnap este Washingtonban. Elspethben meghűlt a vér.
- Te jó ég!
- Túl bonyolult, hogy most mindent elmagyarázzak. Ha Luke jelentkezik nálad, megmondanád neki, hogy Anthony Huntsville-ban van?
Elspeth még mindig nem ocsúdott fel a megdöbbenéséből. - Ööö... Hogyne, megmondom majd...
- Az életét mentheted meg vele. -Igen, értem. Billie...
- Tessék?
- Legyen gondod Luke-ra, jó?

Billie nem tudta, hogyan értelmezze Elspeth szavait. Rövid tanakodás után meg is kérdezte tőle:
- Mégis, mire céloztál ezzel? Úgy hangzott, mintha meghalni készülnél.
Elspeth nem válaszolt. Csöndben letette a kagylót. Fojtogató gombócot érzett a torkában. Kínkeservesen küzdött, hogy erőt öntsön magába. A könnyek itt már nem segítenek, ismételgette némán. Egy idő után lecsillapodott.
A telefonért nyúlt, és beütötte a huntsville-i számukat.

16.00

Az Explorer elliptikus pályájának a Föld felszínétől mért legnagyobb távolsága 2970 km, a legkisebb 308. A műhold keringési sebessége 30 000 km óránként.

Anthony hallotta, amint megáll egy autó. A redőny résein át kilesett az ablakon, és látta, hogy egy huntsville-i jelzésű taxi húzódik le a járda mellé. Kibiztosította a fegyverét. Érezte, hogy a szája egy szemvillanás alatt kiszárad.
Megszólalt a telefon.
A készülék a dívány mellé helyezett asztalkán állt. Anthony holtra váltan meredt rá. Ujabb berregés. Valósággal megbénította a határozatlanság. Mit tegyen? Az ablakon át látta, hogy Luke kiszáll a taxiból. Megeshet, hogy semmi jelentősége a hívásnak. Akár téves is lehet. De az is előfordulhat, hogy döntő fontosságú üzenet hordozója.
A gyötrelmes vívódással együtt járó sokk tovább fokozódott benne. Egyszerre nem lóghat a telefonon és lőhet rá Luke-ra.
A telefon harmadszor is megcsörrent. Végső kétségbeesésében felkapta.
- Igen?
- Itt Elspeth.
- Mi van? Minek hívsz?
Elspeth hangja mély és feszült volt.
- Egy dossziét keres, amelyet hétfőn hagyott Huntsville-ban. Anthony ideges remegése egy csapásra megszűnt, tudata kitisztult.
Luke lemásolta a tervrajzokat, mielőtt Washingtonba vitte volna az aktát. És azért állt meg titokban Huntsville-ban, hogy elrejtse őket.
- Ki tud még erről?
- Marigold, a titkárnője. És Billie Josephson. Ő mondta el nekem. De mások is lehetnek még.
Fél szemmel látta, hogy Luke behajol a taxi ablakán, és kifizeti a fuvardíjat. Egyre inkább szorította az idő.
- Meg kell találnom azt a dossziét - mondta Elspethnek.
- Igen, gondoltam.
- Itt nincs, az egyszer biztos. A pincétől a padlásig átkutattam az egész házat, az utolsó szögig felforgattam a szobákat.
- Akkor a bázison kell lennie.
- Kénytelen vagyok követni, bárhol keresi is. Luke már az ajtóhoz közeledett.
- Muszáj letennem - suttogta a kagylóba, és lerakta.
Őrült módjára rohant, keresztül a hallon a konyha felé. Futás közben hallotta, amint Luke kulcsa megcsikordul a zárban. A hátsó ajtóhoz ért. Kisurrant rajta, majd óvatosan behajtotta. A pótkulcs kívülről még benne volt a zárban. Csöndben elfordította, és visszarejtette a cserépbe.
Lehasalt, és kúszni kezdett a fal mentén, végig a verandán. Elérte a ház elejét. Onnan nyílt terepen kellett átvágnia, hogy kijusson az utcára: a kert nem nyújtott fedezéket. Más választása azonban nem volt.

A legalkalmasabbnak azt a pillanatot vélte, amikor Luke leteszi a táskáját, és kibújik a kabátjából. Akkor a legkisebb a valószínűsége, hogy hátrafordul, és kinéz az ablakon.
Összeszorította a fogát, és futni kezdett.
Néhány ugrással a kertkapunál termett. Minden pillanatban várta, hogy Luke utána kiált:
- Hé, mit csinálsz itt?! Állj, vagy lövök!
De nem történt semmi. Ellenállt a kísértésnek, hogy hátranézzen.
Kijutott az utcára. Mély lélegzetet vett, és normális léptekkel elindult az egyik irányban.

16.30

A műhold két parányi rádióadóval van ellátva. Mindkettőt higanyelemek működtetik, amelyek nem nagyobbak a hétköznapi életben használt elemlámpákénál. A két adó négy-négy információ-továbbító csatornával rendelkezik.

A nappaliban álló tévészekrény tetején bambuszból készült lámpa árválkodott, nem messzire tőle, a falon ugyancsak bambuszfából faragott képkeret, benne színes fotó. A fénykép egy elbűvölően szép, vörös hajú nőt ábrázolt, elefántcsontszínű selyem menyasszonyi ruhában. Mellette, szürke zsakettkabátban és sárga mellényben Luke nézett a lencsébe.
Tüzetesen szemügyre vette a fotót, különösen Elspetht. Akár hollywoodi filmsztár is lehetett volna. Sudár termetű és elegáns, érzéki, buja alakkal. Szerencsés embernek mondhatja magát, állapította meg mélabúsan.
A ház belülről nem tetszett neki annyira, mint kívülről. Amikor kiszállt a taxiból, és szemét végighordozta a lilaakáctól árnyékba borult, oszlopos verandán, szívét melengetni kezdte a látvány. De odabent túl sok volt a csillogó felület, az élénk szín és erős, elvágólagos kontraszt. Minden olyan rendezettnek, sterilnek látszott. Hirtelen belevágott, hogy az ő szemében otthont csak olyan ház jelenthet, ahol könyvek hevernek szanaszét, kutya szundit az előszobában kialakított vackán, a zongora tetején karimát hagy a kávésbögre, és odébb kell vinni a kocsifelhajtón felborítva hagyott háromkerekű gyerekbiciklit, ha valaki be akar állni.
Itt, ebben a házban nem ugrándoztak gyerekek, és háziállatok sem tekeregtek. Itt elképzelhetetlen volt a felfordulás és a fejetlenség: mindenütt szigorú fegyelem uralkodott. Az egész úgy festett, mintha egy női magazin címlapjáról másolták volna le - vagy éppenséggel egy televíziós sorozat díszlete lenne. Talán nem is hús-vér emberek élnek e falak között, hanem holmi színészek - egy kutyakomédia figurái.
Hozzálátott a kereséshez. Azzal áltatta magát, hogy ebben a házban könnyű lesz megtalálni egy viszonylag szembeötlő, barnássárga katonai dossziét. Hacsak ki nem ürítette, hogy a tartalmát elrejtse, magát az irattartót pedig eldobja. Benyitott a dolgozószobájába, és leült az íróasztalhoz - az ő íróasztalához -, de a fiókokban csak jelentéktelen dolgokra bukkant. Felment az emeletre.
Tekintete pár pillanatig elidőzött a sárga-kék takaróval fedett, kétszemélyes ágyon, Nehezen tudta felfogni, hogy minden este egy ágyba fekszik le az esküvői fotón látható tüneménnyel.
Kinyitotta az öltözőszekrény ajtaját, és kéjes érzés öntötte el a látványtól. Kék és szürke öltönyök sorakoztak garmadával, tweedzakók tucat számra; simára vasalt csíkos és kockás ingek lógtak egymás mellett, a pulóverek több polcot megtöltöttek; a cipők külön állványokon pihentek. Több mint huszonnégy órája lófrált egy lopott öltönyben, és most erős kísértést érzett, hogy hamarjában lezuhanyozzon, és belebújjon a saját holmijába. De szembeszegült a csábítás ördögével. Túl értékes volt az ideje ahhoz, hogy ilyesmire vesztegesse.
Tüzetesen átkutatta a házat. Bárhová nézett, bármelyik zugba kukkantott be, újabb és újabb adalékok bukkantak elő saját magáról és a feleségéről. Imádták Glen Millert és Frank Sinatrát, szívesen olvasták Hemingwayt és Scott Fitzgeraldot, a Dewar's skót whisky volt a kedvenc italuk, és Colgate-tel mostak fogat. Elspeth rengeteget költött drága alsóneműkre, ezt le

lehetett mérni a szekrénye tartalmán. Ő maga bizonyára rajongott a fagylaltért, mert a hűtő tele volt vele, márpedig Elspeth olyan karcsú volt, hogy nemigen habzsolhatott sok édességet. Dossziénak azonban nyoma sem volt. Úgy döntött, hogy feladja. Az egyik konyhai fiókban megtalálta a Chrysler kulcsát. Elhatározta, hogy elviszi a kocsit. A támaszpontra hajt, és ott folytatja a kutatást. Már éppen lépett volna ki a bejárati ajtón, amikor a szeme megakadt az előszobai asztalkán heverő leveleken. A kezébe vette őket, valamennyi hivatalosnak látszott. Voltak közöttük számlák is, meg hasonlók. Végső elkeseredésében, hogy találjon már valami kézzelfoghatót, sorra feltépte a borítékokat, és átfutotta a tartalmukat. Az egyik levél egy atlantai orvostól érkezett. Olvasni kezdte:

Kedves Mrs. Lucas!

Az ön által kért rutinellenőrzés keretében elvégeztettem a szokásos vérvizsgálatot. Az eredményt most kaptam meg a laboratóriumtól, és minden rendben lévőnek látszik.

Ennek ellenére...

Luke abbahagyta az olvasást. Egy hang azt súgta neki, hogy nem volt szokása mások leveleiben turkálni. Ugyanakkor a feleségéről volt szó, és az a bizonyos "ennek ellenére" fenyegetően hangzott. Talán valamilyen betegségre bukkantak nála, és fontos lehet, hogy mielőbb értesüljön róla. Ismét maga elé emelte a levelet:

Ennek ellenére úgy vélem, hogy kórosan lefogyott, és nyugtalanítónak találom az álmatlanságát is. Amikor itt járt nálam, láttam az arcán, hogy sírt. Mégis azt állította, hogy nincs semmi baja. Ezek súlyos depresszió jelei.

Luke arca komorrá vált. Felzaklatta, ami a levélben állt. Miért volt depressziós a felesége? Vajon ő tehetett róla? Milyen férj lehetett?

Depressziót több tényező okozhat. Előidézhetik a szervezetben bekövetkezett biológiai változások, vagy megoldatlan mentális problémák - például a házasságban kiéleződött feszültségek -, esetleg gyerekkorból visszamaradt traumák, mint amilyen egy szülő halála lehet. Kezelése történhet gyógyszerek segítségével és/vagy pszichiátriai terápia útján.

Ez egyre aggasztóbb. Elspeth elmebajos volna?

Biztosra veszem, hogy az ön esetében a depresszió az 1954-ben végrehajtott petevezeték-elkötésre vezethető vissza.

Hát ez meg mit jelent? Luke visszarohant a dolgozószobába, felkattintotta az íróasztalon álló olvasólámpát, a polcról leemelte a Családi egészségügyi enciklopédiát, és felütötte. Elképedt azon, amit benne talált. A szakkönyv szerint a petevezeték-elkötést azok a nők választják, akik nem akarnak gyereket.

Felidézte az aznap reggel lezajlott telefonbeszélgetését Elspethszel. Azt firtatta, hogy miért nem lehet gyerekük. Elspeth erre azt válaszolta, hogy egyikük sem tudja. Már régóta próbálkoznak, de sehogyan sem jön össze. Tavaly felkerestél egy szakorvost, de nem talált nálad semmiféle hibát, mondta neki. Hozzátette, hogy ő maga járt egy nőgyógyásznál Atlantában, de még nem kapta meg a vizsgálati eredményt.

Szemenszedett hazugság. Nagyon is tisztában volt vele, hogy miért nem lehet gyerekük - azért, mert meddővé tetette magát.

Valóban felkeresett egy atlantai orvost, de nem azért, hogy meddőségi vizsgálatot végeztessen - egyszerű rutinellenőrzésen járt nála.

Luke-on mérhetetlen szomorúság lett úrrá. Borzalmasan fájt neki, hogy Elspeth becsapta. De hát miért tette? Talán a levélből kiderül.

A műtét bármely korban és helyzetben depressziót válthat ki a páciensből, de önnél, mivel hat héttel az esküvője előtt...

Micsoda?! Luke nem hitt a szemének. Itt valami nagyon bűzlik. Elspeth már azelőtt az orránál fogva vezette, hogy egyáltalán összeházasodtak volna.

Vajon hogyan tudta eltitkolni? Milyen mesterfogásokat alkalmazott? Persze, nem emlékezhet rá, de találgatni azért csak szabad neki. Például mondhatta azt, hogy korábban volt egy

kisebbfajta operációja. Még az is elképzelhető, hogy homályosan célzott előtte "valami női dologra".
Visszatért a levélhez.
A műtét bármely korban és helyzetben depressziót válthat ki a páciensből, de önnél, mivel hat héttel az esküvője előtt került sor a beavatkozásra, szinte elkerülhetetlenül bekövetkezett. Rendszeresen konzultálnia kellett volna az orvosával, nem pedig elhanyagolni az állapotát.
Luke elkeseredéssel vegyített dühe némileg tompult, amikor belegondolt, hogy mennyit szenvedhetett Elspeth. Az orvos szerint kórosan lefogyott, és álmatlanságban szenved. Sírt, amikor ott járt, de letagadta. Mintha saját elhatározásából a pokol fenekére akarna jutni, hogy vezekeljen a bűneiért.
Sajnálattal telt meg ugyan a szíve iránta, a tény azonban tény maradt: a házasságuk merő színjáték, hamis külső máz. Eszébe jutott a ház. Most kezdte csak megérteni, hogy miért nem érzi az otthonának. Itt, a dolgozószobájában még csak hagyján, és talán nosztalgia fogta el akkor is, amikor kitárta az öltözőszekrénye ajtaját. De a ház többi része idegen maradt a számára, beleértve azt a házasságot is, amelyet a falai között játszottak. Hidegen hagyták a csillogó-villogó konyhai ketyerék és a legújabb divatot követő modern, csalafinta bútorok. Szívesebben látott volna maga körül régi, ütött-kopott szőnyegeket és meghitt családi ereklyéket. De mindenekelőtt gyerekeket szeretett volna - csakhogy Elspeth szándékosan, tudatosan megfosztotta őt ettől az élménytől. És négy éven át hazudott neki.
A megrázó lelki csapás felemésztette az összes erejét. Csak ült az íróasztalánál, és meredt ki az ablakon, alig érzékelve tudata mélyén, hogy a kertben álló hikorifákra szép csöndben leereszkedik a kora esti, lopakodó szürkeség. Hogyan történhetett meg, hogy ennyire vakvágányra fusson a házassága? Számba vette, hogy mit tudott meg magáról az utóbbi harminchat órában - ElspethtŐl, Billie-től, Anthonytől és Berntől. Vajon élete lépésről lépésre, fokozatosan siklott ki, mint egy eltévedt, tékozló fiúé, aki egyre messzebb és messzebb vetődik a családi háztól? Vagy pedig volt egy bizonyos fordulópont az életében, egy útelágazás, ahol a rossz irányban indult el? Esetleg gyenge akaratú, mihaszna férfi volna, aki céltalanul bolyongott az élet mezsgyéjén mind mélyebbre süllyedve a balszerencsés sors mocsarában? Vagy pedig a lelke teljesen eltorzult a súlyos jellemhibáktól?
Nagy valószínűséggel rossz emberismerő, futott át rajta. Mindvégig szoros szálak fűzték Anthonyhez, aki pedig meg akarja ölni. Ugyanakkor szakított Bernnel, holott ő mindmáig hűséges barátja maradt. Eltaszította magától Billie-t, és inkább Elspetht vette feleségül. Cserébe Billie azonnal ugrott, otthagyva csapot-papot, hogy segítsen neki, Elspeth bezzeg a kisujját sem mozdította. Illetve igen: de csak azért, hogy újra becsapja.
Egy nagy éjjeli lepke csapódott az ablaknak, és a zaj kizökkentette Luke-ot begubózott állapotából. Az órájára nézett, és döbbenten látta, hogy már elmúlt hét óra.
Ha meg akarja fejteni élete rejtélyét, meg kell találnia azt a dossziét. Ha nincs a házban, akkor csak a bázison lehet. Össze kell szednie magát... Leoltani a villanyt, bezárni a házat, aztán beülni az autóba, és a támaszpontra hajtani.
Az időtényező fontos. A rakéta indítását tíz-harmincra ütemezték be. Tehát nagyjából három órája maradt, hogy rájöjjön, Összeesküvést szőttek-e valakik a kísérlet meghiúsítására. A sürgető nyomás ellenére ülve maradt, és továbbra is a mind sűrűbb homályba boruló kertre meresztette a szemét, belebámulva a semmibe.

19.30

Az egyik rádióadó nagyteljesítményű készülék, viszonylag rövid élettartamra tervezve - két héten belul lemerülnek az elemei. A gyengébbik adó viszont két hónapig fog jeleket sugá rozni.

Luke házában sötét volt, amikor Billie elhajtott előtte. Három következtetés adódott számára ebből a tényből: a házban nem tartózkodik senki; Anthony szándékosan nem kapcsolta fel a lámpát, és a félhomályban ülve várja Luke-ot, hogy lelőhesse; Luke vérbe fagyva, holtan fekszik valamelyik szobában. A bizonytalanság felőrölte az idegeit, amit csak tetézett szorongó félelme.

Alaposan leszerepelt, az egyszer biztos. Néhány órával korábban még abban a helyzetben volt, hogy kényelmesen, minden gond nélkül figyelmeztethette volna Luke-ot - megmentve az életét -, aztán szépen belesétált a csapdába, mint egy zöldfülű, mamlasz kiscserkész. Órákba telt, mire visszakeveredett Huntsville-ba, és megtalálta Luke házát. Arról még csak a legcsekélyebb gőze sem lehetett, vajon figyelmeztető üzenetei eljutottak-e Luke-hoz. Rettentően haragudott magára, hogy annyira együgyűen és fejetlenül viselkedett. Az a kilátás pedig egyenesen halálra rémisztette, hogy esetleg őt terheli a felelősség Luke haláláért.

Befordult a sarkon, és a járda mellé húzódva leállította a gépkocsit. Mélyeket lélegzett, hogy valamelyest ráncba szedje foszlányokban lógó idegeit. Kénytelen lesz elővennie a józan eszét, hogy végiggondolja, mi legyen a következő lépése. Meg kell tudnia, hogy tartózkodik-e valaki a házban. És mi van akkor, ha Anthony lapít odabent? Felötlött benne, hogy a házhoz lopózik, és meglepi; rövid tipródás után azonban túlságosan is veszélyesnek találta a tervet, úgyhogy letett róla. Semmilyen körülmények között sem tekinthető szerencsés ötletnek meglepni egy férfit, akinél ráadásul fegyver van. Lehetőségként kínálkozott, hogy a bejárati ajtóhoz sétál, és "mit sem sejtve" becsenget. Elképzelhető volna, hogy Anthony lelövi, pusztán azért, mert ott van?

Igen, megeshet. Márpedig nincs joga, hogy hűbelebalázs módjára kockára tegye az életét - van egy fia, akiről gondoskodnia kell.

A mellette lévő ülésen feküdt az aktatáskája. Kinyitotta, és kivette belőle a Coltot. Viszolyogva fogta meg a nehéz, tompán fénylő fegyvert. Az acélmarkolat jéghidegen simult a tenyerébe. Azok a férfiak, akiknek az oldalán harcolt a háborúban, egytől egyig rajongtak a fegyverekért. Az évek során az a benyomás öltött alakot benne, hogy a férfiakat érzéki gyönyör tölti el, ha markukba szoríthatnak egy pisztolyt, megpörgethetik egy revolver forgótárját vagy vállukon érzik egy puska tusát. Ő ilyesmit sosem érzett. Kegyetlen, könyörtelen eszközöknek tekintette a lőfegyvereket, amelyeknek az ő szemében egyetlen egy rendeltetésük volt: cafatokra tépni élő, lélegző emberek húsát, vagy pozdorjává zúzni a csontjukat. Érezte, hogy futkározni kezd a hideg a hátán.

A pisztolyt az ölében tartva beindította az autót, megfordult a szűk utcában, és visszahajtott Luke házához.

Olyan hirtelen fékezett, hogy a kerekek tiltakozva felsírtak. Kivágta az ajtót, és a pisztolyt megragadva kiugrott. Mielőtt még bárki észbe kaphatott volna a házban, átvetette magát az alacsony kerítésen, és kétrét görnyedve a ház oldalához futott.

Egy pisszenés nem sok, annyi sem hallatszott odabentről.

Megkerülte az épületet, mélyen lehajolva elosont a hátsó ajtó előtt, majd felegyenesedett, és bekukucskált egy ablakon. Nem látott bent senkit. Az esti szürkületben annyit még ki tudott venni, hogy az ablak nem duplafalú, hanem egyetlen sima üvegtáblából áll. Megfordította a fegyvert, és a csövénél fogva betörte vele az üveget. Szinte várta, hogy a csörömpölésre válaszul süvíteni kezdenek a feje mellett a golyók. De nem történt semmi. Benyúlt a résen, elfordította a zárat, és kitárta az ablakszárnyat. Felhúzódzkodott, jobb kezében tartva a fegyvert beugrott, majd a hátát a falnak vetve feszülten figyelt. Bútorok elmosódott körvonalai tünedeztek fel előtte: egy íróasztal, oldalt könyvespolc. Egy parányi, szűk dolgozószobába jutott. Az ösztöne egyre inkább azt súgta, hogy egyedül van a házban. Mindazonáltal rettegett attól az eshetőségtől, hogy egyszer csak Luke holttestébe botlik a koromsötétben.

Lábujjhegyen lopakodva kitapogatta a szemközt lévő ajtót, és zajtalanul kinyitotta. A szeme egyre inkább hozzászokott a sötéthez. Kidugta a fejét, és látta, hogy a hall is üres. Fegyverét szüntelenül készenlétben tartva kiosont a folyosóra. Kihegyezett éberséggel, vigyázva minden egyes lépésére bejárta az egész házat. Remegve várta a pillanatot, hogy mikor ütközik bele Luke holttestébe. De üres volt minden szoba.
Befejezve a kutatást a hálószobában téblábolt ügyefogyottan. Öntudatlanul az ágyon felejtette a szemét, amelyen Luke és Elspeth szokott aludni. Tanácstalan volt, nem tudta, hogy hova menjen, mit tegyen. Szinte a meghatódottságig megkönnyebbült, hogy Luke nem hever a lábainál vérbe fagyva. De akkor hol lehet? Megmásította volna a tervét, és nem is a házzal kezdte? Vagy pedig eltüntették a hulláját? Az is lehet, hogy Anthony megint célt tévesztett. Vagy pedig valamelyik figyelmeztetése mégis eljutott Luke-hoz.
Egyetlen személy volt, akitől talán választ kaphat.
Visszament a dolgozószobába, és felkattintotta a villanyt. Egy egészségügyi kézikönyv hevert az íróasztalon a nők sterilizálásáról szóló fejezetnél kinyitva. Szemöldökét csodálkozva felvonta, de félretette az értetlenkedését. Felhívta a telefonközpontot, hogy megszerezze Marigold Clark telefonszámát. Félt, hogy Marigoldnak esetleg nincs telefonja, de kis idő elteltével a központos megadta a titkárnő huntsville-i számát.
- Énekpróbán van a kórussal - közölte egy férfihang, amikor Marigold holléte felöl érdeklődött. Billie úgy gondolta, hogy a férjjel beszél. - Lucas asszony elutazott Floridába, úgyhogy Marigold foglalkozik a kórussal, amíg vissza nem jön.
Billie-nek eszébe ötlött, hogy diákkorában Elspeth a radcliffe-i kórust vezényelte, később pedig egy fekete bőrű gyerekekből álló zenekart igazgatott Washingtonban. Úgy tűnik, hogy ez irányú tevékenységét Huntsville-ban is folytatta, Marigoldot pedig kinevezte helyettesének.
- Nagyon fontos ügyben kellene vele beszélnem, méghozzá sürgősen - mondta Billie a telefonba. - Talán nem fog összedőlni a világ, ha egy-két percre félbeszakítom a próbát.
- Én is úgy gondolom. A Mill Street-i baptista templomban vannak.
- Mély hálára kötelezett.
Billie kirohant a gépkocsihoz. Sebbel-lobbal kikereste a Mill Streetet az autókölcsönzőtől kapott várostérképen, és odahajtott. A templom vöröstéglás, jól karbantartott épület volt egy szegények lakta, lerobbant negyedben. Alighogy kiszállt a gépkocsiból, már hallotta is a bentről kiszűrődő énekfoszlányokat. Az egyházi ének túláradó, magasztos hanghullámai valósággal körbefonták és magukkal ragadták. A kórus a templom túlsó végében gyakorolt. Az együttest mintegy harminc férfi és nő alkothatta, de olyan hangerővel és átéléssel énekeltek, mintha százan volnának. "Fent, a mennyben mindenki rátalál a boldogságra - ó, igen! Dicsőség az Úrnak, halleluja!", hirdette a zsoltár. A kórus tagjai ütemesen tapsoltak és ringtak az ének ritmusára. A zongorakíséretet egy fiatalember biztosította, a karmester szerepét pedig - háttal Billie-nek - egy termetes asszonyság töltötte be, heves karmozdulatokkal látva el feladatát.
A felhajtható támlájú faülőkék rendezett sorokban álltak. Billie meghúzta magát az utolsó sorban. Tudatosodott benne, hogy Ő az egyetlen fehér bőrű a templomteremben. Bár az idegszálai foszlányokban lógtak, a zene a szívéig hatolt. Mivel Texasban született, számára az izgatóan ritmikus, érzelemmel telített egyházi zene olyan volt, mintha egyenesen a dél lelkéből fakadna.
Alig bírta megállni, hogy ne rohanjon oda Marigoldhoz, de tudta, hogy sokkal készségesebb válaszokat fog kapni, ha kellő tiszteletet tanúsít, és megvárja a próba végét.
Nemsokára be is fejezték, és a karmester megrovóan hátranézett.
- Nem tudtam elképzelni, hogy mi vonhatta el a figyelmüket éneklés közben - jegyezte meg visszafordulva a kórus tagjai felé. - Javaslom, hogy tartsunk egy rövid szünetet.
Billie végigsétált a két széksor között.

- Sajnálom, hogy megzavartam magukat - mentegetőzött. - Marigold Clarkhoz van szerencsém?
- Igen - válaszolta a termetes hölgy mogorván. Ötven felé járhatott, az orrán drága, fantáziadús szemüveget egyensúlyozott. - Én viszont nem ismerem magát.
- Már beszéltünk telefonon. Billie Josephson vagyok.
- Ó, doktor Josephson! Üdvözlöm.
Néhány lépéssel odébb húzódtak a többiektől.
- Hallott valamit Luke-ról? - érdeklődött Billie.
- Reggel óta semmit. Arra számítottam, hogy délután tiszteletét teszi a támaszponton, de nem mutatkozott. Remélhetőleg ennek dacára sem esett baja, legalábbis bízom benne.
- Őszintén szólva, fogalmam sincs. Jártam a házuknál, de senkit sem találtam ott. Attól félek, hogy esetleg megölhették.
Marigold elutasítóan rázta a fejét.
- Húsz éve dolgozom a hadseregnél, de ilyesmiről még csak nem is hallottam.
- Lehetséges, Marigold. Mindazonáltal még ha nem is ölték meg, minden pillanatban veszélyben forog az élete. - Egyenesen Marigold szemébe nézett. - Hisz nekem?
A titkárnő habozott.
- Igen, hiszek - válaszolta végül.
- Akkor segítsen, kérem - mondta Billie esdeklőn.

21.30

A nagy teljesítményű rádióadóról érkező jeleket szerte a világon foghatják még az amatőrök is. A gyengébb rádiójelek észlelésére azonban csak különlegesen felszerelt rádióállomások képesek.

Anthony a katonai Fordban ült. A modellező részleg épületének az ajtaját figyelte árgus szemmel belebámulva a sötétségbe. A főhadiszállás előtt létrehozott parkolóban állította le az autót vagy száz méterre a szemmel tartott épülettől.
Luke az épületben tartózkodott. A dossziéját kereste. Anthony tudta, hogy itt sem fogja megtalálni, akárcsak a házában - ugyanis mindkét helyet átkutatta. Azt azonban már nem tudta volna megmondani, hogy mi lesz Luke következő lépése. Kénytelen volt várni, hogy majd a nyomába eredhessen.
Az idő azonban nem neki dolgozott. Ahogy telnek a percek, úgy válik Luke egyre veszélyesebbé. A rakétát egy óra múlva bocsátják föl. Elég egy óra arra, hogy Luke mindent meghiúsítson és romba döntsön? Anthony ezt nem tudta - azt azonban igen, hogy egykori, régi barátja az utóbbi két napban ismételten bebizonyította, hogy nem szabad alábecsülni a képességeit.
Miközben ezen törte a fejét, nyílt az épület ajtaja, és sárga fénycsík hasított bele az éjszaka bársonyos sötétjébe. Egy alak bukkant fel az ajtóban, majd a járda mellett parkoló Chryslerhez indult.
Anthony még a főhadiszállásnál lévő megfigyelő helyéről is látta, hogy Luke - amint azt előre sejtette - üres kézzel távozik a munkahelyéről.
Indított, bekapcsolta a világítást, és követte Luke gépkocsiját. Testét jóleső izgalom járta át.
Az út déli irányban vezetett, és nyílegyenes volt. Úgy másfél kilométer megtétele után Luke bekanyarodott egy földszintes épület elé, és beállt a parkolóba. Anthony elhúzott mellette, hátsó lámpájának parázsló fénye csakhamar beleveszett az éjszakába. Néhány száz méterrel odébb, amikor már kikerült Luke látóköréből, lefékezett, és fürgén megfordult. Mire visszaért az épülethez, Luke már eltűnt, ám a kocsija ott árválkodott a parkolóban.
Anthony melléje gurult, és leállította a motort.

Luke a fejét tette volna rá, hogy a munkahelyén lesz az irattartó. Ez volt az oka annak, hogy olyan sokáig időzött az épületben. Először a saját szobáját forgatta fel, benézve minden asztalfiókba és iratszekrénybe, majd a titkárság következett. Semmi.
Volt azonban még egy lehetőség. Marigold utalt rá, hogy a mechanikai részlegre is beugrott hétfőn, amikor a támaszponton járt. Nyilván okkal ment oda. Bárhogy legyen is, a lényeg, hogy ez az utolsó esélye. Ha ott sem lel rá a dossziéra, fogalma sincs, hol kereshetné meg. Egyébként mire ott végez, akkorra már amúgy is késő lesz bármi másba belekezdeni. A rakéta sikeresen útnak indul - vagy pedig szabotázsakció áldozatává válik.
A mechanikai laboratóriumban egészen más légkör uralkodott, mint a modellező részlegen. Az utóbbi patyolattisztaságú volt, ha másért nem, hát a tolóerő-kapacitásokat, sebességeket és röppályákat kalkuláló óriás számítógépek védelme érdekében. A mechanikai osztályon ezzel szemben a rendetlenség volt az úr; a levegőt betöltötte az olaj és a gumi szaga.
Végigtrappolt egy hosszú folyosón. A falat deréktól lefelé sötétzöldre, onnan fölfelé világoszöldre mázolták. Az ajtókra kitűzött névtáblák többsége "Dr."-ral kezdődött, jelezve, hogy tudósok dolgoznak az épületben, ám "Dr. Claude Lucas" feliratú egy sem akadt közöttük. Luke úgy érezte, hogy a hullámok lassacskán összecsapnak a feje fölött. Abban reménykedett még, hogy a műszakiak talán csak besuvasztottak neki egy nyamvadt íróasztalt valamelyik sarokba, ha már egy teljes irodát nem bocsátottak rendelkezésére.
A folyosó hatalmas teremben végződött, ahol legalább fél tucat acélasztal állt egymáshoz illesztve. A túloldalt nyíló ajtón át laboratóriumszerű helyiségbe jutott: a falak mentén gránittetejű padok nyújtóztak, zöldre festett fémszekrények társaságában. Egy nagy, kétszárnyú ajtó valószínűleg a rakodótérbe vezetett.
A bal kéz felőli falnál öltözőszekrények sorakoztak, névtáblákkal ellátva. Az egyiken a saját nevét fedezte fel. Lehet, hogy oda dugta el a dossziét?
Zsebéből előkotorta a kulcscsomóját, és kiválasztotta azt a kulcsot, amelyről a leginkább feltételezte, hogy beleillik a zárba. Bedugta a nyílásba - és a kulcs elfordult. Kitárta a szekrény ajtaját. Kemény anyagból készült védősisak tűnt elsőként a szemébe. Egy polcon pihent. Alatta, fogason lógva, kék kezeslábas. Legalul egy pár fekete gumicsizma, nagyjából az ő mérete lehetett.
A gumicsizmák mellett, a szekrény falának támasztva egy barnás-sárga irattartó. A dosszié, amelyet olyan kétségbeesetten és elszántan keresett.
Egy nagyméretű, barna boríték kandikált ki belőle. Luke kiemelte. Már fel volt bontva. Néhány papírlap lapult benne. Amikor kihúzta, rögtön látta, hogy különböző rakétaelemek tervrajzait tartja a kezében.
A szíve a torkában dobogott. Fogta a papírokat, visszament a szomszédos terembe, és egy lámpa fénye alatt szétterítette őket az egyik fémasztal tetején. Elég volt néhány másodpercig tanulmányoznia az ábrákat, hogy halálos biztonsággal megállapítsa: a Jupiter C önmegsemmisítő szerkezetének a tervrajza hever előtte.
Borzadállyal töltötte el, amit látott.
Tisztában volt vele, hogy minden egyes rakéta rendelkezik önmegsemmisítő szerkezettel, amelyet felbocsátás közben, távirányítással hoznak működésbe, ha a rakéta esetleg letér a kijelölt pályáról, és emberek életét veszélyezteti. A Jupiter C rakéta törzsében - gyakorlatilag a rakéta teljes hosszában - Primacord gyújtózsinór futott végig. A zsinór gyújtósapkában végződött, amelyből két rövid vezeték ágazott le. Luke a tervrajzok alapján ki tudta silabizálni, hogy ha feszültség alá helyezik a két elektródot, és zárják az áramkört, a sapkában keletkező szikrák begyújtják a Primacordot, amely aztán belobban, és szétveti az üzemanyagtartály falát. A kiszabaduló hajtóanyag lángra kap, és a rakéta felrobban.
A detonációt kódolt rádiójel útján idézik elő. A tervrajzok világosan megmutatták a két ikercsatlakozó pontos helyét: az egyik a földi rádióadóhoz tartozott, a másik a műholdon elhelyezett vevőkészülékhez. A földi központban lévő adó bonyolult kóddá alakította át a

rádiójelet, a vevőberendezés pedig, miután azonosította a kódot, rákapcsolta a feszültséget a gyújtósapkához illeszkedő két vezetékre. Külön ábra szemléltette - igaz, csupán hevenyészett rajz formájában - a csatlakozások felépítését, lehetővé téve, hogy bárki, aki tanulmányozza a sémát, lemásolhassa a kódot.
Ragyogó, briliáns ötlet, állapította meg Luke. A szabotőröknek nincs szükségük külön robbanóanyagra vagy időzítő szerkezetre - egyszerűen igénybe veszik azt, amely már amúgy is be van építve a rakétába. Még az sem szükséges, hogy hozzáférjenek magához a rakétához. Attól kezdve, hogy megkaparintották a kódot, még a Cape Canaveral-i telepre sem kell betenniük a lábukat. A rádiójelet az indítás helyétől több kilométeres távolságból is fel tudják küldeni.
Luke a borítékért nyúlt, hogy most azt vegye górcső alá. Egy bizonyos Theo Packmannek volt címezve, a Vanguard Motelba. A címzett bizonyára még mindig az űrközpont térségében settenkedik - vélhetően valahol Cocoa Beach környékén - táskájában a rádióadóval, hogy néhány másodperccel a start után felrobbantsa a rakétát.
De most, hogy megtalálta a rajzokat, Luke megakadályozhatja a terv végrehajtását. A faliórára pillantott. Tíz-tizenöt. Még van idő arra, hogy felhívja Cape Canaveralt, és figyelmeztesse őket a veszélyre. Felkapta a kagylót.
- Rakd le, Luke - szólalt meg egy hang mögötte.
Luke vontatottan megfordult, kezében a telefonnal. Anthony állt az ajtóban. A teveszőrkabát volt rajta, két szeme véraláfutásos, ajka felduzzadva. Hangtompítós pisztolya egyenesen Luke-ra irányult.
Luke kelletlenül a helyére tette a kagylót.
- Szóval te voltál az engem követő autóban - mondta.
- Azt hittem, annyira sietsz, hogy észre sem veszel - válaszolta Anthony.
Luke végigmérte egykori barátját. Ó, mennyire félreismerte! Vajon már jóval korábban fel kellett volna figyelnie valamilyen jelre, amely figyelmeztethette volna, hogy Anthony áruló? Észre kellett volna vennie ilyen vagy olyan jellemhibáját? Anthonynek csúnya, elnagyolt, ám bizonyos szempontból megnyerő arcvonásai voltak: kétségkívül rendkívüli, páratlan akaraterőt tükröztek, de semmi esetre sem köpönyegforgató kétszínűséget.
- Mióta dolgozol Moszkvának? - vágott a közepébe Luke. - A háború óta?
- Nem. Már az egyetem után beszerveztek.
- És miért vállaltad?
Anthony szája furcsa, értelmezhetetlen mosolyba torzult:
- Egy jobb világ érdekében.
Luke tudta, hogy létezett egy időszak, amikor nagyon is sok értelmes, józan észjárású ember tartotta vonzónak a szovjet rendszert. Hitük azonban csakhamar megrendült, amikor napvilágra kerültek a sztálini korszak rémtettei.
- Te még eszményíted a szovjet birodalmat? - kérdezte megrökönyödve.
- Többé-kevésbé. Még mindig a legjobb választási lehetőség, a történtek dacára is.
Meglehet. Luke-nak nem volt módja rá, hogy megítélje. De nem is ez volt a lényeg. Számára Anthony árulása emberi, személyes szempontból volt érthetetlen és felfoghatatlan.
- Két évtizeden át barátok voltunk. Tegnap este mégis képes voltál rám lőni - hányta a szemére.
- Így igaz.
- Egyszerűen képes volnál megölni az egyik legrégibb barátodat? Feláldozni egy olyan ügy oltárán, amelyben te is csak félig hiszel? -próbálta kitapogatni a sebezhető pontját.
- Igen, és meggyőződésem, hogy te ugyanezt tennéd a helyemben. Emlékezz csak! A háborúban kockára tettük a mások életét és a sajátunkat is, mert azt tartottuk helyénvalónak.
- De sosem hazudtunk egymásnak, és legfőképpen nem törtünk egymás életére.
- Megtettük volna, ha a szükség úgy hozza.

- Erősen kétlem.
- Figyelj ide. Ha most nem öllek meg, egész biztosan megpróbálsz megakadályozni abban, hogy megszökjek - így van?
- Erre mérget vehetsz! - fakadt ki Luke. A düh és a félelem elfeketítette józan ítélőképességét.
- Pedig nagyon is tisztában vagy vele, hogy ha elkapnak, villamosszékben végzem.
- Igen, feltehetően.
- Tehát te magad is képes vagy megölni a legjobb barátodat. Luke elképedt. Csak nem akarja Anthony egy kalap alá venni magával?
- Az igazságszolgáltatás elé állíttatnálak. Ez minden, csak nem gyilkosság.
- Az eredmény ugyanaz: halott lennék.
Luke elgondolkodva bólintott:
- Józan, emberi számítás szerint igen.
Anthony egyik kezével megtámasztotta a karját, és egyenesen Luke szívére célzott.
Luke oldalt vetődött. Az egyik acélasztal mögött keresett menedéket.
A hangtompítós fegyver felköhögött. Fémes hang hallatszott, amint a lövedék gellert kapott az asztalon. Bár a fémlap viszonylag vékony volt, ahhoz azonban elég vastagnak bizonyult, hogy eltérítse a golyót.
Luke rohanvást bebújt alája. Arra számított, hogy Anthony megkerüli az asztalt, és a másik oldalról veszi célba. Némileg felegyenesedett kucorgó helyzetéből, hogy begörbített háta nekifeszüljön a tetejének. Megragadta az asztal két lábát, majd mélyen beszíva a levegőt megemelte, és nagyot lökött rajta. Az asztal felemelkedett, és a feje tetejére állt. Luke hátát nekivetve teljes erőből továbbtaszította, abban bízva, hogy talán ledönti Anthonyt a lábáról. Az asztal hangos csattanással a lapjára esett.
De Anthony nem volt alatta.
Luke az erőfeszítéstől elveszítette az egyensúlyát, megbotlott, és a feldöntött asztalra zuhant. A kezére és a térdére esett, a fejét beverte az egyik éles fémlábba. Az oldalára gurult, és ülőhelyzetbe verekedte magát. Sajgott a teste, és enyhén szédült. Felpillantott. Elhomályosult tekintete Anthonyn akadt meg: a laborba vezető ajtóban állt szétvetett lábbal, két keze a fegyvert markolta. Kivédte Luke ügyetlen, setesuta támadását, és mögéje került. Luke saját csapdájába esett. Ülő helyzetében tökéletes célpont volt, élete hajszálon függött.
- Anthony! Maradj veszteg! - csattant fel egy hang a folyosó felöl. Billie-é volt.
Anthony megmerevedett. Pisztolya lankadatlanul Luke-ot vette célba. Luke lassan oldalra fordult, és a válla fölött hátralesett. Billie a bejáratnál állt, piros pulóvere élesen elütött a zöldre festett faltól. Összeszorított ajka elszántságról tanúskodott. Egy önismétlő pisztolyt szorongatott a kezében Anthonyre irányítva. Mögötte egy középkorú, fekete bőrű asszonyság, a döbbenettől és rémülettől kitágult szemmel.
- Dobd el a fegyvert! - parancsolta Billie.
Luke nem volt biztos benne, hogy a kialakult helyzet dacára Anthony nem fogja lelőni. Ha valóban annyira odaadó és öntudatos kommunista, akár kész az életét is feláldozni. Persze, nem érne el vele semmit sem, hiszen a tervrajzok Billie-hez kerülnének, Ő pedig a nyilvánosság elé teregetné az ügyet.
Mintha ólomból lett volna, Anthony kénytelen-kelletlen leeresztette a karját, de a fegyvert nem dobta el.
- Tedd le a fegyvert, különben lövök!
Anthony arcán újra megjelent az a furcsa, megfejthetetlen mosoly.
- Nem fogod megtenni - mondta. - Nem vagy képes rá, hogy hidegvérrel ölj.
A pisztolyt továbbra is lefelé tartva a laborba vezető ajtó felé hátrált. Luke-ban felötlött a helyiség túlsó végében látott kétszárnyú ajtó képe. Gyanította, hogy kivezet az épület mögé.
- Állj!-kiáltotta Billie.

- Ne akard beadni nekem, hogy számodra egy rakéta sorsa többet ér egy emberi életnél, még ha csak egy áruló életéről van is szó! -jegyezte meg Anthony gúnyosan, és újabb lépést tett hátrafelé.
- Te pedig ne tegyél próbára!
Luke ránézett. Bizonytalanság fogta el, vajon Billie képes-e rálőni Anthonyre, vagy csak blöfföl.
Anthony megpördült, és az ajtó felé vetette magát.
Billie nem lőtt.
Anthony átugrott az egyik gránitborítású asztalon, és a kettős ajtó irányában iramodott. A két szárny kivágódott, és Anthonyt elnyelte
az éjszaka sötétje.
Luke feltápászkodott. Látta, hogy Billie karját kitárva közeledik feléje. Luke a falon függő órára pillantott. Tíz óra huszonkilenc perc. Egy perce maradt, hogy figyelmeztesse Cape Canaveralt.
Hátat fordított Billie-nek, és a telefonért nyúlt.

22.29

A műholdon elhelyezett berendezéseket úgy tervezték, hogy képesek legyenek ellenállni a földi nehézségi erőnél százszor nagyobb nyomásnak is.

- Az indítás irányítót kérem - mondta Luke sürgetőhangsúllyal, amikor a vezérlőházban felvették a telefont.
- Most éppen...
- Tudom, hogy most éppen mit csinál! Kapcsolja, de tüstént! Rövid szünet következett. A háttérből beszűrődött a visszaszámláló gépi hangja: - Húsz, tizenkilenc, tizennyolc...
- Itt Willy! Mi a fészkes fenéről van szó? - vakkantotta a telefonba egy feszültséggel és türelmetlenséggel teli hang.
- Luke vagyok. Valaki megszerezte az önmegsemmisítő kódját.
- A rohadt életbe! Ki volt az?
- Biztos vagyok benne, hogy egy kém. Fel akarja robbantani a rakétát. Le kell állítania a fellövést.
- Tizenegy, tíz... - közölte a visszaszámláló automata.
- Honnan tudja? - faggatta Willy.
- Megtaláltam a kódolt csatlakozók bekötési ábráját, és egy nagyméretű borítékot, amelyet Theo Packmannek címeztek.
- Ez még nem bizonyít semmit. Nem fújhatom le az indítást puszta gyanú alapján.
Luke elkeseredetten felsóhajtott: nincs tovább, bevégeztetett. - Ó, uram jézus, mit mondhatnék még? Elmondtam, amit tudok. Magának kell döntenie.
- Öt, négy...
- A keserves hétszentségit! - káromkodott Willy. - Állítsák le a visszaszámlálást!
Luke belerogyott a legközelebbi székbe. Felnézett. Billie és Marigold - aggodalmas tekintetüket ráfüggesztve - őt bámulták.
- Lefújták az indítást - közölte velük.
Billie feltűrte a pulóverje alját, és a pisztolyt bedugta sínadrágjának az övrészébe.
- Nahát, még ilyet! - sápítozott Marigold. Szemlátomást nem találta a megfelelő szavakat.
Luke a telefonon át hallotta, hogy a vezérlő zsongó méhkashoz hasonlít, értetlenkedő kérdések röpködnek a levegőben. Aztán valaki beleszólt a kagylóba:
- Luke? Hide ezredes. Mi folyik itt?

- Rájöttem, hogy miért utaztam Washingtonba olyan váratlanul, hátrahagyva csapot-papot. Ismer egy Theo Packman nevű férfit?
- Ööö... Igen, úgy rémlik, ismerek. Ha jól emlékszem, szabadúszó újságíró, a rakétaipar a szakterülete. Európai újságokban jelennek meg cikkei.
- Találtam egy borítékot, amely neki volt megcímezve. A Jupiter önmegsemmisítő rendszerének a vázlata lapult benne, beleértve a kódot is.
- Egek! Akinek birtokában van az a kód, játszi könnyedséggel felrobbanthatja a rakétát.
- Igen, ezért esdekeltem Willynek, hogy állítsa le az indítást.
- Hála istennek!
- Figyeljen rám, ezredes. Szerintem haladéktalanul meg kellene találnia ezt a Packmant. A borítékon a Vanguard Motelt adták meg címként, úgyhogy feltehetően ott nyakon is csípheti.
- Világos.
- Packman kapcsolatban állt egy magas rangú CIA-hivatalnokkal, aki valójában kettős ügynök. Anthony Carrollnek hívják. Ő kapcsolt le Washingtonban, mielőtt a Pentagon elé tárhattam volna a tervrajzokra vonatkozó információt.
- Áruló a CIA soraiban? - hitetlenkedett Hide.
- Úgy bizony. Efelől nincs kétségem.
- Tüstént riasztom őket. Kitálalok nekik mindent.
- Helyes. - Luke letette a telefont. A maga részéről megtett mindent.
- És most mi lesz? - szólalt meg Billie.
- Hát, azon rágódom, hogy Cape Canaveralba kellene utaznom. A felbocsátást nyilván átütemezik holnapra. Szeretnék ott lenni.
-Én is.
Luke hálásan elmosolyodott.
- Meg is érdemled. Végtére is te mentetted meg a rakétát. - Felállt, és átölelte.
- Az életedet, te siketfajd! Kit érdekel a rakéta? Téged mentettelek meg, te pupák! - nevetett Billie, és megcsókolta a férfit.
Marigold tapintatosan köhintett.
- Az a gyanúm, hogy már lekésték a Huntsville-ből induló utolsó gépet is - közölte hivatalos, szenvtelen hangon.
Luke és Billie kelletlenül szétrebbentek.
- A következő MATS-járat hajnali öt-harminckor száll fel a bázisról - folytatta a titkárnő. - Vagy pedig mehetnek vonattal. Cincinnatiból jön, és Jacksonville-be menet egy óra körül áll meg Chattanoogában. A maga új kocsijával egy-két óra alatt Chattanogában lehetnek, doktor Lucas.
- Nekem tetszik az ötlet - lelkendezett Billie.
- Rendben - egyezett bele Luke. A feldöntött asztalt mustrálta. -Valakinek szólnia kellene a katonai rendőrségnek, hogy vizsgálják meg ezeket a lövedék ütötte lyukakat.
- Majd én reggel elintézem - vállalta magára a feladatot Marigold. - Felteszem, nem kívánja megvárni, hogy mindenféle ostoba kérdéssel feltartóztassák.
Kimentek az épületből. Luke saját autója és Billie bérelt gépkocsija a parkolóban állt. Anthonyé azonban kámforrá vált. Billie átölelte Marigoldot.
- Köszönöm. Csodálatosan viselkedett.
Marigold egy futó pillanatra elérzékenyült, de aztán újra gyakorlatias titkárnővé vált.
- Óhajtja, hogy visszavigyem az autóját a Hertzhez?
- Hálás lennék érte.
- Akkor ne vesztegessék tovább az időt, induljanak, a többit pedig bízzák rám.
Billie és Luke beugrottak a Chryslerba, és elhajtottak a parkolóból. Már az autópályán jártak, amikor Billie megszólalt:
- Van valami, amiről még nem beszéltünk.

- Tudom - felelte Luke. - Ki küldte a tervrajzokat Theo Packmannek?
- Csak olyasvalaki tehette, aki ott van Cape Canaveralban, és tagja a kutatógárdának.
- Pontosan.
- És van valamilyen sejtésed, hogy ki lehet az?
Luke arcizma idegesen megrándult.
- Igen.
- És miért nem hoztad Hide tudomására?
- Azért, mert nincs bizonyítékom, de még csak kellő indokom sem, amely alátámaszthatná a gyanúmat. Merő ösztönös megérzésről van szó. Mégis, biztosra veszem, hogy ő az.
- De ki?
Luke nyúzott vonásain látszott, hogy erősen viaskodik önmagával.
- Szerintem Elspeth.

23.00

Az információ-távátvivőkódolója mágneses tekercsmagot vesz igénybe a műhold fedélzetén elhelyezett műszerek indukálta bemeneti paraméterek rögzítésére és közvetítésére.

Elspeth nem hitt a szemének. Néhány másodperccel a start előtt leállították a visszaszámlálást! Már annyira közel volt a győzelemhez! Életének legragyogóbb teljesítményét hajszál választotta el a végső sikertől - és ő elszalasztotta a lehetőséget.
Nem a vezérlőből követte nyomon az indítást - ott csak a starthoz nélkülözhetetlen földi irányító személyzet tagjai tartózkodhattak -, hanem az igazgatósági épület lapos tetejéről, titkárnők és hivatalnokok kis csoportjának a társaságában. Messzelátón keresztül lesték a reflektoroktól megvilágított indítóállást. A floridai este simogatóan meleg volt, a levegő megtelt sós tengeri párával. Nyugtalansága nőttön-nőtt, ahogy múltak a percek, és nem történt semmi: a rakéta mozdulatlanul ágaskodott az ég felé a vastraverzek között. Fájdalmasan feljajdult, amikor látta, hogy apró emberi alakok bújnak elő a vezérlő bunkerekből: kezeslábast viselő műszakiak, akiknek az a feladatuk, hogy előkészítsék az indítórendszerek teljes leállításának bonyolult és összetett folyamatát. A start lefújásának végleges megerősítéseként lustán mozgásba lendült a sínpáron gördülő kiszolgálótorony, hogy ismét acélkarjaiba zárja a hófehér törzsű rakétát.
Elspeth a reményvesztettség és az elkeseredés végső határára jutott. Milyen hiba csúszhatott a gépezetbe?
Szó nélkül otthagyta a többieket, és visszasietett az R-hangárba. Hosszú lábai határozott, céltudatos ütemet diktáltak. Az irodájába érve hallotta, hogy az íróasztalán csörög a telefon. Felkapta a kagylót.
- Tessék!
- Mi az ábra? - Anthony volt a vonal túlsó végén.
- Leállították a visszaszámlálást. Fogalmam sincs, hogy miért. Te tudod?
- Luke megtalálta a rajzokat. Vélhetően odatelefonált.
- Nem tudtad volna feltartóztatni?
- A markomban volt. Könnyűszerrel lelőhettem volna, de Billie közbelépett.
Elspetht hányinger kerülgette a gondolatra, hogy Anthony fegyvert fogott Luke-ra. Az amúgy is félresiklott, lehangoló helyzetet csak tovább rontotta, hogy éppen Billie volt az, aki megmentette Luke-ot.
- Luke épségben van? - érdeklődött.
- Igen, mint ahogy jómagam is. Theo neve azonban rajta van a borítékon. Emlékszel, ugye?
- Ó, a pokolba!

- Szerintem már elindultak, hogy őrizetbe vegyék. Érintkezésbe kell lépned vele, mielőtt odaérnének.
- Maradj csöndben néhány pillanatig, hadd gondoljak ki valamit... Bizonyára a parton csellengh... Tíz perc alatt talán oda tudok érni... Megismerem a kocsiját, egy Hudson Hornettel furikázik.
- Akkor ne húzd az időt, hanem csapj a lovak közé!
- Oké! - Elspeth lerakta a telefont, és kirohant az épületből. Keresztülfutott a parkolón, és bepattant a kocsijába. Fehér Corvette-
je nyitható tetejű volt, de ő nem élt a lehetőséggel, sőt még az ablakokat is szorosan felhúzta a partfokot sűrű rajokban elárasztó szúnyogok miatt. Egykettőre a kapuhoz ért. Intett az őrnek, és már tűzött is ki. Bár az ellenőrzés szigorú volt, inkább csak a bejövő forgalmat érintette, a távozókat lazábban kezelték. Dél felé vette az irányt.
A partra nem vezetett kiépített út. A sztrádáról több keskeny, burkolatlan földút ágazott le, hogy a dűnék között kanyarogva ki lehessen jutni az óceánhoz. Elspeth úgy tervezte, hogy már az elsőn kihajt a partra, és ott, közvetlenül a víz mellett halad tovább déli irányban. Így nem tévesztheti el Theo autóját. Valamelyest lelassított, és fényszóróinak sugarában az út menti sűrű, vad bozótost figyelte, nehogy elrobogjon a leágazás mellett. Bár tűkön ült, és a gyomrát a torkában érezte, nem mert gyorsabban hajtani. Váratlanul feltűnt előtte egy kocsi.
Mögötte újabbak és újabbak bukkantak fel. Elspeth bekapcsolta a bal oldali irányjelzőt, és még jobban lelassított. A part felől szakadatlan, hosszú sorokban hömpölyögtek az autók. Nyilvánvalóan azok a bámészkodók is rájöttek, hogy az indítást félbeszakították, akik a partról követték nyomon a felbocsátás folyamatát. Távcsövükön keresztül ők is láthatták, hogy a kiszolgálótorony visszagördül a helyére - és most mindannyian megindultak hazafelé.
Elspeth a felezővonalnál vesztegelt. Arra várt, hogy befordulhasson balra. A földút azonban olyan keskeny volt, hogy két autó nem fért el rajta egymás mellett. A háta mögül türelmetlenkedő dudaszó harsant. Elspeth a fogát csikorgatta elkeseredettségében: kénytelen lesz feladni, itt ugyan nem jut ki az óceánhoz. Kikapcsolta az indexet, és mérgében tövig nyomta a gázpedált.
A következő lejárónál ugyanaz volt a helyzet. Gépkocsik sűrű, megszakítatlan folyama kanyarodott ki a sztrádára a homokdűnék közül, lehetetlenné téve az ellenkező irányú közlekedést. Az isten verje meg!, sziszegte Elspeth. Bár járt a légkondicionáló az autójában, patakokban csurgott róla a veríték. Nem tud kijutni a partra, ha megfeszül, akkor sem. Valami mást kell kifundálnia. Várakozzon esetleg a sztráda mellett, hátha kiszúrja Theo kocsiját? Túl kockázatosnak tetszett. Vajon mi lehet Theo első dolga, miután kiverekedte magát a dűnék közül? Talán az lesz a legjobb, ha a motelhoz hajt, ahol megszállt, és ott várakozik rá.
Ismét belelépett a gázba, sebesen robogott keresztül a sötét éjszakán. Belévillant, vajon Hide ezredes és a katonai biztonsági szolgálat emberei ott vannak-e már a Vanguard Motelnél. Lehet, hogy először a rendőrséget és az FBI-t értesítik. Ahhoz, hogy Őrizetbe vegyék Theót, előállítási parancsra volna szükségük - bár Elspeth maga is tudta, hogy a törvény betartásán őrködő hatóságok gyakran fittyet hánynak a körülményes előírásokra. Mindegy. A lényeg az, hogy valószínűleg beletelik némi időbe, mire nekidurálják magukat, hogy a motelhoz induljanak. Ha végig padlógázzal tud menni, még van esélye, hogy megelőzze őket.
A Vanguard az autóút mellett létesült üzletsoron helyezkedett el egy benzinkút és egy horgászbolt között. Előtte tágas parkoló. Rendőrségnek vagy katonai biztonsági szolgálatnak nyomát sem látta: tehát előbb odaért. Csakhogy Theo kocsiját sem látta sehol. Leparkolt az iroda közelében, ahonnan minden be- és kihajtó autót szemmel tudott tartani, és leállította a motort.
Nem kellett sokáig várnia. A barna és sárga színű Hudson Hornet néhány perccel később gördült be. Theo a parkoló túlsó végében állt meg, közel az országúthoz. Alacsony emberke volt, ritkuló hajjal. Strandra való sortot és tarka inget viselt.

Elspeth kiszállt a Corvette-ből.
Már nyitotta volna a száját, hogy odakiáltson Theónak, amikor két rendőrségi járőrkocsi tűnt fel.
Elspeth kővé dermedt.
A járőrautók a Cocoa megyei seríffi hivatal emblémáját viselték. Bődületes sebességgel érkeztek a helyszínre, de nem használtak sem villogófényt, sem szirénát. Nyomukban két, megkülönböztető jelzés nélküli autó bukkant fel. A bejáratnál álltak meg meggátolva a ki- és behajtást.
Theo elsőre nem is vette észre őket. Zavartalanul baktatott keresztül a parkolón, Elspeth és az iroda irányában.
Elspeth hirtelen rájött, hogy mit kell tennie - ám határtalan merészség és lélekjelenlét kellett hozzá. Csak semmi pánik, biztatta magát. Mély lélegzetet vett, és elindult Theo felé.
Amikor a közelébe ért, a férfi felismerte, és hangosan ráförmedt: -Mi a büdös fene történt? Lefújták az indítást?
Elspeth halkan, szinte már suttogva szólt hozzá: - Adja ide a kocsija kulcsait! - És már nyújtotta is a kezét.
- Minek?
- Nézzen a háta mögé.
Theo félig megfordult, hogy a válla fölött visszapillantson. Azonnal észrevette a két rendőrautót.
- Bassza meg! Ezek meg mit keresnek itt? - tudakolta remegő hangon.
- Magát. Mindenesetre próbálja megőrizni a hidegvérét. És adja ide a kulcsokat.
Theo engedelmeskedett, és a nő kezébe nyomta őket.
- Menjen tovább - utasította Elspeth. - A kocsim csomagtartója nincs bezárva. Rejtőzködjön el benne.
- A csomagtartóban?!
- Igen!
Elspeth ellépett tőle.
Kiszúrta Hide ezredest, sőt egy másik arc is ismerősnek tűnt neki. Feltehetően Cape Canaveralból. Négy helyi rendőr és két megtermett, jólöltözött fiatalember volt velük. Az utóbbi kettő valószínűleg FBI-ügynök. Egyikőjük sem figyelt fel rá. Hide köré gyűltek, mintha kupaktanácsot tartanának. Bár viszonylag messze volt tőlük, Elspeth füléhez elértek az ezredes szavai:
- Két ember ellenőrizze a parkolóban hagyott autók rendszámát, a többi jöjjön velem.
Odaért Theo gépkocsijához. Kinyitotta a csomagtartót. Egy bőrből készült bőrönd feküdt az alján: abban volt elrejtve a nagy teljesítményű, nehéz rádióadó. Olyan súlyos volt, hogy Elspeth először nem hitte, hogy képes lesz megmozdítani. Némi vesződség árán előrébb húzta, majd kínkeservesen kirángatta a csomagtartóból, keresztülbuktatva a szélén. A bőrönd tompa puffanással ért földet. Elspeth serényen visszanyomta a csomagtartó tetejét.
Körbepillantott. Hide körül továbbra is ott csoportosultak az emberek, nyilvánvalóan még zajlott az eligazítás. Látta, hogy a parkoló túlsó végében álló kocsija csomagtartójának a fedele lassan bezáródik, mintha önálló életre kelt volna. Theo tehát már elbújt benne. De ezzel a problémának még csak a fele oldódott meg.
Összeszorítva a száját nekigyürkőzött, és a fülénél fogva felemelte a bőröndöt. Mintha ólomból lett volna. Tett vele néhány métert, de nem bírta tovább. Ujjai elgémberedtek, a fogó kicsúszott a szorításukból. Kénytelen volt pihenőt tartani. Most a bal kezével ragadta meg a bőröndöt. Sikerült vagy tíz métert haladnia, mielőtt ismét rátört a fájdalom. A kimerültség legyőzte az akaraterőt.
A szeme sarkából látta, hogy Hide és az emberei megindulnak az iroda felé. Az égiekhez fohászkodott, nehogy az ezredes észrevegye, és felismerje. A sötét most jó szolgálatot tett

neki. Persze kitalálhatna valamilyen mesét, hogy mit keres ott, de azt hogyan tudná kivédeni, ha Hide, ne adj' isten, bele akarna nézni a bőröndbe?
Újra oldalt cserélt, és most jobb kézzel ragadta meg a bőrönd fülét. De az erejéből arra már nem futotta, hogy fel is emelje. Kényszeredetten cibálni-vonszolni kezdte a bőröndöt a parkoló betonján, közben pedig azon imádkozott, hogy a rendőrökben ne ébresszen gyanút a furcsa, csuszatoló zajjal járó szánalmas gyötrődése.
Szerencséje volt, rendben elérte az autóját. Már félig kitámasztotta a csomagtartója fedelét, amikor az egyik egyenruhás rendőr észrevette, és vidám mosoly kíséretében közeledni kezdett feléje.
- Segíthetek, asszonyom? - kérdezte szertartásosan.
Theo elfehéredett, rémült arccal meredt ki rá a csomagtartóból.
- Köszönöm, de nem szükséges - hárította el Elspeth a hekus közeledését. Mindkét karjával átölelte a bőröndöt, és nagy levegőt véve becsúsztatta a csomagtartóba. Theo halkan felnyögött, amikor az éles széle a hasának nyomódott. Elspeth gyorsan lecsapta a csomagtartó fedelét, és a biztonság kedvéért még rá is támaszkodott. Úgy érezte, hogy a karjai menten kiszakadnak helyükről.
A rendőrre nézett. Vajon felfigyelt-e Theóra? De látta, hogy gyanakvás helyett inkább értetlenkedés ül ki a zsaru arcára. - A papám mindig arra tanított, hogy sose pakoljak úgy tele egy bőröndöt, hogy utána ne tudjam megemelni - próbálta kimagyarázni a helyzetet Elspeth.
- Erős nő lett a kislányból - válaszolta a hekus enyhén sértődött, szemrehányó hangon.
- Azért köszönöm.
A többiek oda sem hederítettek, folytatták az útjukat az iroda felé. Elspeth mindenesetre félig elfordult, nehogy tekintete beleütközzön Hide-éba. A rendőr még mindig nem tágított mellőle.
- Most jelentkezik ki? - érdeklődött.
- Igen.
- És egyedül van?
- Igen.
A rendőr az ablakhoz hajolt, még a hátsó ülésre is bekukkantott. Aztán felegyenesedett.
- Vezessen óvatosan - tanácsolta, és otthagyta. Elspeth becsúszott a volán mögé, és ráadta a gyújtást.
Két másik egyenruhás fakabát bóklászott a parkolóban, és sorra ellenőrizték a rendszámokat. Elspeth lelassított az egyik mellett.
- Hajlandó kiengedni, vagy egész éjszaka itt kell rostokolnom? -puhatolta egy incselkedő mosoly kíséretében.
A zsaru a rendszámtáblára pillantott.
- Egyedül van? - feszegette.
- Igen.
A járőr benézett az ablakon, majd a hátsó ülést vette szemügyre. Elspeth visszatartotta a lélegzetét.
- Rendben van, mehet - szólalt meg kisvártatva a rendőr. Beült az egyik járőrautóba, és felszabadította a kijáratot. Elspeth ügyesen keresztülhajtott a résen, majd rákanyarodott a sztrádára, és gázt adott.
A megkönnyebbüléstől a rosszullét kerülgette. Két keze megfékezhetetlenül reszketett, kénytelen volt visszavenni a sebességből.
- Szentséges atyám! Nem sok hiányzott... - motyogta az orra alatt.

24.00

A műhold henger alakú testéből négy ostorantenna ágazik ki, hogy rádiójeleket küldjenek a földi állomásoknak. Az Explorer adója a 108 megahertzes hullámhosszon sugároz.

Anthonynek ki kellett jutnia Alabamából. Az események Floridában zajlanak. Minden, amiért húsz éven át küszködött és szenvedett, a következő huszonnégy órában fog eldőlni Cape Canaveralban. Ott a helye.
A huntsville-i repülőtér még nyitva volt, a felszállópályát reflektorok világították meg. Ebből arra következtetett, hogy még várnak egy járatot - vagy ellenkezőleg, éppen indulni készül egy. Katonai Fordját a főépület előtti parkolóban állította le egy limuzin és néhány taxi mögé. A hely teljesen kihaltnak tűnt, egy árva lelket sem látott. Be sem zárta a kocsi ajtaját, egyenesen besietett az épületbe.
A várócsarnok csendes volt ugyan, de nem üres. Az egyik légitársaság utaspultjánál fiatal lány ült, és valamit jegyzetelt egy naplóba. Két overallos, fekete bőrű takarítónő a padlót mosta. Odébb három férfi lebzselt. Az egyikőjük a hivatásos sofőrök jellegzetes egyenruhájában feszített, a másik kettőről gyűrött ruhájuk és csúcsos sapkájuk alapján lerítt, hogy taxisok. Pete egy lócán üldögélt.
Anthony tudta, hogy muszáj megszabadulnia tőle, méghozzá Pete saját, jól felfogott érdekében. A mechanikai laboratóriumban lezajlott jelenetnek két szemtanúja is volt - Billie és Marigold -, és szinte biztosra vehető, hogy valamelyikük már értesítette a bázisparancsnokságot. A hadsereg pedig nyilván azonnal leadja a drótot a CIA-nak. George Cooperman világosan és egyértelműen a tudomására hozta, hogy a továbbiakban nem képes fedezni. Többé tehát már nem játszhatja el, hogy a CIA megbízásából jár el. A játéknak vége, és Pete-nek mihamarabb ki kell szállnia, még mielőtt bonyodalom támadna belőle.
Mindenesetre nem látszott rajta, hogy halálra unta volna magát a repülőtéren töltött tizenkét órás vesztegelése alatt. Ellenkezőleg, izgatottnak és feszültnek tűnt. Amikor megpillantotta Anthonyt, rögtön felpattant, és elébe sietett.
- Na végre! - mondta.
- Milyen gép készül felszállni? - kérdezte Anthony sürgetőn!
- Semmilyen. Még várnak egy járatot Washingtonból, de felszállni csak reggel hétkor fog a legközelebbi gép.
- A fenébe! Mielőbb Floridába kell jutnom.
- Van egy MATS-gép, amely öt-harminckor indul a Redstone-ról, és az űrközpont közelében lévő Patrick légi támaszponton landol.
- Alighanem azzal kell majd mennem.
Pete gondterhelten összevonta a szemöldökét. Látszott rajta, hogy erővel préseli ki magából a szavakat.
- Nem utazhat Floridába.
Ó, tehát ezért volt olyan feszült! - Ugyan, miért ne? - szegezte neki a kérdést Anthony goromba, rideg hangon.
- Beszéltem Washingtonnal. Személyesen Carl Hobarttal. Tüstént vissza kell mennünk. És hogy őt idézzem: nincs semmi kifogás vagy ellenvetés.
Anthonyt elöntötte a düh, de türtőztette magát, és megjátszotta a sértődöttet.
- Az a hülye seggfej! Nem lehet székből dirigálni egy terepen zajló műveletet! - utálkozott.
Pete azonban nem adott hitelt színlelt kifakadásának.
- Mr. Hobart közölte, hogy a műveletnek vége. Innentől kezdve a hadsereg viszi tovább az ügyet.
- Ebbe nem nyugodhatunk bele. A katonai biztonsági szolgálat teljességgel alkalmatlan erre.
- Tisztában vagyok vele, uram, de alighanem nincs más választásunk.
Anthony igyekezett megzabolázni feltörő indulatát. Ennek előbb vagy utóbb be kellett következnie. A CIA vezetőiben még nem tudatosodott, hogy ő kettős ügynök, azt azonban már kapiskálták, hogy csúnyán túllépte a hatáskörét, úgyhogy most megpróbálják szép csöndben, feltűnés nélkül leszerelni.

Csakhogy Anthony nagy gondot fordított arra, hogy az évek során megszilárdítsa embereiben az iránta való hűséget, és úgy érezte, maradt még valamennyi ebből az aprólékosan, körültekintően felhalmozott bizalmi tőkéből.
- A következőt fogjuk csinálni - magyarázta Pete-nek. - Maga visszamegy Washingtonba. Mondja meg Hobartéknak, hogy megtagadtam a parancsot. Mostantól kiszáll a balhéból. Kizárólag enyém a felelősség, én viszem vásárra a bőröm.
Félig elfordult, mintha jelezni akarná, hogy eleve adottnak veszi Pete beleegyezését.
- Rendben van - válaszolta Pete. - Előre kisüthettem volna, hogy ezzel fog előállni... És hát Washingtonban tényleg nem várhatják el tőlem, hogy elraboljam, és erőszakkal magammal hurcoljam.
- Így igaz - helyeselt Anthony mintegy mellékesen, megpróbálva elkendőzni mérhetetlen megkönnyebbülését, amiért Pete vonakodás nélkül belement a játékba.
- De volna még valami - szólalt meg Pete. Anthony felé kapta a fejét. Arcára ingerültség ült ki.
- Na, mi a baj már megint? - förmedt rá fellengzős nagyképűséggel. Pete elvörösödött. Az arcát elcsúfító anyajegy még sötétebbé vált.
- Azt az utasítást kaptam, hogy vegyem el a fegyverét. Anthony kezdte gyanítani, hogy mégsem tud olyan könnyen kievickélni a gödörből, mint remélte. Evidens, hogy a fegyveréről nem mondhat le. Mosolyt erőltetett az arcára, és közölte:
- Akkor mondja meg nekik, hogy fittyet hánytam a parancsra.
- Borzasztóan sajnálom, uram. Nem is tudom kifejezni, hogy mennyire... Mr. Hobart azonban roppant határozott és egyértelmű volt. Ha nem hajlandó átadni a fegyverét, akkor kénytelen leszek kihívni a helyi rendőrséget.
Anthony számára világossá vált, hogy meg kell ölnie Pete-et.
Egy múló pillanatig fájdalom és bánat járta át a szívét. Nem hitte volna, hogy árulása során ilyen mélyre kell süllyednie. Visszataszítónak és ésszerűtlennek érezte, hogy egy igazán nemes cél melletti elkötelezettsége, amelyre két évtizeddel azelőtt esküdött föl, és amelyért az életét is képes lett volna feláldozni, ilyen megalázó helyzetbe sodorja.Lelkiismeretének háborgását azonban fokozatosan jeges, számító higgadtság váltotta fel. A háborúban megtanulta, hogy az élet tele van kőkemény, hideg döntéssel. Most másfajta háború zajlott ugyan, de a kényszerítő erők ugyanúgy működtek. Ha egyszer magadra öltötted a páncélt és vállaltad a harcot, győznöd kell, bármi áron.
- Ebben az esetben tényleg befellegzett az egésznek - mondta mesterkéletlennek tűnő, beletörődő sóhaj kíséretében. - Bődületes ostobaságnak tartom, hogy így döntöttek. Mindenesetre én megtettem mindent, ami tőlem tellett.
Pete meg sem kísérelte, hogy leplezze, milyen nagy kő esett le a szívéről.
- Köszönöm, hogy így fogadja, és nem gördít akadályokat az utamba - hálálkodott.
- Ugyan, felesleges nyugtalankodnia. Nem hibáztatom magát semmiért sem. Tudom, hogy parancsot hajt végre, amelyet közvetlenül a felettesétől kapott.
Pete arckifejezése határozottá vált.
- Akkor ideadja a fegyverét?
- Persze - felelte Anthony. Bár a pisztoly továbbra is ott lapult a kabátja belső zsebében, tüstént hozzáfűzte:
- Sajnos, kint van a kocsi csomagtartójában. - A terve az volt, hogy kicsalogatja Pete-et a parkolóba, de most szándékosan az ellenkezőjére biztatta: - Maradjon csak nyugodtan, majd behozom.
Számítása bevált. Pete-ben rögtön felébredt a gyanú, hogy Anthony esetleg kereket akar oldani.
- Magával megyek - vágta rá nyomatékosan. Anthony úgy tett, mint aki tétovázik.
- Ahogy gondolja.

Kisétált a kapun, nyomában Pete-tel. A katonai autót a szegélysor mellett hagyta, mintegy harminc méternyire a repülőtéri csarnok bejáratától. Rajtuk kívül egy teremtett lélek sem volt a parkolóban.
Anthony benyomta a csomagtartó zárját, és felcsapta a tetejét.
- Itt van, tessék - mondta.
Pete előrehajolt, hogy benézzen.
Anthony nesztelenül előrántotta a fegyverét. A hangtompító még mindig rajta volt. Egy röpke pillanatra elfogta a gyengeség: az az őrült ötlete támadt, hogy a saját szájába dugja a pisztoly csövét, és egyszer s mindenkorra véget vet ennek a rémálomnak.
A másodperc töredék részéig tartó habozás végzetes hibának bizonyult.
- Sehol sem látom - szólalt meg Pete, és felegyenesedett. Meglepően gyorsan cselekedett. Mielőtt még Anthony ráirányíthatta
volna a pisztolyt, Pete oldalra lépett, kikerülve a tüzelősávból, és öklével Anthony felé sújtott. A csontrepesztő ütés Anthony fejét találta el. Hátratántorodott. Pete ismét megütötte, ezúttal állon vágta, keményen és pontosan. Anthony megszédült, és a földre rogyott. De alighogy földet ért, már emelte is a fegyverét, és Pete-re szegezte. Pete agya villámsebesen feldolgozta az érzékszervei közvetítette információkat: tudta, hogy a sorsa megpecsételődött, és mi fog bekövetkezni. Arca eltorzult a halálfélelemtől, két kezét maga elé kapta, mintha azzal el tudná hárítani a lövedékeket. Anthony gyors egymásutánban háromszor meghúzta a ravaszt.
Mind a három lövés a mellkasán érte Pete-et. A szürke, moherszövetből készült Öltönyön támadt apró lyukakból lassan szivárogni kezdett a vér. Pete tompa puffanással a betonra zuhant.
Anthony talpra ugrott, és visszadugta zsebébe a pisztolyt. Körülnézett. Senki sem látta meg őket. A parkoló továbbra is kihalt volt, az épületből sem lépett ki senki. Pete fölé hajolt.
Pete ráemelte a tekintetét. Még élt.
A torkát kaparó hányingerét leküzdve Anthony megragadta a vérző testet, és begyömöszölte a nyitott csomagtartóba. Újra elővette a fegyverét. Pete teste összegörnyedt a kínzó fájdalomtól, szeme megtelt rettegéssel. Egyenesen Anthonyre nézett. A mellkasi lövések nem mindig halálosak: Pete akár életben is maradhatna, ha viszonylag rövid időn belül kórházba kerülne. Anthony beosztottja fejének szegezte a pisztoly csövét. Pete szeretett volna mondani valamit, de szavak helyett csak habzó vér buggyant ki a szájából. Anthony meghúzta az elsütő billentyűt.
Pete teste elernyedt, a szeme becsukódott.
Anthony lenyomta a csomagtartó fedelét, és ároskadt. Huszonnégy óra leforgása alatt másodszor szenvedett el erős, kíméletlen ütéseket, és a feje zúgott a fájdalomtól. De a testi sérüléseknél sokkal gyötrőbb volt az a tudat, hogy mit tett.
- Minden rendben, pajtás? - szólalt meg egy hang a közelében. Anthony felegyenesedett, a fegyverét becsúsztatta a rejtekhelyére,
és megfordult. Egy taxi húzódott le a járdához, és a vezető gondterhelt, aggódó képpel közeledett feléje. Fekete bőrű volt, őszbe boruló hajjal.
Vajon mennyit látott az egészből? Anthony úgy érezte, hogy képtelen volna őt is megölni.
- Nem tudom, mit emelt be a csomagtartóba, de piszok nehéz lehetett - jegyezte meg a taxis.
- Egy szőnyeg volt - felelte rögtönözve Anthony, és mélyeket lélegzett.
A sofőr a kisvárosi emberek nyílt, hamisítatlan kíváncsiságával vizslatta. - Mi történt? Valaki behúzott magának?
- Csak egy kis baleset.
- Jöjjön, igyon meg egy csésze kávét vagy valami hasonlót.
- Nem, köszönöm, tényleg kutya bajom.
- Ahogy tetszik. Maga a főnök - A taxis kényelmes, kacsázó léptekkel az épület felé indult.
Anthony beült az autóba, és elhajtott.

1.30

A rádióadók elsődleges feladata, hogy az általuk küldött jelek alapján a földi állomások nyomon követhessék a műholdat - lényegében meggyőződhessenek arról, hogy valóban körpályán kering a Föld körül.

A vonat csigatempóban gördült ki a chattanoogai állomásról. A szűk, kényelmetlen fülkébe érve Luke levetette a zakóját, felakasztotta a ruhafogasra, majd lekuporodott az alsó hálóhelyre, és a cipőjéből is kibújt. Billie már keresztbe tett lábbal trónolt a priccsen, és őt nézte. Az állomás fényei egyre halványodtak, majd végül teljesen belevesztek a koromfekete sötétségbe, amint a mozdony mind bőszebben pöfékelt, hogy a floridai acksonville felé robogjon a délvidék bársonyos éjszakájában.
Luke meglazította a nyakkendőjét.
- Ha ezt amolyan csábító vetkőzőszámnak szántad, meg kell mondanom, eddig nem találtam benne túl sok kísértést, amely felajzott volna - jegyezte meg kacérkodva Billie.
Luke mélabúsan elvigyorodott. Azért vetkőzött tohonyán, mert nem tudta, hogy mit csináljon. Kénytelenek voltak osztozni a fülkén, mert ez volt az utolsó, amelyet még nem töltöttek dugig utasokkal. Égett a vágytól, hogy a karjaiba kapja Billie-t. Minden, amit megtudott magáról és az életéről, azt sugallta neki, hogy Billie az igazi - őhozzá tartozik. Mégis gyötrődött.
- Mi az? Min töprengsz? - kíváncsiskodott Billie.
- Azon, hogy nem kapkodjuk-e el a dolgokat.
- Tizenhét év után?!
- De nekem csak néhány napból áll az életem, többre nem emlékszem.
- Lehet. Nekem azonban örökkévalóságnak tűnik.
- Elspeth még mindig a feleségem. Billie komoran bólintott.
- Évek óta az orrodnál fogva vezet.
- Tehát akkor egyszerűen csak ugorjak ki a hitvesi ágyból, és bújjak a tiédbe?
Billie megbántódott.
- Csinálj, amit akarsz.
- Nem tartom helyénvalónak, hogy ürügyet keressek, és megragadjam a kínálkozó alkalmat - magyarázta Luke. Billie nem szólt semmit. - Nem értesz egyet velem, igaz?
- Igaz, nagyon is igaz! - ripakodott rá Billie. - Szeretkezni akarok veled. Emlékszem, hogy milyen volt együtt, és újra át akarom élni. Itt és most! - Kibámult az ablakon a felvillanó-ellobbanó fényekre. Egy kisvároson csattogtak keresztül, és a pislákoló lámpák sápadt fénycsíkká olvadtak össze az üvegen. Pár másodperc, és a varázslat megszűnt. Odakintről újra feketén bólogatott be a puha testű éjszaka, birtokba véve a világot. - De ismerlek jól. Te sosem tudtál a pillanatnak élni, már akkor sem, amikor még fiatalok voltunk - folytatta. - Mindig is időre volt szükséged, hogy átgondold a dolgokat, és megnyugtasd magad, hogy helyesen cselekszel.
- És ez annyira rossz? Billie elmosolyodott.
- Nem. Örülök, hogy ilyen vagy. Ettől leszel megbízható támasz. Szilárd, mint egy kőszikla. Ha nem ilyen volnál, feltehetően nem is... - Elcsuklott a hangja.
- Folytasd... Mit akartál mondani? Billie egyenesen a szemébe nézett.
- Feltehetően nem is szeretnélek ennyire, és ilyen szívósan. - Látszott rajta, hogy zavarba jött. Hogy oldja a helyzet sutaságát, az orrát fintorgatva játékosan hozzáfűzte: - Egyébként is, úgy érzem, rád férne egy kis zuhanyozás.
Tulajdonképpen a fején találta a szöget. Luke harminchat órája ugyanazt a lopott ruhát viselte, amelyre foszlott gönceit cserélte vesszőfutása kezdetén.

- Akárhányszor elhatároztam, hogy ruhát cserélek, mindig közbejött valami fontosabb és sürgősebb teendő - szabadkozott. - Hoztam magammal tiszta ruhát, ott van a táskámban.
- Nem érdekes. Ám ha szíveskednél felmászni a felső ágyra, akkor nekem is jutna elég hely, hogy én is levegyem végre a cipőmet.
Luke szófogadóan felkapaszkodott a keskeny létrán, és elnyúlt a felső priccsen. Az oldalára fordult könyökét a párnának támasztva, fejét a kezén pihentetve.
- Ha valaki elveszíti az emlékezetét, olyan érzés lesz úrrá rajta, mintha új életet kezdene - mondta filozofálgatva. - Mintha újraszületne. Minden egyes döntését, amelyet az életében hozott, újra és újra átélheti.
Billie lerúgta a cipőjét, és felállt.
- Nekem borsózna tőle a hátam - mondta. Egy gyors mozdulattal kilépett a fekete sínadrágjából. Ott állt egy szál pulóverben és alsóneműben. Pajkos mosoly jelent meg az arcán, amikor elkapta Luke pillantását. - Csak bátran, nézni lehet! - Benyúlt a pulóvere alá, és hátul kicsatolta a melltartóját. Aztán bal karját kihúzta a felsőrész ujjából, jobb kezével a vállán át ügyesen letolta a melltartó pántját, majd visszabújva a pulóverbe egy bűvész diadalittas vigyorával kirántotta a melltartót a jobb ujjból.
- Bravó, bravó! - tapsolta meg a mutatványt Luke. Billie elmélázó tekintettel ránézett.
- Szóval, akkor most lefekszünk aludni?
- Úgy fest a dolog.
- Rendben. - Az alsó fekvőhely szélén egyensúlyozva felágaskodott, hogy Luke megcsókolhassa. Luke előrehajolt, és ajkát az övére tapasztotta. Billie becsukta a szemét. Luke érezte, hogy a nyelve szétfeszíti az ajkait, és benyomul a szájába. A következő pillanatban azonban Billie már el is húzódott, és az arca tovatűnt.
Luke hanyatt feküdt, és Billie-ről ábrándozott: tudta, hogy csak karnyújtásnyira van tőle, az alsó fekhelyen, csinos, formás lábai meztelenek, gömbölyű mellei nekifeszülnek a puha moherpulóvernek. Csakhamar elnyomta a buzgóság.
Vad, erotikus álma volt. Zubolyt alakította a Szentivánéji álomban, óriási szamárfülei nőttek, és szőrös pofáját össze-vissza csókolgatták Titania tündérei, akik valójában fiatal, meztelen lányok voltak hosszú, karcsú lábakkal és kerek, nagy mellekkel. Maga a tündérkirálynő kéjsóvár arccal kezdte kigombolni a nadrágját, miközben a vonat zakatolása monoton ütemben visszhangzott a távoli messzeségben...
Nehezen ébredt, mintha vonakodott volna otthagyni tündérországot, felcserélni a vasúti sínek és a katonai rakéták világára. Az inge nyitva volt, nadrágja kigombolva. Billie mellette feküdt, és gyengéden csókolgatta.
- Ébren vagy már? - suttogta a fülébe, amely normálisnak és emberinek bizonyult, nem pedig egy szamárénak. Billie pajzánul kuncogott. - Nem akarom olyan fickóra pazarolni az energiámat, aki közben a lóbőrt húzza.
Luke megérintette, és végighúzta a tenyerét a testén. Billie-n még rajta volt a pulóvere, de a bugyija elillant.
- Igen, ébren - lihegte forrón, kásás hangon.
Billie a kezére és a térdére támaszkodva fölé kerekedett, szinte teljesen betöltve a fülke teteje alatti szűk rést. Majd Luke szemébe mélyesztve a tekintetét, érzéki lassúsággal, hogy elnyújtsa a gyönyört, óvatosan ráereszkedett. Luke halkan, kéjesen felnyögött, amikor érezte, hogy behatol Billie testébe. A vonat ide-oda ringatta őket, lent, a kerekek pedig erotikus tamtamot vertek.
Luke benyúlt a felsőrész alá, hogy megérintse a mellét. Billie bőre puha és sima volt.
- Már nagyon hiányolták a kezedet - súgta Billie a fülébe.
Luke félig-meddig azt hitte, hogy még mindig álmodik. A vonat egyre csak zakatolt, Billie a nyelvével cirógatta az arcát, és Amerika éjszakai köntösbe burkolózott tájai égi lovasokként vágtattak tova odakint. Karjával teljesen körbefonta Billie-t, és erővel magához szorította,

mintha csak meg akarna győződni arról, hogy valóban hús-vér testet ölel, nem pedig levegővé foszló, mesebeli tündérkirálynőt. Azt kívánta, bárcsak örökké így maradhatnának, de miközben tudata éppen elraktározni készült ezt az érzést, az ösztöne átvette az uralmat fölötte, és teste görcsbe rándult, amint a végső gyönyör hullámokban végigcsapott rajta.
Miután kiszabadult a mindent magával ragadó örvényből, Billie megszólalt.
- Ne mozdulj. És ölelj magadhoz. - Luke engedelmeskedett. Billie fejét a mellébe fészkelte, lehelete égette a bőrét. Ahogy feküdt mozdulatlanul, továbbra is behatolva Billie testébe, érezte, hogy apró rángások futnak végig rajta a belső orgazmustól, újra és újra, míg végül önfeledten felnyögött, majd elcsendesedett.
Tovább feküdtek egymás mellett. Luke szeméből már elillant az álom. Billie nyilván hasonlóképpen érezhetett, mert megszólalt: - Van egy ötletem. Mi volna, ha megmosakodnánk?
- Mit mondjak? Rám férne - válaszolta nevetve Luke.
Billie legördült róla, és ügyesen lemászott a létrán. Luke követte. A fülke sarkába apró mosdókagylót szereltek, föléje faliszekrényt. Billie kinyitotta. Az egyik polcon kéztörlő hevert, a másikon egy darabka szappan. Teleeresztette forró vízzel a kagylót. - Először én moslak meg téged, aztán te engem - mondta. Belemártotta a törülközőt a vízbe, majd bekente szappannal, és hozzálátott.
Luke testén mámoros bizsergések futottak végig - módfelett bensőséges és őrjítően kéjes érzés volt. Lehunyta a szemét. Billie lemosta a mellkasát, majd a hasát, aztán leguggolt, hogy a combjával folytassa.
- Mintha kihagytál volna egy részt - figyelmeztette Luke.
- Sose aggódj. A legjobb részt mindig a végére hagyom.
Miután végzett, helyet cseréltek. Luke ezt még kihívóbbnak, izgatóbbnak érezte. Aztán újra összebújtak, ezúttal az alsó hálóhelyen.
- Nem tudom, hogy egy ilyen memóriáját vesztett alaknak mond-e valamit az a fogalom, hogy orális szex? - tapogatózott Billie.
- Nem. De ki fogom találni...

HATODIK RÉSZ

8.30

Annak érdekében, hogy pontosan követhető legyen a műhold mozgása, a Jet Propulsion Laboratory kifejlesztett egy új rádiótávközlési technológiát, amelyet Microlocknak neveztek el. A Microlock keretében létesült állomások szinkronizált, hurkolt kereső rendszert alkalmaznak, amely képes befogni akár egyezred wattnyi erősségű rádiójelet is 32 000 kilométeres távolságba.

Anthony egy kisméretű repülőgépen utazott Floridába, amely minden széllökésre észveszejtően bukdácsolni kezdett. Egy tábornok és két ezredes társaságában kuporgott a fedélzeten, akik bizonyára ott, a gépen agyonlőtték volna, ha tudják, hogy mit forgat a fejében.
A Patrick légi támaszponton szálltak le, néhány kilométerrel délre Cape Canaveraltól. A repülőtéri csarnok voltaképpen néhány parányi helyiségből tevődött össze, amelyet egy hangár hátsó részében képeztek ki. Ahogy kikászálódott a gépből, kényszerképzetektől terhes lelki szemei előtt snájdig, kifényesített cipőjű FBI-ügynökök jelentek meg arra várva, hogy lecsapjanak rá, és őrizetbe vegyék; de csak Elspetht látta álldogálni a hangár végében.

A nő sápadtnak és megviseltnek tűnt. Anthony most először vett észre rajta olyan külsődleges jegyeket, amelyek arra utaltak, hogy lassan ő is középkorú lesz. Fehér, alabástrom arcbőrén megjelentek az első ráncok, és magas, karcsú teste enyhén meghajlott, vállai megereszkedtek. Elspeth karon fogta, és kivezette a perzselő napon álló Corvette-jéhez.
- Theo hogy van? - tudakolta Anthony, miután elhelyezkedtek az autóban.
- Elég rozoga, ramaty állapotban, de rendbe fog jönni.
- Megvan a helyi rendőrségnek a személyleírása?
- Igen. Hide ezredes juttatta el hozzájuk.
- Hol rejtőzködik most?
- A motelszobámban. Estig ott marad. - Elspeth kihajtott a bázis kapuján, és rákanyarodott az észak felé vezető sztrádára. - És veled mi a helyzet? Mit gondolsz, átadja a CIA a személyleírásodat a rendőrségnek?
- Aligha.
- Vagyis továbbra is viszonylag szabadon tudsz mozogni. Az jó, mert meg kell kérjelek, hogy szerezz be egy új kocsit.
- Az ügynökség szereti maga elintézni a belső ügyeit. Egyelőre abban a hitben élnek, hogy túlléptem a hatáskörömet, és a magam szakállára cselekszem. Az a legfőbb gondjuk, hogy minél előbb kivonjanak a forgalomból, mielőtt még túlságosan is kényes helyzetbe hozom őket. Mihelyt azonban Luke kitálal, hamar rájönnek, hogy kettős ügynököt dédelgettek a keblükön. Ám meglehet, hogy ettől még jobban becsinálnak a nadrágjukba, és még inkább arra törekednek majd, hogy eltussolják az ügyet. Nem lehetek biztos benne, de nem lepne meg, ha nem csapnának nagy palávert a kézre kerítésemre.
- Énrám pedig a gyanúnak még az árnyéka sem vetül. Tehát továbbra is képben vagyunk mind a hárman. Ez jó esélyekkel kecsegtet. Még mindig végrehajthatjuk a tervet.
- Luke nem gyanakszik rád?
- Semmi oka sincs rá.
- Hol van most?
- Marigold közlése szerint vonaton ül. - Hangjába némi keserűség vegyült. - Billie társaságában.
- Mikorra érnek ide?
- Nem tudom. Az éjszakai vonattal eljuthatnak ugyan Jacksonville-ig, de onnan csak egy minden fánál megálló, ősrégi vicinálissal tudnak továbbjönni a part mentén. Valamikor a délután folyamán keveredhetnek ide.
Csend telepedett rájuk. Anthony nyugalmat erőltetett magára, hogy képes legyen megőrizni hidegvérét. Huszonnégy órán belül vége lesz ennek az egésznek. Világraszóló dicsőséget szereznek annak az ügynek, amelynek az életüket szentelték - nevük bizonyára bekerül majd a történelemkönyvekbe. Vagy pedig belebuknak, és a világűr meghódításáért újra kétesélyes versenyfutás bontakozik ki.
- Mihez kezdesz ezután? - fordult feléje Elspeth.
- Elhagyom az országot. - Anthony megpaskolta az ölében fekvő táskáját. - Benne van minden, amire szükségem van - útlevél, készpénz, álcakellékek.
- És aztán?
- Irány Moszkva. - A repülőúton végig azt latolgatta magában, vajon mit tartogathat számára a jövő. - Nagy a sansza, hogy a KGB amerikai részlegéhez osztanak majd be. - A KGB kötelékében az őrnagyi rangig vitte. Kettőjük közül azonban Elspeth volt a rangidős - ezredesi csillagokkal büszkélkedhetett -, mivel korábban kezdte: valójában ő szervezte be Anthonyt még annak idején, a Harvardon. - Nyilván valamiféle vezető beosztású tanácsadói-konzultáns feladatkört fognak rám bízni. Elvégre többet tudok a CIA-ról, mint bárki más a szovjet tömbben.
- Mit remélsz, tetszeni fog neked a Szovjetunió? Elképzelted, hogyan fogsz ott élni?

- Már úgy érted, hogy a munkásparadicsomban?! - Gúnyosan elvigyorodott. - Te is olvastad George Orwellt: minden állat egyenlő, de vannak, amelyek egyenlőbbek a többinél. Azt hiszem, nagyon sok múlik azon, hogyan alakul a mai este. Ha végrehajtjuk a feladatot, hősök leszünk. Ám ha nem...
- Nem izgulsz a jövőd miatt?
- Dehogyisnem. Az első időkben vitathatatlanul nagyon magányosnak érzem majd magam - nem lesznek barátaim, sem családom. Még csak oroszul sem beszélek. De talán egyszer csak megnősülök, és szekéraljnyi gyerkőc hancúrozik majd körülöttem - apró kis elvtársak... - Könnyed, nyegle stílusa pusztán arra szolgált, hogy leplezze a szorongását. - Hosszú évekkel ezelőtt úgy határoztam, hogy személyes életemet alárendelem egy fontosabb, magasztosabb ügynek.
- Én is hasonlóképpen cselekedtem, mégis mindmáig beleborzadok, ha eszembe jut, esetleg úgy hozza a sor, hogy Moszkvában kell élnem.
- Ez veled nem fordulhat elő.
- Ez igaz. Azt kérték tőlem, hogy tartsak ki a helyemen - bármi áron.
Nyilván beszélt az összekötőjével, villant át Anthonyn. Korántsem tudta, hogy ki lehet az illető, de egyáltalán nem csodálkozott azon a döntésen, hogy Elspetht nem vonják vissza a frontvonalról. Az utóbbi négy évben a szovjet tudósok gyakorlatilag minden apró részlethez hozzájutottak az amerikai űrprogram formálódását illetően. Elolvashatták az Összes jelentősebb beszámolót, folyamatosan összehasonlíthatták a teszteredményeket, és tanulmányozhatták a ballisztikus rakéta kifejlesztéséért felelős ügynökség által készített tervrajzokat -kizárólag Elspethnek köszönhetően. Nem sokkal járhattak volna jobban, ha a redstone-i csapat egyenesen nekik dolgozik. Elspeth volt az egyedüli oka, hogy a szovjetek megverték az amerikaiakat a világűr meghódításáért zajló versenyben. Alighanem ő volt a hidegháborús időszak legfontosabb hírszerző ügynöke.
Anthony tudta, hogy micsoda személyes áldozatot hozott Elspeth a siker érdekében. Azért ment feleségül Luke-hoz, hogy közelebb férkőzzön az amerikai űrprogramhoz. Ugyanakkor őszintén szerette a férfit, és meghasadt a szíve, mert nap mint nap becsapta és elárulta. Szenvedéseinek jutalmaként a mai este fogja feltenni a győzelmi koronát önzetlen odaadásáért, amikor a szovjet űrfölény végérvényesen megpecsételődik. Ennek fényében minden keserves áldozathozatal feloldozást és bizonyítást nyer utólag.
Saját diadalai eltörpültek ugyan Elspethéi mellett, de egyáltalán nem voltak lebecsülendők. Szovjet ügynökként behatolt a CIA hierarchiájának legmagasabb régióiba. Az a bizonyos alagút, amelyet ő építtetett ki Berlinben a szovjetek távközlési hálózatának a lehallgatására, valójában dezinformálásra szolgált. A KGB arra használta, hogy félrevezesse a CIA-t, s ennek köszönhetően az amerikai kémszolgálat dollármilliókat szórt ki az ablakon olyan személyek megfigyelésére, akik nem voltak ügynökök, olyan szervezetek leleplezésére és felgöngyölítésére, amelyeknek semmi közük sem volt Moszkvához, és olyan, harmadik világbeli vezetők hiteltelenné tételére, akik valójában Amerika-barát politikusoknak számítottak. Ha majd magányosan, egyedül üldögél moszkvai lakásában, vissza fog tekinteni mindarra, amelyet elért, és szíve menten megtelik önengesztelő vigasszal.
Az út menti pálmafák között váratlanul felbukkant egy rakéta valósághű, gigászi makettja, alatta hirdetés: STARLITE MOTEL. Elspeth óvatosan a fékre lépett, és begurult a parkolóba. Az iroda egy alacsony épületben foglalt helyet, amelynek szögletes, sarkos dúcai futurisztikus látványt nyújtottak. Elspeth a sztrádától legtávolabb eső helyen állította le az autót. A szobák egy kétszintes szárnyban helyezkedtek el. Az épület előtt egy viszonylag terjedelmes úszómedence csillogott, néhány korán ébredő vendég már ott sütkérezett a nyugágyakon. A motel mögött az óceán kékje villódzott.

Az Elspethnek adott biztosítékok ellenére Anthony a lehető legkevesebb ember előtt óhajtott mutatkozni, szigorúan kerülve a feltűnést. Arcába húzta a kalapját, és szapora léptekkel felsietett Elspeth emeleti szobájába.
A motel vezetése mindent megtett, hogy minél nagyobb hasznot húzzon az űrtelep közelségéből. A lámpák rakétaalakot formáztak, a falakon bolygók és csillagok stilizált képei virítottak. Theo az ablaknál állt, és beletemetkezett az óceán végtelenségébe. Elspeth bemutatta őket egymásnak, majd kávét és fánkot rendelt a szobapincértől.
- Hogyan jutott Luke a nyomomra? Elárulta magának? - támadta le Theo Anthonyt.
Anthony bólintott.
- Valamelyik nap az R-hangárbeli másológépnél akadt dolga. Tudni kell, hogy a gép mellé egy napló van rendszeresítve, amelybe mindenkinek, aki igénybe veszi, be kell vezetnie a dátumot és az időpontot, illetve azt, hogy hány másolatot készített, sőt köteles a bejegyzést alá is írni. Luke észrevette, hogy egy tizenkét oldalt kitevő másolásnál a WvB szignó szerepel aláírásként, amely Wernher von Braunt takarja.
- Mindig az őnevét jegyeztem be, mert senki sem merte volna kérdőre vonni a legfőbb főnököt, vajon mit és miért másolt le - fűzte hozzá magyarázóan Elspeth.
- Csakhogy Luke tudott valamit, amiről sem Elspethnek, sem senki másnak nem volt tudomása: nevezetesen, hogy von Braun aznap Washingtonba utazott - vette vissza a szót Anthony. - Luke ösztönös megérzése tüstént riadót fújt. A postázóba ment, ahol meg is találta a magának címzett borítékot. Azt azonban még csak nem is sejtette, hogy ki lehet a feladó. Úgy döntött, hogy nem bízhat meg senkiben sem, magának kell Washingtonba repülnie. Szerencsére Elspeth időben utol tudott érni, így sikerült közbelépnem, mielőtt még Luke bárkivel beszélhetett is volna.
Elspeth ismét közbevágott:
- Most mégis ugyanott tartunk, ahol hétfőn. Luke újra felfedezte azt a titkot, amelyet ki akartunk törölni az emlékezetéből.
- Szerinted mit fog most tenni a hadsereg? - kérdezte tőle Anthony.
- Elképzelhető, hogy kiiktatják az önmegsemmisítő mechanizmust, és úgy bocsátják fel a rakétát. Persze, ha ez kitudódik, menten elszabadul a pokol, és szidni fogják Őket, mint a bokrot, tönkre téve az ünnepi hangulatot. Tehát azt tartom valószínűbbnek, hogy átalakítják a kódot, és így új rádiójelre lesz szükség az önmegsemmisítő robbanás előidézéséhez.
- Hogyan tudják ezt megcsinálni?
- Fogalmam sincs.
Kopogtak az ajtón. Anthony éberré vált, ám Elspeth nyugalomra intette.
- Kávét rendeltem a szobaszerviztől - közölte. Theo besurrant a fürdőszobába, Anthony pedig háttal állt az ajtónak. Hogy természetesnek tűnjön a viselkedése, kinyitotta az öltözőszekrényt, és úgy tett, mintha a ruhái között válogatna. Ott lógott Luke egyik öltönye - egy világosszürke, halszálkás mintázatú - meg néhány kék színű inge. Ahelyett, hogy beengedte volna a pincért, Elspeth lecövekelt az ajtóban, aláírta a számlát, sőt csinos borravalót is nyomott a fiú kezébe, majd átvette a tálcát, és lábával belódította az ajtót.
Theo előbújt a fürdőszobából, Anthony is visszatelepedett az előbbi helyére.
- Nos, most mihez kezdünk? - faggatózott Anthony. - Ha valóban módosítják a kódot, kézenfekvő, hogy nem tudjuk felrobbantani a rakétát.
Elspeth az asztalra helyezte a tálcát.
- Először meg kell tudnom, mit főznek ki, ráérünk majd azután törni a fejünket, hogy miként küzdhetjük le az akadályt. - Vállára dobta a blézerét, majd a kézitáskájáért nyúlt. - Vegyetek egy autót - fordult Anthonyhez. - Sötétedés után hajtsatok ki az óceánpartra. Parkoljatok le a Cape Canaveral-i telep mellett, minél közelebb a kerítéshez. Ott várjatok rám. Ja, és élvezzétek a kávét.
Ezzel kiment.

Pár másodpercnyi csend után Theo megszólalt:
- Meg kell hagyni, kemény egy nő! Le a kalappal előtte, hogy ennyire képes megőrizni a hidegvérét.
- Szüksége is lesz rá - bólogatott Anthony.

16.00

A földi követőállomások valóságos láncolatot alkotnak a 65. földrajzi hosszúság mentén, a greenwichi meridiánvonaltól nyugatra. A hálózatot rádiójelek özönével árasztja el a műhold, ahányszor csak átrepül fölötte.

A visszaszámlálási óra X mínusz 390 percet jelzett. A számlálás eddig lépést tartott a valós idő múlásával, ám Elspeth tudta, hogy ez bármikor módosulhat. Ha valami váratlan, késedelmet okozó fejlemény következik be, akkor egyszerűen megállítják az órát. Miután elhárították a problémát, újra indítják a számlálást - ugyanonnan, ahol abbahagyták, függetlenül attól, hogy időközben tíz vagy tizenöt perc röppent-e el. Minél közelebb kerülnek az indításhoz, annál nagyobb lesz a visszaszámlálási és a valós idő közötti különbség.
Azon a napon a visszaszámlálást fél órával déli tizenkettő előtt, X mínusz 660 percnél kezdték el. Elspeth sehogy sem találta a helyét, egész nap nyugtalanul járkált fel s alá a bázison, időről időre módosítva az indítási menetrendet, éberen figyelve minden lehetséges változásra. Ez idáig nem sikerült semmit sem kiderítenie arról, hogy milyen módszert kívánnak bevetni az esetleges szabotázs elleni védekezésül - és ahogy múlt az idő, egyre elszántabb, egyre zaklatottabb lett.
Már mindenki tudta a környéken, hogy Theo Packman kém. A Vanguard Motel portása széltében-hosszában elhíresztelte, hogy Hide ezredes megrohamozta a szállodát négy helyi rendőr és két FBI-ügynök kíséretében, és Theo iránt érdeklődtek. A kutatócsoport tagjainak nem került sok erőfeszítésükbe, hogy hamarjában összeillesszék a különböző információszilánkokat, és szoros kapcsolatot véltek felfedezni a motelben lezajlott rajtaütés és a kilövés elhalasztása között. A Cape Canaveral-i űrtámaszpont kerítésén belül egy lélek sem akadt, aki hitelt adott volna a hivatalos magyarázatnak, mármint hogy azért kellett lefújni az indítást, mert az időjárási előrejelzések alapján a magas légköri futóáramlások kedvezőtlenebbre fordultak. Reggelre már csakis arról pusmogtak az emberek, hogy szabotázsakció nyomára bukkantak a bázison. Arról azonban senki sem tudott, hogy a hatóságok milyen intézkedéseket hoztak - vagy ha akadtak is olyanok, akik beavatottaknak mondhatták magukat, ők hallgattak, mint a sír. Kora délutánra Elspeth idegei kezdtek felmorzsolódni. Mindeddig nem mert közvetlen, nyílt kérdéseket feltenni, mert attól félt, hogy gyanút kelthet kíváncsiskodásával. Ugyanakkor tudta, hogy előbb vagy utóbb -és inkább előbb, mint utóbb - fel kell hagynia az óvatoskodással. Ha rövid időn belül nem szerzi meg a biztonsági terv részleteit, túl késő lesz bármit is tenni.
Luke még nem bukkant fel a telepen. Elspeth égett a vágytól, hogy újra láthassa, de egyidejűleg rettegett is a találkozástól. Valahányszor egyedül bújt az ágyba, mindig irtózatosan hiányzott neki a férje. De ha mellette volt, akkor meg szüntelenül azon tipródott, hogy romba dönti a férfi álmait azzal, amit csinál. Tisztában volt vele, hogy árulása megmérgezte a házasságukat. Mégis, szerette volna már látni az arcát, hallani komoly, de kedves hangját, megérinteni a kezét, és mosolyt csalni az arcára.
A vezérlőbunkerben dolgozó kutatók ebédszünetet tartottak. A helyükön maradtak, és a pultoknál ülve majszolták a szendvicsüket vagy szürcsölgették a kávéjukat. Korábban mindig felhangzott egy-két élcelődő, incselkedő megjegyzés, ha egy csinos nő belépett barlangjukba, de ma nyomott és feszült volt a hangulat. Mintha csak arra vártak volna, hogy valamelyik műszer fennakadást jelezzen: gyulladjon ki egy ellenőrző lámpa, mutatkozzon túlterheltség,

legalább törjön el egy alkatrész vagy álljon le az egész rendszer. Egy működési hiba menten felpezsdítené a légkört: a tudósok felszabadultan vetnék magukat a munkába, s szinte már jókedvűen merülnének el a probléma rejtelmeiben; magyarázatokat próbálnának találni, összedugnák a fejüket, hogy kiokoskodják a megoldást, és körmüket rágva figyelnék a javítási munkálatokat. Olyasfajta emberek voltak, akik örömüket lelték abban, ha valami elromlott és javításra szorul.
Elspeth közvetlenül Willy Fredrickson mellé ült le. A főnöke egy sajtos szendvicset evett, fülhallgatója a nyakában lógott.
- Gondolom, hallotta, hogy mindenki szabotázsról sugdolódzik -jegyezte meg Elspeth, mintha csak könnyed, alkalomszerű társalgást akarna kezdeményezni.
Willy rosszallóan nézett rá, olyan félreérthetetlen pillantással, amelyből Elspeth sejtette, hogy a főnöke pontosan tudja, hogy mire céloz. De még mielőtt válaszolhatott volna, az egyik technikus odakiáltott neki a terem túlsó végéből: - Hé, Willy! - és a fülhallgatóra mutatott.
Fredrickson tüstént lerakta a szendvicset, és a fülére illesztette a szájbeszélővel ellátott fejhallgatót.
- Itt Fredrickson! - jelentkezett be. Csaknem egy percen át figyelmesen, lélegzetvisszafojtva hallgatta, hogy mit mondanak neki, majd kiadta az utasítást:
- Minden világos. Lássanak hozzá, amilyen gyorsan csak lehet. -Megszakította a beszélgetést, és odafordult a többiekhez: - Kérem, állítsák le a visszaszámlálást.
Elspeth Összerezzent. Érezte, hogy az adrenalinszintje egy szemvillanás alatt az égbe szökik. Talán ez az a bizonyos jel, amelyre oly türelmetlenül várt eddig? Felkapta a ceruzáját és a jegyzettömbjét, majd érdeklődő tekintettel a főnökére pislantott.
Willy lekapta a fülhallgatót a fejéről.
- Kénytelenek vagyunk egy tízperces leállást beiktatni - közölte. A hangja a szokásos bosszankodásról tanúskodott, akárhányszor fellépett valamilyen hiba, megakasztva a visszaszámlálást. A szendvicséért nyúlt, és jóízűen beleharapott.
- És jelezzem a naplóban, hogy mi a halasztás oka? - faggatta óvatosan Elspeth, abban reménykedve, hogy ki tud húzni belőle bizonyos részleteket.
- Ki kell cserélnünk egy átvezetési kondenzátort, amely sercegni kezdett.
Ez bármikor előfordulhat, futott át Elspethen. A kondenzátorok lényegi, nélkülözhetetlen elemeit alkották a földi követő rendszernek: az apró, szabálytalan időközönként mutatkozó elektromos kisülések keltette "sercegés" pedig biztos előjele volt annak, hogy az egyik berendezés fel fogja mondani a szolgálatot. Ennek dacára felébredt benne a gyanakvás ördöge. Úgy döntött, hogy megpróbál utánajárni a dolognak, ha lehetséges.
Valamit firkantott a jegyzetébe, majd felállt, és vidáman búcsút intve távozott. Odakint, a szabadban a délutáni árnyékok egyre hosszabbra nyúltak. Az Explorer I hófehér törzse úgy magasodott az ég felé, mintha jelzőoszlopként az irányt mutatná a mennyországba. Elspeth elképzelte, amint kínlódó, vérfagyasztó lassúsággal a magasba emelkedik, lángcsóvát lövellve ki magából, hogy aztán belevesszen az éjszaka sötétjébe. De lelki szemeivel látta azt is, hogy nem sokkal később a napnál is fényesebb tűzgömb ömlik szét az égen, amint a rakéta felrobban: fémdarabok hullnak a földre, mint parányi üvegszilánkok, a mélykék éjszakát vörös-fekete lángnyelvek nyaldosta tűzcsóva hasítja ketté, a velőtrázó, tompa robaj úgy hangzik, mint a Föld szegényeinek és elesettjeinek győzedelmes üvöltése.
Szapora léptekkel nekivágott az indítóálláshoz vezető homoksövénynek, megkerülte a tornyot, és belépett a műszaki részlegnek otthont adó acélkabinba. Harry Lane, az állványzatért felelős munkafelügyelő éppen a telefonon lógott, és serényen jegyzetelt egy vastag ceruzával.
- Szóval tízperces leállás? - fordult hozzá Elspeth, miután a mérnök lerakta a kagylót.
- Lehet, hogy több is lesz belőle.

Lane egy pillantásra sem méltatta, de ebben sem volt semmi szokatlan: durva volt, mint a pokróc, és ki nem állhatta, ha nők lebzselnek a szentélye közelében.
Elspeth úgy tett, mintha szaporán jegyzetelne, majd megkérdezte: - És az ok?
- Ki kell cserélni egy többfunkciós elemet.
- Hajlandó volna elárulni, hogy melyik elem hibásodott meg? -Nem.
Őrjítő volt. Elspeth nem tudta eldönteni, hogy a munkavezető biztonsági okok miatt köntörfalaz, és a bolondját járatja vele - vagy pedig egyszerűen csak faragatlan tahó. Éppen hátat fordított neki, hogy kifelé induljon, amikor nyílt az ajtó, és belépett rajta egy nyakig olajfoltos overallt viselő szerelő.
- Itt a régi - mondta a Lane-nek.
Egy dugós csatlakozószerűséget tartott olajtól fekete kezében.
Elspeth azonnal felismerte az alkatrészt: arra szolgált, hogy fogja az önmegsemmisítő rendszert működésbe hozó kódolt rádiójelet. A szerkentyűből kiálló csatlakozótűk bonyolult módon voltak összekötve, hogy csak a kódnak megfelelő rádiójel legyen képes áramkört indukálni a gyújtósapkában.
Sietősen elhagyta a műhelyt, mielőtt a mérnök kiszúrhatta volna az arcára kiülő diadalittas kifejezést. A szíve hevesen vert az izgatottságtól, miközben szaporán kapkodta a lábát, hogy mihamarabb visszaérjen a dzsipjéhez.
Belehuppant a vezetőülésbe, és igyekezett józanul, hideg fejjel kielemezni a helyzetet. Annak érdekében, hogy megakadályozzanak egy újabb szabotázskísérletet, úgy döntöttek, hogy kicserélik a csatlakozót. Az újat nyilvánvalóan másként kötik majd be, méghozzá azzal a céllal, hogy más kódra lépjen működésbe az önmegsemmisítő mechanizmus. Hasonló módosítást szükséges végrehajtani a rádióadón is, hogy az megfelelő kódot sugározzon a rakétának. A csatlakozókat gyaníthatóan valamikor a nap folyamán szállíthatták a bázisra Huntsville-ból.
Igen, ennek így van értelme, vonta le a következtetést. Legalább annyit tud most már, hogy miben mesterkedik a hadsereg. De vajon hogyan tudnák kijátszani őket?
A csatlakozókat általában négyesével gyártották, hogy kettő megmaradjon tartaléknak meghibásodás esetére. Múlt vasárnap a tartalék pár alapján készítette el az összekötési sémát, hogy Theo - leadva a rajz alapján bekódolt rádiójelet - előidézhesse a robbanást. Ideges borzongás futott végig rajta, amikor ráébredt, hogy most kénytelen megismételni az egész műveletet: meg kell találnia a tartalékcsatlakozókat, szétszednie, és pontos rajzot készítenie a bekötési mintáról.
Beindította a motort, és amilyen gyorsan csak lehetett, visszahajtott a hangárokhoz. Az irodájául szolgáló R helyett a D felé vette az irányt, ott is egyenesen a távközlési részleget célozta be. Az előző alkalommal is ott lelt rá a dugós csatlakozókra.
Hank Muellert egy pult mellett találta két másik kutató társaságában: egy bonyolultnak látszó elektronikus szerkezetet tanulmányoztak komoly, elmélyült arckifejezéssel. Amikor észrevette Elspetht, rögtön felderült az ábrázata. - Nyolcezer! - kiáltotta üdvözlésképpen.
Kollégái tettetett felháborodással az ég felé fordították a tekintetüket, és szó nélkül magukra hagyták őket.
Elspeth akaraterejét megfeszítve legyűrte a türelmetlenségét. Muszáj végigcsinálnia a szokásos számjátékot, mielőtt bármi másba belekezdhetne. - Húsz a köbön - mondta.
- Á, á - ez nem elég! - csóválta a fejét a tudós.
Elspeth megtornáztatta az agyát. - Megvan! A nyolcezer négy egymást követő szám köbének az összege.
Vagyis:
11^3 +12^3 +13^3 +14^3 = 8000.
- Nagyon jó! - lelkendezett Mueller, és Elspeth kezébe nyomta a tízcentest, miközben várakozó tekintettel nézett rá.

Elspeth kutatni kezdett az agyában, hogy olyan számot találjon, amely kemény diónak bizonyulhat a tudós számára.
- 16830 a köbön! - adta fel a leckét. Mueller összevonta a szemöldökét.
- Ezt nem tudom fejben kiszámítani, csak komputer segítségével -vallotta be egy idő után lehangoltan. Megbántódottnak látszott.
- Ezek szerint még nem hallott erről a tételről? 16830 köbszámát úgy kapjuk meg, ha összeadjuk az 1134-tól 2133-ig sorrendben következő számok köbét.
- Nem, valóban nem hallottam még róla.
- Középiskolás koromban szüleim egy olyan házban laktak, amelynek 16830 volt a száma. Innen tudom.
- Ez az első alkalom, hogy megtarthatja a tízcentesemet. - A kutató szinte már tragikomikusan levertnek tűnt.
Elspeth közben rájött, hogy nem lesz módja átkutatni a laboratóriumot, tehát célratörően ki kell szednie Muellerből az információt. Szerencséjére a többiek hallótávolságon kívül álltak, bár azért így is kénytelen volt lehalkítani a hangját.
- Itt van maguknál az új csatlakozók másolata, amelyet Huntsville-ból hoztak? - szegezte neki a kérdést.
- Nincs - válaszolta a kutató, és még csüggedtebbnek tetszett. - Azt mondták, hogy itt nem megfelelőek a biztonsági feltételek. Egy páncélszekrényben helyezték el a csatlakozókat.
Elspeth megkönnyebbült, hogy Mueller nem firtatta, miért akarja tudni, hogy mi van a hasonmásokkal.
- Melyik páncélszekrényben? - faggatta tovább.
- Nem árulták el.
- Semmi gáz. - Elspeth úgy tett, mintha beírt volna valamit a jegyzetfüzetébe, majd odébbállt.
Átment az R-hangárba. Sietett, amennyire csak tudott, bár nem volt könnyű magas sarkú cipőben keresztülgázolni a puha homokon. Derűlátás költözött a lelkébe, jóllehet, tisztában volt vele, hogy még rettentően sok a dolga. Elhatolt a tudatáig, hogy kezd leereszkedni a szürke alkonyat.
Egyetlen egy trezorról volt tudomása az űrtelepen - arról, amelyik Hide ezredes irodájában állt.
A szobájába érve leült az írógéphez, és befűzött egy katonai szabványborítékot.
- Dr. W. Fredricksonnak, személyes felbontásra - gépelte rá a címzést. Aztán fogott két üres papírlapot, majd félbehajtva becsúsztatta őket a borítékba, amelyet gondosan leragasztott a szélénél.
Kopogtatott Hide irodájának az ajtaján, majd belépett. Az ezredes az íróasztala mögött trónolt, szájában pipa lógott. A kopogtatásra felkapta a fejét. Arcán széles mosoly terült szét, amikor meglátta Elspetht: mint minden férfi, ő is kedvét lelte abban, ha felvillant körülötte egy csinos arc.
- Elspeth! Miben lehetek a segítségére? - készségeskedett vontatott, dallamos hanglejtéssel.
- Megtenné, hogy Willy kedvéért elhelyezi ezt a borítékot a páncélszekrényében? - esengett Elspeth, és odanyújtotta a borítékot.
- Persze! Mi van benne?
- Azt már nem kötötte az orromra.
- És ez természetes is. - Megfordult a székében, hogy kinyissa a háta mögött található könyves szekrényt. A válla fölött átlesve Elspethnek egy acélajtón állapodott meg a tekintete, közepén forgatható számlappal. Közelebb hajolt. A számlapon 0-tól 99-ig szerepeltek rovátkák, de csak a kerek tízeseket jelölték számokkal. Erősen figyelte, merre tekeri Hide a gombot. Bár éles volt a látása, nem volt egyszerű megállapítania, hogy pontosan milyen számkombinációra működik a nyitószerkezet. Kénytelen volt rátámaszkodni az íróasztalra, hogy még jobban lásson. Az első számot viszonylag könnyen le tudta olvasni: a 10-es volt. Utána közvetlenül a

30-as alatt szereplő rovátkák valamelyikére mutatott a nyíl: a 29-es vagy a 28-as lehetett. Végül valahol a 10-es és a 15-ös között állapodott meg a tárcsa. Elspeth úgy saccolta, hogy a kombináció nagyjából a 10-29-13-as számsornak felel meg. Valószínűleg Hide születési dátuma adja a pontos megfejtést. Feltehetően október 28-án vagy 29-én született, méghozzá 1911-ben, 1912-ben, 1913-ban vagy 1914-ben. Amiből összesen nyolc lehetőség adódik. Ha valamiképpen egyedül tudna maradni az ezredes irodájában, pár perc alatt kipróbálhatná az Összes kombinációs lehetőséget.
Hide feltárta a trezor ajtaját. Mögötte lapult a két csatlakozó.
- Győzelem! - suttogta Elspeth.
- Mit mondott? - kapta fel a fejét Hide.
- Ó, semmit.
Az ezredes dörmögött valamit az orra alatt, belökte a borítékot a széfbe, visszahajtotta az ajtót, majd elforgatta a tárcsát.
Elspeth már az ajtóból szólt vissza: - Hálás vagyok a segítségéért, ezredes.
- Ugyan már, nincs miért.
Most már csak türelmesen meg kell várni, hogy elmenjen, biztatta magát Elspeth. Az íróasztalától nem látott rá Hide szobájára. Ám mivel az ezredes irodája a folyosó végében volt, el kellett haladnia Elspeth szobája előtt, ha távozni akart az épületből. Elspeth tárva-nyitva hagyta az ajtaját.
Az íróasztalán megcsörrent a telefon. Anthony jelentkezett. - Pár percen belül indulunk. Megszerezted, amire szükségünk van? - érdeklődött.
- Még nem, de meglesz. - Elspeth azt kívánta, bárcsak a valóságban is olyan magabiztos lehetne, mint amilyennek most a hangja hallatszik. - Milyen kocsit vásároltál?
- Egy világoszöld Mercury Montereyt, ötvennégyes gyártmány. Régimódi típus, nem fecskefarkú.
- Oké, fel fogom ismerni. Theo hogy érzi magát?
- Azzal nyaggat, vajon mihez kezd majd ezután.
- Eredetileg arra gondoltam, hogy vissza kellene mennie Európába, és ott folytatnia a riporterkedést a Le Monde-nál.
- De ő attól tart, hogy utánanyúlhatnak, és lebuktathatják.
- Alighanem igaza is van. Talán az lenne a legjobb, ha magaddal vinnéd.
- De nem akar velem jönni.
- Akkor ígérj neki valamit. Bármit, nem érdekel, csak álljon készenlétben estére - vesztette el végül a türelmét Elspeth.
- Rendben.
Hide ezredes sétált el az ajtaja előtt.
- Most mennem kell - súgta gyorsan a telefonba.
Kinézett a folyosóra. Hide még nem hagyta el az épületet, az Elspeth irodája melletti szobában dolgozó gépírólányokkal diskurált a nyitott ajtón át. Mivel onnan szemmel tarthatta a saját irodáját, Elspeth nem merte vállalni a kockázatot, hogy belopózik a trezorhoz. A saját ajtaja mögött toporgott vagy egy percig, abban bízva, hogy Hide hamarosan folytatja az útját. Csakhogy amikor befejezte a beszélgetést, az ezredes nem kifelé ment, hanem visszatért a szobájába.
És ott is maradt még további két órára.
Elspeth úgy érezte, hogy meg fog őrülni. A kezében van a kombináció, nincs semmi másra szüksége, csak hogy bejusson az irodába - és tessék, az ezredes nem akar mozdulni! Mi több, még meg is kéri a titkárnőjét, hogy hozzon neki kávét a mozgatható büfés kocsiról, amelyet maguk között mokány csótánynak csúfoltak. Még annyi időre sem hagyta el a szobáját, hogy kimenjen a mellékhelyiségbe. Elspeth már azon kezdte el törni a fejét, hogyan tudná félreállítani az útból. Még az OSS-ben megtanulta, hogyan lehet valakit megfojtani egy szál

nylonharisnyával, de sohasem próbálta ki éles helyzetben. Egyébként is, Hide tagbaszakadt fickó, igencsak macerás lenne megfojtani.
Ő sem mert mozdulni, ott rostokolt a szobájában. Még az indítási tervet is elhanyagolta. Willy Fredrickson kétségkívül őrjöngeni fog, de mit számít ez már?
Percenként megnézte a karóráját. Végre-valahára, nyolc-huszonötkor Hide ismét elhaladt az ajtaja előtt. Elspeth felpattant, mintha rugón ült volna, és kilesett. Látta, hogy az ezredes a kijárathoz vezető lépcső felé igyekszik. Már csak néhány óra volt hátra az újabb indításig. Elspeth remélte, hogy a vezérlőterembe megy.
A folyosón váratlanul felsejlett egy másik alak. Egyenesen feléje tartott.
- Elspeth? - szólalt meg tétova, bizonytalan hangon, amelyet ő azonban tüstént felismert. A szíve megszűnt dobogni, tekintete a férfiéba fúródott.
Luke állt előtte.

20.30

A műhold fedélzetén tárolt berendezésétől rádión továbbított információk zenei hangok formájában jutnak el a Földre. A különböző műszerek eltérő frekvenciákon sugároznak, úgyhogy a "hangokat" vétel közben elektronikusan el lehet különíteni egymástól.

Luke előre rettegett ettől a találkozótól.
Billie-t a Starlite Motelben hagyta. A lány azt mondta neki, hogy szeretne egy kicsit pihenni és felfrissülni, mielőtt fog egy taxit, és kiviteti magát a bázisra, hogy megnézhesse a fellövést. Luke egyenesen a vezérlőbe ment, ahol megtudta, hogy az indítást 22.45-re ütemezték be. Willy Fredrickson részletesen ismertette vele azokat az óvintézkedéseket, amelyeket csapata foganatosított az esetleges újabb szabotázskísérlet kivédésére. Ezt Luke nem találta elégségesnek. Úgy érezte, nyugodtabb volna, ha Theo Packman már rács mögött kuksolna, és tudni szerette volna azt is, hogy merre ügyködik Anthony. Mindenesetre az a körülmény elég biztató volt, hogy az árulók már semmire sem mennek a régi kóddal. Az új csatlakozómásolatok pedig biztonságos helyen vannak, legalábbis Willy közlése szerint.
Égető szükségét érezte azonban annak, hogy mielőbb lássa Elspetht. Billie-n kívül még senkinek sem beszélt a gyanakvásáról - részben azért, mert aligha tudta volna elviselni annak terhét, hogy nyilvánosan megvádolja a feleségét, részben pedig azért, mert úgysem lett volna képes bizonyítani a feltevését. Ám ha egyenesen a szemébe néz, és nyíltan rákérdez, hogy mi az igazság, Elspeth nem tud majd hazudni neki.
Nehéz, megtört szívvel baktatott föl a hangár lépcsőjén. Tudatában volt annak, hogy Elspeth szemébe kell vágnia az árulását, ugyanakkor neki is el kell számolnia a lelkiismeretével, és őszintén be kell vallania, hogy hűtlen volt hozzá. Hirtelenjében nem tudta volna megmondani, melyik a rosszabb.
A lépcsősor tetején majdnem beleütközött az ezredesbe, aki meg sem állt, hogy üdvözölje.
- Hé, Luke! Örülök, hogy újra látom. Majd találkozunk a vezérlőben! - vakkantotta oda, miközben a kijárat felé igyekezett.
Luke befordult a folyosóra. Nem messzire tőle, a félhomályban feltűnt egy magas, vörös hajú teremtés, tekintetéből ideges vibrálás áradt. Valamilyen megmagyarázhatatlan feszültség volt a tartásában, ahogy ott állt az ajtónyílásban, és a távozó ezredest figyelte. Luke még gyönyörűbbnek látta, mint az esküvői fényképen. Alabástrom arcáról lágy, sápadt fény sugárzott, mint egy tó sima víztükréről a réveteg, bágyadt hajnali napsugár. Heves érzelemhullám zúdult végig rajta, amelynek elültével határtalan gyengédség fogta el felesége iránt.
Megszólította, mire Elspeth feléje kapta a fejét.

- Luke! - kiáltott fel csodálkozva. Örömteli mosolya Őszintének látszott, ám a szemében félelem bujkált. Karját a nyaka köré fonta, és szenvedélyesen megcsókolta. Luke ráébredt, hogy nincs min meglepődnie - elvégre Elspeth a felesége, és csaknem egy hete nem látták egymást. A világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy megöleli. Elspethnek sejtelme sem lehetett arról, hogy ő mivel gyanúsítja, tehát továbbra is úgy viselkedett, mint bármelyik rendes, hétköznapi feleség.
Luke összezárta az ajkát, és kiszabadította magát Elspeth karjából. Elspeth tekintete elkomorult, és a férje arcát tanulmányozta, mintha olvasni akarna belőle.
- Mi a baj? - kérdezte. Aztán elfintorította az orrát, és éktelen haragra gerjedt. - Bűzlik rólad, hogy valakivel együtt voltál, te rohadék! - sziszegte utálkozva, és ellökte magától. - Billie-vel keféltél, ugye?! -Egy arra haladó kutató a döbbenettől tágra nyílt szemmel bámulta őket. Elspeth azonban oda sem hederített. - Megbasztad őt a vonaton, igaz?!
Luke-nak halvány elképzelése sem volt arról, mit lehet ilyenkor válaszolni. Elspeth árulása sokkal súlyosabbnak tűnt, mint az övé, mégis szégyenérzet öntötte el. Bármit mondana is, lagymatag magyarázkodásnak tűnne - márpedig szívből gyűlölte a hamis mentegetőzést és nemtelen ürügykeresést. Szánalmasnak tekintette az ilyesmit egy férfi részéről. Inkább hallgatott.
Elspeth mérge, mint a nyári vihar, amilyen gyorsan feltámadt, ugyanolyan hirtelen el is ült.
- Nincs most időm erre - közölte. Végignézett a folyosón, először jobbra, aztán balra. Megint türelmetlennek és zaklatottnak látszott.
Luke gyanakodni kezdett.
- Mi lehet fontosabb annál, hogy megbeszéljük az életünket? - követelődzött. Hangjába gyanakvás keveredett.
- A munkám!
- Ne törődj most vele.
- Mi a büdös fenéről papolsz itt nekem? Mennem kell. Majd később beszélünk.
- Erősen kétlem - szögezte le Luke határozottan. Elspeth felfigyelt a megváltozott tónusra.
- Mit értesz azalatt, hogy erősen kétled?
- Amikor a házunkban jártam, találtam egy neked címzett levelet. Felbontottam, és elolvastam. - Benyúlt a belső zsebébe, és előhúzta a borítékot. - Az atlantai orvosod írta.
Elspeth fejéből kiszaladt a vér, az arca hamuszürkévé vált. Kihajtotta a borítékot, és olvasni kezdte a levelet.
- Ó, istenem - suttogta.
- Hat héttel az esküvőnk előtt elköttetted a petevezetékedet - szólalt meg Luke. Szinte még most sem tudta teljesen elhinni.
Elspeth szeme könnybe lábadt.
- Nem akartam, hogy így legyen. De kénytelen voltam megcsináltatni - válaszolta, miközben a sírástól rázkódott a válla.
Luke felidézte, hogy mit írt az orvos Elspeth állapotáról: álmatlanság, súlyvesztés, váratlan érzelemkitörések, depresszió. Együttérzés fogta el.
- Borzasztóan sajnálom, hogy boldogtalan voltál mellettem - mondta halkan.
- Kímélj meg a babusgatástól, ki nem állhatom, ha valaki negédes hozzám!
- Menjünk be az irodádba!
Karon ragadta, és betuszkolta a szobába, behúzva maguk mögött az ajtót. Elspeth szinte öntudatlanul, az Ösztönének engedelmeskedve az íróasztalhoz támolygott, belerogyott a székébe, és zsebkendőt keresgélve kotorászni kezdett a zsebében. Luke fogta Fredrickson főnöki bőrszékét, és odahúzta Elspeth íróasztalához, hogy a közelében lehessen.
Elspeth kifújta az orrát.
- Hajszálon múlott, hogy lemondjam a műtétet.

Luke elmélyülten figyelte arcának rezzenéseit: mint egy kívülálló, igyekezett hidegfejű és elfogulatlan lenni.
- Feltételezem, hogy kényszerítettek rá - szólalt meg, majd elhallgatott. Elspeth szeme kitágult, arcára döbbenet ült ki. - A KGB, igaz? - folytatta Luke. Elspeth némán, merengőn nézett rá. - Megparancsolták neked, hogy gyere hozzám feleségül, mert így juthatsz hozzá a legkönnyebben az űrprogramra vonatkozó információkhoz. De egyszersmind sterilizáltatni kellett magad, hogy ne szülhess gyereket, és ne kelljen megosztanod a hűségedet. - Szívbemarkoló fájdalom torzította el Elspeth arcát: Luke ebből tudta, hogy igaza van. - Kérlek, ne próbálj félrevezetni. Úgysem hinném már el - figyelmeztette.
- Rendben - bólintott Elspeth.
Ezzel tulajdonképpen bevallotta. Luke hátradőlt a székében. Túlesett rajta. Vége. Zihálva szedte a levegőt, és sajgott minden tagja. Összetörtnek érezte magát, mintha lezuhant volna egy magas fáról.
- Nem tudtam eldönteni, hogy mit csináljak. Az egyik napról a másikra változtatgattam a véleményem - magyarázta Elspeth könnyáztatta arccal. - Reggel még az volt a szándékom, hogy befekszem a kórházba. De te déltájban felhívtál, és lelkesen ábrándoztál arról, hogy lesz egy nagy házunk meg udvarunk, ahol gondtalanul játszhatnak majd a gyerekeink - én meg abban a minutumban eltökéltem, hogy nem teszem meg, amire kértek. Aztán jött az este, és amikor álmatlanul, egyedül vergődtem az ágyban, eszembe jutott, hogy milyen nagy szükségük van azokra az információkra, amelyeket csak úgy tudok megszerezni, ha hozzád megyek. Újra megfogadtam tehát, hogy alávetem magam a műtétnek.
- Nem lehetett volna elkerülni valahogy? Elspeth megrázta a fejét.
- Így is majdnem beleroppantam, hogy ezt kell csinálnom... Szeretni téged, és egyúttal nap mint nap kijátszani és elárulni. Ha gyerekeket szülök, képtelen lettem volna erre.
- Végül is mi vitt rá, hogy úgy dönts, ahogy végül is döntöttél? Elspeth hangosan szipogott, majd kézfejével megtörölte az arcát.
- Nem fogod elhinni. Guatemala miatt. - Némi kínlódás árán kicsiholt magából egy bágyadt mosolyt. - Azok a szerencsétlenek nem akartak semmi rosszat. Iskolákat követeltek a gyermekeiknek, meg szakszervezeti jogokat, hogy megvédhessék magukat. Esélyt kértek arra, hogy boldoguljanak az életben. Csakhogy ez azzal járt volna, hogy néhány centtel megemelkedik a banán ára, és bizony ezt a United Fruit igencsak zokon vette. Mit tett tehát az Egyesült Államok? Szépen megdöntöttük a kormányukat, és egy fasiszta bábrendszert ültettünk a nyakukba. A CIA-nak dolgoztam akkoriban, úgyhogy pontosan tudom, mi és hogyan történt valójában. Teljesen kihozott a sodromból... Azok a hájas, mohó fickók, akik ott trónoltak Washingtonban, képesek voltak kiszipolyozni és odavetni a hiénáknak egy szegény országot, ráadásul úgy, hogy még meg is úszták, és a hajuk szála sem görbült... Teletömték az emberek fejét a hazugságaikkal, és megetették az egész amerikai sajtót azzal, hogy helyi antikommunista erők lázadtak fel a kormány ellen. Lehet, hogy furcsállod, hogy ennyire a szívemre vettem a dolgokat, de el nem tudom mondani, hogy mennyire felháborított az eset.
- Annyira, hogy még a saját testedet sem kímélted.
- Sőt elárultalak téged, és tönkretettem a házasságunkat is. - Felemelte a fejét, pillantását Luke szemébe mély esztette. Vonásai megkeményedtek, arcára öntudatos dac ült ki. - De vajon milyen reménye maradhat az emberiségnek, ha egy nyomorult, nincstelen parasztok lakta ország meg sem próbálhatja, hogy lerázza magáról az elmaradottság igáját, mert könyörtelenül eltapossa Uncle Sam csizmája? Az egyetlen dolog, amit szörnyen megbántam, az az, hogy nem szültem neked gyerekeket, és megtagadtam tőled ezt az örömöt. Bűnös, gonosz cselekedet volt. A többire azonban igenis büszke vagyok.
Luke bólintott.
- Azt hiszem, hogy értem.

- Hát, ez is valami... - Keserűen felsóhajtott. - És most mit szándékozol tenni? Hívod az FBI-t?
- Hívnom kellene?
- Ha megteszed, a villamosszékben fogom végezni, akár Rosenbergék.
Luke arcizma összerándult, mintha hátba szúrták volna.
- Krisztusom - nyögte.
- Van más lehetőség is.
- Mégpedig?
- Engedj utamra. Felülök az első repülőgépre, és elhagyom az országot. Párizsba megyek vagy Frankfurtba, Madridba... Mindegy, valahová Európába. Onnan meg továbbutazom Moszkvába.
- Ez az, amire vágysz? Hogy ott tengesd öreg napjaidat?
- Igen. - Elspeth megeresztett egy mosolyt, de a tekintetéből maró gúny áradt. - Tudod, náluk egészen az ezredesi rangig vittem. Itt, Amerikában, bezzeg sosem jutottam volna ilyen magasra.
- Ha el akarsz menni, akkor most azonnal indulnod kell - sürgette Luke.
-Oké.
- Kikísérlek a kapuig, ahol ide kell adnod a belépődet, hogy soha vissza ne jöhess.
- Rendben.
Luke hosszasan ránézett, mintha örökre bele akarná vésni felesége arcvonásait az emlékezetébe. -Mennünk kell... Elspeth felkapta a retiküljét.
- Kiugorhatok még a mosdóba?
- Persze.

21.30

A műhold legfőbb tudományos rendeltetése az, hogy mérje a kozmikus sugárzást. A kísérleti programot dr. James Van Allen, az iowai Állami Egyetem kutatója dolgozta ki. A műhold fedélzeti berendezései közül a Geiger-Müller-számláló a legfontosabb műszer.

Elspeth kilépett a folyosóra, balra fordult, és elhaladt a női vécé mellett. Amikor Hide ezredes irodájához ért, benyitott.
A szoba üres volt.
Miután behúzta maga mögött az ajtót, nekivetette a hátát. Egész testében remegett, egyszersmind megkönnyebbülést érzett. Az iroda körvonalai elhomályosultak, és furcsa táncba kezdtek előtte, amint a szeme könnybe lábadt. Karnyújtásnyira van életének legdicsőségesebb pillanatától, ám diadalérzetét megkeseríti, hogy ugyanakkor lezárult egy másik fejezet: véget ért a házassága azzal a férfival, akinél jobb embert nem ismert a világon; egyszersmind kénytelen elhagyni a szülőházáját, és egy olyan országban élni ezentúl, ahol még sohasem járt.
Lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett, hogy visszanyerje az önuralmát. Egy, kifúj, kettő, kifúj, három, kifúj. Pár másodperc múlva máris jobban érezte magát.
Elfordította a kulcsot a zárban, majd az íróasztal mögötti könyves szekrényhez lépett. Letérdelt, hogy a feje egy magasságban legyen a számlappal. Keze reszketett az izgalomtól. Összepréselte az ajkát, és nyugalmat erőltetett magára. Agyának tudatalatti rétegéből egy iskolában tanult latin mondás kúszott elő: Festina lente - lassan siess!
Megismételte azokat a mozdulatokat, amelyeket Hide végzett, amikor a jelenlétében kinyitotta a széfet. Először az óramutató járásával ellentétes irányban forgatta el négyszer a tárcsát, megállítva a 10-es számnál. Utána ellenkező irányban tekerte, háromszor

körbeforgatva, amíg a jelzővonal el nem érte a 29-est. Majd kétszer ismét balra csavarta, becélozva a 14-es rovátkát. Megragadta a kilincset, és lenyomta. Az ajtó meg sem mozdult.
Lépteket hallott odakintről, és női hangokat. Szokatlanul erőseknek tűntek, mintha rémálomból ébredt volna. A léptek azonban egyre távolodtak, és a hangok is elhaltak.
Abban biztos volt, hogy az első szám a 10-es. Újra odaállította a számlapot. Arról is meg volt győződve, hogy a második vagy a 28-as, vagy a 29-es. Ezúttal a 28-asra tekerte, végül a 14-esre.
Hasztalan, az ajtó csak nem nyílt ki.
Oké, kettőt már kipróbált a nyolc lehetőség közül. Ujjai nyálkássá és csúszóssá váltak az idegesség okozta izzadtságtól, gyorsan beletörölte a kezét a ruhája szélébe. A következő számsor a 10-29-13-as volt, majd a 10-28-13-assal kísérletezett.
Már túljutott a lehetséges kombinációk felén.
A távolban felvijjogott egy sziréna, figyelmeztető jelzéseket adott le - két rövidet meg egy hosszút, háromszor egymás után. Ez azt jelentette, hogy mindenkinek el kell hagynia az indítóállást. Egy óra múlva felbocsátás. Elspeth önkéntelenül is az ajtóra pislantott, de csak egy futó pillanatra - a figyelme máris visszaterelődött a széfre.
A 10-29-12-esre megint nem történt semmi.
A 10-28-12-es kombináció következett. A kilincs feladta a harcot.
Néma ujjongás közepette lenyomta, és maga felé húzta a nehéz ajtót.
A két csatlakozó ott hevert előtte. A győzelem örömére elmosolyodott.
Arra már nem volt ideje, hogy szétszedje Őket, és leskiccelje a bekötési sémát. Magával kell vinnie a hasonmásokat a partra. Theo aztán vagy kibogozza a kódot, vagy magát a csatlakozót építi be a saját rádióadójába.
Hirtelen eszébe jutott valami. Veszélyt szimatolt. Mi van, ha az indításig hátralévő egy órában valaki felfedezi, hogy ellopták a másolatokat? Hide ezredes elvonult a vezérlőbe, és csekély a valószínűsége, hogy visszajön a fellövés előtt. Valaki más azonban még keresheti a csatlakozókat. Mindegy, vállalnia kell a kockázatot.
Kopogó léptek hangja törte meg a csendet. Valaki közeledett a folyosón, és a következő pillanatban lenyomták a kilincset..
Elspethnek a lélegzete is elakadt.
- Hé, Bili, odabent van? - kiabálta be egy férfi a csukott ajtón keresztül. A hangjából ítélve Harry Lane lehetett. Mi a fészkes fenét akarhat itt? Hevesen megrázták a kilincset. Elspeth mozdulni sem mert. -De hát Bili nem szokta bezárni az ajtaját! - értetlenkedett odakint Harry.
- Én ugyan nem tudom - válaszolta egy másik hang. - Mindenesetre úgy vélem, hogy a biztonsági szolgálat főnökének joga van arra, hogy zárva tartsa az irodáját.
Rövid csönd állt be, majd Elspeth távolodó lépések zaját hallotta. Harry hangja is egyre halkult, amint kifelé igyekezett:
- Biztonsági szolgálat, a fenét! Egyszerűen csak nem szeretné, ha valaki megdézsmálná a skót whiskyjét.
Elspeth benyúlt a széfbe, és gyors mozdulattal a kézitáskájába süllyesztette a két csatlakozót. Utána visszazárta a trezort, és eltekerte a számlapot. Végül a szekrényajtót is behajtotta.
Az iroda ajtajához lépett, elforgatta a kulcsot a zárban, és kitárta.
Harry Lane tornyosult előtte a folyosón.
- Ó! - Elspeth alig tudott megszólalni a döbbenettől. A mérnök vádlón összevonta a szemöldökét.
- Mit csinált odabent?
- Semmi különöset - hebegte Elspeth bizonytalanul, és megpróbált elsurranni a férfi mellett.
De Lane a karjánál fogva megragadta, és nem engedte továbbmenni.
- Ha nem csinált semmi különöset, miért zárta magára az ajtót? Még erősebben megszorította a karját, úgy, hogy már fájt.

A fizikai kíntól dühbe gurult, és ellentámadásba ment át.
- Eressze el a karom, maga tökkelütött barom, vagy menten kikaparom a szemét! - szitkozódott.
Lane annyira meghökkent, hogy levette róla a kezét, és hátralépett.
- Mindazonáltal továbbra is tudni szeretném, hogy mit keresett az ezredes szobájában.
Elspetht szerencséjére megszállta az ihlet. - Ööö... Tudja, hirtelen úgy esett, hogy meg kellett igazítanom a harisnyatartómat, és a női vécé foglalt volt, úgyhogy kölcsönvettem Bili szobáját erre a kis időre. Biztos vagyok benne, hogy nem fog megharagudni érte.
- Hhrrr - krákogott Lane ügyefogyott képet vágva. - Hát, én is azt hiszem, hogy nem fog.
- Tudom, hogy fontos dolog a biztonság, de azért még nem kellett volna összetörnie a karom - korholta a munkavezetőt Elspeth némileg megenyhülten.
- Igen, igen, borzasztóan sajnálom - szabadkozott Lane. Elspeth a szobája felé indult, mélyeket lélegezve.
Odaérve belépett. Luke ugyanabban a pózban ült, vonásai elárulták búskomor hangulatát.
- Mehetünk - közölte Elspeth. Luke felállt.
- Meg kell ígérned, hogy azonnal a motelbe tartasz, miután kiléptél a kapun - szólalt meg.
Bár hangja határozott és gyakorlatias volt, az arcáról lerítt, hogy heves érzelmek dúlnak benne.
- Rendben - válaszolta Elspeth.
- Reggel egyenesen kihajtasz a miami repülőtérre, és elhagyod az Egyesült Államokat.
.- Úgy lesz.
Luke alig észrevehetően biccentett. Egymás mellett sétáltak le a lépcsőn, majd kiléptek a még mindig bágyasztóan meleg estébe. Luke az autójához kísérte. Amikor Elspeth kinyitotta az ajtót, azt mondta neki:
- Kérlek, add ide a biztonsági belépődet.
Elspeth gondolkodás nélkül kinyitotta a retiküljét. Egy pillanatra megállt benne az ütő, és elsápadt a rémülettől. A csatlakozók a táska legtetején feküdtek, egy selyembevonatú, sárga piperedobozon: a vak is láthatta, hogy mik azok. De Luke nem nézett oda. Elfordította a fejét, merő tapintatból - neveltetése azt diktálta, hogy nem illik belekukucskálni egy hölgy táskájába. Elspeth előhalászta biztonsági kártyáját, és átnyújtotta neki. Retiküljének csatja fémesen kattant, amikor becsukta.
Luke zsebre vágta a belépőt.
- Követlek a dzsippel a kapuig - közölte.
Elspeth rádöbbent, hogy ez a végső búcsú pillanata. Érezte, hogy a torka összeszorul, a nyelve elakad. Némán, könnyeivel küszködve elfordult, beült az autójába, és magára csapta az ajtót.
Szeméből patakzottak a könnyek, miközben vezetett. A visszapillantó tükörben látta, hogy a dzsip is elindul, és a nyomába ered. Az indítóállás mellett elhaladva észrevette, hogy a felbocsátás előkészületeinek részeként a szerelőtorony ráérősen, de határozottan hátrafelé gördül a sínpárján. A rakéta fehér törzse karcsún, elhagyottan árválkodott az éles fénysugarak csomópontjában. Ingatagnak és törékenynek tűnt, mintha elég volna egy véletlen mozdulat, hogy menten eldőljön. Elspeth a karórájára pillantott. Egy perc múlva tíz. Háromnegyed órájuk van, hogy végrehajtsák a feladatot.
Megállás nélkül hajtott ki a bázisról. Luke dzsipjének fénypásztái először elhalványultak, majd egy kanyar után végleg belevesztek a sötétbe.
- Isten veled, szerelmem - búcsúzott tőle hangosan Elspeth, és ismét heves zokogásban tört ki.
Ezúttal képtelen volt úrrá lenni önmagán. Megfékezhetetlenül zokogott, a könnyek végigömlöttek az arcán, melle zihált a szívszaggató fájdalom okozta görcsöktől. A mellette elsuhanó gépkocsik reflektorai bizonytalan, elmosódott szélű fénycsíkká olvadtak össze könnyeinek fátylán át. Majdnem eltévesztette a parti lejárót. Szinte az utolsó pillanatban vette észre. Erősen beletaposott a fékbe, mire a kocsi megfarolt, és az ellenkező sávban kötött ki.

Egy szembejövő taxi szintén kénytelen volt hirtelen fékezni, hogy elkerülje az összeütközést: csikorgó kerekekkel oldalra csúszott, és csak egy hajszálon múlott, hogy nem kapta el a Corvette hátulját. Vezetője eszeveszettül átkozódott, és tülkölt, mint egy őrült. Elspeth valamelyest visszanyerte uralmát a kocsi fölött. Továbbra is oldalra dőlve rákanyarodott a bekötő útra, a sebességtől azonban hatalmasakat huppant a homokbuckákon. Egészen addig nyomta a féket, míg teljesen megállt. Szíve a torkában dobogott. A véletlenen múlt, hogy nem veszett oda minden.
Ruhája ujjával megtörölte az arcát, és óvatosan továbbhajtott a part felé.
Miután a Corvette tovaporzott örökre elenyészve az éjszakában, Luke leparkolt a kapu közelében, hogy megvárja Billie-t. Kábultnak és üresnek érezte magát, mintha teljes erőből fejjel nekirohant volna egy falnak, és most a földön fetrengve próbálna észhez térni. Elspeth mindent bevallott. Bár az utóbbi huszonnégy órában szinte biztosra vette, hogy a felesége a szovjeteknek dolgozik, mégis megdöbbent, amikor Elspeth alátámasztotta a gyanúját. Mindig is voltak és lesznek kémek, tudta Ő jól; Ethel és Július Rosenberg villamosszékben végezték, mert kémkedtek. De hát egészen más dolog kívülállóként erről olvasni az újságokban. És megint más együtt élni egy ügynökkel, hosszú éveken át. Még az elméleti felvetést is alig tudta elviselni, nemhogy magát a tényt.
Billie negyed tizenegykor érkezett taxival. Luke bejegyeztette a nevét a biztonságiaknál, majd beültek a dzsipbe, és a vezérlőbunkerhez indultak.
- Elspeth elment - közölte Luke.
- Akkor bizonyára őt láttam útközben - válaszolta Billie. - Ugye, fehér Corvette-je van?
- Igen.
- Majdnem belerohant a taxi, amellyel jöttem. Egyszerűen keresztbe állt az úton az orrunk előtt. Most már biztosra veszem, hogy az ő arcát láttam felvillanni a fényszóró sugarában. Alig pár centivel kerültük el az Összeütközést.
Luke komoran meredt maga elé.
- De hát mit keresett az út közepén?
- Lekanyarodott a parti útra.
- Nekem viszont azt mondta, hogy egyenesen a Starlite-ba megy! Billie ellenkezve rázta a fejét.
- Egész biztos, hogy a partra tartott.
- A partra? - kérdezte Luke eltöprengve.
- Igen. Azoknak a keskeny, hepehupás utaknak az egyikére hajtott rá, amelyek a dűnék között kanyarogva kivisznek az óceánhoz.
- A kurva életbe! - káromkodott Luke, és gyorsan megfordult a terepjáróval.
Elspeth csigalassúságú tempóban haladt végig a part mentén alaposan szemügyre véve az indításra váró emberekből összeverődött kisebb-nagyobb csoportokat. Ahol nőket és gyerekeket is látott, némileg felgyorsított. A nézelődők többsége azonban férfi volt, nyilván rajongtak a rakétákért, és most felgyűrt ingujjban, távcsővel és fényképezőgéppel felszerelkezve, egyik cigarettáról a másikra gyújtva, hideg kávét vagy sört szopogatva támaszkodtak a kocsijuknak, és baráti csevellyel múlatták az időt a fellövésig. Elspeth az autótípusokat kezdte figyelni, hátha előbukkan valahonnan a négyéves Mercury Monterey. Anthony ugyan azt mondta, hogy zöld a színe, de a parton annyira gyenge volt a fény, hogy ennek most nem sok hasznát vette.
Az űrtelephez legközelebb eső ponton kezdte a keresgélést, ott, ahol a legsűrűbb volt a tömeg. Anthonyt és Theót azonban nem látta köztük: ebből a tényből arra a következtetett, hogy valószínűleg kevésbé kirívó helyet választottak maguknak. Folyton attól rettegve, hogy elvétheti őket, szinte lépésről lépésre haladt déli irányban.

Végre felsejlett Anthony ismerős, magas, karcsú alakja. Ingujjra vetkőzve, ódivatú nadrágtartóban, a bérelt autónak támaszkodva figyelte távcsövén a Cape Canaveral-i telep csillogó fényeit. Elspeth leállította a motort, kiugrott a kocsiból, és odakiáltott neki:
- Anthony!
A férfi leeresztette a távcsövet, és feléje fordult. Nem Anthony volt.
- Elnézést - hadarta Elspeth. Beült az autóba, és továbbhajtott.
Megnézte az időt. Tíz-harmincat jeleztek a mutatók. Kezdenek kifutni az időből. Pedig ott vannak nála a dugaszok, minden elő van készítve, csak a két társát kellene meglelnie a parton. A leparkolt autók kezdtek mindinkább megfogyatkozni, nem ritkán százméteres foghíjakat is hagyva maguk között. Elspeth beletaposott a gázpedálba. Nem sokkal később egy olyan autó közelébe ért, amely megfelelt a leírásnak. Lassított, de hasztalan: a járműben nem ült senki. Újra gázt adott - és akkor meghallotta a dudaszót.
Fékezett, majd a válla fölött visszanézett. Az autó mellett egy férfi állt, és kétségbeesetten integetett neki. Anthony.
- Ó, hála istennek! - fohászkodott Elspeth. Hátramenetbe kapcsolt, és visszatolatott hozzájuk.
- Megvannak a csatlakozók! - rikoltotta, miután kipattant a volán mögül.
Theo előbújt a másik autóból, és a csomagtartóhoz lépett.
- Adja ide Őket, de gyorsan, az isten szerelmére! - mondta sürgetőn.

22.48

A visszaszámlálás a zéróhoz ér.
A vezérlőben az indításirányitó kiadja az utasítást:-Fellövést megkezdeni!
Az egyik technikus maga felé húz egy fémgyűrűt, és elfordítja. A rakéta hajtóműveinek ez a mozdulat közvetíti a gyújtásparancsot.
A szelepek kinyílnak, és az üzemanyag omlani kezd a vezetékeken. A folyékony oxigén torkolatnyílása bezáródik, a rakéta körül gomolygó fehér füstfelhő hirtelen szertefoszlik. - Nyomás alá helyezni az üzemanyagtartályokat! -hangzik az indításvezető parancsa. A következő tizenegy másodpercben semmi sem történik.

A dzsip padlógázzal robogott a parton, veszélyesen éles ívben kerülgetve a csoportokban bámészkodó embereket. Luke eszelős tekintettel vizsgálgatta a gépkocsikat, mit sem törődve a felháborodott kiáltásokkal, amelyek útját kísérték, miután a terepjáró abroncsai a hirtelen irányváltások nyomán homokszőnyeggel terítették be a várakozókat. Billie felállva fürkészte a partot, erősen kapaszkodva a szélvédő fémkeretébe.
- Látsz valahol egy fehér Corvette-et? - ordította Luke, túlharsogva a süvöltő szelet.
Billie megrázta a fejét, és visszakiáltotta:
- Nem, sehol, pedig feltűnő járgány!
- Ahogy mondod! Hol a pokolban lehetnek?
Az utolsó tömlő is leválik a rakétáról. Egy másodperccel később az alacsony forráspontú indító üzemanyag begyullad, és az első, gyorsító lépcső hajtóműve bömbölve feldübörög. Miközben a gondosan kordában tartott tolóerő egyre növekszik, a rakéta alól narancsszínű lángnyelvek csapnak ki.
- A teremtésit, Theo, igyekezzen már! - rivallt rá a társára Anthony.
- Te meg hallgass! - intette le Elspeth.
Mind a ketten a nyitott csomagtartó fölé hajoltak, és türelmetlenül figyelték a rádióadóval babráló Theót, aki az Elspeth által megkaparintott csatlakozók egyikét próbálta összekötni a készülékkel.
A messzi távolból mennydörgésszerű dörej hullámzott végig a tájon. Mindnyájan felkapták a fejüket.

Araszoló, szinte tapintható lomhasággal az Explorer I elszakad az indítópadtól.
- Gyerünk, kislány, gyerünk! - biztatja valaki a vezérlőteremből.
Billie tüstént kiszúrta a sötétebb színű jármű mellett parkoló Corvette haloványan felderengő tömegét.
- Ott van! - rikkantotta Luke-nak.
- Igen, én is látom őket! - kiáltotta vissza Luke.
Három alak ácsorgott egy négyajtós szedán nyitott csomagtartójánál. Billie szinte azon nyomban felismerte Elspetht és Anthonyt. Feltételezte, hogy a másik férfi Theo Packman. Háttal álltak az autónak, nem a csomagtartó tartalma kötötte le a figyelmüket. Felemelt fejjel bámultak Cape Canaveral irányába, a hepehupás, lankás dűnék fölött.
Billie rögtön átlátta a helyzetet. A rádióadót nyilvánvalóan a csomagtartóban helyezték el. Gyaníthatóan már beprogramozták, hogy a megfelelő időpontban leadja az önmegsemmisítési folyamatot beindító rádiójelet. De vajon mit lesnek oly állhatatosan az égen? Ő is a távoli űrközpont felé nézett. Nem látott semmit sem, csak a csillogó fényeket, ám a következő pillanatban mély, a levegőt megremegtető robaj hömpölygött végig a parton: olyan volt, mint amikor csapolnak az acélkohó nagyolvasztójában. A rakéta útnak indult.
- Elkéstünk! - kiáltotta kétségbeesetten.
- Kapaszkodj erősen! - szólt rá Luke.
Billie mind a két kezével megragadta a szélvédő felső peremét, és a lábát is megvetette, amint a terepjáró széles ívben a víz felé kanyarodott.
A rakéta hirtelen gyorsul fel. Az egyik pillanatban még úgy tűnik, mintha bizonytalanul, tétován lebegne a talplemez fölött, a másikban meg kilő, mint valamilyen puskagolyó, bele a bársonyosan fekete éjszakába, fényes tűzcsóvát húzva maga mögött.
A mind nagyobb sebességgel száguldó rakéta bömbölő moraján túl Elspeth füle más zajt is érzékelt: egy teljes gázzal közeledő jármű végletekig kiszipolyozott motorjának jellegzetes, sivító berregését. Egy másodperccel később fényszórók vakító sugárnyalábjai csaptak végig rajtuk. Elspeth megpördült, és látta, hogy egy dzsip törtet feléjük fenyegetőn. Egy szemvillanás alatt rádöbbent, hogy el akarja gázolni őket.
- Rajta, fejezzük be! - sikította.
Theo behajolt a csomagtartóba, hogy összeillessze az utolsó vezetéket.
A rádióadón két kapcsoló volt. Az egyik élesítésre szolgált, a másik pedig magának az önmegsemmisítő mechanizmusnak a működésbe hozására.
A terepjáró már csak néhány méterre volt tőlük.
Theo elforgatta az élesítő szerkezet gombját.
A parton ezrek bámészkodnak feltartott fejjel az égre, féltő, oltalmazó tekintettel figyelve az űr meghódítására készülő, egyre magasabbra emelkedő rakétát - majd a tömeg lelkes örömujjongásban tör ki.
Luke egyenesen a Mercury hátsó része felé tartott.
Bár a kanyarodás miatt valamelyest csökkent a terepjáró lendülete, még így is vagy negyven-ötven kilométeres sebességgel robogott. Billie kiugrott a járműből, többször meghenteredett a homokban amikor földet ért.
Elspeth az utolsó pillanatban tért ki a dzsip útjából. Alighogy oldalra vetődött, hallotta, hogy a terepjáró belerohan a Mercuryba: az ütközés robaja és a kitört szélvédő üvegének csörömpölése fülsiketítőnek tetszett.
A szedán hátsó része teljesen benyomódott. Az ütközéstől csaknem egy méternyit csúszott előre a homokban, a csomagtartó fedele metsző, csikorgó zajjal lecsapódott, majd nyomban újra felvágódott. Luke úgy észlelte, hogy a két férfi közül valamelyik a két jármű közé szorult. De abban nem volt biztos, hogy melyikük: Theo - vagy pedig Anthony. A lendülettől előrezuhant. Mellkasával a kormánykeréknek csapódott. Iszonyú fájdalom hasított belé,

amikor eltört a bordája. A feje előrecsuklott, homloka nekiütődött a kormány felső hajlatának. Öntudata peremén érzékelte, hogy forró vércsík patakzik végig az arcán.
Kiegyenesedett, és Billie-t kereste a tekintetével, jobb állapotban lévőnek tűnt, mint amilyennel ő maga dicsekedhetett. A homokban ült, és két karját tapogatta keserves arccal, de szemmel láthatóan nem vérzett sehol sem.
Luke szemügyre vette a két roncsot. Theo békamód elterpeszkedve, kezét-lábát szétvetve feküdt a buckák között. Mozdulatlan volt. Odébb Anthony kúszott négykézláb a homokban: megviseltnek és kábának látszott, de úgy tűnt, hogy ép bőrrel megúszta. Elspeth már feltápászkodott, és épp a Mercury csomagtartójához próbált hozzáférni.
Luke kiugrott az ülésből, és feléje rohant. Elspeth már a karját nyújtotta, hogy elérje a rádióadót, amikor Luke ledöntötte a lábáról. Elterült a homokban.
- Ne mozdulj! - csattant korbácscsapásként Anthony hangja.
Luke odanézett. Anthony Billie mellett állt, és pisztolyt szegezett a tarkójának.
Luke az égre emelte a tekintetét. Az Explorer vörösbe hajló tűzcsóvája fényes, sebesen száguldó hullócsillagnak tűnt a mélykék égbolton. Tudta, hogy amíg szabad szemmel is látható, a rakétát fel lehet robbantani. Az első fokozat akkor válik le róla, amikor eléri a kilencvenhat kilométeres magasságot. Azon a ponton túl a rakéta láthatatlan lesz az emberi szemnek - egyszerűen azért, mert a második lépcső hajtóművének izzása már nem elég fényes ahhoz, hogy a Földről észlelni lehessen -, és attól kezdve az önmegsemmisítő rendszer is használhatatlanná válik. A robbanószerkezetet ugyanis az első fokozatba építették be: márpedig azután, hogy kiég és ellökődik a rakétától, a gyorsító hajtómű belezuhan az Atlanti-óceánba. A leválást követően tehát már nincs mód felrobbantani a rakétát.
A szétválasztásra 145 másodperccel az indítás után kerül sor. Luke úgy becsülte, hogy körülbelül 2 perc telhetett el a start óta. Vagyis a következő 25 másodpercben dőlhet el minden.
Fél perc bőven elég arra, hogy működésbe hozzák a kapcsolót.
A szeme sarkából látta, hogy Elspeth már újra talpon van.
Luke Billie felé pillantott, és szélsebesen felmérte a helyzetét. Fél térdre ereszkedett, mint egy futóatléta, aki a startpisztoly dörrenését várja. Csak éppen most egy valódi pisztolyt nyomtak a tarkójához. Anthony fegyverének a hangtompítója belefúródott göndör, fekete hajába. Anthony rezzenéstelen arccal, szilárd kézzel tartotta a pisztolyt.
Luke-ba belevágott az őrült dilemma, vajon hajlandó-e feláldozni Billie életét a rakéta kedvéért.
A válasz egyértelműen nemleges volt.
De vajon mi történne, ha mégis cselekvésre szánná el magát? Képes lenne Anthony lelőni Billie-t? Talán megtenné...
Elspeth ismét a csomagtartó fölé hajolt, és matatni kezdett benne.
Billie nem bírta tovább.
Villámgyorsan félrerántotta a fejét, és teljes erőből hátravetődött, vállával megcélozva Anthony lábát.
Luke egy ugrással Elspeth mellett termett, és ellökte az autótól.
A hangtompító kaffantott egyet, amint Anthony és Billie összegabalyodott végtagokkal a homokba zuhant.
Luke körül forogni kezdett a világ, a lélegzete elakadt. Anthony fegyvere elsült, de eltalálta-e Billie-t? Határtalan megkönnyebbüléssel látta, hogy Billie kiszabadul a szorításból és odébb gurul.
Anthony most Luke-ot vette célba. Arcára halálos elszántság ült ki.
Luke magán érezte a fagyos, végveszélyt lehelő tekintetet. Különös nyugalom lett úrrá rajta. Megtett mindent, amit emberileg lehetett.

A másodperc töredékrészére halálos csönd telepedett rájuk, a mozdulatok megmerevedtek a levegőben. Aztán Anthony görcsösen felköhögött, és vér buggyant ki a szája sarkából. Luke azonnal felfogta, hogy Anthony esés közben saját magát sebesítette meg. Elzsibbadt, kókadt karja erőtlenné vált, markából kihullott a fegyver; visszahanyatlott a homokba, és belebámult az űr feneketlen sötétjébe - de üres, tompa tekintete már nem érzékelt semmit.
Elspeth harmadszor is megkísérelte leadni a rádiójelet.
Luke felnézett az égre. A rakétát követő tűzcsóva parányi, világító testű féregnek tűnt. A következő pillanatban már el is lobbant, nyomában csak a feketeség tátongott.
Elspeth elfordította a kapcsolót, de hiába meresztette a szemét a rakéta után, már elkésett. Az első fokozat kiégett, és levált a többiről. A Primacord-vezetéken feltehetően végigfutott a szikra, de mivel az üzemanyagtartályok kiürültek, nem volt mit berobbantania. Egyébként is, a rakéta már messze járt tőle.
Luke felsóhajtott. Véget ért a lidérces álom. Megóvta a rakétát.
Billie Anthony mellkasára helyezte a kezét, majd megpróbálta kitapintani a pulzusát.
- Semmi - közölte. - Halott.
Mindketten Elspeth felé fordultak.
- Hazudtál megint - szólalt meg vádlón Luke. Elspeth tekintetében hisztérikus, őrült fény gyulladt.
- Nekünk volt igazunk! - visította. - Mi jártunk a jó úton! Feljebb, a parton szedelőzködni kezdtek az alkalmi nézelődők és a turisták. Annyira messze voltak tőlük, hogy senki sem vette észre élethalálharcukat. Különben is, az Explorerrel voltak elfoglalva.
Elspeth hosszasan bámult Luke-ra és Billie-re, mintha még mondani akart volna nekik valamit. De meggondolta magát, és árva hang nélkül eloldalgott onnan. Beült a kocsijába, behúzta az ajtót, és ráadta a gyújtást.
De nem a földúton indult meg, hanem az óceán felé kanyarodott. Luke és Billie bénultan, gémberedett tudattal nézte, amint egyenesen belehajt a vízbe.
A Corvette elakadt, hullámok nyaldosták a lökhárítót. Elspeth kikászálódott az ülésből, és a fényszórók bántóan szikrázó, ezüstös sugarában úszni kezdett a csillogó, háborgó vízben.
Luke már indult volna, hogy utána vesse magát, de Billie megragadta a karját.
- Meg fogja ölni magát! - kiáltotta a fájdalomtól eltorzult hangon Luke.
- Már úgysem tudnád megmenteni, túl messze jár - csillapította Billie. - Csak annyit érnél el, hogy te is odaveszel.
Luke mégis meg akarta kísérelni. Elspeth azonban erőteljes karcsapásokkal úszott. Alakja el-eltünedezett a morajló, tajtékot vető hullámok között, és csakhamar kikerült a fénypásztából. Luke megértette, hogy sohasem találná meg a sötétbe boruló óceánban. Fejét lehorgasztotta veresége beismeréseként.
Billie közelebb lépett hozzá, és mindkét karjával átölelte. Rövid tétovázás után Luke magához szorította.
Az utóbbi három nap feszültsége hirtelen rázuhant, mint egy kidőlt fatörzs. Lába megbicsaklott, és ha Billie nem tartja, alighanem elvágódik.
Legyűrte zsibbasztó gyengeségét. Egymást átölelve, szorosan Összesimulva álltak a parton, és az égbolt felé fordították az arcukat.
Milliónyi csillag pislogott rájuk.

UTÓSZÓ

1968

Az Explorer I Geiger-Müller-számlálója a vártnál ezerszer magasabban húzódó régiókban is mért kozmikus sugárzást. Az információk lehetővé tették a Föld körül formálódott sugárzási Övezetek térképének a megrajzolását. A sávrendszert Van Allenről, az iowai Egyetem tudósáról nevezték el, aki kidolgozta és megtervezte a kutatási programot.

A mikrometeoritokmegfigyelésére irányuló kísérlet révén megállapították, hogy évente mintegy kétezer tonna kozmikus por zúdul a Földre.

Rájöttek arra is, hogy a földgolyó alakja egy százalékkal laposabb, mint korábban hitték.

Ám a legfontosabb felfedezés, kiváltképpen az űrutazók első, úttörő nemzedékének, mégis az volt, hogy az Explorer fedélzetén elhelyezett hőmérőkről szerzett adatok egyértelműen jelezték: lehetséges olyan mértékben szabályozni a hőmérsékletet a rakéta védőpajzsán belül, hogy emberi lények is túléljék a kozmoszban való utazást.

Luke tagja volt annak a NASA-csapatnak, amely feljutatta az Apolló 11-et a Holdra.

Egy tágas, kényelmes házban élt Houstonban Billie-vel, aki időközben az észlelőképességgel foglalkozó pszichológiai tanszék vezetője lett a Bayloron. Három gyermekük született: Catherine, Louis és Jane. Billie első házasságából származó fia, Larry szintén velük élt, de akkor éppen az apjánál, Bernnél volt látogatóban.

Luke történetesen nem volt szolgálatban azon a nevezetes július huszadikán. Úgyhogy középső zónaidő szerint néhány perccel kilenc előtt, a világ lakosságának feléhez hasonlóan, ő is a televízió előtt üldögélt családja körében, és izgatottan meredt a képernyőre. A nagy kanapén helyezkedett el, a legkisebb csemetéjével, Jane-nel az ölében. Mellette Billie. Catherine és Louis a szőnyegen hevertek kedvenc kutyájuk, egy sárgásbarna, Sidney névre hallgató labrador társaságában.

Amikor Neil Armstrong a Holdra lépett, apró, csillogó könnycsepp gördült végig Luke arcán.

Billie megfogta a kezét, és megszorította.

A kilencéves Catherine, aki kiköpött anyja volt, magán viselve Billie jellegzetes, élénk vonásait, ráemelte komoly, meleg fényű barna szemét. Majd az anyja fülébe súgta:

- Mami, miért sír a papa?

- Hosszú történet, szívecském - válaszolta Billie. - Egy nap azért majd elmondom.

Eredetileg arra számítottak, hogy az Explorer 1 legföljebb 2 vagy 3 évig lesz fenn a világűrben. Végül azonban 12 éven át rótta rendületlenül a köröket a számára kijelölt orbitális pályán. 1970. március 31-én lépett be ismét a földi atmoszférába, méghozzá a Csendes-óceán fölött, a Húsvét-szigetek térségében. Hajnali 5 óra 47perckor elégett. Addigra 58376-szor kerülte meg a Földet, és összesen 2,79 milliárd kilométert tett meg magányos vándorlása során a kozmoszban.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Sokan áldozták rám értékes idejüket, hogy a könyv megírása érdekében hozzájuthassak a pontos szakmai információkhoz. Különösen Dan Starer, a New York-i Research for Writers munkatársa vette ki részét a kutatásból, aki 1981, az Egy férfi Szentpétervárról megjelenése óta minden könyvem megszületésénél segédkezett. Köszönettel tartozom az alábbiaknak:

a massachusettsi Cambridge-ben: Ruth Helmannak, Isabelle Yardleynak, Fran Meshernek, Peg Dyernek, Sharon Holtnak, Kay Strattonak és a Pforzheimer Ház diákjainak;

a Washington D.C.-beli St. Regis - korábban Carlton - Hotelben: Louis Alexander főportásnak, Jose Muzo boynak, Péter Walterspiel igazgatónak és helyettesének, Pat Gibsonnak;

a Georgetown Egyetemen: |on Reynolds levéltárosnak, Edward C. Finn nyugállományú fizikus professzornak és Val Klumpnak a Csillagászati Társaság részéről;

Floridában: Henry Magillnak, Ray Clarknak, Henry Paulnak és Ike Rigellnek, akik valamennyien részt vettek az űrkutatási program korai szakaszában; valamint Henri Landwirth-nek, a Starlite Motel egykori menedzserének;
az alabamai Huntsville-ban: Tom Carneynak, Cathey Carneynak és Jackie Graynek, az Old Huntsville című magazin munkatársainak; Roger Schwermannak, aki a Redstone hadigyárban dolgozik; Michael Bakernek, az Amerikai Légügyi és Rakétaparancsnokság történészének; David Albergnek, az Amerikai Űrkutatási és Rakétaközpont kurátorának; és dr. Ernst Stuhlingernek.
Családtagjaim közül többen is átnézték a kéziratot, kritikai észrevételeket téve: köztük volt a feleségem, Barbara Follett, két mostohalányom, Jann Turner és Kim Turner, valamint unokatestvérem, John Evans. Ugyancsak hálás vagyok szerkesztőimnek, Phyllis Grannek, Neil Nyrennek és Suzanne Baboneau-nak; köszönet illeti ügynökeimet is, Amy Berkowert, Simon Lipskart, de legfőképpen Al Zuckermant.